

ROBIN KAYE

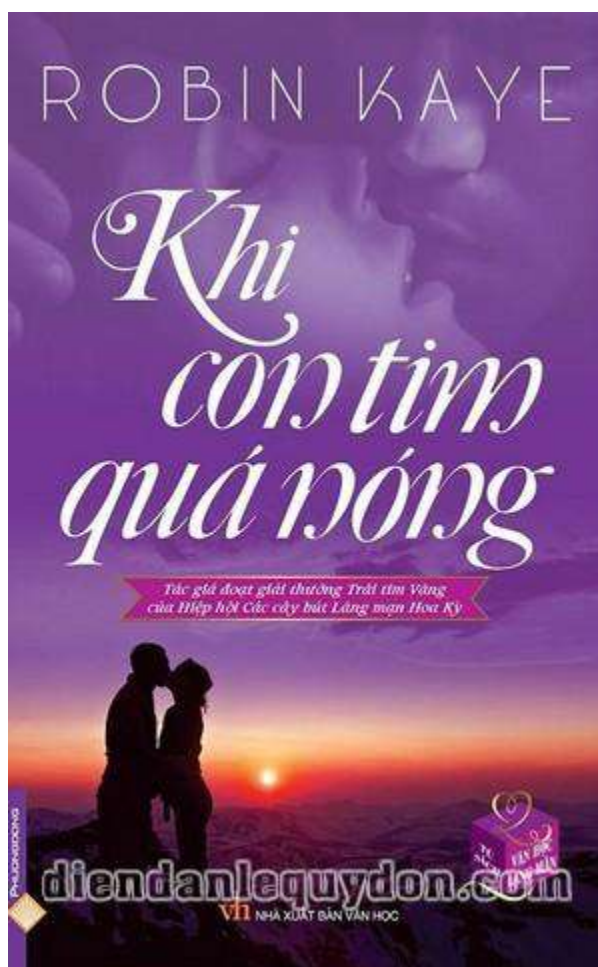
*Khi
cơn tim
quá nóng*

*Tác giả đoạt giải thưởng Trái tim Vàng
của Hiệp hội Các cây bút Làng Mận Hoa Kỳ*

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

KHI CON TIM QUÁ NÓNG

Nguyên tác: **Too Hot to Handle (Domestic Gods #2)**

Tác giả: **Robin Kaye**

Công ty phát hành: **Phương Đông**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Trọng lượng vận chuyển: **500 g**

Kích thước: **15.5 x 23.5 cm**

Số trang: **425**

Ngày xuất bản: **02/2013**

Giá bìa: **115.000 đ**

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành: 22/02/2015

*Cuốn sách này được giới thiệu ở đây nhằm chia sẻ cho những bạn
không có điều kiện mua sách!*

Còn nếu bạn có khả năng hãy mua ủng hộ nha!

Giới thiệu

Khi con tim quá nóng là câu chuyện tình yêu xoay quanh hai nhân vật chính: bác sĩ Mike Flynn và cô gái Annabelle Ronaldi. Mike rất thích có được một người phụ nữ bên cạnh để anh quan tâm, chăm sóc. Với anh, không có gì có thể sánh bằng hút bụi và nấu vài món ăn để giúp một chàng trai thư giãn. Còn Annabelle thì sao? Cô chẳng đời nào tự nấu ăn nếu có thể gọi đồ ăn mang về. Ấy thế mà khi cả hai người tình cờ gặp nhau tại hôn lễ của chị gái cô, Mike tin chắc Annabelle chính là người phụ nữ đích thực dành cho anh, là người bấy lâu nay anh tìm kiếm để chăm lo mãi mãi. Nhưng, khi Mike bắt tay vào theo đuổi Annabelle thì cô cũng hạ quyết tâm nói ra những sự thật về gia đình, những bí mật, rắc rối có nguy cơ làm đảo lộn cuộc sống của cả hai.

Liệu đó có thể là chuyện gì? Và Mike, cả Annabelle, có đủ tự tin và dũng khí để bước qua mọi chuyện và đến bên nhau, cùng nhau xây dựng hạnh phúc?

Mục lục

CHƯƠNG 1

CHƯƠNG 2

CHƯƠNG 3

CHƯƠNG 4

CHƯƠNG 5

CHƯƠNG 6

CHƯƠNG 7

CHƯƠNG 8

CHƯƠNG 9

CHƯƠNG 10

CHƯƠNG 11

CHƯƠNG 12

CHƯƠNG 13

CHƯƠNG 14

CHƯƠNG 15

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

CHƯƠNG 1

Các hồn ma không làm tình, phải không nào? Annabelle Ronaldi không hoàn toàn dám chắc trăm phần trăm về câu trả lời. Bồng bênh trong trạng thái dở thức dở ngủ sau một đêm với quá nhiều champagne, cô đoán có lẽ mình đã có một màn yêu đương quay cuồng với hồn ma người bạn trai đã khuất, Chip, hay một bản sao giống hệt của anh ta. Cô thầm cầu mong cho khả năng thứ hai.

Cô mới chỉ từng ngủ cùng hai người đàn ông, vậy là khả năng cô vừa nâng cao con số đó thêm năm mươi phần trăm nữa chiếm thế áp đảo hoàn toàn so với nguy cơ tỉnh giấc bên cạnh một hồn ma - nhất là khi cô nghĩ về chuyện này trong trạng thái nửa tỉnh nửa say. Một trạng thái cô không hề sở hữu tối hôm trước.

Cô buộc phải thừa nhận mối quan hệ của mình với Chip hẳn sẽ tuyệt hơn nhiều nếu anh ta được tuyệt vời bằng một nửa so với hồn ma của chính mình tối hôm qua - nếu quả thực đúng là hồn ma của Chip đã ngủ bên cạnh cô. Suy nghĩ này đưa cô quay trở lại câu hỏi ban đầu của mình về khả năng ân ái của các hồn ma - ân ái một cách thực sự, thực sự tuyệt vời.

Annabelle mở bừng mắt ra và hét lên. Thật lớn.

Anh chàng đang ngủ bên cạnh cô tỉnh dậy và ngồi thẳng lên trong lúc cô nhảy bật ra khỏi giường. “Chúa ơi, anh là người thật.” Phải, hoàn toàn là thật, và còn sống sờ sờ.

Anh ta chăm chú nhìn cô một cách nóng bỏng tới mức cô lấy làm ngạc nhiên sao mình lại không bị cháy thành than. Một chuyện, trong hoàn cảnh

lúc này, còn khá hơn nhiều so với đứng đực ra như một cô ả ngực ghếch. Và là một cô ngực chẳng mặc gì trên người ngoài một đôi tất nịt màu xanh da trời. Cô giật tấm chăn ra khỏi giường, khiến đến lượt anh chàng kia bị phơi trần ra, chỉ có điều anh ta trông chẳng hề giống một gã ngực chút nào. Ngược lại, trông anh ta... to con và ừm... rất khoan khoái khi thấy cô. Rất khoan khoái. Annabelle sững sờ không thốt ra lời.

“Belle.” Anh ta xích người lại gần cô. Cô lùi lại cho tới khi chạm mạnh vào cái ngăn kéo. Belle? Chip chẳng bao giờ gọi cô là Belle. Nếu cô vẫn còn chưa loại bỏ hoàn toàn câu hỏi về hồn ma như một khả năng cần xem xét đến, thì chuyện được gọi là Belle coi như chấm dứt hẳn mỗi bản khoản này.

“Này, bình tĩnh đi nào. Tôi sẽ không làm cô bị đau đâu.”

“Anh là ai?”

“Tôi là Mike. Mike Flynn, người bạn thân nhất của anh rể cô; chúng ta đã gặp nhau tại đám cưới. Trông cô cứ như thể vừa trông thấy một bóng ma vậy.”

“Tôi không đùa đâu.” Trông anh ta dường như không giống lắm với một gã sát nhân bằng rìu, chẳng phải cô biết rõ những gã như thế trông ra sao, nhưng cô chắc chắn hẳn sẽ cần tới một cây rìu, và anh chàng này thì chẳng có cái nào, đồng thời cũng không có chỗ nào để giấu nó. Cô nhận ra mình đang nhìn chăm chú vào... anh ta. Nhiều khả năng không phải là một việc lịch sự cho lắm. Annabelle hít một hơi thật sâu và chuyển hướng cái nhìn của mình khỏi phần bụng cuộn cuộn những múi cơ và khuôn ngực vạm vỡ đẹp đẽ của anh chàng để hướng thẳng nó vào đôi mắt bản sao của Chip. Anh chàng này trông gần như giống hệt Chip, tức Christopher Edmond Van Dyke Larsen, ngoại trừ màu mắt, sống mũi hơi gầy, và kích thước của một phần phụ nào đó gắn bên ngoài cơ thể.

“À... chào anh.”

“Mike. Mike Flynn.”

“Cái đó thì tôi biết rồi.” Có vẻ như cô đang định diễn trò với anh ta, còn anh ta thì không hề bị dấn mũi. “Trước đây tôi chưa bao giờ làm chuyện này...”

“Chuyện này, ý cô là đưa về nhà một anh chàng bảnh trai, rồi làm tình tới, quay cuồng đầu óc chẳng?” Anh ta nháy mắt với cô. “Phải, nếu điều này có thể giúp cô thấy thoải mái hơn, thì quả tình tôi cũng không có thói quen đó - nhất là việc người phụ nữ xinh đẹp lại chẳng thể nhớ nổi tên tôi. Ngoại trừ chi tiết đó ra, tôi không thể hình dung ra một buổi sáng nào khoan khoái hơn.”

Điều ước muốn biến mất ngay lập tức của Annabelle đã không biến thành hiện thực, vậy là cô chẳng còn lựa chọn ngoài đối diện với bất cứ thực tế nào đang bày ra trước mắt.

“Đã bao giờ có ai cho cô hay trông cô tuyệt đẹp khi bối rối không? À phải, trông cô lúc nào cũng tuyệt đẹp.”

Cô nhấp nhồm chân này qua chân kia. “Vậy là chúng ta thực sự đã làm chuyện, ừm, anh biết đấy?”

“Ồ, có chứ. Vài lần là đẳng khác.”

Có thể đầu óc lúc này đang bõn cợt cô. Có thể anh ta chẳng hề có ngoại hình hay giọng nói giống như Chip. Có thể cô đã bị suy nhược thần kinh. Có Chúa chứng giám, với tất cả những thứ cô vừa trải qua gần đây, rời xa một chút khỏi thực tế cũng chẳng phải chuyện gì quá xa vời.

Hình ảnh hai người quần lấy nhau quay cuồng khắp trong căn hộ của cô, hăng hái trút bỏ quần áo nhau lướt đi trong tâm trí cô như một cuốn băng ghi hình khiêu dâm chất lượng tồi. Cô lại nhắm mắt lần nữa khi nhớ tới âm thanh của vải vóc bị xé và tiếng cười sảng sặc của chính mình khi cô nhận ra chiếc váy đen nhỏ xíu của cô đã đột nhiên trở nên bé hơn rất nhiều. Nếu trí nhớ của cô chính xác, quả thực cô lấy làm ngạc nhiên khi cái váy của mình đã không lập tức bị cháy thành than bởi sức nóng hùng hực hai người tạo ra.

“Cô muốn tôi dành cho cô chút thời gian không? Tôi sẽ dắt Dave đi dạo.”

“Làm sao anh biết được tên con chó của Rosalie?”

“Tôi là bạn thân nhất của Nick, nhớ chứ? Tôi đã biết Dave từ khi Nick và Rosalie sống chung với nhau.”

“Ồ, phải rồi.”

“Tôi sẽ dắt Dave ra ngoài, mua thứ gì đó cho bữa sáng, sau đó chúng ta có thể nói chuyện, và thực hiện nghi thức của lần hẹn hò đầu tiên, cô biết đấy.”

“Nghi thức của lần hẹn hò đầu tiên?”

“Phải rồi, cô cho tôi biết tên đệm của cô. Và tôi sẽ cho cô biết tên đệm của tôi. Chúng ta có thể nói qua ngắn gọn về gia đình, công việc của mình, cũng như những chủ đề thông thường khác. Khi đó, chuyện chúng ta ngủ cùng nhau sẽ không còn có vẻ quá đột ngột nữa.”

“Không ư?”

“À, như tôi vừa nói, tôi không có thói quen lên giường với phụ nữ chỉ vài giờ sau khi mới làm quen họ. Kỳ thực, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây. Thế nên tôi nghĩ trao đổi với nhau chút thông tin cá nhân như người ta vẫn làm vào lần hẹn hò đầu tiên cũng là chuyện đáng thử. Cô thấy thế nào?”

“Okay.” Cô nhắm mắt lại và nghĩ anh ta đã rời đi - chỉ ít cũng là tạm thời. Thế rồi anh ta bước lại gần, ôm lấy khuôn mặt cô trong hai bàn tay mình. Trước khi hành động này được bộ óc đang rối bời của cô ghi nhận, anh ta lần lượt đặt những cái hôn thật nhẹ nhàng lên mi mắt cô, rồi lên đôi môi. Cô mở mắt ra, và anh ta mỉm cười với cô như thể cô là tạo vật đáng yêu nhất trên đời. Rõ ràng anh chàng này đang cần nhiều hơn.

Mike đặt thêm một cái hôn nữa lên vai cô, nơi dường như có đường dây truyền tín hiệu nối thẳng tới hai núm vú. Hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng, và Mike dành cho cô một nụ cười hài lòng trước khi quay sang tìm kiếm quần áo của anh ta.

Cô chưa bao giờ từng thấy một nụ cười hài lòng đến thế ở bất kỳ người đàn ông nào đã ngủ chung giường với mình. Cho dù nói thật lòng, khó có thể cho rằng cô đã ngủ cùng với nhiều đàn ông. Từng có Chip, rồi thì... à phải, Johnny, và bây giờ... ừm. Mike.

Dave, con chó cô đang nhận trông coi cho tới khi chị gái cô quay về sau tuần trăng mật, thủng thẳng bước vào phòng ngủ với một chiếc quần đùi ngậm trong miệng. Cô đánh bạo đoán rằng cái quần là vật sở hữu của Mike. Và nhăn mặt. “Xin lỗi anh về chuyện này.”

Mike mặc chiếc quần dài màu xám có sọc vào và kéo khóa lên. “Này, cô có thấy cái áo sơ mi của tôi đâu không?”

“Nó ở ngoài phòng khách.”

“À, vậy là bây giờ cô đã nhớ ra rồi. Chắc chắn sẽ giúp an ủi một cái tôi đang ê ẩm bầm giập.”

Trước khi cô kịp nghĩ ra điều gì để nói, chuông điện thoại reo vang. Annabelle ngược mắt nhìn lên đồng hồ. Vì hãy còn sớm, người gọi hẳn là Becca. “Tôi xin lỗi...”

Mike giơ bàn tay lên. “Không có gì đâu. Cứ thoải mái dành cho mình tất cả thời gian cô cần. Dave và tôi sẽ quay lại.”

Mike quay người rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại sau lưng anh ta.

Cô lao người lên giường, kéo chăn trùm lên người, rồi với lấy điện thoại. “A lô?”

“À, vậy là cậu cũng sống sót qua đám cưới. Thấy không, cậu đã lo lắng thật vô lý.”

“Becca à? Liệu cậu có tình cờ có một ông anh họ nào ở New York không vậy?” Cô nghe thấy Mike huýt sáo gọi con chó, tiếng móc khóa ở đầu dây dắt chó lách cách khớp vào đai đeo cổ, rồi cửa trước đóng lại.

“Một ông anh họ ư?”

“Phải, một ông anh họ, chừng ba mươi tuổi, tóc vàng, mắt xám, nói chung là nóng bỏng. Một ông anh họ trông cực kỳ giống Chip. Chính xác là hệt như Chip, ngoại trừ đôi môi có hơi dày hơn, và cái mũi như thế đã bị anh ta làm gãy phải đến vài lần rồi, và phải rồi anh ta còn có... bàn chân to hơn.”

“Bàn chân to hơn? Annabelle, cậu vẫn ổn đấy chứ?”

Cô chỉ muốn gào tướng lên, “Không, mình chẳng thấy ổn chút nào cả.” Làm thế nào ai đó có thể tỉnh dậy bản khoản liệu có phải mình vừa làm tình với một hồn ma hay không mà vẫn thấy ổn cả được đây? Nhưng chắc chắn Becca sẽ tung hê mọi thứ, hồi hải nhảy lên chuyển tàu đầu tiên khởi hành từ Philadelphia để lao thẳng tới Brooklyn nếu cô nàng nghĩ Annabelle đang cần đến mình. Cho dù rất yêu quý Becca, cô không dám chắc mình có thể thu xếp ổn thỏa được mọi thứ mà việc lôi Becca can dự vào chuyện này có thể gây ra.

“Mình ổn cả. Mình mới chỉ gặp anh chàng này hôm qua. Tên anh ta là Mike Flynn, và anh ta giống Chip đến mức kỳ lạ. Chắc chắn anh ta phải có quan hệ họ hàng nào đó với cậu.”

“Annabelle, anh trai mình mất được hai năm rồi. Cậu không nghĩ rằng đã đến lúc nên lật sang một trang mới sao?”

“Cảm ơn cậu, Bec. Mình chỉ muốn nói mình đã gặp một anh chàng trông giống hệt Chip. Mình đâu còn vương vấn với những ký ức về Chip nữa. Quý thật, mình đã tiếp tục bước đi. Cho tới tận vài tuần trước, thậm chí mình còn dính hôn rồi nữa.”

“Với một gã chuyên nghề đưa đám chết tiệt.”

“Johnny đâu có tệ đến thế.”

“Johnny đã bị bắt quả tang với cái quần tụt sát đất, trong khi váy của cô nàng chuyên trang điểm tử thi bị tốc ngược lên, bọn họ định làm trò xấu xa đó ngay cạnh xác chết...”

“Đúng thế, bà Nunzio.” Annabelle làm dấu thánh. “Xin Chúa giúp linh hồn bà ấy được an nghỉ.”

“Hãy đối mặt với thực tế đi. Đó chính là bản chất của một gã chuyên tổ chức tang lễ chết tiệt.”

“Được rồi, nếu cậu muốn đi sâu đến thế về khía cạnh kỹ thuật. Nhưng Johnny chẳng có gì liên quan tới Chip cả.”

“Mọi thứ về Johnny đều dính dáng tới Chip. Tất cả mọi thứ cậu làm kể từ khi biết kết quả chẩn đoán của Chip đều là hệ quả trực tiếp từ Chip. Kể cả chuyện lên kế hoạch kết hôn với gã chuyên tổ chức tang lễ chết tiệt đó.”

“Thế này nhé, người đẹp thân mến, cho dù cuộc trò chuyện này đã khai sáng cho mình rất nhiều, lúc này mình không có thời gian tiếp tục nói chuyện. Mình cần dậy mặc quần áo. Có thứ gì cậu cần không?”

“Mình chỉ muốn biết chắc là cậu ổn cả. Chắc hẳn chẳng vui vẻ gì khi phải tới lễ cưới của chính mình nhưng với tư cách khách mời chứ không phải cô dâu.”

“Mình ổn cả.”

“Đồ dối trá. Cậu quá nông cạn để có thể ổn cả. Cho dù cậu có yêu quý chị gái cậu đến thế nào đi nữa, mà mình biết thực sự cậu rất yêu chị ấy, việc chị gái cậu tước đoạt mất ngày cưới của cậu chắc chắn phải khiến cậu phát cuồng lên. Khi phải rơi vào tình thế đó thì đến một thiên thần cũng phát điên, mà chúng ta đều biết cậu chẳng phải là một thiên thần. Mình biết cậu không thể lảng lạng nuốt cục tức đi được.”

“Thực tế thì có đấy.” Để chứng minh cho lý lẽ của mình, Annabelle ngồi dậy, đá tung tấm chăn ra khỏi thân hình trần trụi của cô. Hoàn toàn trần trụi

ngoại trừ đôi tất màu xanh được cô kéo cao lên tận đùi. “Ôi Chúa ơi.” Cô đã quên khuấy mất điều đó.

“Okay, phải vậy rồi. Mình sẽ có mặt trên chuyến tàu tiếp theo tới New York. Cậu làm mình hài rồi đấy.”

“Không. Mình ổn mà, thật đấy. Mình... ừm... chỉ là mình vừa xem giờ, và thế đấy, mình phải... gặp một người vào bữa sáng, ừm, đúng ra là bữa ăn sáng muộn, mà mình vẫn chưa mặc đồ. Mình hứa sẽ gọi lại cho cậu sau. Thề đấy. Mình ổn cả. Thật mà.”

“Okay, nhưng mình biết có chuyện gì vừa xảy ra. Chiều nay mình sẽ nói chuyện tiếp với cậu. Nếu cậu không gọi cho mình, đến sáng mình sẽ có mặt để đấm cửa nhà cậu.”

“Mình xin hứa sẽ gọi. Tạm biệt.” Cô gác máy rồi rên lên. Đầu cô đau nhức, răng lộn cợn, và cô dám chắc ai đó đã pha lẫn acid đồ ắc quy vào champagne của mình. Cô mặc áo ngủ lên người và loạng choạng đi vào phòng tắm.

Mike đã đúng về một chuyện - trí nhớ của cô đang dần quay trở lại. Cô đã có mặt trong bữa tiệc cưới của Rosalie. Bữa tiệc cưới chính Annabelle đã lên kế hoạch, bữa tiệc cưới cô đã luôn mơ về kể từ khi có được cô búp bê Barbie mặc đồ cô dâu đầu tiên của mình, bữa tiệc cưới đáng ra đã là của cô nếu cô không hủy bỏ lời đính hôn với Johnny. Phải chứng khiến chị gái vào vai cô dâu của bữa tiệc trong mơ đã làm cô rầu rĩ không ít, nhưng rồi sau đó cô nhìn thấy bản sao của Chip đang trò chuyện với Nick, ông anh rể mới toanh của cô.

Anh ta cũng sở hữu đôi vai rộng và mái tóc vàng bấn thủ đủ dài để lòa xòa xuống cổ cồn áo sơ mi. Và những nét tương đồng chưa chịu dừng lại ở đó. Anh chàng này cũng có cùng vóc dáng, cùng kiểu đứng với hai bàn

chân choãi rộng và hai bàn tay chống vào hông khi anh ta phá lên cười. Nó đã khiến tất cả lông tơ trên hai cánh tay cô dựng đứng lên, và phải cố gắng lắm cô mới không hối hả đưa tay lên làm dấu thánh.

Bản sao của Chip đã quay lại và nhìn chăm chăm thẳng vào đôi mắt cô. Annabelle còn nhớ đã phải búi lấy chiếc ghế bên cạnh mình khi đầu cô quay cuồng, đôi mắt màu xám kia choán kín hết tầm nhìn của cô. Và cô đã đánh rơi cái ly đang cầm trên tay. Cô nghe thấy tiếng nó vỡ tan. Cô nghe thấy âm thanh rầm rì của ba trăm con người đang trò chuyện, nhưng tất cả dường như thật xa xăm. Dầu vậy, cô vẫn không thể rời mắt khỏi người đàn ông đang bước về phía mình.

Anh ta lại gần cô rất khẩn trương, tuy thế vẫn bước đi một cách thông thả. Bàn tay ấm áp của anh ta nắm lấy khuỷu tay cô. “Hãy ngồi xuống trước khi cô bị ngã.”

“Chip?” Cô đã lầm bầm.

“Tôi là Mike. Cô không sao chứ?” Anh ta ấn cô ngồi xuống ghế và rồi sụp xuống trước mặt cô trong khi vừa nắm lấy cổ tay cô vừa xem chiếc đồng hồ đeo tay của mình.

“Không sao.” Cô vùng ra khỏi bàn tay của anh ta và xoa xoa cánh tay mình, cố tống khứ cảm giác ớn lạnh đi.

Đôi mắt anh chàng này khác với đôi mắt của Chip; chúng màu xám, đầy dò xét. Chip có một mắt màu nâu, mắt kia nửa nâu nửa xanh lục, luôn ánh lên vẻ ngờ ngàng. Nhìn thế giới qua đôi mắt của Chip hẳn phải rất thần kỳ. Anh chỉ nhìn thấy vẻ đẹp. Chàng trai dành cho những người khác việc bận tâm tới thực tế.

“Trông cô không được tốt lắm.”

“Cảm ơn anh, đó là điều cô gái nào cũng muốn nghe thấy.”

“Ý tôi là trông cô không được khỏe. Tôi là bác sĩ. Hôm nay cô đã ăn gì chưa? Cô có đang dùng loại thuốc nào không?”

“Nghe này, bác sĩ, tôi không ốm. Tôi vừa nghĩ tôi đã thấy một bóng ma, có vậy thôi. Rõ ràng tôi đã nhầm, vì hiển nhiên anh không phải là một bóng ma.”

“Hả?”

“Trông anh rất giống một người tôi từng quen biết.” Annabelle đứng dậy, và Mike lập tức bám theo. “Rất vui được gặp anh...”

“Mike.”

“Phải rồi.” Cô máy móc bước tới phía đối diện gian phòng, vừa đi vừa thầm ước gì cô có thể ra về. Chỉ nỗi sợ cơn lôi đình của mẹ mới giữ chân không cho phép cô đi xa hơn khu sân thượng vắng vẻ nhìn xuống Đại lộ Công viên.

Sau đó, cô đã quá say để có thể nhớ ra cần thả bó hoa xuống sau khi bắt được nó. Mike bắt được cái tất. Và trước khi kịp lần đi, cô đã bị lôi tới ấn ngồi xuống một chiếc ghế kê giữa sàn nhảy trong khi, giữa một màn đồng ca xen lẫn những tràng vỗ tay và những tiếng hú hét như sói tru, Mike rất chậm rãi luồn chiếc tất vào trong váy cô, rồi kéo chiếc tất lên thật cao tận trên đùi cô. Hai bàn tay anh ta càng di chuyển lên cao hơn, đôi mắt anh ta càng sẫm lại. Cô vẫn còn bị ánh mắt của anh ta bẫy chặt khi anh ta giúp cô đứng dậy khỏi chiếc ghế để ngã vào vòng tay anh ta cho điệu nhảy bắt buộc. Điều tiếp theo cô biết là họ đã ở cạnh nhau trên một chiếc taxi trên đường quay trở về Brooklyn.

Annabelle ước gì đầu óc cô cũng giống như một tấm bảng cát, và cô có thể dành cho cái đầu của mình một cú lắc thật lực và khởi đầu trở lại với một tâm trí sạch tinh tươm.

Mike rời khỏi căn hộ của Annabelle với Dave thong thả chạy theo sau. Anh bước thẳng tới cột đèn đầu tiên gặp phải trên đường và cụng đầu vào nó. Thật mạnh.

“Chết tiệt.” Anh mở mắt ra và thấy một bà lão đầu quàng khăn san viền dăng ten, một bàn tay đang cầm một chuỗi tràng hạt. Vẻ chê trách rõ rệt bà lão ném về phía anh khiến chàng bác sĩ cúi gằm xuống đầy ngượng ngùng. “Tôi xin lỗi,” anh khẽ nói khi bà lão đi ngang qua.

Bà lão lẩm bẩm gì đó bằng tiếng Italia. Khi thật, quả là anh đang có một buổi sáng tuyệt diệu không chê vào đâu được.

“Màn trình diễn ấn tượng lắm, Mike. Giờ hãy cho tôi biết cậu đang làm cái quái quỷ gì với con chó của tôi, bên ngoài căn hộ của cô em vợ tôi, và vào lúc tinh mơ bảnh mắt thế này.”

“Nick? Cậu đang làm gì ở đây vậy? Cậu mới kết hôn chưa được hai mươi bốn giờ thôi đấy.”

Mike cố giữ không để con chó nhảy chồm lên Nick, nhưng vô hiệu.

Nick đưa cho Mike mấy chiếc túi anh ta đang cầm để có thể rảnh tay nựng nịu Dave. Vẻ mặt Nick khiến Mike cảm thấy may mắn rằng Nick không phải loại người nóng tính hay viện đến cơ bắp. “Không, đừng có nói gì với tôi.” Anh quan sát Mike, nhận thấy mọi dấu hiệu của buổi sáng hôm sau một đêm trời long đất lở đang hiện rõ mồn một trên đó. “Không phải cậu đã ngủ với em vợ tôi đấy chứ?”

“Cậu có thực sự muốn biết câu trả lời không hả?”

“Cái gì, cậu đã thường thức qua các cô bạn gái cũ của tôi, và bây giờ cậu bắt đầu lấn sang cả thành viên trong gia đình tôi sao?”

“Đâu phải lỗi của tôi khi các cô bạn gái cũ của cậu đều chạy tới tôi tìm kiếm an ủi. Với giờ giấc làm việc của tôi, ngủ thậm chí đã gần như là chuyện không thể, nói gì tới hẹn hò cùng phụ nữ. Đã phải năm hay sáu năm trôi qua kể từ khi tôi có cơ hội gặp một phụ nữ không có các chữ viết tắt MD [1] hay RN [2] đăng sau tên họ.”

Mike từng có bạn gái, thậm chí cả vài mối quan hệ đi xa hơn mức quan hệ tình dục đơn thuần, cho dù không xa lắm, song hiếm có mối quan hệ nào làm anh cảm thấy có găng bó về mặt cảm xúc.

Anh hoàn toàn chưa được chuẩn bị cho Annabelle Ronaldi. Cô nàng gần như quá nóng bỏng để có thể nắm bắt được. Khi anh chạm vào cô, luồng điện mà anh cảm thấy cũng chỉ yếu hơn một chút so với luồng điện đã phóng vào người anh vào một ngày nọ khi anh đang chơi dưới tầng trệt ướt sũng và thiếu chút nữa chết vì điện giật. “Annabelle hoàn toàn khác.”

“Phải, cô ấy là em vợ tôi, quỷ tha ma bắt. Cậu không thể tìm thấy cô gà mái nào khác để lên giường cùng sao?” Nick giơ hai cánh tay của anh ta lên rồi đập mạnh vào hai bên đùi, hiển nhiên đã hoàn toàn quên khuấy mình đang mang theo mấy chiếc túi mua từ cửa hàng bán đồ ăn mang về ở cuối phố. “Từ vẻ mặt thần thờ của cậu, tôi đoán câu trả lời là không. Và tôi nghĩ lúc này không phải là thời điểm phù hợp để ghé qua căn hộ lấy chiếc túi Rosalie còn để lại đó.”

Mike không thể kìm nổi nụ cười. “Cậu đoán đúng cả hai lần.”

“Tôi sẽ giả bộ không hề nhìn thấy cậu.”

“Chẳng lẽ Rosalie sẽ không bắn khoản tại sao cậu lại không ghé vào à?”

“Tôi sẽ bảo cô ấy mua một cái túi mới. Bên cạnh đó, cậu cũng biết Lee mê sô-cô-la đến thế nào rồi đấy. Cô ấy sẽ nhìn qua những cái bánh rán phủ sô-cô-la này, và tha thứ cho tôi việc đã quên tìm cái túi cho cô ấy. Tôi sẽ nói với cô ấy là tôi không thể chịu đựng được phải ở cách xa cô ấy. Nói cho cùng, đó cũng là sự thật.”

Nick lấy lại mấy cái túi của mình.

Mike biết chính xác những gì Nick đang cảm thấy. À phải, gần như vậy. Tối hôm qua các vị thần đã mỉm cười với anh, vì khi lần đầu tiên đôi mắt anh bắt gặp đôi mắt Annabelle, dường như cô cũng có cùng phản ứng với anh. Annabelle là loại phụ nữ khiến anh cảm thấy may mắn vì mình đang mặc quần ống rộng, không chỉ vì cô xinh đẹp và hấp dẫn, mà bởi vì cô đã nhìn chăm chăm vào anh như thể không tin nổi vào đôi mắt của chính mình. Từ khoảnh khắc đó trở đi, đôi mắt cô nàng không lúc nào rời khỏi anh. Cứ như thể anh là người đàn ông duy nhất trong gian phòng vậy.

Mike sẽ không để cô nàng chuồn đi mất. Anh chỉ cần đảm bảo cô sẽ không bao giờ quên được anh nữa.

Annabelle mặc một chiếc quần tập yoga và chiếc áo thể thao rồi bước ra khỏi buồng ngủ khi Mike và Dave quay về.

Mike đã gấp gọn những gì còn lại của chiếc váy, quần lót và áo lót cô đã mặc, xếp chúng gọn ghẽ trên trường kỷ. Chiếc áo vest của anh vắt lên lưng tựa của một chiếc ghế, một chiếc cà vạt cuộn tròn lại nhét vào túi ngực. Anh đang mặc trên người chiếc áo sơ mi nhàu nhĩ bị mất một hay hai cúc,

quần của bộ com lê, và đi đôi giày dự tiệc màu đen. Cho dù đang mặc những món quần áo đã trải qua cả đêm dưới sàn nhà, cô cũng cảm thấy mình khó lòng tìm nổi một người đàn ông có ngoại hình hấp dẫn hơn.

Câu hỏi duy nhất của cô lúc này là phải làm gì với anh ta. “Xin chào.” Mike đặt hai chiếc túi lên mặt bàn và đưa cho cô một tách cà phê. “Tôi không biết cô có thích món cà phê của mình không...”

Annabelle mở nắp chiếc cốc và uống một ngụm thứ chất lỏng đang bốc hơi, cố gắng nghĩ xem nên nói gì.

“Ôi, khỉ thật.” Mike lấy chiếc điện thoại di động đeo bên hông ra, nhìn lên màn hình. “Tôi xin lỗi. Tôi phải đi đây. Tôi biết chúng ta cần nói chuyện, nhưng đây là một trường hợp khẩn cấp.” Anh lấy cà vạt từ trong túi áo vest ra, lật cổ cồn áo sơ mi lên, rồi thắt đúng kiểu nửa Windsor hoàn hảo mà không cần nhìn vào gương.

Cô đã quen với việc phải thắt cà vạt cho Chip trong những dịp hiếm hoi cô ép được anh đeo chúng. Cô đã luôn tự hỏi liệu có phải anh cố ý trêu cô không. Một anh chàng đã trải qua cả thời thiếu niên trong trường nội trú đáng ra phải biết thắt cà vạt thậm chí ngay cả trong lúc đang ngủ. Có lẽ đó chính là lý do tại sao anh từ chối đeo chúng khi trở thành một người đàn ông trưởng thành.

Mike kéo nút thắt cà vạt cao lên sát cổ và thậm chí không hề nhăn mặt. Chip luôn trông như thể anh đang bị thắt cổ. Có gì quá kỳ lạ không? Lúc này cô đang theo dõi Mike chuẩn bị sẵn sàng để tới chỗ làm. À phải, anh ta không hề nói cụ thể ra là chuẩn bị đi làm, nhưng nếu trí nhớ đang quay cuồng của cô chính xác, anh ta đã nói mình là một bác sĩ, và các bác sĩ thường phải giải quyết những trường hợp cấp cứu khẩn. Cô rùng mình khi ký ức về những lần cô đưa Chip tới bệnh viện dâng lên tràn qua những con

đê cô đã dựng lên trong tâm trí để ngăn chúng lại. Cô nhớ tới tất cả những lần cô phải ngồi đợi bác sĩ tới báo cho cô biết thêm nhiều tin xấu.

Quan sát cô với vẻ ái ngại, Mike kéo cô vào vòng tay anh. “Này. Có chuyện gì vậy?” Anh nâng cô ngẩng đầu lên và nhìn chăm chú vào mắt cô. Cô mở miệng ra để trả lời anh ta rằng chẳng có chuyện gì cả, song trước khi cô kịp phát âm ra lời nào, anh ta đã chặn cô lại bằng một cái hôn. Một cái hôn mang theo cả hương vị của cà phê, kem và đường, nóng hổi tới mức khiến cô nín thở.

Anh ta không có vị giống như Chip, cũng chẳng có mùi giống của Chip, và thậm chí bất chấp tất cả những nét tương đồng giữa hai người, anh ta cũng không hề giống Chip. Khi ái ân, Chip đã tỏ ra rất cứng rắn mạnh mẽ. Anh giống như một bức tượng cẩm thạch, tuyệt đẹp để ngưỡng mộ, nhưng không mấy dễ chịu khi tựa người vào. Cô từng cảm thấy cảm giác giống như khi tựa người vào một bức tượng cứng đờ, anh bạn trai cũ của cô hoặc lắc lư liên tục cho tới khi buông rơi cô xuống, hoặc cùng lời cô đổ ập xuống, gần như phát cuồng khi anh lên đỉnh, rồi để mặc cô nằm bầm tím, thậm chí chảy máu, giữa một đống bừa bộn. Một mình.

Mike thật dễ chịu, rắn rỏi nhưng không gây đau đớn, mạnh mẽ và cứng rắn, và anh luôn ôm lấy cô. Cô không buộc phải tự đỡ lấy bản thân. Anh ta kéo cô vào mình, áp sát thân hình cô vào người anh, giúp cô cảm thấy an tâm. Trong giây lát, cô thả người trong vòng tay anh, đôi mắt nhắm nghiền trong lúc tận hưởng một cảm giác an toàn giả tạo.

“Cho dù tôi rất muốn ở lại và tìm hiểu xem những gì đang diễn ra trong bộ óc vô cùng bận rộn của cô, tôi thực sự buộc phải đi. Tôi hy vọng sẽ không quá lâu.” Annabelle hé mở đôi môi để hỏi liệu anh ta có quay trở lại không, nhưng anh ta lại hôn cô tới mức làm câu hỏi đó trôi tuột đi mất, rồi bước ra ngoài căn hộ.

Dave ngồi lên cái giường của nó với chiếc quần đùi của Mike lủng lảng rủ xuống mõm của nó và cất tiếng kêu ư ử. Con chó này có thể nặng đến một trăm năm mươi cân [3] và trông giống như một con lai của Cujo [4] và Black Stallion [5], nhưng kỳ thực anh chàng chỉ là một chú cún con trong thân hình bò mộng. Cô ngồi xuống trường kỷ, nhìn chăm chăm về phía cửa ra vào. Dave nháy sang, gãi cái đầu giống St. Bernard to tướng của nó lên lòng cô. Cái quần đùi dường như đã thấm hết nước dãi của nó, ơn Chúa. Đôi mắt sâu màu nâu của Dave ngược lên chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, và anh chàng lại ư ử lên tiếng như phàn nàn.

Annabelle lơ đãng vuốt ve đầu nó. Cô không dám chắc cảm xúc của mình lúc này là gì, song cô đang cảm thấy gì đó. Quá nhiều là đằng khác. Liệu sẽ tốt hơn nếu trải qua cuộc đời trong trạng thái trống rỗng cảm xúc hay bị cuốn qua một dải thiên hà thực sự của vô vàn cảm xúc, đến mức ta không thể nhận diện được chúng nữa? Trạng thái trống rỗng về cảm xúc cô vẫn thường quen quả thực làm cô thấy thoải mái hơn nhiều.

Annabelle cố vật lộn để chuyển một cái thùng đựng tranh từ kho chứa dưới tầng trệt của căn hộ. Trước khi Rosalie đính hôn với Nick và cho Annabelle thuê lại căn hộ của mình, Rosalie đã cho Annabelle dùng nhờ kho chứa đồ khi cô quay về từ Philadelphia. Đã hai năm trôi qua sau cái chết của Chip - đã qua thời gian để xem xét lại mọi thứ trong cuộc sống của cô. Johny hẳn sẽ không hiểu nổi chuyện cô treo những bức chân dung và tranh khỏa thân khắp trong nhà, nhất là khi phần lớn những bức tranh ấy đều vẽ Chip. Cô đã giữ lại vài bức chân dung khổ nhỏ cho riêng mình, tặng số còn lại cho Becca, và hủy những bức tranh khỏa thân đi. À phải, tất cả trừ một bức. Cô không thể chia tay được bức tranh đầu tiên. Không, cho dù chuyện gì xảy đến đi nữa, cho dù bức tranh đó sẽ tiếp tục bọc kín trong giấy bọc và ở yên tận trong cùng tủ chứa đồ của cô cho tới ngày cô từ giã cuộc đời. Cô sẽ không bao giờ có thể chia tay với nó.

“Annabelle!” Wayne lớn tiếng kêu lên khi anh ta thấy cô hì hục lôi cái thùng theo cầu thang lên lầu một. “Cô đang làm gì thế? Henry, lại đây giúp anh một tay nào.” Wayne, hàng xóm của Rosalie - à không, của cô - chạy tới bên cạnh cô và bê cái thùng lên. “Tại sao cô không gọi chúng tôi? Chúng tôi ở ngay trên lầu, và chúng tôi luôn sẵn sàng giúp một tay. Hai chúng tôi rất vui khi cô chuyển tới sống tại căn hộ của chị cô. Hãy gọi cho chúng tôi nếu cô cần bưng bê di chuyển bất cứ thứ gì. Bất cứ thứ gì. Cô không thể biết Henry và tôi đã buồn thế nào trước ý nghĩ sẽ mất đi mối liên hệ với Rosalie đâu. Bây giờ thì, với cô ở đây... Vậy đấy, chúng tôi rất mừng có cô ở đây. Cô phải tới ăn tối cùng chúng tôi, như thế chúng tôi sẽ có dịp làm quen với cô. Quý ông tôi thấy rời khỏi căn hộ sáng nay có phải là bạn trai cô không? Cô gái ơi, cô có gu về đàn ông cũng tuyệt chẳng kém gì chị gái mình đâu. Chẳng phải anh ta quá tuyệt hay sao? Quả thực nếu tôi còn trẻ hơn mười tuổi, và nếu anh ta không ưa phụ nữ hơn, tôi dám thề là anh ta sẽ khiến Henry phải chạy dài đấy.”

Cuối cùng Wayne hít một hơi. Annabelle ngơ ngẩn nhìn anh ta chăm chăm. “Ừm... Câu hỏi là gì đây?”

Wayne đưa hai cánh tay ra ôm lấy cô. “Ăn tối, sau đó là bạn trai.”

“Ồ, phải rồi, tốt thôi, tôi rất vui được ăn tối cùng anh và Henry. Rosalie đã kể cho tôi nghe rất nhiều về hai người.” Cô vuốt tóc và cố trưng ra nụ cười khá nhất có thể.

“Rosalie đã cho tôi số điện thoại của anh đề phòng trường hợp tôi không thể về nhà cho Dave ăn. Tôi hy vọng không có vấn đề gì.”

“Thử hay lắm, người đẹp, nhưng cách đó chỉ hiệu quả với các quý ông ưa phụ nữ thôi. Giờ vào việc chính. Hãy kể cho tôi nghe về Quý ông Vàng vớ, Tóc vàng và Đẹp trai kia đi nào.”

“Với anh thì đó là Bác sĩ Vạm Vỡ, Tóc vàng và Đẹp trai.” Annabelle đi theo vị hàng xóm vào trong căn hộ của cô và chỉ cho anh ta căn phòng nhỏ, gọi là phòng song kỳ thực giống một tủ tường có trang bị thêm cửa sổ hơn. “Anh có thể dựa cái thùng vào bức tường đó.”

Wayne đặt cái thùng xuống rồi đi theo cô vào bếp. Anh ta quan sát trong lúc cô loay hoay bên ngăn kéo chứa đồ lặt vặt.

“Cô đang tìm thứ gì trong lúc cố lảng tránh nói chuyện về Bác sĩ Đáng yêu vậy?”

“Một cái búa để mở cái thùng kia ra. Anh sẽ không để kệ tôi với nó thế này chứ, phải không nào?”

“Không.” Wayne bước ra cửa trước. “Henry, mang theo một thanh đòn bẩy và một cái búa khi em xuống đây, được không?” Anh ta gọi với lên phía trên cầu thang.

Wayne khệnh khạng quay vào, thậm chí không buồn đợi Henry trả lời. Rosalie đã kể rất nhiều về những người hàng xóm của mình, và Annabelle vẫn luôn tự hỏi liệu chị cô có phóng đại lên hay không. Cho tới lúc này, cô buộc phải thừa nhận, Rosalie đã hoàn toàn chính xác. Đã được nghe kể mọi thứ về họ, và lúc này đang tận mắt chứng kiến bằng chứng đầu tiên, cô thầm tự hỏi bằng cách nào Wayne lại có thể sai khiến Henry dễ dàng như thế.

Vị hàng xóm tới cạnh cô, dùng hông huých vào cô. “Cô sẽ không phải ân hận đã thổ lộ với tôi đâu. Cứ thử hỏi chị gái cô đi. Nếu không nhờ Henry và tôi, hẳn bây giờ Rosalie và Nick vẫn còn đang chơi trò giả vờ như người kia không hề tồn tại. Hãy cứ coi chúng tôi như những Ông Tiên Mai Mối.”

Thế đấy. Annabelle không thể giữ được vẻ mặt nghiêm nghị nữa cho dù cô đã gắng hết sức. Tới khi Henry xuống gia nhập vào họ, cô và Wayne đang cười ngả nghiêng, tới mức cô khó khăn lắm mới thở lấy hơi được. Cô đưa hai cánh tay ôm lấy hai bên sườn đau quặn vì cười, cố hít thở bình thường. Chúa ơi, đã lâu lắm rồi cô chưa cười như thế.

Henry trông thấy họ và đùa cợt. “Wayne, xem cô ấy kìa.” Henry đưa mấy món dụng cụ cho Wayne, rồi lấy chiếc khăn tay được là phẳng lý từ trong túi áo ra lau khô nước mắt giàn giụa trên mặt Annabelle. Henry rất cao. Cô không mấy khi phải ngước mắt lên nhìn những người đàn ông, nhưng cô đã phải ngả đầu ra sau để có thể nhìn thẳng vào mắt anh ta. Đôi mắt thật hiền hòa. Wayne có gu thật không chê vào đâu được. Henry quả là nóng bỏng nếu bạn là người nghiêng về những anh chàng ưa chải chuốt. Ấy là chưa kể tới những người đồng tính.

“Tôi đã bỏ lỡ mất gì sao?”

“Wayne chỉ đang đùa tôi thôi.” Annabelle không quen với việc người khác chạm vào cơ thể cô, còn Wayne và Henry rõ ràng là hai anh chàng ưa thích cảm xúc qua tiếp xúc. Cô lùi lại và nhận ra Wayne đã đi khỏi.

Tiếng búa đập vang lên trong căn hộ, và sau đó là tiếng đinh bị nhổ ra khỏi gỗ. Cô chạy vào nhà kho, nhưng trước khi cô kịp ngăn anh ta lại, Wayne đã cạy mở cái thùng. Và bức tranh lộ ra cho tất cả những ai có mặt trong phòng chiêm ngưỡng - một bức tranh sơn dầu cỡ ba mươi sáu nhân sáu mươi ^[6] vẽ một anh chàng Chip hoàn toàn khỏa thân. Ôi Chúa ơi. Cô đã không hình dung ra tình huống này. Mike giống hệt như Chip.

“Ái chà, nhìn xem kìa.” Wayne chống hai bàn tay vào hai bên hông và bật lên một âm thanh như sói hú trong khi anh ta chiêm ngưỡng bức họa.

“Ái chà chà, ái chà chà, có vẻ như cô biết chàng Bác sĩ Vạm vỡ, Tóc vàng và Đẹp trai còn rõ hơn tôi nghĩ.”

Anh ta không rời mắt khỏi bức tranh khỏa thân, hết lắc đầu lại tặc lưỡi. “Nếu bức tranh này hoàn toàn chính xác, chúng ta cần phải cân nhắc lại về phần Vạm vỡ trong biệt danh của chàng bác sĩ đáng mến. Thật đáng xấu hổ. Cho dù Cosmo [7] có nói gì đi nữa, tất cả chúng ta đều biết không chỉ có việc một người đàn ông sử dụng nó như thế nào là đáng kể.”

Annabelle vừa lấp bắp vừa chỉ vào bức tranh. “Nhưng... nhưng đó không phải là Mike.”

CHƯƠNG 2

Sau khi Henry và Wayne ra về, Annabelle quay lại giường và cố gắng trấn tĩnh lại. Cô cần xem qua những món đồ ít ỏi cô đã có thể mang theo từ Philadelphia tới và bằng cách nào đó biến căn hộ của Rosalie thành nhà mình.

Rosalie và Nick đã cho cô thuê lại căn hộ được trang bị đầy đủ đồ đạc, và như thế thật tiện lợi. Đôi vợ chồng mới cưới không cần đến đồ đạc của Rosalie. Tòa lâu đài đá nâu của Nick mang đậm dấu ấn của một chuyên gia trang trí nội thất. Người mà Rosalie nói đã hẹn hò với Nick và trang hoàng tòa nhà theo sở thích của cô ta - ngọt ngào, phô trương, giả tạo đến mức thiếu tiện nghi - nói tóm lại là chẳng có chút gì giống với Nick. Không có lấy một căn phòng nào trong cả tòa nhà đá nâu đó cô có thể gọi là khiến người ta thư giãn nhẹ nhõm. Thậm chí cả các phòng tắm cũng như thể bạn có thể làm chúng vỡ tung ra, và đó là một lý do giải thích việc Dave ở lại với cô cho tới khi Nick và Rosalie đã hoàn tất việc trang hoàng gia cố lại cho tổ ấm tình yêu của họ.

Điện thoại đổ chuông, và cô thầm cân nhắc tới việc không nhắc máy. Không ai biết số điện thoại mới của cô ngoài bố mẹ cô, Rosalie, Nick và Becca. Cô không nghĩ hôm nay Rosalie lại gọi điện, và cô đã phải tiếp chuyện Becca rồi. Như thế chỉ còn lại mẹ cô. Trời ơi là trời.

“A lô, con chào mẹ.”

“Annabelle. Tại sao con không tới ăn tối?”

Ăn tối... khi thật, cô đã quên biến mất bữa tối Chủ nhật. Cô đưa mắt nhìn đồng hồ. Một giờ kém mười lăm. “À, con xin lỗi. Con, ừm...”

“À, con đã hẹn hò với anh chàng bác sĩ dễ thương bạn của Nick, phải không nào? Cái cách anh ta ngáng chân anh chàng trẻ tuổi sắp sửa vợ được cái tất quả là rất tuyệt. Mẹ thấy anh ta nhìn theo con cả buổi tối, cho dù con không làm gì khuyến khích anh ta. Nhưng cô Rose của con nói anh ta đã đưa con về nhà.”

“Vâng, đúng thế. Anh ấy... rất tử tế.”

“Đừng quên anh ta là bác sĩ và độc thân. Con biết đấy...”

“Phải rồi, mẹ, con đâu có trẻ ra. Con biết phải làm gì.”

“Sau tai họa con đã gây ra với cuộc đời mình khi hủy bỏ đám cưới, tốt hơn con nên tận dụng tối đa đám bạn bè của Nick. Có vài anh chàng thành đạt khá dễ mẫn tại tiệc cưới. Mà nói đến đám cưới, con phải lấy làm mừng là không phải mọi thứ đều hỏng cả. Rosalie đã cứu nguy thật tuyệt vời khi thành hôn với Nick chóng vánh như thế. Chị con đã có một lễ cưới thật đẹp đẽ.”

“Vâng, nhờ vào con.”

“Con thì có liên quan gì tới đám cưới đó?”

“À, con cũng không biết nữa. Ngoại trừ việc lên kế hoạch cho mọi chi tiết của toàn bộ buổi lễ - con đã dành cả một năm trời của đời mình dồn tâm trí sức lực cho đám cưới đó.”

“Tạ ơn Chúa là Rosalie đã có đủ thời gian và tiền để thay đổi nó cho phù hợp với yêu cầu của chị con và Nick.”

“Hai người đó chẳng thay đổi cái quái gì hết ngoài tên khách mời và cô dâu chú rể trên thiệp cưới. Quý tha ma bắt, họ còn sử dụng bản hướng dẫn chỗ ngồi cho phía nhà gái mà con đã chuẩn bị nữa.”

“Chẳng lạ khi con không thể tìm thấy một người đàn ông tử tế mà cưới. Thử lắng nghe thứ ngôn ngữ từ miệng lưỡi con tuôn ra kia. Tốt hơn con hãy đi xưng tội đi. Bên cạnh đó, chúng ta đều biết con không có khả năng thu xếp tổ chức ngăn nắp cho thứ gì phức tạp hơn tủ quần áo của con. Thôi ngay cái giọng cướp công của Rosalie như thế đi.”

“Mẹ ơi, thế này nhé, con mệt lắm, và con không thể tới ăn tối được. Con xin lỗi đã không gọi điện báo sớm hơn, nhưng con đang định đi ngủ trưa đây.”

“Okay, hãy ngủ cho thật ngon vào. Con đang cần đến nó đấy. Hãy nhớ sao cho mình trông khá nhất có thể...”

“Vâng, con biết rồi. Con đâu có trở lại thành trẻ con. Tạm biệt mẹ.”

“Tôi có thể làm được. Tôi có thể làm được, mẹ kiếp!” Tom Mullany thở khò khè, tiếng lép bép trong phổi ông ta to đến mức ở tận cuối lối đi cũng có thể nghe thấy.

Mike giơ hai tay lên làm bộ đầu hàng.

“Cô kia!” Ông Mullany chỉ ngón tay bị viêm khớp của mình vào cô y tá tội nghiệp đang cố giữ chiếc xe lăn lại. “Nhả phanh ra và cuốn xéo đi. Tôi không cần cô nhìn chăm chăm vào hai cái mông trần giờ xương của tôi đang nhô ra khỏi cái áo bệnh viện mắc dịch này.”

Một sự pha trộn giữa Walter Matthau [8] và Oscar Cáo Bản [9], Tom Mullany là một trong những bệnh nhân đem đến nhiều thách thức nhất của Mike vào một ngày đẹp trời. Và hôm nay không phải là một ngày đẹp trời - ít nhất là với Tom. Ông lão tội nghiệp đang hoảng sợ. Ông chưa từng hút thuốc dù chỉ một ngày trong đời mình, nhưng sau khi trải qua cả sự nghiệp trong phòng giao dịch trái phiếu của một người khổng lồ phố Wall, nơi tất cả những người còn lại đều hút thuốc, Tom Mullany đã mắc phải bệnh phổi - tắc nghẽn mãn tính và khí thũng. Ông lão đã phải vật lộn với bệnh viêm phổi, và giờ là một đợt tái phát. Kể từ khi người vợ qua đời mùa đông năm trước, Tom lại càng cảm thấy cô đơn và ốm yếu hơn. Mike đứng sát bên, cho phép Tom giữ được tự tôn khi ông lão có thể tự mình leo lên giường, nhưng không cách quá xa để phòng khi ông lão mất thăng bằng. Đi lại hẳn sẽ rất khó khăn với ông lão vì ông đang bị cả dây truyền dịch lẫn ống thở oxy trên người làm vướng víu.

Vẫy tay ra hiệu cho cô y tá lui ra, Mike thầm nghĩ anh có thể đóng luôn vai y tá và điều dưỡng viên. Nói cho cùng, có lẽ anh cũng không thể làm được gì tốt hơn việc giúp ông lão bảo vệ lòng tự tôn của mình.

Sau khi Tom đã xoay sở tự mình leo lên giường, Mike gập tay chân ở một bên thành giường lên, đặt máy đo hàm lượng oxy máu lên ngón tay trở bệnh nhân, và kiểm tra mức oxy máu của ông lão - 82 phần trăm. Vẫn còn thấp, nhưng vì người bệnh vừa di chuyển, nên chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên.

“Tôi vẫn không hiểu tại sao anh bạn không cho tôi về nhà.” Tom lôi ống thở oxy ra khỏi mặt mình, cầm lấy nó trên bàn tay run rẩy ông lão chỉ về phía Mike. “Tốt hơn tôi nên về nhà, nơi tôi có thể nghỉ ngơi một chút. Ở đây họ cứ đâm chọc tôi suốt ngày suốt đêm.”

Mike cầm lấy ống thở từ tay Tom và đeo nó trở lại qua phía trên hai tai ông lão, chỉnh cho ống nằm dưới mũi ông. “Nếu tôi làm thế, tôi sẽ chẳng còn ông ở đây làm bạn với tôi nữa.”

Bàn tay của Tom lại lần tới ống thở, và Mike nghiêm mặt nhìn ông lão. “Tôi có thể thay ống thở bằng một mặt nạ oxy và một hộ lý lực lưỡng nếu đó là những gì cần thiết để giúp ông thở.”

Tảng lờ những lời cầu nhàu của ông lão, Mike bước tới bên cửa sổ và mở cửa chớp ra để Tom có thể nhìn xuống khoảng sân bên dưới.

“Vậy ra tôi khổ sở thế này chỉ vì cậu chẳng có gì hay ho hơn để làm ngoài việc ngồi đây hành hạ một lão già như tôi sao?” Ông Mullany bật cười, thở khò khè và ho. “Anh bạn cần phải có một cuộc sống riêng, chàng trai.”

“Tôi đang cố thực hiện điều đó.” Mike ngồi xuống chiếc ghế kê cạnh giường, duỗi dài hai chân ra trước, và gác chéo hai chân lên nhau ở gần mắt cá.

Tom bấm nút để nâng đầu giường lên và nhìn Mike chăm chú từ sau ống thở. Ông lão quả thực là một ông già xấu tính. Ông liếm đôi môi khô khốc của mình và mỉm cười. “Tôi hy vọng cậu không phải là một anh chàng lưỡng giới, vì tôi không hề có hứng thú với trò đó. Song ít nhất nó cũng cho tôi một cái cớ để có được bác sĩ mới và thử xem tôi có thể thoát ra khỏi nơi này không.”

“Không có chuyện đó đâu. Tôi đang nói tới một cô gái. Có vẻ như ông sẽ phải mắc kẹt ở đây cho tới khi tôi thả ông ra.”

Tom nhìn chăm chăm vào Mike. “Cậu biết đấy, chàng bác sĩ, cậu đang thiếu mất hai chiếc khuy trên áo sơ mi của mình.”

Mike vuốt thẳng lại chiếc cà vạt, thứ anh nghĩ đã cho phép che đi bằng chứng của những hoạt động ngoại khóa tối hôm trước.

“Cô bạn gái mới này đã cố giật tung áo sơ mi của anh bạn ra phải không?” Trước khi Mike kịp chối, Tom đã tiếp tục. “Vậy thì cậu còn nấn ná ở đây làm cái chết tiệt gì nữa trong khi cậu có thể ở bên cô nàng mè� cái của mình?”

“Bởi vì tôi nhận được một tin nhắn cho biết ông đã bị đưa vào phòng hồi sức cấp cứu, và cho dù ông có tin hay không, tôi muốn đảm bảo chắc chắn là ông ổn cả.”

Khuôn mặt Tom đã ít nhiều lấy lại được sinh khí. Mike kiểm tra máy theo dõi, mức oxy máu của Tom đã tăng lên 85 phần trăm, và trông ông lão có vẻ dễ chịu hơn, không còn khó thở nữa hoặc có chăng cũng chỉ một chút. Việc truyền tĩnh mạch steroid và hỗ trợ hô hấp đã đem lại kết quả.

“Vậy là anh bạn đã kiểm tra được cho mình một cô bạn gái rồi?”

“Tôi hy vọng là thế.”

“Một cô gái rút tung khuy áo sơ mi của cậu ra là một dấu hiệu cực tốt - ít nhất thì vào thời của tôi là như thế. Tôi thực sự hy vọng chuyện này vẫn chưa thay đổi quá nhiều.”

“Rồi chúng ta sẽ biết thôi.” Mike không cảm thấy thoải mái lắm khi trò chuyện về đời tư của anh với bệnh nhân - cũng không phải anh thực sự có gì nhiều về đời tư để mà nói, nhưng kể từ khi vợ Tom qua đời, ông lão và Mike đã trở nên rất gần gũi.

“Cậu gặp cô gái này ở đâu vậy - cậu vừa nói đó là một cô gái, phải không nào?”

Mike đảo mắt tránh đi. “Tôi gặp cô ấy tại một đám cưới. Chị gái cô ấy kết hôn với người bạn thân nhất của tôi.” Anh thấy chẳng có lý do nào để kể cho ông lão biết đám cưới vừa mới diễn ra ngày hôm qua.

“Tốt lắm, tôi hy vọng cậu thích cô ấy. Cậu biết đấy, tôi đã gặp bà nhà tôi ở một đám cưới hơn năm mươi năm trước. Khi cậu chọn một cô gái tại một đám cưới, nhiều khả năng cô gái đó đang ước ao mình là người mặc váy cô dâu. Đừng ngạc nhiên nếu cô nàng của cậu có những ý tưởng còn xa hơn chỉ đơn thuần lột áo sơ mi ra khỏi người cậu.”

Mike vờ như đang nhìn qua bệnh án anh cầm và thực hiện vài ghi chú.

“Nóng bỏng đến thế thì quả là hiếm gặp. Cậu không thể bỏ mặc một cô gái mới vừa lột áo sơ mi của cậu ra tối hôm trước. Cậu đã có lần hẹn hò nào nữa với cô ấy chưa?”

“Tom, thôi nào, tôi là bác sĩ của ông.”

“Bác sĩ, hừm, bác sĩ thì đã sao.” Ông lão lại phẩy tay, không chấp nhận việc Mike đánh trống lảng để rời khỏi chủ đề đời sống yêu đương của anh. “Cậu đáng tuổi con trai tôi... mà không, cháu trai thì đúng hơn. Và hãy nghe tôi nói điều này, chàng trai, trong đời mình tôi đã làm tình nhiều hơn nhiều so với những gì cậu có thể hy vọng đạt được.”

“Ông Mullany...”

“Chẳng lẽ cậu chỉ bò dậy và bỏ đi?”

“Không. Tôi ra ngoài, rồi quay về mang theo cà phê và bữa sáng, rồi sau đó tôi nhận được tin nhắn...”

“Chí ít cậu cũng hôn tạm biệt cô ấy và hẹn một lần gặp khác chứ?”

Tuyệt vời làm sao, anh đang được tư vấn về tình dục từ một ông lão ngoại bát tuần. “Tôi đâu có ngốc. Tôi đã hôn tạm biệt cô ấy và cầm theo một bộ chìa khóa căn hộ.”

“À, ít nhất thì cậu cũng có chút đầu óc. Nhìn nhận điều đó từ góc độ cậu là bác sĩ của tôi, tôi rất lấy làm mừng. Tuy thế, đáng ra cậu không nên để cô bé phải băn khoăn tự hỏi liệu cô ấy có dịp gặp lại cậu hay không. Hãy gửi hoa cho cô bé, gọi điện, và mời cô nàng đi ăn tối. Trong trường hợp cậu muốn gặp lại cô gái này.”

Mike xem đồng hồ. Chắc chắn anh muốn gặp lại Annabelle, nhưng cho dù Tom có nói gì đi nữa, lần hẹn hò cuối cùng của ông lão cũng đã diễn ra từ năm mươi lăm năm trước rồi. Sự đời đã thay đổi. “Tôi còn vài phút nữa trước khi rời khỏi đây. Ông thấy thoải mái chứ? Tôi có thể gọi mang đến cho ông thứ gì không?”

“Liệu cậu tình cờ có một đôi lá phổi mới tinh ở đâu đó quanh đây không?”

Mike lắc đầu, nhưng anh vẫn còn vài mẹo nhỏ dự phòng nữa. Thứ Tom cần không thể tìm thấy được tại một bệnh viện - hay ít nhất là chưa.

“Tôi sẽ chuyển lại những yêu cầu này cho y tá, và tôi sẽ quay lại chào tạm biệt ông trước khi ra về.”

Tom phẩy tay xua anh đi. Ông lão đã mệt - cho dù chưa từng nói ra điều đó.

Mike tìm tới phòng y tá, rồi quay số điện thoại liên lạc khẩn cấp anh tìm thấy trong hồ sơ của ông Mullany. Tom không phải là người duy nhất có thể đưa ra những lời khuyên. Trong lúc chàng bác sĩ chờ đợi một câu trả lời, anh ném một cốc uống cà phê đã rỗng không vào thùng rác, thu nhặt những chiếc bút nằm la liệt trên mặt bàn, để chúng ngã nấp vào ống đựng bút, chỗ của chúng.

“A lô, tôi có thể nói chuyện với Kathryn Evans được không? Tôi là bác sĩ Michael Flynn.”

“Tôi là Katy Evans đây.”

“Cô Evans, tôi đang điều trị cho ông của cô, Tom Mullany.”

“Ôi Chúa ơi, có chuyện gì xảy ra vậy? Ông tôi không sao chứ?”

Mike tựa người vào bàn và bắt chéo chân lại. “Ông ấy sẽ ổn cả thôi. Ông của cô đang ở trong bệnh viện...”

“Ôi không. Bệnh viện nào vậy? Tại sao không ai gọi điện cho tôi cả? Có chuyện gì bất ổn với...”

“Bình tĩnh lại nào. Ông của cô sẽ ổn cả thôi. Ông ấy bị viêm phổi tái phát...”

“Một đợt tái phát ư? Ông tôi chưa bao giờ cho tôi biết ông bị ốm!”

Mike tặc lưỡi. “Phải, tôi cũng nghĩ thế. Đó là lý do tại sao tôi gọi cho cô. Tôi vừa mới ngồi nói chuyện một lúc với ông ấy. Ông của cô không được vui vẻ lắm khi tôi tiếp nhận ông ấy, nhưng lúc đó mức oxy trong máu của ông ấy khá thấp, và ông cụ cần được theo dõi tích cực. Ông cụ cũng sút cân

khá nhiều, tôi nghĩ hiện tại ông cụ ăn uống không được đầy đủ. Tôi hy vọng cô có thể để ý giúp ông cụ ăn uống tốt hơn, và nếu ông cụ biết cô sắp tới thăm, ông cụ sẽ có điều gì đó để mong đợi. Ông của cô ít nhiều có vẻ suy sụp kể từ khi bà của cô qua đời.”

“Tôi xin lỗi, thưa bác sĩ. Ông tôi đã ba lần hoãn đến thăm tôi. Ông chưa bao giờ nói mình đang ốm. Ông chỉ để lại lời nhắn trong hộp thư thoại của tôi. Tôi nghĩ ông cố tình giữ khoảng cách với tôi như thế. Ông rất khó chịu khi người khác phát cuống lên vì mình.”

“Phải, tôi cũng nhận ra rõ ràng thông điệp này.”

“Tôi sẽ tới ngay...”

“Không cần phải quá hấp tấp. Ông của cô đang rất mệt. Ông cụ cần được ngủ vài giờ. Cô có thể tới thăm vào giờ ăn trưa và thử xem có thể ép ông cụ ăn được không - hay tốt hơn nữa, mang cho ông cụ chút đồ ăn tử tế.”

“Tôi sẽ làm thế. Tôi rất xin lỗi đã làm ông phải mất thời gian gọi điện cho tôi. Khi nào ông tôi khá hơn, tôi sẽ cho ông ấy một trận vì tội đã làm tôi phát khiếp lên thế này.”

“À, tôi thấy là quả táo rớt cuộc cũng rơi xuống không xa cây là mấy.”

Cô gái bật cười. “Tôi cũng nghe nói thế. Cảm ơn ông rất nhiều vì đã cho tôi biết.”

“Là bốn phận của tôi thôi mà. Tôi tin chắc thế nào cũng sẽ gặp cô tại bệnh viện. Ông của cô quả là một tính cách đặc sắc. Tôi thực sự rất vui được có dịp trò chuyện với cụ.”

Mike gác máy và mỉm cười. Ông lão Tom tội nghiệp sẽ được một phen ù cả hai tai khi Katy tới thăm ông. Nếu có điều gì Mike từng học được từ việc điều trị cho các bệnh nhân cao tuổi, thì đó là họ hồi phục nhanh hơn rất nhiều khi được vây quanh bởi những người họ yêu mến, cho dù họ có muốn thế hay không đi nữa. Sau khi gọi điện thoại cho Katy Evans, Mike không nghi ngờ gì về việc ông cụ sẽ có bạn trò chuyện đủ để khiến ông cụ bận bịu hết thời gian của mình. Có lẽ khi đó ông lão sẽ thôi không đưa ra những lời khuyên về yêu đương dành cho Mike nữa - vì đã có đủ điều để nói rồi.

Mike đã lang thang trong bệnh viện cả ngày hôm đó với một nụ cười mơ màng dính chặt trên khuôn mặt và chùm chìa khóa của Annabelle trong túi. Anh mỉm cười, cầm chùm chìa khóa lên lắc cho kêu rộn rảng. Cô nàng có thể đang phát điên lên vì chuyện anh chưa trả lại chùm chìa khóa, nhưng ít nhất anh cũng có một cái cớ để gặp lại cô. Anh sẽ phải trả lại chìa khóa, xin lỗi vì “sơ suất”, và đền bù lại xứng đáng cho cô. Anh thực sự nóng lòng muốn gặp lại cô, được nghe giọng nói của cô, nhưng lại không muốn trông mình có vẻ như quá sốt ruột.

Đã sẵn sàng để quay về nhà, Mike treo chiếc áo blu lên mắc trong ngăn tủ của anh, rồi thu dọn tất cả cốc uống cà phê nằm rải rác trong khu phòng nghỉ của bác sĩ. Anh ném hết những chiếc cốc giấy vào sọt rác, rửa sạch bồn rửa, rồi lau bàn. Nhìn quanh để đảm bảo chỉ có một mình trong phòng, anh quay sang tắt công tắc lạnh.

Mọi người ai cũng trêu chọc anh, song nếu mỗi tuần một lần anh không ngó ngang đến nó và ném đi mọi thứ trông giống như một mẫu vật thí nghiệm, thì sẽ chẳng có ai động tay làm chuyện này. Thật khủng khiếp, khi anh bắt đầu tới làm việc tại bệnh viện này, phải mất đến ba hộp nước rửa để tẩy sạch đi mùi bông cải xanh bị thối. Chắc chắn anh không bao giờ muốn phải trải qua chuyện đó lần nữa.

Anh đang cúi đầu vào trong tủ lạnh, dùng cái mũi của mình kiểm tra một hộp đồ ăn Trung Quốc có niên đại rất đáng ngờ thì chợt nghe thấy tiếng hầm hừ khe khẽ.

Chàng bác sĩ ngoái đầu ra khỏi tủ lạnh và lập tức bị ba người y tá xấp tới gần trong lúc bắt đầu một bài liên khúc bè ba về Quý ông Sạch sẽ rất hài hòa.

“Quả là rất vui.” Anh bỏ hộp đồ ăn Trung Quốc đã ôi ra, gửi trực tiếp vào sọt rác bằng một cú ném, rồi sau đó thực hiện hành động duy nhất còn lại anh có thể nghĩ tới - vén tay áo sơ mi lên cao hơn một chút, rồi gồng các cơ bắp của mình nổi lên. Ít nhất mấy người y tá đang cười cùng anh, chứ không phải cười anh. Gus cười khùng khục. Tiếng cười đó, xuất phát từ anh chàng da đen cao sáu foot ^[10], nặng hai trăm năm mươi cân ^[11] trông có vẻ như kết quả từ sự kết hợp giữa Mike Tyson ^[12] và Joan Rivers ^[13] khiến Mike cảm thấy có chút không được thoải mái. Nhưng cũng chưa bằng cách Gus nhìn anh - như thể Mike là một lon Ben & Jerry ^[14] mà Gus muốn nhâm nhi với một cái thìa.

Gus dừng cười, đưa tay lên vuốt cái đầu cạo nhẵn bóng của anh ta. “VẬY là anh còn kiêm nghề dọn nhà nữa sao, bác sĩ Sạch sẽ? Vì anh có thể tới chỗ tôi bất cứ lúc nào. Tôi đã thấy anh có thể làm gì với một kho chứa đồ tiếp tế rồi.” Anh ta tự mãn nói tiếp. “Hai chúng ta hợp lại có thể tạo ra những điều kỳ diệu ở chỗ của tôi.” Gus nhướn mày và gửi cho chàng bác sĩ một cái hôn gió.

Mike thả hai tay áo sơ mi xuống. “Xin lỗi, Gus. Chỉ vì chuyện tôi sắp xếp lại kho chứa không có nghĩa nơi đó là chỗ của tôi.”

“A, thật là hoài của, những anh chàng hay ho đều thích phụ nữ hơn. Dầu vậy, người ta vẫn có quyền được mơ mộng.”

Tami, cô y tá bé nhỏ thường xuyên làm việc cùng Gus, rút cho mình một cốc cà phê rồi đưa mắt nhìn anh ta. “Tôi nghĩ anh có vẻ phải lòng George Clooney.”

Gus thở dài và tựa người vào cạnh bàn. “Không đâu, chỉ là các bác sĩ nói chung thôi.” Anh ta mỉm cười với Mike. “Các anh trông đều rất dễ thương trong những chiếc áo blu trắng đó cùng cái ống nghe.” Anh chàng y tá tặc lưỡi rồi nháy mắt.

Mike vỗ lên lưng anh chàng to con. “Rất tiếc phải làm cậu thất vọng, chàng trai, nhưng tôi là loại đàn ông chỉ có một phụ nữ.” Phụ nữ là từ được đặt trọng âm vào. Mike mặc áo vest, gấp cà vạt cho vào túi, và quay lại chào tạm biệt ông Mullany.

Quay về nhà, chiếc xe chở Mike dường như đang bay, có thể vì anh đang nghĩ tới Annabelle. Anh mở khóa cửa căn hộ của mình, bật đèn, và đá cánh cửa đóng lại sau lưng. Kể từ khi người Nga giành quyền kiểm soát Coney Island, khu vực này đã trở nên an toàn hơn nhiều, chùng nào bạn đừng gây rắc rối với họ. Cái giá phải trả cho sự an toàn tương đối là trải qua cả đời bạn trong mùi của súp củ cải đỏ và dưa cải bắp. Tính đến giờ giấc làm việc của mình, Mike coi đây là một cuộc trao đổi vừa vặn. Tuy thế, anh cũng không bao giờ nên đưa Annabelle tới chỗ này. Chỉ nguyên nghĩ tới cảnh cô phải leo lên các bậc thang dẫn tới căn hộ trên lầu bốn của anh, rồi đi theo lối đi bẩn thỉu tranh tối tranh sáng là đủ để anh phải cân nhắc tới việc chuyển tới một nơi ở khác hơn. Có Chúa chứng giám, bất cứ chỗ nào cũng sẽ là một sự cải thiện. Không phải chuyện đó làm anh bận tâm nhiều. Khi thật, tại căn hộ này anh chỉ tắm rửa, ngủ và thay quần áo. Anh giữ nơi ở của mình rất sạch sẽ - anh có chút gì đó của một kẻ sạch sẽ tới đồng bóng, nhưng hẳn anh thà chết trước khi chịu thừa nhận điều đó với bất kỳ ai. Chín

mười phần trăm thời gian ở căn hộ của mình anh dành để ngủ, vì thế những bức tường sơn màu xanh lục tẻ nhạt và tấm thảm trải sàn màu ô liu có niên đại từ những năm 1970 cũng chẳng làm anh bận khoăn nhiều. Căn hộ có đủ mọi thứ anh cần. Một khu bếp nhỏ áp vào một bức tường, một chiếc trường kỷ xấu xí màu nâu và chiếc bàn cà phê anh mua được ở một buổi bán đấu giá từ thiện chiếm hữu bức tường đối diện với các cửa sổ, nơi anh kê chiếc tủ nhỏ nhiều ngăn kiêm luôn vai trò kệ tivi của mình. Áp vào bức tường còn lại là giường ngủ của anh, một tủ áo nhỏ, và cửa dẫn vào buồng tắm. Ở giữa căn phòng, anh đặt một món đồ nữa cũng mua được từ đấu giá từ thiện - một cái bàn mặt formica và mấy chiếc ghế tựa có lẽ còn cao niên hơn cả chính anh. Nơi này trông thật đáng thất vọng nhưng chỉ là tạm thời - trong năm năm vừa qua.

Mike không thể ngừng nghĩ tới Annabelle cũng như cách cô nhìn anh chăm chăm lần đầu tiên hai người gặp nhau. Lập tức bị thu hút, mối liên hệ hình thành tức thời đó khiến anh kinh ngạc về mức độ mạnh mẽ của nó. Cô cũng cảm thấy điều đó. Cú sốc của Annabelle đã khiến tim cô đập nhanh tới mức thiếu chút nữa cô đã ngất xỉu. Trước đây anh cũng đã từng cảm thấy sự hấp dẫn, nhưng với Annabelle nó đã vượt xa tình dục đơn thuần - cho dù thứ đó anh cũng rất muốn - rất khao khát. Tuy thế, vẫn còn cả một thứ khác. Một thứ khiến anh muốn đập vỡ những bức tường anh đã trông thấy quá rõ ràng. Anh muốn tìm ra những gì ẩn chứa sau vẻ bí ẩn cô gái khoác bên ngoài như một chiếc áo khoác. Anh muốn biết điều cô che giấu, nguyên nhân gây nên nỗi đau và sự hoài nghi phủ bóng tối lên đôi mắt cô. Cô gái có một tính cách chua chát được phát ngôn ra ngoài qua một đôi môi khiến người ta phải nhầm lẫn là thiên thần - một đôi môi có thể coi là bất cứ điều gì ngoài thiên thần khi chúng áp lên bất cứ chỗ nào trên người anh. Lần đầu tiên trong đời mình, Mike muốn che chở hay chăm lo cho ai đó ngoài mẹ anh. Khi thật, quả là một chuyện không hợp lúc.

Anh nghĩ tới hàng trăm nghìn đô la còn nợ trong các khoản vay thời sinh viên và cố thử tính toán xem anh sẽ cần đến bao nhiêu thập kỷ để cho phép

mình có được một ngôi nhà đúng nghĩa, chứ chưa nói gì tới một cô gái như Annabelle. Khi anh đã trải qua hết thời kỳ tập sự ở bệnh viện, và họ nhận anh vào làm chính thức - ấy là nói nếu họ nhận anh vào làm - tình hình có thể sẽ sáng sủa hơn. Nhưng nếu nhìn nhận theo chiều hướng mọi sự đã diễn ra trong vài tuần vừa qua, Mike tự hỏi liệu rồi chuyện đó có bao giờ xảy ra không. Thậm chí anh còn bắt đầu tự hỏi liệu anh muốn nó xảy ra hay không nữa. Nhưng ngay lúc này, anh chỉ tạm coi như mọi thứ sẽ diễn ra đúng như dự tính. Sau vài phép tính nhằm nhanh chóng, thời gian phải chờ dường như vẫn là vĩnh cửu.

Anh cởi quần áo ra trong lúc đi qua căn phòng hướng tới buồng tắm. Anh không thể xuất hiện một cách chần chừ trong bộ đồ cô nàng đã lột tung khỏi người anh tối hôm trước. Mike bật vòi hoasen lên và đợi cho nước nóng chạy qua những đường ống không ngừng phát ra những âm thanh ầm ĩ. Thứ anh cần là một kế hoạch. Nếu mọi thứ diễn ra đúng như anh hy vọng với Annabelle, kế hoạch năm năm của anh rất có thể sẽ thay đổi đáng kể. Anh chỉ dám hy vọng cả kế hoạch của cô cũng vậy.

Annabelle duỗi dài người ra dưới tấm chăn vải bông mát mẻ. Thậm chí cả khi những cánh cửa chớp đã che chắn phần tệ hại nhất của ánh nắng buổi chiều và máy điều hòa nhiệt độ đã hoạt động gấp đôi thời gian bình thường, cô vẫn thấy quá nóng. Cô đã ngủ, nhưng những giấc mơ không cho phép cô được nghỉ ngơi. Cô bừng tỉnh giữa giấc, thất vọng, và nóng bừng bừng không chối cãi vào đâu được, một tình trạng quả là đáng kinh ngạc sau màn phóng túng long trời lở đất của cô tối hôm qua và sáng sớm hôm nay.

Tình dục chưa bao giờ là sở thích của cô. Cô chưa bao giờ hiểu tất cả những thứ om sòm người ta quan trọng hóa lên về nó có ý nghĩa gì. Thực tế, liệu có tuyệt đến thế không khi có một anh chàng ôm chặt lấy bạn, phả hơi thở lên người bạn, cọ xát cơ thể nhể nhại mồ hôi đầy lông của anh ta lên khắp người bạn? Và chuyện đó là những gì diễn ra trước màn diễn chính - bản thân nó hoặc tệ ngắt đến tột độ hoặc cực kỳ khó chịu.

Có chuyện gì trong đầu óc của những anh chàng nghĩ rằng tất cả phụ nữ đều biến thành những cô nàng bằng chất dẻo khi họ chạm người xuống đệm, sàn nhà, bàn bếp, hay bất cứ bề mặt nào khác khi quần lót của họ bị cởi ra, hay tệ hơn thế, bị vén sang bên? Cô không có nhiều kinh nghiệm cho lắm, nhưng cô và Becca đã đi đến nhất trí rằng đám đàn ông có xu hướng uốn cong một cô gái thành một cái bánh quy xoắn và trông đợi cô ta thích thú cảnh hai chân mình bị nhấc lên áp sát vào hai bên đầu.

Ôi, bé con, hãy làm thế với em đi. Phải, đúng thế đấy.

Rồi sau đó, để tôi thêm tệ, theo đúng nghĩa đen, một người đàn ông cảm thấy như thể anh ta nhất thiết phải uốn gập một cô gái lại như một con búp bê cao su và không được để cô ta yên thân cho tới khi anh ta đã đạt đến cực khoái, còn cô gái cũng phải giả bộ lên đỉnh ba lần, đem đến cho anh ta có sự tự mãn cần thiết để buông tay ra trong lúc tự chúc mừng bản thân như người tình vĩ đại nhất trên đời.

Thậm chí cả với Chip, chuyện làm tình... cũng không hề vui vẻ, cho dù không đến nỗi tởm lợm như với Johnny. Mike, lần đầu tiên trong đời cô, đã biến làm tình thành một thứ có thể thích được - nói theo cách đã giảm nhẹ đi n lần. Annabelle không thể không tự hỏi liệu có phải Mike chính là người đã tạo nên sự khác biệt hay không, hay đó là vì cô đã hoàn toàn bị bất ngờ và nhiều khả năng nhất thời mất trí.

Thật không may, cách duy nhất để tìm ra câu trả lời là lặp lại màn trình diễn đó không có sự can dự của chất cồn để xem liệu sấm chớp có thực sự nổi lên hai lần không. Rắc rối là ở chỗ, nếu đúng thế thật, cô sẽ thấy mình trở thành một cô nàng mắc chứng cuồng dâm hoàn toàn - một điều mà cho tới tận ngày hôm nay, cô chưa bao giờ để tâm nghĩ tới. Còn nếu không, quá là cô sẽ phải sống cuộc đời mình một cách đáng thất vọng tới mức không thể tin nổi.

Điện thoại reo, và cô với người qua giường. Hít một hơi thật sâu, cô ngửi thật đậm mùi của Mike lưu lại trên gối.

“A lô?”

“Annabelle? Tôi có làm cô thức giấc không? Mike Flynn đây.” Cô mỉm cười, một hiện tượng hiếm hoi bất thường. “Xin chào, Mike, ừm... không. Tôi đang nằm nán trên giường sau giấc ngủ. Anh khỏe chứ?”

“Tốt thôi.” Anh dừng lời. “Sáng nay tôi quên chưa trả lại chìa khóa cho cô, và tôi không biết...”

“Anh muốn ăn tối không? Có thể tôi sẽ tìm ra thứ gì đó để nấu. Nghĩa là nếu anh rảnh.”

“Nghe tuyệt đấy. Tôi có thể mang đồ ăn tối, hoặc nếu cô muốn, chúng ta có thể ra ngoài ăn tối, như thế cô không phải nấu nướng gì hết.”

Annabelle lăn người lại, hình dung ra Mike lúc anh ta đứng trần truồng quay lưng về phía cô sáng nay. Liệu anh chàng có biết anh ta sở hữu cặp móng đáng giá đến thế nào không nhỉ? Anh ta thậm chí đã có chút rám nắng, một điều hiếm gặp nếu tính đến chuyện bây giờ mới là giữa tháng Năm.

“Tôi không ngại nấu ăn đâu nếu anh không ngại phải ăn đồ ăn Italia. Thật không may, đó là thứ đồ ăn duy nhất tôi từng học cách chế biến.”

“Đồ ăn Italia là thứ ưa thích của tôi. Cô thấy sao nếu tôi đem tới vài chai vang?”

“Hay lắm, ừm, khi nào anh có thể tới đây? Ý tôi là anh muốn tới lúc nào?” Ôi Chúa ơi, cô hy vọng nghe mình không quá tuyệt vọng.

“Có thể chúng ta sẽ dùng bữa sớm và cùng đi xem một bộ phim chẳng hạn.”

Nghe anh chàng có vẻ không mấy chắc chắn, và thực sự dễ thương. “Tất nhiên rồi, dùng bữa sớm và sau đó... bất cứ điều gì. Nghe hay đấy.”

Annabelle hồi hải nhằm tính xem cô cần bao lâu để thay đồ và nấu một trong ba món cô có thể xoay sở được. Okay, cô không phải là một bà hoàng nội trợ. Cô hy vọng cho tới khi cô đã cạn vốn ba món ăn của mình, anh chàng sẽ không còn bận tâm tới việc cô không phải là một đầu bếp bậc thầy.

“Tôi sẽ chỉ mất chừng hai giờ thôi. Tôi không biết cô thế nào, nhưng tôi đã bỏ qua bữa trưa, và tôi sắp chết đói rồi. Cô nghĩ sao về... chúng ta nhất trí là bốn giờ nhé?”

“Tuyệt lắm. Hẹn gặp anh lúc đó.”

Bàn ăn đã được sắp xong, Jamie Cullum ^[15] đang vang lên trên Ipod, những tấm rèm cửa đã được kéo xuống, và ánh sáng được chỉnh về tông dịu. Annabelle có món antipasto ^[16] cô đã mua ở cửa hàng bán đồ ăn mang về, cất trong ngăn mát tủ lạnh cùng món xa lát. Cô đổ hết phần nguyên liệu ra khỏi túi, và lần này, cảm ơn Chúa, cô đã nhớ lấy những mẫu bánh mì nướng vụn ra khỏi túi đựng trước khi đổ thực phẩm từ trong hộp ra. Lần trước, cô đã phạm phải sai lầm khi dọn món ra trong khi những vụn bánh mì nướng vẫn còn nguyên trong túi đựng. Bánh mì tôi đang được nướng lên trong lò - phải, cô phải thừa nhận mình quả là sự hổ thẹn cho

truyền thống bếp núc gia đình vì cô đã mua bánh mì tỏi đông lạnh chuẩn bị sẵn. Cô làm dấu thánh, thầm xin lỗi bà nội đã mất, người Annabelle tin chắc không khỏi ngao ngán liên tục trở mình dưới mộ. Với việc mua bánh mì tỏi đông lạnh, cũng như việc đã hơn một lần mua nước sốt đóng hộp, cô đã phá vỡ điều giới luật thứ mười hai. Người sẽ nấu từ nguyên liệu sống mọi thứ được bày ra bàn ăn của người, cho dù đó là bữa tối, bữa sáng, hay bữa ăn dã ngoại. Hãy đối diện với sự thật. Annabelle đã phá vỡ mọi điều giới luật trên số mười và cả vài điều ở dưới nữa ^[17]. Cô sẽ phải trải qua một thời gian dài trong hỏa ngục. Ít nhất như thế cô sẽ ở bên cạnh bạn bè của mình.

Annabelle kẹp điện thoại giữa cằm và vai trong lúc cô cố gắng lột lớp giấy bọc ra khỏi những miếng bánh mì tỏi đã dậy mùi. Tất nhiên rồi, nước sốt thấm ra đã làm chúng dính nhăng nhặng vào tay cô chặt chằng kềm gì vào những miếng bánh mì tỏi.

Becca không bao giờ trả lời điện thoại trước khi xem qua danh tính người gọi, và chẳng ai có thể trách cứ cô về thói quen này. Becca cố tránh mẹ cô bằng mọi giá, đặc biệt là từ khi Bitsy Larsen đã tìm ra nhiệm vụ mới trong đời của bà ta.

Mẹ Annabelle đã có thể gọi là tệt, nhưng nếu so sánh với mẹ Becca, bà ta mới chỉ là một Carol Brady ^[18] thông thường với cái mũi kiểu Roma và thổ âm Brooklyn.

Bitsy, một bà mẹ thượng lưu gia trưởng chính cống, với hai xương hàm khít khịt. Tên tuổi và gia thế của bà được mạ vàng trên các trang giấy của cuốn Social Register trân trọng nhắc tới bà như thành viên sáng lập của Hiệp hội Đoàn kết Phụ nữ Main Line Sphincter Police. Bà cũng tham gia vào Liên đoàn Thanh niên, Câu lạc bộ Vườn Philadelphia, và là thành viên

từ lúc chào đời của Câu lạc bộ Cricket Merion. Với tất cả thời gian dành cho việc đánh bạn với các quý bà thượng lưu cùng kiểu cách với mình, lên kế hoạch gậy quỹ, tới ăn trưa tại câu lạc bộ - đó là chưa kể tới những cuộc phiêu lưu của bà ta với thầy dạy tennis - quả là kỳ tích nếu bà mẹ này còn lấy một phút rảnh rang để dành cho Becca. Nhưng kể từ cái chết của Chip, tìm cho Becca một “đám” thích hợp và chuyển lại cho cô ngọn đuốc truyền thống gia đình đã trở thành một nỗi ám ảnh của bà. Cho dù Bitsy Larsen đã cố gắng để những nỗ lực của mình nghe có vẻ vị tha, chúng vẫn chỉ mang trên mình đủ mọi hương vị trừu tượng. Thật đáng tiếc cho Bitsy, Becca đã thôi không còn cố tìm cách làm vui lòng Mẹ Yêu Quý sau khi bà ép buộc Becca phải tham gia vào buổi dạ tiệc khởi đầu cho việc gia nhập giới thượng lưu.

“Chào, Annabelle. Hiển nhiên là cậu chẳng vội vã gì trong chuyện liên lạc lại với tớ. Tớ đã chờ cậu cả ngày. Giờ hãy kể cho tớ nghe mọi thứ về đám cưới đi. Hoàn hảo chứ?”

“Mọi thứ ngoại trừ cô dâu, thật tiếc không phải là tớ. Cho dù chú rể quả là một cái thiện vượt bậc so với phiên bản dự kiến ban đầu. Nếu Nick Romeo chưa kết hôn... à phải, cậu biết rồi còn gì.”

“Cậu đã nhìn, nhưng đâu đã chạm tay vào. Annabelle, cậu chưa bao giờ tự chọn lấy cho mình một người đàn ông trong đời cậu cả. Thế đấy, nếu Chip không tình cờ bắt gặp cậu, đến giờ cậu vẫn còn là gái trinh, hay tệ hơn thế, có khi cậu còn mất lần đầu tiên cho gã Johnny đáng tởm kia. Hãy thừa nhận đi, ngoại trừ Chip, cậu chỉ toàn hẹn hò những gã bỏ đi. Còn về chuyện cải thiện tình hình với anh chàng Johnny chuyên tổ chức tang lễ, việc đó nói thực cũng đâu có khó làm. Unabomber ^[19] có lẽ sẽ là một bước tiến dài, và tớ nghe nói hẳn vẫn còn độc thân.”

“Cảm ơn về lời khuyên, nhưng tớ không quan tâm.” Annabelle chặt hết nước từ một chai búp ác-ti-sô ra, rồi đổ chúng vào máy chế biến thực phẩm cùng với tỏi. Cô dự định sẽ băm máy bất cứ lúc nào Becca làm cô phát điên lên. Có thể Becca sẽ hiểu ra thông điệp.

“Kể cho tớ về anh chàng cậu đã gặp đi.”

Annabelle lấy mùi tây, húng quế, một quả dưa tây và pho mát Parmesan ra khỏi túi đựng đồ rồi gấp gọn cái túi lại. “Tên anh ta là Mike Flynn, và anh ta là bác sĩ. Anh ta mang bữa sáng đến cho tớ, nhưng sau đó anh ta bị gọi tới bệnh viện trước khi bọn tớ kịp ăn. Anh ta có vẻ cũng dễ mến, và trông thực sự đẹp trai...”

“Tớ biết. Trông anh ta giống Chip với hai bàn chân to hơn, cho dù điều đó có ý nghĩa quý quái gì đi nữa. Ôi Chúa ơi! Annabelle, không phải ý cậu là... mà đúng thế rồi. Không phải cậu đã ngủ với anh ta đấy chứ? Đúng thế rồi! Cậu ngủ với anh ta.”

“Tớ... ừ thì... tớ đã uống quá nhiều. Và tớ chộp được bó hoa, còn anh ta vớ được cái tất nịt, và bọn tớ nhảy với nhau...”

“Theo như tớ đoán thì cậu và anh ta còn làm nhiều chuyện hay ho hơn thế nhiều, nếu cậu đã biết rõ cỡ giày của anh ta.”

“Khi tớ tỉnh dậy sáng nay, anh ta đang ở trên giường cùng tớ.” Cô nạo vỏ chanh, cô gắng tránh bập vào lớp cùi trắng ở ngay bên dưới. Lần cuối cùng chuẩn bị món này trước đây, cô đã quên khuấy mất lớp cùi trắng này rất đắng - một sai lầm tai hại. Cô giữ cái nạo ở trên bát của máy chế biến thức ăn và đưa ngón tay theo phía sau nạo để gạt vỏ chanh xuống.

“Tiếp tục đi.”

Annabelle bật bếp lên dưới một cái chảo và bốc một nắm hạt thông thả vào trong. “Tiếp tục à? Cậu muốn gì ở tớ đây?” Cô lắc chảo, cẩn thận không để hạt thông bị cháy sém như lần cuối cùng cô chuẩn bị món này.

“Cụ thể hơn.”

“Thế còn quyền bí mật riêng tư thì sao đây?” Annabelle cắt quả chanh làm đôi, vắt nước chanh lên các búp ác-ti-sô, sau đó nhặt bỏ hạt chanh đi. Lần trước, khi làm món này cô đã quên làm việc này và bị một hạt chanh làm cho hóc. Chuyện hóc hạt chanh cùng mùi hạt thông cháy sém đã tạo nên một bữa tối khó lòng có thể coi là đầy ấn tượng.

“Ôi, thôi nào. Đâu còn gì về cậu mà tớ không biết, dẫu thế tớ vẫn yêu cậu. Nếu cậu không thể kể cho tớ, cậu biết kể với ai nào?”

“Được thôi, tớ và anh ta đã làm tình...” Annabelle phẩy một bàn tay trên chiếc chảo đang rang hạt thông và ngửi mùi của chúng. Cô tắt bếp trước khi làm chúng cháy sém và cho vào máy chế biến cùng một tảng pho mát, một nắm mùi tây và húng quế. “Rất nhiều lần. Và từ những gì tớ còn nhớ, anh ta cũng khá tài năng.”

“Đến lúc rồi đấy. Bây giờ, sau khi đã biết thế nào là thỏa mãn tình dục, cậu không thấy mừng đã thoát khỏi kết hôn với tay tổ chức tang lễ mắc dịch đó sao?”

“Nhờ chỉ là may mắn thì sao? Nhờ lý do chỉ là vì tớ đã uống quá nhiều, hay tớ đã nằm mơ ra tất cả thì sao?”

“Hay biết đâu cậu đã tìm thấy một vị thần trên giường? Những chuyện còn lạ lùng hơn đã từng xảy ra.”

“Không phải với tớ.”

“Phải rồi, người đẹp, tớ biết. Nhưng đâu có vẻ gì là cậu đã trải qua hàng tá đàn ông. Hai không phải là số lượng đủ để từ đó đưa ra một giả thiết có căn cứ. Và, cho dù tớ rất yêu quý anh trai mình, anh ấy là một anh chàng hư hỏng được chiều chuộng và có phần ích kỷ, vậy nên nhiều khả năng anh ấy không phải là người tình đáng để ý nhất. Tớ biết rõ anh trai tớ không phải là một chàng bạn trai đáng để ý. Và rồi sau đó đến lượt Johnny. Tớ có cần nói thêm nữa không?”

“Không.”

“Vậy thì lúc nào cậu sẽ gặp lại vị thần tình ái kia vậy?”

“Chiều nay. Anh ta sẽ tới dự bữa ăn chiều.” Cô quay sang cái máy chế biến và hy vọng nó không phải là thứ duy nhất cô có thể vận hành. Cô bật máy vài lần. Trong lúc chiếc máy quay tít, cô đổ dầu ô liu vào bát, hoàn tất việc chế biến những búp ác-ti-sô.

Một cái liếc mắt nhanh về phía đồng hồ cho cô biết Mike sẽ có mặt sau mười phút nữa.

“Thế đấy,” Becca phá vỡ im lặng. “Vậy là cậu sẽ quyến rũ anh chàng và xem khi cậu tỉnh táo anh ta có tuyệt như lúc cậu say không chứ gì?”

“Becca, tớ không phải là kẻ đi quyến rũ đàn ông. Tớ không biết phải làm điều đó thế nào.”

“Người đẹp ơi, những cô nàng có dáng vóc như cậu chẳng cần phải làm gì hết ngoài việc xuất hiện và trông có vẻ mời gọi. Tớ tin chắc anh ta sẽ thu xếp ổn thỏa phần còn lại.”

“Cậu nghĩ thế sao?”

CHƯƠNG 3

Mike dành cả chuyến đi dài hai mươi lăm phút từ Coneysland tới Park Slope để lên lớp bản thân về cách ứng xử đúng đắn cho một lần hò hẹn đầu tiên. Anh cố tình dọn sạch bao cao su ra khỏi ví của mình, như thế anh sẽ không bị cám dỗ lao thẳng vào Annabelle thêm lần nữa. Tuy vậy, mọi ý định tử tế nhất trên đời cũng chẳng thể ngăn nổi anh thăm điếm lại trong đầu tất cả các hiệu thuốc nằm trên đường từ nhà anh tới chỗ ở của Annabelle trong lúc lái xe.

Sẽ đơn giản hơn nhiều nếu cô nàng chịu ra ngoài ăn tối. Thậm chí ngay cả khi không còn bao cao su, Mike cũng không dám chắc anh có thể kiềm chế tới mức nào khi ở trong cùng căn phòng nơi anh gần như đã xé toạc nhãn nhụi váy áo trên người cô chỉ chưa đầy hai mươi tư giờ trước. Khi thật, anh gần như đã dựng đứng nửa chừng trong suốt cả ngày. Và hình ảnh cô nàng ngủ bên cạnh anh trên người chẳng có gì ngoài một cái tất nịt màu xanh đầy khêu gợi cứ luôn cháy bùng trong ký ức của anh. Chắc anh sẽ vĩnh viễn mang theo nó tới lúc xuống mồ.

Mike không rõ Annabelle đang chuẩn bị món gì cho bữa tối, vậy nên anh ghé qua nhà hàng của DiNicola, họ hàng với Nick, để lấy rượu vang.

“Này, Vinny, bác có ở đây chứ?” Mike bước qua cửa đẩy hai cánh vào trong gian bếp của nhà hàng, và lập tức mùi tỏi và hành phi dầu ô liu ập vào mũi anh - một trong những thứ mùi anh luôn ưa thích. Mike có thể sinh ra với dòng máu Ireland trong người, song khẩu vị của anh lại chẳng bao giờ tiếp thu được thông điệp này. Anh đã lớn lên trong khi làm việc tại nhà hàng của DiNicola và chén nhiều đồ ăn Italia hết mức có thể.

Vinny, vẫn mặc bộ đồ đầu bếp quen thuộc với chiếc áo trắng lấm tẩm vết và cái quần kẻ trắng đen, tạm rời sự chú ý khỏi bếp. “Tất nhiên là tôi đang ở đây. Câu hỏi lúc này là tại sao cậu cũng có mặt ở đây?”

Vinny rót hai can sốt cà chua to vào nồi chứa cùng với chừng một gallon rượu vang trước khi rót cho mình một ly và hướng chai rượu về phía Mike. “Cậu muốn một ly không?”

“Không, cảm ơn bác. Cháu ghé qua lấy vài chai vang. Cháu có một cuộc hẹn hò.”

Hai bên lông mày gần như chập làm một của Vinny nhướng lên. “Cậu hẹn hò với cô nào vậy? Tôi nghĩ cô nàng bác sĩ tóc vàng đó đã đá cậu để cặp với ông trưởng khoa tim mạch rồi cơ mà?” Một nụ cười vờ lẽ xuất hiện trên mặt ông. “Ồ, cậu đang hẹn hò với cô em vợ Nick. Tôi đã thấy cậu ra về cùng cô bé tối hôm qua. Làm thế nào cậu xoay sở được vậy? Nick đâu có hẹn hò với cô nàng này trước khi cậu ta hẹn hò với Rosalie, đúng không nào? Nếu thế thì đúng là một chuyện vòng vo trong nhà thật lôi thôi, nếu cậu hiểu ý tôi là gì.”

Mike ngả người tựa vào thành bàn bếp bằng thép không gỉ và khoanh hai tay lại. “Cháu hoàn toàn có khả năng hẹn hò với một cô gái chưa bị Nick bỏ rơi, bác biết thế mà. Cháu đã tự bắt chuyện với Annabelle. Cháu chẳng cần đến cậu ta để có bạn gái.” Quả thực đúng là Mike đã gọi cho cô nàng, còn cô mới là người đề xuất cuộc hẹn với anh, nhưng không đời nào anh cho Vinny biết điều đó. “Cháu không biết cô ấy đang nấu món gì, vậy nên cháu nghĩ tốt nhất là tạt qua đây kiểm vài chai vang. Được chứ bác?”

“Trông tôi giống thứ quái nào vậy, một gã bo bo ngồi giữ hầm rượu của hẳn chắc?” Ông hất hàm về phía hầm rượu. “Cậu tự xuống lấy nhé! Hay tôi phải tự đi đây?”

Mike bước qua cạnh ông và mỉm cười. “Cảm ơn bác, Vin, cháu nợ bác lần này.”

“Phải rồi, phải rồi. Tôi sẽ ghi vào sổ nợ của cậu. Mà cậu có tiền mua hoa chưa thế hả? Cô nàng này là Annabelle, một cô nàng rất kiêu cách. Tôi có sẵn một ít ở đây nếu cậu cần.” Ông cho tay vào túi và lôi ra một xấp tiền dày bị gấp lại.

“Cảm ơn bác, nhưng cháu xoay xử được.” Mike đi xuống hầm rượu, chọn lấy một chai vang đỏ và một chai vang trắng. Anh quay lên, ra quầy gói đồ mang về để gói hai chai rượu lại.

Vinny chui từ trong kho lạnh ra, cầm theo một cây xúc xích. “Mikey, cầm giúp thứ này cho tôi, được chứ?”

Mike cầm lấy cây xúc xích, đặt nó lên bàn bếp.

Vinny lấy dao cắt xúc xích ra thành vài miếng. “Cậu có muốn ăn trước khi đi để phòng trường hợp cô nàng nấu ăn không được ngon lắm không? Hay cậu tới đó còn vì nhiều lý do hơn đồ ăn? Tôi đã thấy cậu ra về cùng cô gái tối qua. Cậu có gặp may không vậy, Mikey? Có tận hưởng được ít nhiều cái đó không?”

Mike đã quá quen với chuyện bị Vinny bỡn cợt, và trước đây anh chưa bao giờ bận tâm tới việc này. Nhưng hôm nay anh phải kiềm chế lắm mới không bảo thẳng ông chủ nhà hàng hãy cứ lo cho bản thân đi đã. Mike vẫn hay khiến Vinny phát bực bằng cách dương dương tự đắc tỏ vẻ khoan khoái với việc anh và Nick có một đời sống tình dục - một điều mà hầu hết những người đàn ông đã lập gia đình đều ghen tị. Nhưng bất chấp việc Vinny và Mona đã kết hôn với nhau dường như từ thuở khai thiên lập địa, Mike vẫn bắt gặp Vinny có những khoảnh khắc hưng phấn khi Mona đi qua trước mặt ông vào bếp. Quý quái thật, thậm chí đã có lần anh từng bắt gặp hai người

họ bận rộn với nhau dưới hầm rượu trước ca làm của anh. Một chuyện chàng bác sĩ ước gì anh có thể xóa khỏi bộ nhớ của mình.

Khi Mike không trả lời, Vinny mỉm cười. “Ôi chàng trai. Có gì ở các cô nàng nhà Ronaldi vậy? Bọn họ có hai núm vú đượm mùi vị rượu vang hay sao thế?”

Annabelle có thứ gì đó thật tuyệt - một thứ khiến Mike phải đếm từng phút trôi qua cho tới khi anh được gặp lại cô. Mike nhìn đồng hồ.

Vinny phá lên cười. “Đi đi, đi đi. Tôi biết cái nhìn đó. Tôi vẫn thường xuyên bắt gặp nó ở Nick khi cậu ta bắt đầu hẹn hò với Rosalie. Chúc vui vẻ, Mikey. Và hãy sớm đưa cô bé tới đây để Mona có thể ngắm nghía cô ấy kỹ càng hơn.” Vinny vươn người nắm lấy cánh tay Mike trước khi chàng trai kịp gật đầu đồng ý. “Tôi có sẵn vài cái bao cao su ngoài bàn nếu cậu cần đến chúng.”

Mike cố kiềm chế để không bật cười. Vinny đã rao giảng tình dục an toàn cho anh và Nick từ trước khi hai cậu nhóc tới tuổi dùng dao cạo. Có những thứ chẳng bao giờ thay đổi. Chàng bác sĩ không khỏi cảm thấy sự căm dỗ đang thôi thúc anh tung hô mọi ý định đàng hoàng đi và nhặt lấy một nắm bao cao su, nhưng anh đã giữ được quyết tâm. “Không, cảm ơn bác.” Anh cầm mấy chai vang lên. “Đây là tất cả những gì cháu cần cho tối nay. Cháu sẽ thử xem có thể làm cho mối quan hệ này kéo dài được hơn vài tuần hay không.”

“Cậu thích cô ấy hả?” Mike gật đầu.

“Vậy cậu làm sao thế? Đột nhiên không còn hứng thú với làm tình nữa à?”

Mike bật cười. “Ồ không, hứng thú của cháu vẫn tràn trề, nhưng cháu muốn cô ấy biết đó không phải là thứ duy nhất cháu bận tâm đến.”

“Đợi một chút nào, bác sĩ Mike. Cậu đang định sử dụng thứ trình tự tâm lý ngược đời chết rập đó sao? Cậu định làm gì nào? Giả bộ cậu quan tâm đến những gì cô nàng nói thay vì chỉ đơn giản cùng nhau lên giường, và rồi khi cô bé nhận ra cậu không muốn làm tình, thì đó sẽ là tất cả những gì cô ấy muốn hay sao? Liệu trò đó có hữu hiệu với cậu không?”

“Vinny, cháu thực sự quan tâm tới những gì cô ấy nói. Tối qua cháu và cô ấy đã không trò chuyện được nhiều với nhau...”

“Quá bận rộn quấn lấy nhau, phải vậy không?”

Mike thậm chí chẳng thể đưa ra một câu trả lời để biện hộ, nhưng lương tâm đang áy náy đã khiến anh có một thoáng chảng mấy để chịu cũng chính vì lý do đó, và cũng vì anh chưa nhận ra lúc ấy cô gái đang ở vào trạng thái không chỉ hơi chệnh choáng. Hẳn cô nàng phải say mềm để có thể ngủ với anh và rồi chẳng nhớ nổi anh là ai. Tốt thôi. Tối nay anh sẽ bù lại cho cô. Anh sẽ vào vai một quý ông hoàn hảo.

“Cảm ơn bác về mấy chai vang, Vinny. Cho cháu gửi lời chào Mona.”

“Được rồi. Xéo đi. Tôi còn có việc phải làm.”

Mike dừng xe trước tiệm hoa Carmine để mua hoa hồng cho Annabelle. Không phải là hồng đỏ. Anh không muốn dọa cô gái phát hoảng. Anh chọn những bông hồng vàng với rìa cánh màu san hô. Anh không dám chắc những bông hồng vàng có ý nghĩa gì, vậy là anh hỏi nhân viên cửa tiệm, người tròn mắt nhìn anh cứ như thể anh vừa hỏi anh có thể dùng chung mấy bông hoa này với khoai tây chiên được không. Anh có thể gọi điện cho mẹ. Hẳn bà biết câu trả lời, nhưng khi đó bà cũng sẽ biết anh đang mua hoa

hồng cho một cô gái, và bà sẽ khiến anh phát rồ lên cho tới khi anh chịu hứa đưa Annabelle tới nhà bà ăn tối. Tốt nhất anh nên trông cậy vào vận may của bản thân.

Mike hít một hơi thật sâu, leo lên những bậc cầu thang bằng đá nâu, và bấm chuông cửa căn hộ của cô. Hai người đàn ông, trong đó một người đang giữ lấy vòng cổ của Dave, mở cánh cửa an ninh ra. Dave chạy ra ngoài. Mike sững lại một khoảnh khắc trước khi con chó to tướng nhảy chồm lên, đặt hai chân trước trên ngực anh.

“Xin chào,” anh chàng có vóc người nhỏ hơn lên tiếng trong lúc đánh vật để kéo Dave xuống. “Xin lỗi về chuyện này.”

Mike kẹp bó hoa hồng xuống dưới cánh tay để anh có thể nựng con chó. “Chào anh bạn. Anh bạn khoẻ không?”

“Chắc anh là Mike rồi. Tôi là Wayne, còn đây là Henry.” Wayne đưa tay chỉ sang người đàn ông cao hơn đứng cạnh anh ta.

Mike gật đầu và bắt bàn tay Henry chìa ra. “Xin chào.” Anh chàng còn lại, Wayne, đang chăm chăm nhìn xuống quần Mike. Anh cúi xuống kiểm tra xem liệu có phải khóa quần mới chỉ kéo lên một nửa, hay tệ hơn, đang mở toang. Không, mọi thứ đều được che chắn cả. Henry hẳn đã nhận ra cái nhìn chăm chú của Wayne, vì anh ta thúc cùi chỏ vào Wayne mạnh đến mức làm anh này điếng người.

Vì Wayne hiện tại không thể thốt nổi ra lời, Henry lên tiếng cho cả hai. “Chúng tôi sống ở tầng trên và là bạn tốt của Rosalie cũng như Annabelle.”

“Mike Flynn. Rất vui được làm quen với hai người.”

Henry tóm lấy cánh tay Wayne và lôi anh ta ra khỏi cửa. “Chúng tôi sắp ra công viên đi dạo và qua mượn Dave cho buổi tối hôm nay. Chúc vui vẻ!”

“Cảm ơn.” Mike quay về phía cánh cửa căn hộ của Annabelle đúng lúc cô mở cửa ra.

Trời đất ơi, cô nàng khi mặc đồ trên người dường như cũng tuyệt chẳng kém gì lúc khóa thân cả. Cô đi chân trần ra mở cửa. Các móng chân cô gái sơn màu đỏ san hô, và quanh cổ chân duyên dáng của cô đeo một sợi dây chuyền vàng mỏng mảnh. Cái nhìn của anh tiếp tục đưa lên theo đôi cẳng chân có lẽ phải dài đến một dặm, lướt qua hai bên đầu gối cân xứng hoàn hảo lên cặp đùi thon thả rám nắng vừa độ đáng ngưỡng mộ. Đôi mắt anh chạm tới gấu chiếc váy liền áo cổ chữ V màu đỏ san hô mà Mike dám chắc không hề làm người ta liên tưởng tới sự gợi cảm cho đến khi cô mặc nó lên người mình. Cô gái đã cuộn những lọn tóc đen lượn sóng nổi loạn của mình thành búi và giữ lại bằng đôi trâm gỗ mun. Vài lọn tóc quăn thoát ra rủ xuống viền quanh khuôn mặt cô.

Annabelle không hề trang điểm, à phải, chí ít thì anh cũng không phát hiện ra chúng nếu có. Làn da màu ô liu của cô bừng sáng. Khi cô khẽ cắn rồi liếm môi dưới đầy đặn của mình, mọi ý nghĩ của Mike đều bận bịu với việc làm thế nào để giữ cho đôi tay cũng như phần còn lại của cơ thể anh khỏi bị bốc thành hơi.

Cô lại vịn vẹo hai bàn tay và cắn môi lần nữa. Đôi mắt xanh sáng của cô bắt gặp cái nhìn của anh. Thay vì làm những gì đáng ra anh nên làm, chẳng hạn như tặng bó hồng cho cô gái và nói xin chào, anh ném bó hoa lên bàn, để mấy chai vang xuống bên cạnh chúng, rồi hôn cô cho tới khi hơi thở của cả hai người trở nên nặng nề và hai cây trâm rơi xuống sàn nhà.

Hai bàn tay anh lướt trên hông cô, dường như chúng hoàn toàn phơi trần dưới tay anh, ngoại trừ, tất nhiên rồi, chiếc váy. Anh đang định kéo váy cô

lên để xem cảm nhận của mình đúng hay sai thì tâm trí anh chợt bị lôi trở lại thực tế. Thậm chí anh còn chưa nói với cô lấy một lời.

Mọi thứ đang diễn ra theo đúng kế hoạch quyến rũ khôn khéo, và Annabelle cũng đang rùng mình phấn khích khi tất cả các vị trí mẫn cảm của cô đều được đánh thức. Rất có thể không phải cô đã hình dung ra những cơn cực khoái. Rất có thể màn ân ái từng bừng hôm trước hoàn toàn là thật. Cô vừa kịp buông xuôi theo khả năng Mike thực sự là một vị thần tình ái thì anh ta buông cô ra và lùi lại.

Khi thật, thế mà cô đã tự chúc mừng bản thân về sức quyến rũ của mình, cũng như về việc đã lên kế hoạch cho một bữa tối có thể chờ đợi thực khách bao lâu tùy thích, đồng thời cho phép giải quyết gọn ghẽ trong mười phút.

Các anh chàng đều đối ngẫu sau khi làm tình, và nếu cô may mắn, Mike chắc chắn sẽ đối khủng khiếp. Sau đó. Rất lâu sau đó.

“Anh rất tiếc.”

Cô sững người. “Cái gì? Anh rất tiếc vì điều gì? Vì đã tới sao?”

“Không. Chúa ơi không.” Anh đưa bàn tay lên vuốt mặt, nhặt hai chiếc trâm cài tóc lên, đưa chúng cho cô trước khi đút cả hai bàn tay vào túi quần.

Cô đã trở thành một kẻ đi quyến rũ. Có thể cô vẫn chưa làm đủ với anh ta. Nhưng trời ơi, khi anh ta bắt đầu hôn cô và lướt hai bàn tay xuống dưới người cô, mọi ý nghĩ hợp lý về những gì đôi tay cô nên làm đều bay biến cả.

“Anh đã làm em bực mình. Anh rất lấy làm tiếc đã lợi dụng tình trạng của em tối qua. Anh không có ý đó. Thực sự là thế.”

Annabelle ngẩng đầu lên. “Đợi đã. Nếu có ai đó bị lợi dụng tối qua, thì người đó là anh. Không phải em. Không ai lợi dụng được em hết. Không bao giờ.”

Anh táo tợn mỉm cười. “Em đã biến việc lợi dụng những anh chàng khốn khổ không chút ngờ vực thành thói quen của mình sao?”

Quả là chơi không đẹp. Một nụ cười, và toàn bộ vẻ phần nộ chính đáng đầy kiêu hãnh biến mất không còn dấu vết. “Không, em sẽ không gọi đó là một thói quen... chưa đâu. Nhưng em cũng phải thừa nhận nó đang lớn dần lên trong em.”

Nụ cười của anh ta thật đều cáng theo một cách thật quyến rũ. Không giống như Chip. Nụ cười của Chip luôn hoàn hảo, gần như giả tạo. Cô vẫn thường trêu anh giống một cậu chàng trên áp phích thương mại quảng cáo kem đánh răng. Cô không nhớ nổi ai đã nói với cô nhận xét đó, nhưng vào lúc này, trong đầu cô đang có những điều quan trọng hơn - chẳng hạn như làm thế nào để đưa sự quyến rũ vừa trật bánh của cô trở lại đường ray.

Annabelle nhớ lại tất cả những bộ phim cô từng xem qua. Phần lớn các cô nàng trong phim đều chẳng gặp chút rắc rối nào trong việc kéo đàn ông lên giường. Chết tiệt, đôi khi bọn họ chỉ cần thẳng thừng đề xuất chuyện đó. Cô chẳng đủ táo tợn để làm thế. Vậy là đúng lần này Becca lại nhầm lẫn. Cô nàng đã nói tất cả những gì Annabelle cần làm là trông có vẻ mời gọi. Tuyệt làm sao!

Cô không rõ bằng cách nào mình có thể trở nên mời gọi hơn nữa, ngoại trừ khỏa thân ra mở cửa. Cứ nghĩ tới cách mắt anh ta đang nhìn ngắm mọi thứ trừ cô ra, cho dù điều đó hẳn cũng chẳng ăn thua gì.

Cánh cửa bật mở, đập vào lưng cô. Rich, ông anh trai quý hóa, đồng thời cũng là cư dân mới toanh chẳng hề được chào đón của căn hộ, bước vào cứ như thể anh ta là ông chủ của nơi này. Mái tóc nâu cắt ngắn dựng đứng lên trên đỉnh đầu như thể được tạo kiểu, cho dù anh ta chẳng bao giờ phải dùng lược chải qua nó lấy một lượt. Một cô gái hẳn sẽ phát ghét ông anh cô vì mái tóc hoàn hảo và đôi lông mày dày đen nhánh của anh ta. Nhất là khi đôi mắt anh ta lại xanh đến thế. Ngay lúc này đây, chúng hiện rõ dáng vẻ của Dennis Mỗi Đe Dọa [20].

Rich vẫn còn đang bực bội chuyện cô đã chộp được căn hộ của Rosalie trước khi anh kịp giành lấy nó. Thật may cho cô, Rich vẫn giữ bí mật về kế hoạch từ bỏ vị trí giảng viên của anh tại Dartmouth để đổi lấy một ghế giáo sư tại Columbia, nếu không chắc chắn cô đã mất căn hộ vào tay ông anh trai. Bố mẹ cô thế nào cũng sẽ nhất quyết đòi Rosalie nhường chỗ này lại cho anh ta. Nói gì thì nói, Rich, người con cả và cũng là cậu con trai duy nhất của Paul và Maria Ronaldi, luôn có một vị trí đặc biệt trong trái tim họ. Nếu quả thực bố mẹ cô có thể can dự vào việc này, chắc Rich đã trở thành vị thánh sống duy nhất trên đời. Thậm chí cả Rosalie cũng không thể cạnh tranh với Rich, ông vua con của gia đình.

“Cảm ơn anh vì đã tự vào được, Rich. Anh đang làm gì trong đó vậy, mà anh kiểm đâu ra chìa khóa của em thế?”

“Anh chỉ ghé qua kiểm tra tình hình của em. Anh thấy lo khi em không có mặt tại bữa tối Chủ nhật. Còn về chìa khóa, anh đã có chúng từ khi anh ở đây với Rosalie qua kỳ nghỉ Giáng sinh. Thế nào đây, em đang ốm, hay đang hờn dỗi vì hôm qua người đi tới trước bàn thờ Chúa không phải là mình?”

Đúng lúc Annabelle đang nghĩ sự tình chẳng thể tồi tệ hơn được nữa, Mike bước ra từ sau cánh cửa mở.

“Xin chào, Rich.” Mike vẫy tay. “Rất vui được gặp lại cậu. Tôi e rằng chính vì lỗi của tôi mà Annabelle không tới dự bữa tối được. Tôi đã khiến cô ấy rất bận.” Chàng bác sĩ đưa cánh tay ôm quanh người cô, kéo cô xích lại gần anh.

Rich thở hắt ra đúng bộ dạng của một anh chàng thích ra vẻ ta đây quan trọng. “Bạn làm gì?”

Liệu người ta có thể chết vì xấu hổ không nhỉ? Thứ duy nhất khó chịu hơn địa vị ông thánh của Rich chính là thái độ một ông anh lớn thích bao đồng quá mức một cách cực kỳ đáng bực mình của anh ta. Annabelle bước tới chặn giữa hai người đàn ông, đặt cả hai bàn tay lên ngực Rich, đẩy ông anh cô ra phía cửa. Thật mạnh. Song anh ta chẳng hề nhúc nhích.

“Em đã chuẩn bị bữa tối, mà đó cũng không phải chuyện của anh.”

Rich nhướng một bên lông mày lên, song không lục vấn gì thêm về câu trả lời của cô, tạ ơn Chúa. Tất cả những gì còn thiếu lúc này là Rich bắt đầu thuật lại những câu chuyện thảm họa liên quan tới chiến tích bấp bực của cô. Vừa cởi áo vest, ông anh quý hóa vừa nháy mắt với cô để báo cho cô hay anh ta đã nắm trong tay một thứ để bắt thóp cô.

“Tốt quá, anh chết đói rồi đây. Em cũng biết anh không thể ăn bữa tối vào lúc một giờ được. Đó là lúc anh thường ăn sáng khi không có giờ giảng. Chúng ta sẽ ăn gì đây?”

“Anh ư? Chẳng gì cả, vì anh đâu có được mời. Có gì không ổn sao? Hay là cô bạn gái của anh nghĩ mối quan hệ từ xa từng rất hạnh phúc của hai người đã trở nên quá gần để cô ấy cảm thấy thoải mái, khi hai người chỉ

còn cách nhau có một tuyến tàu điện ngầm?” Cô quay sang Mike. “Rich chẳng hề bận tâm nói cho bất cứ ai, kể cả Gina, cô bạn gái của anh ấy, biết kế hoạch rời khỏi New Hampshire để quay lại Brooklyn của mình.”

Rich hằm hè nhìn Mike. “Thế nào, cậu đang định làm gì với trò ăn tối cùng em gái tôi vậy hả?”

Annabelle gầm lên, thầm ước gì có trong tay một cây gậy để nện cho ông anh thích nhúng mũi vào chuyện riêng của cô một trận. “Richard Antonio Ronaldi, anh nghĩ anh là ai chứ? Em mời Mike đến đây. Bên cạnh đó, việc em mời ai về nhà mình không liên quan gì đến anh hết.”

Mike, cánh tay vẫn ôm quanh người cô, đưa bàn tay anh từ trên vai xuống hông cô, rồi đưa lên trở lại, làm trong người cô như có điện chạy qua. Rich chết tiệt.

“Không sao, ổn cả mà.” Mike buông tay khỏi người cô và đứng xích ra xa. “Tôi cũng chỉ vừa mới tới. Thấy không, thậm chí tôi còn chưa kịp tặng hoa cho Annabelle.” Anh cầm lấy bó hồng đã ném lên bàn trước khi hôn cô và trao chúng cho cô. “Những bông hoa này dành cho em. Cảm ơn em đã mời anh.”

Cô nhận bó hồng và ném chiếc áo vest của Rich lên trường kỷ. Mike mỉm cười với cô, và nếu cô hiểu đúng, ý anh muốn nói, hãy đấu dịu với anh chàng ngớ ngẩn này, như thế có lẽ anh ta sẽ chịu biến đi, nhưng nụ cười của chàng bác sĩ cũng mang vẻ nhẹ nhõm. Thường thì cô đoán biết ý người khác rất tốt, song những thông điệp lẫn lộn này của Mike thực khiến cô rối trí.

Annabelle áp bó hoa hồng lên ngực, hít một hơi thật dài, cố để không xỉu đi. Trước đây chưa từng có ai mang hoa hồng tới tặng cô - kể cả dịp sinh nhật. Chip nói anh dị ứng hoa, nhưng Becca lại nói Chip dị ứng với việc

phải tiêu tiền cho bất cứ ai ngoại trừ chính mình. Annabelle không bận tâm tới chuyện anh ta bủn xỉn như thế - nhưng cô thực sự đánh giá cao Mike vì không sở hữu tính cách này. Cô muốn tận hưởng giây phút này, muốn vực mặt xuống những bông hoa tuyệt đẹp đang bùng nở, nhưng với sự hiện diện của Rich, cô khó lòng có thể làm thế mà không thấy bối rối.

“Cảm ơn anh. Em sẽ cắm chúng vào nước. Mike, sao anh không mang rượu vang vào trong bếp đi?”

“Okay, được thôi.”

Mike vừa thấy nhẹ nhõm vừa thất vọng về sự xuất hiện của Rich. Một mặt, việc này sẽ giúp anh kiểm chế bản thân, nhưng mặt khác có vẻ như Annabelle đã lên kế hoạch riêng của cô, và kiểm chế không phải là một phần của nó. Anh có cảm giác kế hoạch của cô nàng còn hào hứng hơn của anh nhiều. Và nếu như cô chẳng hề lo lắng tới chuyện mọi thứ diễn ra quá nhanh, anh cũng nên học cách làm quen với điều đó.

Phải, không có gì bất ổn hết.

Dường như cô nàng đã bỏ ra không ít công sức. Cả căn hộ rõ ràng đã được sắp xếp để trở thành một khung cảnh lãng mạn - ánh sáng dịu, bàn ăn được sắp sẵn cho hai người. Giai điệu nhạc jazz êm ái vang lên làm nền, và mùi tỏi phảng phất trong không khí. Mọi thứ đều hoàn hảo cho bữa tối và... tráng miệng, ngoại trừ ông anh trai Annabelle lù lù ngoài phòng khách. Anh ta thực sự làm giảm đi đáng kể hương vị phần tráng miệng của buổi tối này.

Mike đi theo cô vào bếp, cố không nhận thấy chiếc váy cô mặc đang ôm khít lấy vòng ba hiểm có của cô mà không để lộ ra chút dấu vết nào của quần lót - hoặc cô nàng không mặc, hoặc đang mặc quần lót dây. Việc anh đã dừng tay trước khi tìm ra câu trả lời cũng chẳng thể giúp huyết áp anh

khỏi lao vọt lên vùng nguy hiểm. Anh cố quên đi cách những múi cơ đùi cô căng lên theo mỗi bước chân, cũng như sợi dây chuyền đeo dưới cổ chân thật hấp dẫn của cô. Anh bận rộn với chuyện cố quên đi tới mức đụng vào cô khi cô dừng lại để mở một ngăn kéo ra. Hai cánh tay anh ôm lấy cô để tránh không làm cô ngã. Cái cách cô đứng tựa lưng áp vào ngực anh, trong lúc mùi hương từ cơ thể cô bao trùm lấy anh như những con sóng trùm lên một kẻ đang chết đuối khiến anh thầm tự hỏi liệu mình có qua khỏi được thử thách này không. Cán cân so sánh không hề ngã về phía có lợi cho anh.

Bước ra xa, Mike đặt rượu vang lên quầy bar ngăn cách khu bếp nhỏ khỏi khu vực kê bàn ăn. Annabelle quay lại, giậm mạnh đôi chân trần xuống sàn, và ngoái đầu tìm tới đôi mắt anh. “Em muốn giết chết anh ta. Em xin lỗi.”

Mike cầm lấy cả hai bàn tay cô, và chuẩn bị hôn dữ dội lên đôi môi cô khi Rich bước tới quầy bar, thản nhiên ngắm nghía mấy chai rượu vang như thể chúng là của anh ta. Mike đã từng chứng kiến qua những tay vệ sĩ ít khó chịu hơn thế.

Anh đảo mắt đi và khiến cô gái mỉm cười. “Nếu lúc này không phải là thời điểm thích hợp, anh có thể hiểu. Em có muốn chút thời gian riêng tư với anh trai em không?”

“Không, không cần đâu. Để lại em một mình với anh ấy lúc này cũng chẳng ích gì. Để thực hiện vụ án mạng hoàn hảo cần phải có thời gian lên kế hoạch. Hơn nữa, anh ta không thể ở lại mãi mãi được.”

Mike không chắc lắm về chuyện này.

Rich đi vòng qua quầy bar, tự lấy đĩa bát cho mình. Anh ta tự thu xếp chỗ cho mình vào giữa những chiếc đĩa Annabelle đã sắp ra. Ông anh trai

ném về phía Mike một nụ cười tinh quái. “Em chuẩn bị món gì vậy, Annabelle?”

“Antipasto, mì với búp ác-ti-sô, bánh mì tỏi và xa lát.”

“À, anh biết ngay rõ vào đây là một ý tưởng hay mà. Tốt nhất em hãy đun sôi chỗ nước kia lên. Em biết em cần phải đun sôi nước mà... phải không nào?”

Annabelle chiếu về phía Rich một tia nhìn hằm sẽ biến một kẻ trần tục bình thường thành tro bụi. Ông anh phá quấy sục hai ngón tay cái vào túi quần jean, ngả người ra sau trên hai gót chân, rồi mỉm cười. “Anh chết đói rồi đây này.”

Cô đặt nồi nước lên bếp để đun sôi rồi ngoảnh sang Mike. “Anh có thể mở rượu vang không?” Cô liếc mắt về phía ông anh trai. “Em muốn dùng một chút.” Sau khi tìm thấy cái vặn nút chai, cô đưa nó cho Mike.

“Trắng hay đỏ? Chai vang trắng vẫn chưa được mát.”

Cô lấy xa lát ra khỏi tủ lạnh, chẳng nói chẳng rằng đưa cho Rich. “Vậy sao anh không mở chai vang đỏ, em sẽ để chai kia vào tủ lạnh.”

“Kế hoạch nghe được đấy.”

Trên đường quay trở vào bếp sau khi bày pho mát ra bàn ăn, cô tặng cho Rich một cái bạt thật mạnh vào mé trên đầu. Anh ta chỉ mỉm cười.

Mike rót rượu vang ra, mang hai ly vào bếp. Tặng lờ Rich, anh đưa Annabelle một ly rồi giơ ly của mình lên. “Vì em.” Anh cụng ly với cô và nhấp một ngụm vang Cabernet trong khi nhìn thẳng vào mắt cô.

Rich giơ ly của anh lên. “Chúc sức khoẻ.”

Annabelle rên lên và đưa ly uống một hơi. Khuôn mặt cô chuyển màu sang cũng đỏ ửng như rượu vang. Chúa ơi, cô mới dễ thương làm sao.

Khi ba người ngồi xuống dùng bữa chiều, Annabelle chiếm chỗ ngồi ở giữa, và hẳn Mike sẽ biết ơn cô mãi mãi vì điều này.

Vẻ cảnh cáo răn đe của Rich có thể nhận thấy rõ. Mike cảm thấy như anh đang quay lại tuổi mười lăm để lần nữa chịu đựng cái nhìn động-đến-con-bé-và-ta-sẽ-giết-anh-bạn từ phía ông bố cô bạn gái anh đang hẹn hò.

“Vậy anh là Mike. Đúng là Mike, phải không nào?”

Mike gật đầu. Rich hàm hừ, rồi ném một cái nhìn buộc tội về phía Annabelle. Cô mỉm cười đáp lại thật bình thản, nhưng đôi mắt cô lại kể một câu chuyện khác hẳn. Mike ngờ rằng hai anh em đang chơi trò đá chân nhau dưới gầm bàn - với những cú đá đủ để lại vết bầm.

Rich lấy antipasto cho mình rồi đưa sang Mike, còn anh lại mời Annabelle trước.

“Không, anh lấy đi, Mike. Khách trước hết.”

Cho tới lúc này, Annabelle đã dẫn trước hai điểm. Mike thích thú ngồi theo dõi màn kịch. Là con một, anh luôn muốn có một anh chị em để trông cậy, trêu đùa và chăm lo. Anh ngờ rằng chuyện đó chẳng phải lúc nào cũng vui vẻ, song hiển nhiên không hề nhàm chán.

Mike lấy antipasto vào đĩa của mình và ăn một miếng. Rich cầm khăn ăn lên lau miệng. “Mike, anh đi làm chứ?” Mike nuốt một nĩa đầy. “Tất nhiên.”

“Anh làm công việc gì vậy?” Annabelle liếc mắt nhìn anh trai cô. “Anh ấy là bác sĩ.”

“Tôi là bác sĩ chuyên khoa phổi,” Mike nói thêm. Annabelle và Rich cùng tròn mắt nhìn anh - Annabelle với vẻ bối rối, còn Rich trông như thể vừa khám phá ra một bí mật bản thủ. Rich nháy mắt với cô em gái. “Một bác sĩ về phổi.” Cô cảm nĩa vào một quả ô liu như thể trên đó có in hình khuôn mặt Rich. “Em biết điều đó nghĩa là gì.”

“Anh đã học ở đâu vậy?”

“Học đại học tại New York, trường y, Columbia. Tôi học chuyên khoa và nội trú tại Presbyterian.”

“Anh đã bao giờ kết hôn chưa?”

“Chưa, còn anh?”

Rich lắc đầu. “Có con chưa?”

“Chưa, còn anh?”

Rich không hề ngừng ăn. “Chưa.”

Annabelle lau miệng. “Richie, anh có thể làm ơn chấm dứt màn hỏi cung được không? Anh chỉ còn thiếu có đèn lóa, còng tay nữa thôi đấy. Đủ rồi.”

Ông anh trai gật đầu. “Chắc rồi, anh sẽ rất vui thay đổi chủ đề.” Rich cầm lấy bát tô đựng mì, rắc pho mát lên trên, rồi trưng ra trên mặt một nụ cười vô tội khiến linh cảm của Mike vụt trở nên cảnh giác như nghe thấy còi báo động phòng không.

“Được lắm, Annabelle. Vậy thì Ben là thế nào?”

Cô tiếp tục ném ra một cái nhìn sắc như dao nữa trước khi trả lời. “Ben Walsh là sếp của em.”

“Annabelle là nhân viên bán hàng tại phòng trưng bày nghệ thuật của anh ta.”

“Không, em quản lý phòng trưng bày. Em có làm phần bán hàng, nhưng em cũng tìm kiếm các nghệ sĩ, quảng bá tác phẩm của họ, lên kế hoạch cho các triển lãm, và quản lý đội ngũ bán hàng.”

Rich đưa mắt nhìn Mike trước khi tiếp tục. “Annabelle từng đính hôn cho tới tận vài tuần trước.”

À, quả là một tin đáng chú ý. Mike quan sát cô gái. Dường như cô nàng có vẻ bối rối hơn là đau khổ khi chuyện đó được nhắc tới. Anh biết nói gì bây giờ? Tôi lấy làm tiếc ư? Nhưng Mike chẳng hề cảm thấy thế. Tốt nhất cứ ngậm miệng lại.

Rich tiếp tục sứ mệnh tự chỉ định của anh ta. “Ben và Annabelle rất thân mật với nhau.”

Ngụm rượu vang vừa uống lập tức làm Annabelle bị sặc. Cô ho dữ dội, nước mắt ràn rụa. Cả Mike và Rich cùng đứng bật dậy khỏi ghế, thi xem ai sẽ đến kịp để vỗ lưng cho cô trước. Cô giơ hai tay lên để ngăn cả hai lại. “Em không sao.”

Rich dường như chẳng áy náy chút nào khi làm khó cô em gái như thế. “Đúng thế mà, anh nghe nói Ben đã hồi hả quay về thành phố ngay khi anh ta nghe tin em lại trở lại cô đơn.”

“Anh ta đã lên kế hoạch từ trước cho chuyến đi. Em có thể đảm bảo với anh nó chẳng dính dáng gì đến em cả. Ben có thể là nhiều thứ, nhưng anh ta không phải loại bạch mã hoàng tử. Mà em cũng chẳng cần một anh chàng như thế. Một bạch mã hoàng tử.”

Rich gật đầu. “À phải. Chắc rồi.”

Cô tảng lờ Rich và nắm lấy bàn tay Mike. “Ben là sếp và bạn của em. Thế thôi.”

Sự im lặng của Rich còn nói lên nhiều hơn hàng tràng diễn thuyết.

Annabelle cựa người trên ghế. “Mike, bố mẹ anh làm gì?”

“Mẹ anh là phóng viên tòa án.”

Cô mỉm cười. “Ái chà. Hẳn là rất thú vị. Mẹ em chỉ làm nội trợ. Bà chưa làm gì bên ngoài nhà mình.”

Rich lại lên tiếng. “Bố mẹ anh vẫn sống cùng nhau chứ?” Mike cầm khăn ăn lau miệng. “Không, họ không còn sống chung nữa.”

“Thế bố anh làm gì?”

“Ông ấy là bác sĩ. Một bác sĩ tim mạch. Tôi chưa bao giờ gặp ông ấy.”

“Chẳng lẽ anh không tò mò muốn biết về bố mình sao?”

Mike nhún vai. “Thực ra là không. Tôi biết mọi thứ tôi cần biết về ông ấy. Ông ấy đang học nội trú khi hẹn hò với mẹ tôi. Hai người đã bàn tới đám cưới. Ông ấy quay về nhà nghỉ lễ Phục sinh khi mẹ tôi phát hiện ra bà

có thai. Bà đã đợi bố tôi quay lại để đích thân báo cho ông biết tin. Hai người có thể hình dung cú sốc mẹ tôi phải chịu khi bà đọc được thông báo về lễ đính hôn của bố tôi với một người khác trên các trang xã hội của báo chí. Bố mẹ bà không mấy thoải mái trong việc chấp nhận chuyện đó. Mẹ tôi quay về Ireland sống cùng cô ruột và sinh tôi. Hai mẹ con tôi chỉ quay lại Mỹ khi tôi hai tuổi. Bố tôi thậm chí còn không biết tôi tồn tại, và với tôi thế cũng tốt.”

Rich lấy khăn ăn lau miệng. “Phải, tôi hiểu ý anh. Vậy anh là cổ động viên của Met hay Yankee?”

“Met.”

“Islanders hay Rangers?”

“Rangers, Giants, và Knicks.”

Rich gật đầu, không khí bên bàn ăn có phần thay đổi, và Annabelle rõ ràng rất nhẹ nhõm. Dường như cô cảm thấy hạnh phúc với anh. Anh không rõ mình đang cố gây ấn tượng với ai nhiều hơn, Rich hay Annabelle.

Mike biết đủ nhiều về những ông anh trai để không coi thái độ thiếu tin tưởng và vẻ hoài nghi công khai kia có gì đó cá nhân, và cách Annabelle phản ứng với Rich mới tuyệt làm sao. Nhiều cái kính hơn trả miếng, cô nàng không hề thiếu phần đảo mắt lảng tránh hay ném về phía Rich những cái nhìn chua cay, song cuối cùng dường như cô cũng để ý tới sự quan tâm của ông anh tới mức biến mình thành cái gai trong mắt anh ta. Mike tôn trọng anh trai cô cả vì điều đó nữa, vì chính anh cũng có thái độ bao bọc tương tự với mẹ mình. Anh ngờ rằng lo lắng cho một cô em gái chắc còn phiền phức hơn, nhất là vì mẹ anh chẳng bao giờ hẹn hò với ai.

Sau bữa ăn và món tráng miệng, đã quá rõ là Rich không hề có ý định ra về trước khi Mike về.

Annabelle đứng dậy, Mike cũng đứng lên theo và bắt đầu thu dọn bát đĩa trên bàn.

“Để anh dọn bàn cho.”

Annabelle không tin nổi vào tai mình. “Không, không cần đâu. Em sẽ lo dọn dẹp.” Thường khi đàn ông giúp đỡ, tất cả những gì họ giúp được là bày ra nhiều việc hơn. Lau dọn bếp bản thân nó đã đủ vất vả ngay cả khi không có những sự “giúp đỡ” đó.

“Anh đề nghị đấy. Em cứ thưởng thức rượu vang đi, và để anh lau dọn. Đó là điều tối thiểu anh có thể làm khi em đã nấu ăn.”

Annabelle nhún vai. Cô không muốn tỏ ra thô lỗ. Cô cầm lấy ly rượu vang, ngồi xuống quầy bar, và đoán chỉ năm phút nữa cô sẽ buộc phải vào cuộc.

Cô đã lầm. Mike hoàn toàn biết phải làm gì trong bếp. Còn Rich, như một kẻ quấy phá thứ thiệt, thay vì để yên hai người với nhau, chiếm lấy phần không gian còn lại, lấy cớ muốn giúp một tay. Anh ta gần như ép cô phải rời khỏi bếp.

Mike nháy mắt với cô, rồi yêu cầu Rich chạy lòng vòng đúng vai của một kẻ trợ thủ vô tích sự. Thật không may, Rich chẳng hề tiếp nhận được thông điệp. Mike vắt một cái khăn lau đĩa lên vai, xắn hai tay áo sơ mi lên, và bắt tay vào một cuộc lau rửa nghiêm túc.

Cô thực sự ước gì Rich biến khỏi nơi này. Ông anh cô nhanh chóng mất hứng thú giả vờ của mình, và sau năm phút anh ta đã biến mất khỏi bếp, an

vị trước tivi, và bật một trò chơi lên. Khi anh ta hất đôi giày khỏi chân và lên tiếng đòi một chai bia, đã hai năm rồi mười là ông anh cô sẽ không chịu nhúc nhích đi đâu nữa.

Annabelle mang bát xa lát từ phòng ăn vào bếp, lấy một cái khăn từ trong ngăn kéo ra và bắt đầu lau khô bát đĩa.

Mike dừng việc anh đang làm, khóa vòi nước và cầm lấy cái khăn từ tay cô. “Không, em không cần động tay vào đâu. Sao em không rót đầy ly rồi đứng cạnh đây nói chuyện với anh?”

“À, ừm... được thôi.” Annabelle chưa bao giờ nhận ra quan sát một người đàn ông làm việc trong bếp lại khiến cô hứng thú đến vậy. Có lẽ vì cô chưa từng thấy ai tương tự. À phải, ngoại trừ các đầu bếp trên tivi. Emeril chưa bao giờ làm việc này cho cô, song Mike quả là một câu chuyện khác.

“Em có thể đưa cho anh mấy cái ly kia không?”

Annabelle chớp mắt và bừng tỉnh khỏi dòng suy tưởng. “Tất nhiên rồi.”

Cô đưa mấy cái ly cho anh, từng cái một, trong lúc anh rửa chúng, cẩn thận không để những cái ly va đập vào nhau dưới chậu rửa như những anh chàng khác. Anh rửa bát đĩa một cách tuần tự. Anh làm một cách thông thả, cẩn thận. Lau chúng thật khô trước khi xếp lên giá.

“Mẹ và anh luôn chia sẻ công việc trong bếp, nấu nướng và dọn dẹp, nhưng phần lớn thời gian anh là người đảm trách việc này. Mẹ anh luôn phải làm việc rất cực nhọc.”

“Tốt quá. Ở nhà em, Richie là hoàng tử, còn bố em là vua. Chẳng ai trong hai người chịu động cửa lấy một ngón tay. Rosalie và em được kỳ

vọng sẽ học hỏi để trở thành những bà nội trợ giỏi. Song chẳng ai trong hai chị em em đáp ứng được kỳ vọng quá cao của mẹ em.”

Mike bật cười trong lúc anh quay lại rửa cái nồi luộc mì. Chiếc áo sơ mi căng lên dịch qua dịch lại trên lưng anh. Quả thực anh có hai bàn tay rất đẹp, và khi anh cúi xuống cất nồi, cô lại nhìn thấy cặp lông mày vờ của anh hằn lên dưới chiếc quần jean bạc màu. Cô chột muốn phát thật mạnh lên đó. Thình thoảng, anh ngừng việc đang làm dở, lau tay, và chuyển sự chú ý sang cô, như thể anh có thể đọc được trong đầu cô. Khi anh chuyển sang lau chùi bếp, ánh đèn phía trên bếp chiếu xuống loé sáng trên mái tóc vàng, làm nổi bật đường nét những múi cơ trên cẳng tay anh. Annabelle chỉ cho Mike biết nơi cất những món đồ cô hay dùng. Mỗi cử động của bàn tay anh lại khiến cô cảm thấy như có luồng điện chạy qua người. Cả động tác khi anh đứng sau lưng cô và cất những cái ly uống rượu vang lên ngăn tủ trên cao - và cơ thể anh lướt đi cọ vào người cô - dường như giống một màn dạo đầu kỳ lạ cho cuộc yêu đương. Cô chưa từng biết chạm vào người ai đó trong bếp lại có thể kích thích đến thế. Khi cái nồi cuối cùng được lau khô và cất đi, hơi thở của cô đã trở nên nặng nề gấp gáp.

Anh gấp những cái khăn lau lại và treo lên tay nắm cửa tủ lạnh. “Thế là xong.”

Khi anh quay lại, Annabelle đã chuẩn bị để anh gặp cô đang chờ sẵn. “Cảm ơn anh đã giúp.”

Mike nuốt khan, hai cánh tay anh ôm vòng quanh hông cô, kéo cô lại gần, ngay trước khi anh cúi xuống hôn cô.

Nụ hôn của anh chàng này cứ như một giấc mơ vậy. Anh ta không phải là một anh chàng tới gần bạn với cái lưỡi đã thè ra thèm muốn, hay loại người cho rằng anh ta cần ép chặt miệng lên môi bạn để thể hiện ra anh ta đang khoan khoái. Không, Mike là sự kết hợp hoàn hảo, dịu dàng nhưng

dứt khoát, nóng bỏng nhưng có kiểm soát, và trời ơi, anh ta thật biết cách tận hưởng thời gian của mình. Anh ta hôn cô như thể có cả buổi tối, trêu đùa môi cô bằng đôi môi của mình cho tới khi cô không thể chịu được nữa và ngẫu nhiên lấy anh ta. Anh ta biết cách cùng hòa theo sự dẫn dắt của cô, và nhờ đó có được một cái hôn trực diện trọn vẹn. Phải, mọi thứ như đang chìm trong nhạc điệu. Thật không may, đang lúc họ quên khuấy Rich thì anh ta lại tới tú lạng để lấy thêm một chai bia nữa. Annabelle thất vọng tới mức cô chỉ muốn gào lên, còn Mike chẳng thể làm gì ngoài đứng đằng sau cô.

Annabelle tiễn Mike ra cửa. “Cảm ơn anh đã tới. Em rất tiếc vì... Thế đấy, anh cũng biết rồi.”

Anh vẫy tay chào tạm biệt Rich và hôn lên má cô. “Cảm ơn vì bữa chiều. Anh sẽ gọi cho em sau vài ngày nữa.”

Annabelle có thể chắc chắn về hai điều. Thứ nhất, cô sẽ không bao giờ gặp lại Mike nữa. Thứ hai, Rich sẽ không bao giờ quấy phá thêm buổi hẹn hò nào của cô nữa, vì ngay khi Mike rời xa quá tầm tai nghe, cô dự định sẽ giết Rich. Thật chậm rãi và đau đớn.

Cô quay lại chỉ để bắt gặp Rich đã mặc áo vest vào người và đặt một bàn tay lên nắm đấm cửa. “Ồ không, anh không thể. Anh sẽ không đi đâu hết cho tới khi em đã giết chết anh!”

“Thôi nào. Em còn muốn anh làm gì đây? Mẹ cứ lải nhải mãi không thôi về chuyện em hẹn hò với một anh chàng bác sĩ. Làm sao anh biết được anh chàng này không phải là một trong những gã mắc dịch mẹ luôn đẩy tới trước mặt em và Rosalie? Anh không thể làm ngơ với nguy cơ em kết thúc với một phiên bản dư dả đầu óc hơn chút ít của Johnny DePalma.”

Thậm chí cô chẳng tìm cách biện hộ cho Johnny. Anh ta đúng là đồ chết tiệt. “Rich, chính vì anh là anh trai em...”

“Xem nào, anh hứa sẽ không quấy quả em nữa trừ khi em bắt đầu hẹn hò với một gã khác. Mike có vẻ là một gã tử tế. Nếu anh biết cậu ta là bạn Nick, hẳn anh đã để em yên. Nhưng vậy đấy, anh chàng này dường như chẳng mấy bận tâm chuyện anh phá ngang buổi hẹn hò của hai người.”

“Phải, nhưng em thì có đấy. Em rất bực. Em sẽ phải cực kỳ may mắn nếu còn dịp gặp lại anh ấy, và nhờ anh đấy.”

Rich đưa hai cánh tay ôm quanh người cô và kéo cô lại ôm thật chặt. “Đừng lo, công chúa, anh ta sẽ gọi. Anh chàng tội nghiệp đâu có rời mắt khỏi em. Anh ta dính sét nặng rồi.” Ông anh trai hôn lên hai bên má cô trước khi quay người bước ra khỏi cửa.

Cô thay bộ đồ tập chạy lên người. Cô chắc chắn cần xả bớt một chút bực bội và thất vọng.

Vì chẳng có gì hay hơn để làm và cần một chút khuây khỏa, Mike đi bộ tới căn hộ của mẹ anh. Nếu về nhà, chắc anh sẽ ngồi đó nghĩ về Annabelle và tất cả những gì anh muốn làm cùng cô và với cô.

Cái hôn anh dành cho cô thậm chí trước khi kịp nói lời chào khiến anh sững lại, nhất là khi anh đã dành cả đoạn đường tới nhà cô để lên lớp cho mình. Anh là một bác sĩ. Anh được biết đến vì khả năng kiểm soát và sự ổn định. Đó là trước khi anh gặp Annabelle Ronaldi. Anh nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa kính tòa nhà nơi mẹ anh sống và tự hỏi cái gì đã thay đổi.

Anh leo cầu thang lên lầu ba và bước vào căn hộ của mẹ mà không gõ cửa, như thể anh chưa hề rời khỏi đây. “Mẹ, con đã về.” Anh thật sáng suốt.

Anh muốn tránh xa khỏi nghĩ tới Annabelle, và anh đã thành công. Không có bất cứ cách thức nào cho phép anh nuôi dưỡng những ý nghĩ xếp loại dành riêng cho người lớn về bất cứ ai - kể cả Annabelle - trước mặt mẹ anh.

Colleen Flynn vừa bước ra khỏi bếp vừa lau khô hai tay. “Michael, một ngạc nhiên mới tuyệt làm sao. Nói cho mẹ biết đi, con đã ăn chiều chưa?”

Anh ôm hôn bà theo đúng bốn phận và đợi cho tới khi bà lau son môi khỏi má anh. “À, con ăn rồi. Con đang trên đường về nhà. Cũng lâu rồi con chưa gặp mẹ, vậy là con chợt nghĩ muốn ghé vào đây.”

“Con có một tối không phải trực đúng không?”

“Haiz. Con đã lên lịch chúng từ trước để có thể dự đám cưới Nick tối qua và không bị gọi tới bệnh viện sớm sáng nay. Song cuối cùng con vẫn cứ phải tới bệnh viện.”

“Lần cuối cùng con có hai ngày nghỉ liền mà không phải tới bệnh viện hay phòng khám là từ khi nào vậy?”

Anh nhún vai. Anh không nhớ nổi nữa.

Mẹ anh đặt một ấm nước lên bếp để pha trà, rồi lấy một chiếc bánh từ trong tủ lạnh ra. “Được thôi, mẹ rất vui vì con có mặt ở đây, cho dù lý do là gì đi nữa. Mà con cũng đâu cần lý do để quay về nhà của mình. Con biết thế mà, phải vậy không?”

Mike lấy tách uống trà và đĩa ra khỏi tủ bát. “Mẹ, con biết chứ.”

Anh để chiếc bánh lên trên chõng đĩa, và trước khi bê tất cả khỏi bàn bếp, anh nhón lấy một miếng vụn bánh mì và lập tức được một cú đánh vào bàn tay.

“Michael Christopher Flynn, con phải biết hơn thế chứ. Giờ hãy bày mọi thứ lên bàn trong khi mẹ pha trà.”

Mike tới ngồi xuống bên bàn, quan sát mẹ anh đang trà, như anh từng quan sát trước đó cả triệu lần. Bà nhìn anh mỉm cười trước khi ướm lượng lá trà cho vào ấm.

“Trông con thực sự mệt mỏi đấy. Con đã làm việc cả ngày lẫn đêm, hay con chưa hề chớp mắt sau đám cưới của Nick?”

“Cả hai. Mẹ biết mà. Con cần làm việc cật lực cho tới khi có được một vị trí chính thức, sau đó mọi thứ sẽ chậm lại.”

“Mẹ đã quan sát con ép mình nỗ lực từ khi con còn là một cậu bé. Nỗ lực để có kết quả học tốt, để nhận được học bổng, để vào trường y, chọn đúng chuyên khoa, đúng khóa nội trú, và giờ là một vị trí chính thức. Khi nào con mới thôi thúc ép bản thân để bắt đầu sống đây?”

“Tối nay con sẽ ngủ một chút. Con sẽ không phải quay lại bệnh viện cho tới ca sớm ngày mai.”

Mẹ anh bước tới bàn, đặt ấm trà lên bếp.

Mike đứng lên trong lúc mẹ anh ngồi rót trà, rồi tiếp tục khuyến nhủ anh hết như khi anh còn nhỏ.

“À, con luôn là một cậu bé ngoan, Michael của mẹ. Mẹ rất mừng vì tối nay con sẽ ngủ, nhưng mẹ lo lắng hơn về cuộc đời con kia. Chẳng lẽ con không muốn gì hơn trong cuộc đời mình ngoài công việc sao?”

Anh uống trà, thiếu chút nữa bị sặc khi nhớ tới lúc Annabelle ngủ chẳng có gì trên người ngoài một cái tất nịt. Phải, anh muốn nhiều thứ hơn công việc. Rất nhiều. “Con muốn hơn thế. Con chỉ không biết liệu đã tới lúc thích hợp chưa.”

“Sẽ chẳng bao giờ là lúc thích hợp đâu.” Mẹ anh cắn một miếng bánh, uống trà, rồi đặt mạnh tách xuống đĩa. “Con không thể lên kế hoạch lúc nào nên bắt đầu có một cuộc sống. Con cần phải có một cuộc sống rồi lên kế hoạch làm việc vào lúc nào. Mẹ đang hy vọng con gặp được ai đó cho phép tâm trí con bứt ra khỏi công việc một thời gian. Chưa có ai trong các cô gái con từng hẹn hò cho tới lúc này khiến trái tim con rung động cả.”

“Thực ra con đã gặp một người tại đám cưới. Cô em vợ mới của Nick.”

“Thật sao? Vậy thì cô bé này cũng có một cái tên chứ?”

“Annabelle Ronaldi. Hôm nay con vừa ăn chiều với cô ấy.”

Mike tấn công chiếc bánh cà phê của mình rồi chiêu nó xuống bằng tách trà của anh. Những cái tách uống trà này nhỏ xíu, chỉ hai ngụm là tách của anh đã cạn hết. Anh nhìn chăm chăm xuống cái tách của mình, quan sát những lá trà chìm xuống đáy.

“Bữa ăn diễn ra không trôi chảy sao?”

“Không phải. Ổn cả. Sao mẹ lại hỏi vậy?”

“Bây giờ vẫn còn sớm. Nếu nó diễn ra suôn sẻ đến thế, sao lúc này con lại ngồi đây?”

“Anh trai cô ấy ghé qua, và ba là quá nhiều.”

“Vậy con sẽ gặp lại cô gái này chứ?” Mẹ anh dùng bàn tay gạt vụn bánh trên mặt bàn, nhặt chúng lên, rồi bỏ xuống đĩa của bà.

Những hình ảnh Annabelle trong chiếc váy nhỏ khêu gợi đó lướt qua trong đầu anh như một màn trình chiếu. “Chắc chắn con hy vọng là thế.”

“Vậy thì tốt nhất con nên làm gì đó nhiều hơn ngoài hy vọng.” Mẹ anh cầm tách trà của bà lên uống ngụm cuối cùng trước khi thu dọn đĩa lại thành chồng và xếp luôn tách của anh lên đó. “Có lẽ con nên gọi điện cho cô ấy và đề xuất một cuộc hẹn trước khi quá nhiều thời gian trôi qua.”

“Con không muốn tỏ ra quá nóng lòng.”

Mẹ anh bật cười. “Con sẽ chẳng có thời gian để có vẻ quá nóng lòng đâu. Hãy gọi cho cô ấy và hẹn hò lần nữa. À, mà sẽ rất có ích nếu con thực sự có mặt vào ngày giờ đã hẹn.”

Mike đứng dậy mang ấm trà vào trong bếp và cảm thấy đang bị thúc vào hông. Mẹ anh bước lại hôn anh. “Giờ con hãy đi đi, gọi điện cho cô gái đó của con, rồi ngủ đi một lúc.” Bà đã thực sự đẩy anh tới cửa và ra khỏi căn hộ của mình.

Anh đút hai tay vào túi, ngẫm nghĩ về những lời mẹ anh vừa nói. Có lẽ mẹ biết điều gì là tốt nhất.

Annabelle chạy năm dặm quanh công viên cho tới khi cô đã thực sự mệt lử. Khi cô moi chìa khóa nhà ra khỏi túi quần soóc, đèn đường bắt đầu lác đác bật lên. Cô thầm thấy mừng vì thời gian ban ngày đang kéo dài ra.

Dưới vòi hoa sen, cô nghĩ lại cuộc gặp gỡ suýt nữa trở thành hẹn hò của cô và Mike đến lần thứ một trăm. Cô không dừng được tự hỏi chuyện gì đã xảy ra nếu Rich không chường mặt tới và làm hỏng hết mọi thứ. Mặc dù

thành thực mà nói, Mike chẳng hề có vẻ muốn lặp lại những gì diễn ra tối hôm trước sau khi đã trải đi đám cưới, champagne và tình trạng say xỉn của cô. Khi thật, với tư cách một phụ nữ, cô đã kiệt sức hoàn toàn.

Cô quấn chiếc khăn tắm quanh mái tóc, bôi kem dưỡng da lên chân và tay, rồi cố gắng hướng tâm trí mình vào thứ gì đó khác hơn Mike Flynn. Cô từng nghe nói mặc những món đồ lót hấp dẫn sẽ giúp phụ nữ cảm thấy tự tin hơn vào bản thân và sức hấp dẫn giới tính của họ. Cô không nuôi nhiều hy vọng, nhưng vẫn quyết định thử. Bất cứ điều gì cũng tốt hơn cảm giác hoàn toàn kiệt quệ, vậy là cô mặc vào một chiếc áo ngủ ngắn khêu gợi màu đỏ và một cái quần lót ren đồng bộ.

Cô không nhớ liệu mình đã kéo các rèm cửa lại chưa, vì thế cô mặc lên người chiếc váy lụa ngắn và thư thái tận hưởng cảm giác làn lụa mát rượi lướt trên làn da nhạy cảm của mình. Có lẽ cô đã đứng dưới vòi hoa sen quá lâu từ lúc mơ về Mike cùng chút ký ức cô còn nhớ về lúc làm tình với anh ta. Mà cũng không phải họ là làm tình. Họ đã quan hệ tình dục. Chắc chắn chuyện này không hề giống những gì cô và Chip đã làm cùng nhau, và trong tâm trí cô như thế cũng không phải là không hay. Nhưng cảm xúc của cô không hề dự phần vào nó. Không có nghĩa là chúng sẽ không dự phần trong tương lai, nhưng quả thực, nói gì thì nói, ngay lúc này cô chỉ muốn tình dục. Một điều hoàn toàn mới mẻ với cô.

Quyết định hướng tâm trí sang chuyện khác, cô ra khỏi phòng ngủ và rót cho mình một ly rượu vang trước khi co người lại trên trường kỷ. Cô lướt qua ba trăm kênh truyền hình mà chẳng tìm được kênh nào để xem.

Thất vọng, cô vào mạng để kiểm tra email của mình. Cô bấm vào email với dòng “ảnh mẫu” trên chủ đề. Tuyệt, vì cô đã lên kế hoạch cho đám cưới và ký tất cả các hợp đồng, tay thợ ảnh có địa chỉ email của cô và gửi cho cô đường dẫn cùng mật khẩu để truy cập vào trang chủ nơi cô có thể tải ảnh mẫu về. Annabelle gửi chuyển tiếp đường dẫn tới cho Nick và Rosalie, và

vì không có gì hay hơn để làm, cô tải các ảnh mẫu về. Có một bức ảnh rất đẹp của Nick và Mike. Hai anh chàng hoàn toàn có thể là một đôi người mẫu với Nick trong bộ đồ chú rể, còn Mike trong bộ vest rất đẹp. Trông anh có dáng vẻ của một người cũng thoải mái bên trong một bộ vest như khi không có nó. Và từ những gì cô biết về chàng bác sĩ, điều này quả cũng không sai. Có một bức ảnh anh quỳ gối trước mặt cô, kéo chiếc tất nịt lên đùi cô. Ánh mắt anh cũng hết như lúc anh hôn cô chiều hôm ấy. Một bức ảnh hai người trên sàn nhảy. Trông họ ăn nhập với nhau thật hoàn hảo. Một bức ảnh khác chụp họ đang nhảy với nhau, cô ngược mắt lên nhìn anh và đang cười.

Cô thoát ra khỏi trang web và vô thức nhìn đắm đắm lên màn hình máy tính. Cô không hề nhớ từng nhảy với Chip. Annabelle đắm chìm trong hồi ức, một điều cô đã né tránh suốt hai năm qua. Chương trình bảo vệ màn hình gồm tất cả những bức ảnh cô lưu trong máy tính lướt qua như một câu chuyện về cuộc đời cô. Cô ngắm nhìn và tự hỏi cuộc đời đó đã có thể ra sao. Một bức ảnh của Becca chụp trên bãi biển choán hết màn hình. Cô gái cao, gầy, với đôi chân dài và một thân hình hầu hết người khác phải dành ra cả đời trong phòng tập thể thao để có được. Nhưng Becca thì không; cô rất năng động nhưng chưa bao giờ thực sự luyện tập. Hẳn là bất hợp pháp khi có ngoại hình như thế mà chẳng phải chịu khó luyện tập. Annabelle lắc đầu. Mái tóc bạch kim cắt ngắn của Becca được gió thổi tung lên thật hoàn hảo. Nếu không phải chính Annabelle đã chụp bức ảnh này, hẳn cô sẽ thề rằng một tay thợ ảnh đã dùng đến quạt để tạo ra cho Becca khuôn hình hoàn hảo. Mái tóc gần như màu trắng của Becca cùng nước da hấp dẫn cô nàng có được sau hai ngày họ cùng trải qua trên bãi biển chỉ càng làm nổi bật lên đôi mắt màu xanh lục sâu thẳm. Cô gái đang nở một nụ cười tinh quái, và Annabelle nhớ lúc đó hai người đang cười những cử chỉ pha trò của một anh chàng cứu hộ bãi biển tại Bethany muốn tìm cách thu hút sự chú ý của Becca.

Một bức ảnh Becca và Chip chụp trước khi anh mắc ung thư xuất hiện trên màn hình, và chính vào lúc đó cô sững người vì vỡ lẽ.

Nụ cười của Mike trông có vẻ quen thuộc vì cô đã nhìn thấy nụ cười đó cả nghìn lần rồi. Nụ cười của Mike hoàn toàn giống hệt Becca.

Ôi, trời ơi.

CHƯƠNG 4

Annabelle rũ bỏ hình ảnh nụ cười của Mike ra khỏi đầu cô và tự nhủ Mike không hề là họ hàng của Becca. Cái chết của Chip đã rất nặng nề với Becca - có lẽ còn nặng nề hơn vì hai người là anh em song sinh. Becca cảm thấy mất phương hướng, cô độc bên bà mẹ bệnh hoạn và ông bố, vốn càng trở nên xa cách với mẹ con cô hơn sau cuộc ly hôn. Mike từng nói bố anh là một bác sĩ, và lại là bác sĩ tim mạch. Cứ như thế đó là một sự trùng hợp lạ kỳ vậy. Bác sĩ Larsen cũng là bác sĩ tim mạch. Dẫu vậy, liệu có công bằng với Becca không khi khuấy động hy vọng của cô lên trong khi khả năng về bất cứ mối quan hệ nào nhỏ nhoi đến thế? Không. Những chuyện như thế chỉ xảy ra trong các bộ phim nhiều tập hay những bộ phim truyền hình thực sự tệ hại. Annabelle chưa từng nghe thấy ai tìm ra một người anh trai bị thất lạc, một ông anh họ, hay thậm chí là một người anh em họ xa đến ba đời. Thật không may, giọng nói nhỏ nhỏ phiền toái kia trong đầu cô - giọng nói mà cô tin chắc do xơ John Claire cài cắm vào đó - không chịu bỏ qua chuyện này.

Chỉ nguyên ý nghĩ tới xơ John Claire cũng làm Annabelle rùng mình gai lạnh cả người, và không phải theo cách dễ chịu gì. Sau mười ba năm dưới quyền cai quản của các bà xơ, cô đã học được một thái độ tôn trọng tích cực - hay tiêu cực cũng được, tùy thuộc bạn nhìn nhận theo góc độ nào - dành cho họ, cận kề với cảm giác sợ hãi. Thật không may, cho dù cô đã ra khỏi trường, cô vẫn không tài nào thoát nổi khỏi giọng nói của xơ John Claire. Vẫn giọng nói ấy tiếp tục khuyên nhủ cô hãy kể cho Becca tất cả.

Annabelle với lấy điện thoại trên mặt bàn cạnh trường kỷ và bấm số. “Becca, mình đây.”

“Chào, mình không trông đợi được nghe thấy giọng cậu cho tới ngày mai. Thế nào hả?”

“Cái gì thế nào?”

“Tệ đến thế ư?”

“Cậu đang nói về chuyện quý quái gì vậy?”

“Làm tình với Mike. Mình còn có thể nói về chuyện gì nữa đây? Tuần trước trong Khi Thế Giới Của Annabelle Quay Vòng...” Becca hạ giọng xuống để giống như người dẫn chương trình trên tivi. “... Annabelle chuẩn bị quyến rũ chàng bác sĩ Mike Flynn cực kỳ nóng bỏng và kiểm tra xem liệu trên giường anh ta có tuyệt diệu khi cô tỉnh cũng như lúc cô say hay không.”

“Vụ đó không tới đâu cả. Richie ghé qua và cùng ăn chiều với bọn mình.”

“Anh trai cậu ư? Tại sao anh ấy lại ghé qua?”

“Nhờ vào mẹ mình, anh ấy biết mình có một cuộc hẹn hò, và anh ấy quyết định rằng mình cần được bảo vệ. Thế rồi sau khi Mike đã cho ông anh mình được hoàn toàn thoải mái khi nhận giúp rửa bát đĩa, Richie ngồi bám rễ xuống trường kỹ của mình, vợ lấy điều khiển từ xa, và mình không thể tổng khứ được anh ta về nếu không nhờ tới sự giúp đỡ của thiết bị báo cháy.”

“Cô nàng tội nghiệp. Đang nóng bừng bừng và chẳng có ai để...”

“Becca!”

“Sao? Không phải cậu đang nóng bừng bừng sao? Cậu đã cho BOB chạy thử chưa? Có vui không? Ý mình là, mình biết nó sẽ không giống đồ thật, nhưng trong lúc bí bách...”

“Không.” Annabelle dám thề cô đang đỏ lựng lên tới tận đầu ngón chân, và đó vẫn chưa là gì so với lúc cô nóng bừng mặt khi mở món quà tặng Giáng sinh của Becca ra. Tạ ơn Chúa, lúc đó chỉ có họ với nhau. Liệu đã bao giờ có ai đi tặng cho cô bạn thân nhất của mình một anh chàng bạn trai chạy bằng pin - như cách Becca gọi một món đồ chơi cho phụ nữ - làm quà Giáng sinh? Annabelle tin chắc cô sẽ chết mất vì xấu hổ nếu có ai khác trông thấy nó. Và anh chàng BOB này quả thực thật to. Cô không nghĩ những cái thật lại to tới mức đó - à phải, cho tới khi cô thấy của Mike, và đó là trong trường hợp nếu trí nhớ của cô chính xác. Cô gần như hy vọng ký ức đó là kết quả của champagne, song lại chưa từng nghe ai nói chất cồn có thể can dự tới thị lực của người ta. Suy nghĩ - chắc chắn rồi. Quyết định - hiển nhiên. Nhưng tới thị lực của họ? Cô lấy làm ngờ.

“Cậu không định nói với mình cậu thực sự tin cậu sẽ phát hoảng nếu có một lần cực khoái do chính mình tạo ra đấy chứ?”

“Bec, mình không cần đến thứ đó.”

“Người đẹp ơi, ai cũng cần nó cả.”

“Cậu biết ý mình muốn nói gì. Làm thế cũng giống như cù chính mình vậy - chẳng đi đến đâu hết.”

Trước đó, trong chùng ba giây, cô từng nghĩ tới việc mang món quà Giáng sinh ra dùng thử nhưng lại không dám. Cô chưa bao giờ là người xuất sắc trong việc giả bộ. Cô chẳng thể tài nào nghĩ tới Mike trong khi cầm một máy tạo rung màu đỏ tím dính hai viên ngọc trai phát huỳnh quang có hình của - vậy đấy, thứ vẫn thường được dùng làm mẫu tạo hình

cho chúng. Những viên ngọc trai được dùng để làm gì thì cô chịu không biết, nhưng cô không thể ngăn mình nghĩ rằng sẽ hay hơn nhiều nếu chúng hiện diện trên một sợi dây chuyền thay vì phiên bản cơ khí của một cái dương vật bằng silicon này. Becca thậm chí đã lắp pin vào sau khi Annabelle mở “món quà” ra. Bốn cục pin. Nó làm gì với từng ấy điện thì cô chịu không tài nào hình dung ra được. Nó sẽ nhảy vòng vòng và hát karaoke chắc? Cô đã bị cảm dỗ thử bật nó lên chỉ để xem món đồ chơi đó làm những gì, và chắc hẳn đã làm thế thật nếu có chút ít triển vọng dù nhỏ nhất rũ bỏ được cảm giác ngứa ngáy cô đã không tài nào tâng lờ nổi kể từ lúc tỉnh dậy bên cạnh Mike.

“Đã từng có ai nói cho cậu hay cậu đang kìm nén bản thân thái quá không?”

“Ngoài cậu ư? Chưa. Liệu bọn mình có thể thay đổi chủ đề không?”

“Tất nhiên rồi. Không nói gì về máy rung nữa. Chấm hết. Vậy cậu định lên kế hoạch thế nào để được lên giường với một anh chàng?”

Tất cả những gì Annabelle có thể làm là rên lên.

Becca mỉm cười khi cô gác máy. Annabelle chỉ đơn giản là quá dễ đoán trước. Becca vươn người trên chiếc ghế kê bên cửa sổ và kéo tấm chăn nhẹ trùm lên hai chân cô. Lý do duy nhất cô để điều hòa nhiệt độ hoạt động là nhằm duy trì độ ẩm ở mức chịu đựng được. Sau khi Mẹ Yêu Quý đe dọa tống cổ Annabelle ra khỏi căn hộ nơi cô đã ở cùng với Chip, Becca đã giúp gói ghém đồ đạc trong căn hộ, và Annabelle đã đưa cho cô tất cả những chiếc áo nỉ của Chip. Becca vuốt ve chất vải xộp mềm mại trên ống tay áo đang xắn lên của cô và thầm rửa ông anh trai. Cho dù rất yêu quý Chip, cô ghét cay ghét đắng cách anh trai mình lợi dụng Annabelle. Anh đã sử dụng bạn gái mình trong trận chiến chống lại bố mẹ họ. Anh đã không hề bảo vệ

cô gái khỏi họ trước khi lâm bệnh, và cũng không hề thu xếp bảo vệ bạn gái mình sau cái chết của bản thân.

Chip đã yêu Annabelle hết mức anh có thể. Nhưng như thế là chưa đủ, và vào thời gian đó, Annabelle đã có mức độ tự tôn thấp đến mức cô gái không hề nghĩ cô xứng đáng được nhiều hơn.

Becca thở dài buồn phiền và hất tấm chăn ra khỏi chân mình. Trong hai năm tiếp theo cái chết của Chip, cô đã lo rằng Annabelle cô đã biết và yêu quý bị mất đi mãi mãi. Annabelle khi đó giống như một xác chết biết hít thở, đi lại. Cô gái không thể đối diện với nỗi đau, vậy là cô tìm cách chôn giấu nó đi. Cô bước đi trên đường đời của mình một cách vô cảm, thu mình lại, cho phép mẹ cô kiểm soát cuộc đời mình và hướng cô tới đỉnh hôn với con lợn đó, Johnny.

Điều tốt đẹp nhất từng đến với Annabelle là bắt quả tang được Johnny đang lên mây cùng cô nàng trợ lý. Nhưng mãi tới tận sáng hôm nay, khi Becca nói chuyện với Annabelle, cô mới nhận ra có điều gì đó đã thay đổi. Cho dù anh chàng Mike Flynn này là ai đi nữa, anh ta là người duy nhất từng đánh thức được cảm xúc của Annabelle. Nghe có vẻ như bạn cô nhiều khả năng đã gặp được Hoàng Tử Quyển Rũ của mình. Một đêm cùng Mike, và cô nàng có vẻ như đã bừng tỉnh khỏi cơn mộng du trên bước đường đời.

Tạ ơn Chúa.

Chưa đầy hai giờ sau khi Mike chào tạm biệt Annabelle, anh đã lại có mặt bên ngoài khu nhà căn hộ của cô, bấm chuông hệ thống liên lạc nội bộ.

“Vâng?”

Tốt, cô nàng có nhà. Giờ thì sao nào? “Annabelle, Mike đây. Cô có rảnh không?”

“Mike? Ừm... tất nhiên.”

Cánh cửa khu nhà phát ra âm thanh vo vo, và anh kéo mở cửa. Anh không dám chắc mình đang nghĩ gì khi xuất hiện không hề báo trước, ngoại trừ việc anh cần gặp cô một mình. Mẹ có lý. Đã đến lúc bắt đầu cuộc sống.

Mike nghe thấy tiếng ổ khóa mở khi anh bước tới cửa căn hộ của cô. Cô ra gặp anh trong một chiếc áo mặc trong nhà ngăn bằng lụa. Bàn tay cô giữ phần trên áo khép lại, và sợi dây lưng thắt ngang hông có vẻ chặt tới mức có lẽ sẽ làm nghẽn tuần hoàn trong cơ thể cô. Anh có thể dễ dàng hình dung ra chiếc áo đó đang che lên những gì. Mái tóc cô xõa xuống thành từng món còn ướt nước phía sau lưng, và cơ thể cô tỏa ra mùi giống như hương cam và vani trộn lẫn với nhau. Mùi hương trong mơ của bản thân anh.

Cô bước tránh sang bên để anh đi vào, và tiếp tục lùi lại cho tới khi đụng phải chiếc ghế. Cô đang bối rối, như thể những ngón tay đang giữ hai vạt trên chiếc áo khép vào nhau có một ngụ ý nào đó. “Có gì không ổn sao?”

“Không. Chẳng có gì không ổn cả.”

Vẫn dùng một bàn tay giữ chặt lấy hai vạt áo, cô dùng bàn tay còn lại vuốt tóc ra sau. “Anh muốn uống chút vang không? Vẫn còn rất nhiều sau bữa ăn. Tôi mới vừa rót cho mình một ly.”

Cô nhìn chăm chăm vào miệng anh, nhưng không phải theo cách khiến anh nghĩ cô muốn hôn anh - có vẻ nhiều tò mò hơn là thèm muốn. Anh mỉm cười, và đôi mắt cô mở to. “Sao thế, tôi có gì dính trên răng à? Trông cô nhìn tôi buồn cười quá.”

“Ôi, tôi xin lỗi. Không. Tôi không nghĩ sẽ gặp lại anh. Thực ra tôi đang tự hỏi liệu còn có thể gặp lại anh hay không sau bữa ăn chiều vừa rồi, hay tôi phải nói là phiên tòa dị giáo kiểu Italia nhỉ. Tôi rất tiếc vì Rich. Anh trai tôi có thể khó chịu như vậy đấy.”

“Tôi không thấy phiền đâu. Tôi biết nếu chính mình có một cô em gái, tôi cũng sẽ kiểm tra cẩn thận tất cả những anh chàng cô ấy hẹn hò và đe dọa bọn họ thôi.”

Annabelle bỗng trở nên ngơ ngẩn, hết như lần đầu tiên anh thấy cô. Anh nắm lấy bàn tay giá lạnh của cô. “Cô không sao chứ?”

“Vâng.” Cô lắc đầu, thái độ của cô đã phản bác lại hoàn toàn câu trả lời, rồi lắc đầu lần nữa. Anh đợi cô kể cho mình nghe điều gì đang khiến cô bận tâm. Cô không nói gì, chỉ cắn môi, và nhìn anh chăm chú với đôi mắt xanh sâu thăm thẳm. Cho dù rắc rối đó là gì, Mike muốn giải thoát cô khỏi nó, hay ít nhất cũng làm nhẹ bớt gánh nặng. Ngoài ra, anh nghĩ anh có thể lôi tâm trí cô rời khỏi nó, cho dù nó là gì đi nữa. Anh cúi đầu xuống và hôn cô, nếm hương vị đậm đà của thứ vang Cabernet cô đã uống, của sự bất an đang vây quanh cô, rồi sau đó, anh nếm được sự đầu hàng. Hành động đã khởi đầu như một nụ hôn an ủi chân thành đã hoàn toàn chệch đích. Anh không rõ mình đã mất đi sự kiểm soát từ lúc nào. Nó khởi đầu rất ổn thỏa bằng vài nụ hôn nhẹ nhàng kèm theo những lời thì thầm khe khẽ, một lần hai đôi môi áp vào nhau, rồi lưỡi anh tiến lên thăm dò để tìm kiếm mùi vị, nhưng sau khi đôi môi cô đã hé mở cho anh, mọi thứ như bùng cháy. Chỉ trong hai nhịp tim, hai cánh tay anh đã ôm quanh người cô, thân hình quyến rũ được bọc trong chiếc áo ngủ nhỏ nhắn dính chặt vào anh, khiến anh chìm ngập trong mùi hương của cô. Hai bàn tay anh lướt xuống nơi cặp mông hoàn hảo của cô nằm lấp dưới làn da trắng ten mỏng manh, và khi cô một bên chân dài miên man của mình kẹp lại quanh người anh, kéo hai chân anh vào giữa cặp đùi của cô, anh như lạc vào một giấc mơ.

Annabelle có thể hạnh phúc dành ra hàng năm trời để hôn Mike. Cô rất thích cách anh đùa cợt đôi môi cô trước khi đề nghị được phép tiến vào. Khi anh tiến vào, anh không hối hả tìm hiểu hai bên vòm miệng cô. Khi lưỡi của anh chạm vào những nơi đó, cô không rõ chuyện gì đang diễn ra nữa.

Sợ rằng anh sẽ dừng lại, cô làm điều duy nhất cô có thể nghĩ tới: nhảy lên ôm lấy anh. Theo đúng nghĩa đen. Thật may, bàn tay anh đã đặt sẵn lên hông cô, vì thế khi cô nhảy lên và kẹp hai chân quanh người anh, cả hai bàn tay anh ôm lấy hông cô, giữ chặt cô áp sát vào anh. Cô không khỏi cựa quậy lắc lư. Vật cương cứng của anh không ngừng cọ vào cô. Chiếc quần jean của anh và quần lót của cô đã tạo nên những đợt xung động mạnh đến nỗi hẳn có thể ghi nhận được trên địa chấn kế.

Mike bước đi, và cô lấy làm mừng vì anh chỉ đi tới chỗ trường kỷ, vì cô thực sự muốn vắn vẹo người thêm chút nữa. Khi anh ngồi xuống, cô tiếp tục vắn người không ngớt trong lúc buông hai chân khỏi hông anh và thả hai chân xuống hai bên anh, quần áo của họ là thứ duy nhất ngăn cản hai người làm điều mà Annabelle đã mơ tới suốt cả ngày. Cô hít một hơi thật sâu và nói ra điều duy nhất có thể cải thiện tình thế. “Bao cao su chứ?”

“Tất nhiên, chúng ở đâu?” Mike kéo cô áp sát hơn vào anh, nhắc hông lên, gia tăng áp lực lên cô và trong cô.

“Làm sao tôi biết được? Anh là đàn ông cơ mà.”

“Tôi để của tôi ở nhà. Chẳng lẽ cô không có cái nào sao?”

“Sao tôi lại phải có bao cao su chứ? Trước đây tôi chưa bao giờ muốn làm tình, và tôi cũng đâu phải là người mang chúng vào.”

“Cô không thích làm tình sao?”

Sao cô lại mở miệng ra hớ hênh thế chứ? Ôi, chết tiệt. Làm sao cô có thể thoát ra khỏi bước sai lầm này? Liệu cô có nên nói với anh ta cô vẫn thường được nhắc tới như một nữ hoàng băng giá, hay, như cách gọi ưa thích của cô, một cô nàng bốn cột đàn ông? Liệu cô có nên cho anh ta biết từ “cứng đờ” đã bị nhắc tới không chỉ một lần những lúc cô và Johnny cãi cọ? Thậm chí Chip cũng từng lăm bắm thăm nhắc tới những từ đó.

Cô cảm thấy thật ê chề vì lúc trước cô từng nghĩ mình đã diễn rất đạt để giả bộ. Cô sẽ không bao giờ từ chối anh nếu anh muốn làm tình - chỉ là cô không bao giờ khởi đầu chuyện này. Tình dục chưa bao giờ tuyệt diệu giữa hai người, và tất cả là lỗi của cô. Cô không thể làm được gì với việc cô không dễ có cảm hứng. Con người cô là như thế, hay ít nhất đó là điều cô vẫn nghĩ cho tới khi tỉnh dậy bên cạnh Mike. Cứ như thể ở bên cạnh chàng bác sĩ đã làm bật lên một cái công tắc bí mật nào đó, và đột nhiên cô bỗng dành 90 phần trăm thời gian của mình nghĩ về việc làm tình với Mike. Mười phần trăm còn lại được dành cho việc cân nhắc lấy BOB ra dùng thử vì cô đã ở vào tình thế quá khẩn thiết.

Mike hít một hơi thật sâu rồi thối ra. Annabelle nhăn mặt. Anh ta đang cụt hứng, và cô chẳng thể trách anh ta được. Cô tin chắc lời nhận xét ngớ ngẩn đó đã làm hưng phấn của anh ta nguội ngắt. Tại sao cô lại không có cái bao cao su nào ở ngay gần quanh chỗ anh ta chứ? “Tôi xin lỗi. Đừng bực...”

Mike mỉm cười, một nụ cười diễn kịch, nhưng dấu sao cũng là một nụ cười. Anh ta có một nụ cười tinh quái thật đáng kinh ngạc.

“Belle, anh không bực, em yêu, nhưng anh nghĩ chúng ta cần nói về chuyện này...”

Cô cong lưng, ép sát cơ thể nóng bỏng của mình vào người anh. Anh ta vẫn cứng. “Chẳng lẽ chúng ta không thể để sau hãy nói sao?” Cô không dám chắc liệu âm thanh lạc giọng anh phát ra có phải là một từ “đồng ý” hay không, nhưng cô lựa chọn coi nó là vậy. “Được không?”

Có thứ gì đó ướt và lạnh ép sát vào hông cô. Cô ngoái lại nhìn xuống và co người lại khi mũi Dave lại cọ vào cô lần nữa.

“Không, Dave!”

Dave nháy lên trường kỷ, ngồi xuống bên cạnh họ, đầu nó cũng cao ngang với đầu Mike, và hơi thở sặc mùi khuyến của nó phả lên hai người. Quả chẳng sai: ba là đủ cho một đám đông.

Mike ôm lấy cô và đứng dậy. Cô ôm chặt lấy cổ anh, và khi anh đã đứng hẳn dậy khỏi trường kỷ, cô lại quặp hai chân quanh hông anh. Chuyển đi tới phòng ngủ của Mike là chuyển đi khoan khoái nhất cô từng trải qua. Sự cọ xát giữa hai người khiến cô nghẹn thở, lưng cong ra sau. Cô chưa từng biết điều gì có thể đem tới cảm giác tuyệt vời đến thế. Khi họ vào tới phòng ngủ, Mike đá cửa đóng sập lại, nhưng thay vì hướng tới giường, anh lại rẽ vào phòng tắm.

“Anh đang làm gì vậy?”

Anh đặt cô lên mặt bàn đá cẩm thạch lạnh ngắt, đứng giữa hai chân cô trong lúc anh mở tủ thuốc ra. “Tìm bao cao su. Anh hy vọng Nick còn để lại đây vài cái trước khi cậu ta và Rosalie chuyển đi.”

“Anh thực sự không có cái nào sao?”

Anh dịch chuyển mọi thứ, lục tìm từ dưới lên trên. “Chẳng lẽ em thực sự nghĩ anh sẽ đi tìm trong phòng tắm nếu anh có bao cao su trong ví của

mình?” Anh lấy ra lọ thuốc tránh thai của cô. “Có phải của em không?”

“Phải.” Cô thầm ghi nhớ: bây giờ là thời điểm thích hợp để bắt đầu dùng chúng trở lại.

“Vậy là em không thực hiện tình dục an toàn?”

“Với Johnny ư? Khi thật, có chứ.”

“Nhưng em đã đính hôn với anh ta.”

“Và bắt gặp gã khốn đó lừa dối em.”

Mike dừng cuộc tìm kiếm lại và chuyển sự chú ý sang cô. Anh đặt một bàn tay lên vai cô và lướt nó ra sau gáy cô, rồi lùa vào mái tóc, kéo ngửa đầu cô ra sau. Cô không thể tránh được đôi mắt cháy bỏng đó nhìn thẳng vào mình. Bàn tay còn lại của Mike ôm quanh eo cô và kéo cô lại sát anh hơn. “Anh ta là một thằng ngốc.”

Annabelle nuốt khan. “Thế lại tốt hơn cả. Mọi thứ chưa bao giờ suôn sẻ giữa em và anh ta. Anh ta nói em cứng đờ.”

Mike bật cười. “Em đang đùa, phải không nào?”

“Không, không đâu.”

“Em nghiêm chỉnh đấy chứ?”

“Đây không phải là thứ em có thể mang ra bông đùa. Ý em là, không hẳn em có nhiều kinh nghiệm, nhưng với hai mối quan hệ duy nhất em từng trải qua, thế đấy, em chưa bao giờ... mọi thứ không hề giống như lúc này.”

“Tại sao em lại muốn cưới một người đàn ông trong khi không hề muốn làm tình với anh ta?”

“Bất chấp có thể tán dương anh quá mức, hay tỏ ra ngớ ngẩn, giả dối hay nịnh bợ, sự thực là em không biết. Em chưa từng biết chuyện đó lại có thể giống thế này. Với em, thật không tự nhiên khi em muốn có anh như em đang cảm thấy.”

Cô phải mù mới có thể không nhận ra vẻ hoài nghi thoáng hiện trên khuôn mặt anh. Cô muốn véo anh ta một cái. Vậy là cô làm thế.

Mike xoa xoa cánh tay. “Này, anh đâu có nói gì.”

“Anh chẳng cần phải nói. Thử nhìn xem, không ai cảm thấy sốc bằng chính em trước phản ứng của em dành cho anh. Suốt thời gian vừa rồi, em nghĩ có điều gì đó không ổn với mình; Thậm chí cả với bạn trai đầu tiên của mình, em cũng chưa bao giờ thích chuyện đó. Ý em là em làm nó khi cần phải làm, nhưng không hề cảm thấy hào hứng. Em từng nghĩ tất cả những màn yêu đương trong các tiểu thuyết lãng mạn chỉ là hư cấu. Ai mà biết được?”

Annabelle, cứng đờ ư? Đó là một cách mô tả Mike không bao giờ dùng đến. Nóng bỏng, xinh đẹp, một bạn tình chủ động, kêu gọi chết người. Phải, giống như ngay lúc này đây. Anh cảm thấy sức nóng của cô, người thấy sự phấn khích của cô, và cách cô nhìn anh đầy khát khao thèm muốn - đôi mắt mở to, đôi môi ướm căng mọng, khuôn mặt ửng hồng - là đủ để khiến hơi thở của anh trở nên gấp gáp nặng nề. Cứng đờ ư? Với anh thì không bao giờ.

Chắc chắn cô rất thích thú khi họ làm tình với nhau lần đầu tiên - đúng ra là ba lần đầu tiên. Lúc đó cô đã chệnh choáng say... okay, có thể đã say mềm, nhưng điều đó cũng chẳng làm giảm đi phản ứng đáng kinh ngạc của

cô với anh. Và ngay lúc này, cô đang tạo ra ấn tượng rất đậm nét của một người cực kỳ hào hứng với trò chơi tình ái.

“Em là cô gái ít cứng đờ nhất anh từng biết.”

À phải, hẳn anh đã nói đúng điều cần nói? Vì cô không chỉ dành cho anh một nụ cười khiến trái tim anh tan chảy, mà còn bắt đầu cởi khuy áo sơ mi của anh. Một bước tiến bộ so với tối hôm trước, khi cô giật đứt tung vài chiếc khuy, nhưng cử chỉ này không làm anh phấn khích theo cùng một kiểu. Anh chưa bao giờ được một cô gái giật tung áo sơ mi của mình ra, nhưng nói đi cũng phải nói lại, anh cũng chưa từng giật tung váy áo cô gái nào ra như thế. Có thể cô không phải là người duy nhất đẩy mọi thứ lên một tầm cao mới chưa từng được khám phá trước đó.

Ba từ “bao cao su” cứ lặp đi lặp lại trong đầu Mike như một câu thần chú trong lúc anh tảng lờ hai bàn tay Annabelle đang thám hiểm trên ngực mình. Anh hít một phôi đầy không khí khi những ngón tay của cô lướt trên các múi cơ sườn của anh, và cũng chỗ không khí đó bị thổi hắt ra ngoài khi chúng chạm xuống bụng anh.

Khi cô chuyển sang tấn công vào thắt lưng của anh, anh hồi hã tìm kiếm trong các ngăn kéo. Chắc chắn phải có một cái bao cao su ở đâu đó. Anh chưa bao giờ làm tình mà không dùng một cái. Chưa bao giờ. Nhưng quan sát Annabelle liếm môi khiến anh có nhiều điều khác muốn làm hơn nhiều so với chạy ra hiệu thuốc. Cô nàng này có nhiều kem và các loại mỹ phẩm hơn tất cả những thứ anh từng biết tới sự tồn tại, nhưng chẳng có cái bao cao su nào. Khi cô thám hiểm tới đai chun chiếc quần đùi của anh, anh cần phải chuyển cuộc tìm kiếm của mình sang nơi khác. Anh hôn cô, nhắc cô lên, hy vọng cái quần jean của mình không tụt xuống trong lúc anh bế cô tới giường, và cầu mong có bao cao su ở cái bàn đầu giường.

Một người đàn ông đang thực sự bế cô lên giường, và Annabelle chẳng hề thấy sợ hãi về điều đó. Ái chà, đây quả là một trải nghiệm thật choáng váng. Cô không biết phải làm gì. Cô vẫn luôn né tránh tình huống này, và khi không thành công, dành hết thời gian cho việc ước gì nó sẽ trôi qua thật nhanh. Lần này, với Mike, cô không bao giờ muốn nó kết thúc - thêm một trải nghiệm mới mẻ nữa.

Mike đặt cô xuống giường, và cùng theo cô nằm xuống. Khóa thắt lưng của anh thúc vào bụng cô, vậy là cô rụt lại né tránh và kéo quần anh xuống trong lúc anh bận rộn cởi chiếc váy ngủ của cô ra. Đôi mắt anh lóe sáng khi thoáng nhìn thấy một phần bộ đồ lót ban đêm bằng ren nhỏ xíu của cô. Xin cảm ơn rất nhiều, Victoria's Secret ^[21]! Cô đưa mắt kiểm tra để đảm bảo chắc chắn mọi thứ vẫn ở đúng chỗ và nhận ra tại sao anh lại tròn mắt lên như thế. Chiếc cổ chữ V xẻ sâu được giữ bằng một dải vòng qua gáy để hở vai và lưng đã hoàn thành nhiệm vụ của nó trong việc tôn lên khe ngực, còn phần còn lại của chiếc váy ngủ, phần ít ỏi còn lại, đang dính sát vào người cô, căng ra, và kêu gọi đến cực độ. Có vẻ Mike là một người hâm mộ phong cách kêu gọi.

Bằng những cử chỉ giật cục, Mike quay người lại, chộp lấy tay nắm ngăn kéo bàn đầu giường, rồi kéo mạnh đến mức cả ngăn kéo lẫn những thứ bên trong rơi hết xuống sàn nhà. Và chẳng khác gì trong một đoạn phim quay chậm, BOB - cái dương vật bằng silicon phát huỳnh quang màu đỏ tím có gắn ngọc trai - nảy tung lên một lần trước khi rơi xuống đúng chân Mike.

Anh bật cười, và Annabelle thầm cầu mong ước gì cô biến mất được ngay lúc này. Thật không may, lời cầu mong của cô chẳng hề được đáp ứng. Cô đưa tay lên ôm lấy mặt, hơi nóng từ đó phải là như thiêu đốt hai bàn tay cô.

“Ôi, cảm ơn Chúa. Hay trong trường hợp này, cảm ơn Nick.” Annabelle đưa mắt nhìn qua các kẽ ngón tay và thấy một bàn tay Mike đang giơ lên một dây các gói đựng bao cao su gấp lại như đàn accordion, còn trong bàn tay bên kia là BOB. Anh chìa BOB về phía cô. “Bạn của em phải không?”

“Không.”

Mike trông giống như anh chàng trong Dirty Jobs khi anh ta phát hiện ra mình phải thò tay vào bể phốt hay thứ gì đó kinh khủng tương tự. Cô nửa mong muốn anh buông nó xuống. Annabelle không thể nhìn vào mắt anh. Thật không may, ngoài ra thứ duy nhất để nhìn chính là BOB.

“Ý em là, đúng, nó là của em...”

Anh mỉm cười.

“À, tốt. Anh cứ nghĩ nó là... đừng bận tâm. Anh thực sự không muốn nói tới chuyện đó.”

“Nó là một món quà. Em chưa bao giờ... Em chỉ đơn giản là không biết làm gì với nó.”

Mike dành cho cô một cái nhìn hãn-em-đang-đùa, kèm theo một cái nhướn mày và một nụ cười tự mãn. “Em cần chỉ dẫn sao?”

“Không. Ý em là em không biết nên cho nó vào đâu.”

Lại nữa rồi, vẫn nụ cười đó. Cô muốn nện anh ta lần nữa, thật mạnh hơn. Sau đó cô nhận ra mình vừa nói gì và rên lên trước khi gieo mình xuống giường, lăn một vòng và vợ lấy gối úp lên mặt. Có thể anh ta sẽ bỏ đi, và cô có thể chết vì xấu hổ trong bình yên.

Tuy nhiên, thay vì rời đi, anh ngồi xuống bên cô và nhẹ nhàng vén tóc cô lên khỏi gáy. “Belle, chẳng có gì phải bối rối cả.” Mike lướt bàn tay từ trên cổ cô xuống, lên mũ, tới sau hõm gối của cô, rồi thong thả thực hiện chuyển hành trình ngược trở lại. Annabelle không biết phải thoát khỏi tình thế hiện tại như thế nào, ngoại trừ lao vào buồng tắm khóa trái cửa nhốt mình lại. Cô vẫn chưa viện tới màn tẩu thoát đặc biệt này kể từ ngày về nhà cùng anh chàng bạn trai đầu tiên và phát hiện ra con mèo của cô, Saucy, đã tìm ra những gói băng vệ sinh mới của cô và biến chúng thành những món đồ chơi cho mèo. Những gói băng vệ sinh nằm rải thành hàng trong phòng khách. Lúc đó cô chỉ muốn chui xuống đất. Bây giờ thậm chí còn tệ hơn.

“Belle, nhìn anh đi. Nào.” Anh xoay cô lại như một con búp bê vải. Không phải cô muốn cự lại, nhưng rõ ràng không thể dừng được. Cái gối cô úp lên mặt đã bắt đầu làm cô ngạt thở. Thật dễ chịu khi Mike gỡ hai bàn tay cô ra khỏi nó rồi bỏ cái gối sang bên cạnh. Khi cô mở mắt ra, đôi mắt anh đang như nuốt lấy cô. Từ những gì cô có thể nhận ra trên khuôn mặt cũng như màu sắc trên hai gò má anh, Mike chẳng hề cụt hứng vì chuyện cô sở hữu một món BOB - ngược lại là đằng khác.

Cô chống người lên trên hai khuỷu tay, và Mike khó nhọc nuốt khan. Cục yết hầu của anh phập phồng. Anh ném BOB xuống, giải phóng cho bàn tay, lột giày ra, và nhanh chóng tống khứ đôi tất đi. Annabelle lột chiếc áo sơ mi khỏi vai anh, và khi anh đứng lên để bước ra khỏi cái quần của mình, cô nhìn chăm chăm vào quần đùi anh đang mặc. Anh nhanh chóng leo lên giường, và trước khi cô kịp di chuyển ra giữa giường, anh đã trườn lên người cô với cái nhìn trong đôi mắt cô chưa từng thấy ở bất cứ người đàn ông nào khác. Chỉ có thể gọi nó là cái nhìn của một con thú săn mồi. Anh thật lớn, và không chỉ theo nghĩa chiều dài và bề rộng của từ này. Anh thật lớn, đến mức cô không dám chắc anh có thể vừa. Tất nhiên, trong hậu trường của ký ức cô biết họ từng làm tình với nhau, nhưng cô không còn nhớ nhiều về lần đó trừ cảm giác căng đầy thật tuyệt diệu, và tất nhiên rồi,

ký ức về cảm xúc lâng lâng ngây ngất mà cô hoàn toàn chắc chắn do một lần cực khoái tạo ra, một điều trước đó cô chưa bao giờ trải qua.

Mike nằm nghiêng người xuống cạnh cô, kéo cô lại gần, vậy là hai người quay mặt vào nhau. Anh lùa hai bàn tay vào mái tóc cô, ôm lấy sau đầu cô, kéo cô về phía mình.

“Hôn anh đi.”

Chuyện này thì cô làm được. Và cô hôn anh. Cô không quen với việc hôn đàn ông. Được họ hôn thì chắc rồi, nhưng hôn họ thì không được quen thuộc bằng. Liệu cô có nên trước hết nhắm mắt lại không? Cô quyết định là không. Cô muốn nhìn thấy về anh nhiều nhất có thể, vậy là cô mở to hai mắt và áp môi mình vào đôi môi anh. Anh kéo cô nằm lên trên người anh. Anh nín thở khi vật đàn ông của mình chạm vào quần lót đã rất ẩm ướt của cô. Nó ép vào cô khiến cô bật rên rỉ, và khi cô di chuyển, cả anh cũng vậy. Mike chộp lấy hông cô, cong người khỏi giường khi lưỡi hai người chạm vào nhau và thứ gì đó nóng hổi, nặng nề bùng lên thật thấp dưới bụng cô. Cô áp người vào anh, quỳen lấy lưỡi anh và cảm thấy mình như được giải tỏa. Ngực cô ép lên ngực anh, và tất cả những gì cô có thể nghĩ tới là cảm giác căng đầy cô vẫn còn nhớ rõ. Cô muốn có nó ngay lúc này. Bàn tay anh lướt trên hông cô, tiếp tục đi xuống. Cô nghe thấy một tiếng rên rỉ và nhận ra âm thanh đó do mình phát ra. Cô mở bừng mắt, và bắt gặp anh đang ngắm nhìn mình. “Không sao đâu, cứ thả lỏng.”

Thả lỏng ư? Thế có nghĩa là gì? Sau đó anh nâng hông lên. Sự cọ xát càng tăng lên khi cô cử động. Annabelle ép sát người vào anh, và rồi cô dám thề mình vừa nhìn thấy những ngôi sao. Cô đang vừa bốc cháy vừa tan chảy ra. Mọi sợi cơ trên người cô căng hết cỡ, và rồi từng đợt từng đợt khoái cảm ào ạt lướt qua khắp người cô, đợt sau mãnh liệt hơn đợt trước. Cô chẳng thể làm gì ngoài bám chặt lấy anh trong lúc anh tiếp tục cử

động bên dưới và bên trong cô. Cô không thể nghĩ, không thể thở, và khi cô thét lên, thậm chí cô chẳng còn cảm thấy ngượng ngùng.

Annabelle đổ sập xuống người Mike. Tiếng nhịp tim anh đập vang dội bên dưới tai cô giúp cô ý thức được thời gian. Cô không còn nhớ từng lúc nào cảm thấy thư thái đến vậy, chân tay cô mềm nhũn ra như làm bằng thạch. Trong sâu thẳm tâm trí mình, cô biết cô nên làm gì đó - cựa mình, nói cảm ơn, một điều gì đó - nhưng không thể. Khi cuối cùng cũng trở lại được với thực tế, cô định hình dần những gì đang diễn ra. Mike lướt các ngón tay trên lưng cô như thôi miên, lần theo đường viền chiếc áo ngủ của cô, nơi làn da tiếp giáp với đấng ten. Cô ngẩng cái đầu đang nặng trĩch lên và nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt anh. Cô không dừng được mỉm cười theo.

“Chào mừng trở lại.”

“Cảm ơn anh.” Annabelle trườn lên, vươn người ra như một cô mèo dưới ánh nắng, và hôn anh. Cô để thời gian thông thả khám phá đôi môi anh, đường rìa sắc của những chiếc răng, cũng như cách hơi thở anh thay đổi khi cô thách thức anh giành quyền kiểm soát, cảm giác trái tim anh đang đập rộn dưới bàn tay cô, và những múi cơ trên vai anh căng lên khi cô bám vào.

Mike lật hai người quay ngược lại và phá vỡ cái hôn. Anh gạt tóc ra khỏi khuôn mặt cô và chống người dậy trên hai cẳng tay. “Em đẹp quá.”

Anh hôn lên cổ cô, và lướt xuống theo cần cổ. Ôi trời ơi, anh thật kỳ diệu với đôi môi của mình. Anh tiếp tục nới dài cái hôn xuống theo cơ thể cô, lần theo đường xẻ sâu chữ V trên cổ áo ngủ của cô, rồi rẽ sang hai bên núm vú cô. Cô gần như chuẩn bị phản kháng. Cô không thể chịu nổi cách Chip và Johnny đùa bỡn với hai núm vú của cô như thể chúng là những chiếc nút trên máy thu thanh khi họ không thể dò được đúng dài, hoặc khi họ làm cô đau. Annabelle đã thăm viện đến bộ móng tay trong đầu khi Mike khiến cô

choáng váng đến quay cuồng. Anh ngậm đầu vú của cô vào miệng - cùng với cả lớp đăng ten. Hơi nóng trong miệng anh, cảm giác ẩm ướt từ lớp đăng ten, cùng sự cọ xát của lưỡi anh cùng hòa lẫn vào nhau. Sự kết hợp khiến cô bật rên thành tiếng. Cảm giác thật tuyệt, nhưng nếu vậy hẳn những chuyện khác sẽ còn tuyệt hơn nhiều. Trước đây đó là điều cô chưa từng nghĩ tới, nhưng rất có thể đôi khi một điều tuyệt diệu cũng trở nên quá nhiều.

Mike chuyển sang bên đối diện, và luồng không khí từ chiếc quạt trên đầu phả xuống làm mảng đăng ten ướt đẫm trở nên se lạnh. Anh khẽ gãi móng tay lên đầu núm vú căng phồng, và cô cảm thấy như muốn bật tung ra khỏi chính cơ thể của mình.

Cô muốn cảm nhận da thịt áp lên da thịt. Cô muốn cảm thấy Mike bên trong mình. Cô muốn điều đó ngay lúc này. Thật không may, kiên nhẫn không phải là điểm mạnh của cô. Cô đưa tay với xuống dưới cái gối nơi cô đã thấy anh để những cái bao cao su và dùng cạnh rìa răng cửa của xấp túi đựng bao cao su đó gõ lên vai anh.

Anh dừng việc đang làm dở lại khi cô vẩy dây túi bao cao su trước mặt anh.

“Em muốn anh làm gì với những thứ đó?”

“Trời ơi, em không biết. Em nghĩ anh có thể biến chúng thành những quả bóng hình con thú dễ thương. Anh nghĩ em muốn anh làm gì với chúng đây?”

Mike trưng ra một trong những nụ cười hãn hãn anh đã rèn luyện thành hoàn hảo trong thời gian luân chuyển qua khoa nhi. “Sau này sẽ có tha hồ thời gian cho những quả bóng hình con thú hay bất cứ điều gì khác em muốn làm với chúng. Còn ở đây anh đang chuẩn bị bắt đầu.”

“Hà?”

À phải, có vẻ đã giống hơn rồi. Cô giật một túi đựng bao cao su ra khỏi dây và ném chỗ còn lại về phía bàn đầu giường. Cô đang cố hình dung ra nên xé mở túi đựng ở chỗ nào thì Mike đẩy một cái gối xuống dưới hông cô. Được thôi. Cô không biết tại sao, nhưng cô là ai để đưa ra câu hỏi, vì thực sự cô đang điều khiển được mọi thứ đi theo đúng đường cô muốn, và cô thực sự thích điều đó. Cô dùng răng xé toạc túi đựng bao cao su ra khi Mike cúi đầu xuống. Trước cả khi cô kịp tự hỏi tại sao, cô hít đầy không khí vào phổi và thiếu chút nữa đã nuốt chửng luôn cả túi đựng bao cao su.

Trong quãng thời gian dường như kéo dài hàng giờ liền, anh níu giữ cô lại ở ngay sát trước ngưỡng cửa của sự thỏa mãn trọn vẹn, hoàn toàn, và không gì, không lời cầu khẩn, hối thúc hay yêu cầu nào dường như có thể lay chuyển anh. Anh đang khiến cô chơi với bên bờ vực thẳm. Ranh giới giữa khoái cảm và đau đớn, địa ngục và ngây ngất mê mẩn, và khi cuối cùng anh đẩy cô vượt qua ngưỡng giới hạn đó, anh trườn lên người cô trong khi cô đạt tới cao trào, lớn tiếng gọi tên anh. Anh tiến vào cô bằng một cử động, và cảm giác căng đầy cô vẫn nhớ nâng cô lên một nấc thang khoái cảm cao hơn, tới mức cô tin chắc nó sẽ giết chết cô. Hốt hoảng, cô mở bừng mắt ra và nhìn vào mắt anh. Cơ thể anh di chuyển bên trong cô, và đôi môi anh tìm đến đôi môi cô trong một cái hôn làm đầu óc cô mê mẩn. Cô cắn lên vai anh, anh dành cho cô tất cả.

Mike đã mơ được làm tình với Annabelle ngay từ giây đầu tiên sau khi anh kết thúc làm tình với cô lần trước. Anh đã nghĩ tới tất cả những cách anh muốn cô. Anh đã lên kế hoạch sẽ cùng cô trong một giờ liền, khiến cô lên đỉnh trước khi anh tận hưởng lượt của mình, nhưng anh chưa bao giờ ngờ cô lại... tích cực đến thế. Rồi sau đó, khi cô cắn anh, anh đã mất hoàn toàn kiểm soát. Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác cực khoái mãnh liệt, kéo dài và trọn vẹn đến thế. Anh sụp xuống, thầm cầu nguyện mình sẽ

không hề bẹp cô. Anh sẽ nhúc nhích chân tay ngay khi có thể. Anh cần giải quyết bao cao su và kiểm tra xem cô có ổn không. Dư âm sau khoảnh khắc lên đỉnh của cô vẫn còn rung động giữa cơ thể họ, gửi những làn sóng khoái cảm lan khắp trong anh, làm dòng máu trong người anh chảy với tốc độ chỉ có thể giải thích là kết quả của phép màu. Anh chưa bao giờ nghĩ về mình như một kỳ nhân trong chuyện gối chăn, song mới chưa đầy năm phút qua đi, và anh đã lại căng cứng.

Mike nằm yên, cố hướng tâm trí anh nghĩ tới bất cứ điều gì ngoài cô gái lúc này anh đang nằm đè lên, trong khi đôi mắt cô mở to. Một nụ cười chậm rãi bùng nở trên khuôn mặt cô, đem đến cho cô dáng vẻ của một người đang có cảm giác thật thư thái, cộng thêm một chút lơ mơ, và cực kỳ hài lòng về bản thân mình. Rồi sau đó cô bật cười rúc rích, và những tiếng cười đó làm bùng lên trong anh đủ cung bậc khác nhau của những cơn sóng cảm giác, và từ cái nhìn trên khuôn mặt cô, cả trong cô cũng vậy.

“Hết-thời-gian.” Anh hẳn muốn giơ hai bàn tay lên tạo thành hình chữ T ^[22], song anh lại cần chúng để đưa mình xuống khỏi người cô. Anh lăn người rời khỏi giường và loạng choạng vào buồng tắm để ném bao cao su. Khi quay ra, anh leo lên giường và kéo cô lại áp sát vào phía trước mình, say sưa nhìn cô.

“Em ổn chứ?”

Annabelle ép sát hơn vào anh và thở dài. “Ừm, vâng, còn anh?”

Giọng nói của cô nghe có vẻ như cô đã gà gật ngủ. Mike đưa mắt xem đồng hồ và thầm ước gì công việc có thể chờ đợi. “Anh phải đi thôi. Anh có ca sớm vào ngày mai.”

“Ở lại đi.”

Chỉ một câu nói ngăn ngủ đó, và anh đã bị khuấy phục. Làm sao anh có thể nói không được? “Tối chừng nào anh có thể.”

Anh ôm lấy Annabelle, và một lát sau, từ hơi thở của cô, anh có thể đoán chắc cô đã ngủ. Anh nhẹ nhàng xuống khỏi giường. Anh kiểm tra điện thoại di động và máy nhắn tin, bật cả hai lên, rồi để chúng xuống mặt bàn đầu giường còn lại.

Anh nhặt quần áo của hai người lên, gấp gọn chiếc áo ngủ bé nhỏ của cô lại, vắt quần áo của anh lên lưng ghế tựa cùng chiếc váy của Annabelle, và mở cửa phòng ngủ ra khi anh nghe thấy Dave đang khịt mũi người hít ở phía bên kia. Mike rón rén quay trở lại giường, nằm xuống bên cạnh Annabelle và ôm lấy cô. Đúng lúc anh bắt đầu chìm dần vào giấc ngủ, cái giường bắt đầu lún xuống, nhấp nhô sau lưng anh khi con chó to tướng leo lên nằm duỗi dài bên cạnh anh. Mike ép sát người hơn vào Annabelle và ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 5

Mike trở mình trong phòng nghỉ dành cho bác sĩ trực và thiếu chút nữa lăn xuống khỏi chiếc ghế xếp bọc vải giả da Naugahyde nơi anh đã gieo mình xuống chưa tới hai giờ trước. Vừa dụi đôi mắt mệt nhừ, anh vừa vươn người lên. Đã năm ngày dài đằng đẵng trôi qua kể từ buổi tối anh rời khỏi giường Annabelle khi bị gọi tới bệnh viện. Lúc đó cô vẫn còn mơ màng, nhăn nhó vì chói mắt trước ánh đèn anh cần bật lên để tìm đôi tất của mình, và tất cả những gì anh có thể làm là xin lỗi rồi hôn tạm biệt cô trước khi cuống cuống lao đi.

Ca trực của anh sẽ kết thúc sau một giờ nữa, và anh không có bệnh nhân nào phải thăm khám cho tới tận buổi chiều. Anh lấy điện thoại di động ra khỏi bao điện thoại bên thắt lưng và bấm số gọi Annabelle. Đến bữa chiều có lẽ anh đã mệt nhoài, song bữa trưa hẳn sẽ rất tuyệt. Và cũng an toàn nữa.

“A lô?”

Khỉ thật, anh lại đánh thức cô dậy. Quả là một cách hay ho để ghi điểm với các cô gái. “Anh xin lỗi đã gọi sớm thế này.”

“Mike?”

“Anh đây. Anh vừa dậy. Anh vừa tranh thủ chợp mắt được hai tiếng ở đây, trong bệnh viện, và anh nghĩ nên gọi cho em trước khi mọi thứ lại trở nên điên rồ.”

“Một đêm vất vả, đúng không?”

“Phải. Cũng vất vả như chúng thường thế.” Anh nghĩ tới người bệnh anh đã không cứu được, và cảm giác thất bại, buồn phiền và đau đớn đó lại đè nặng lên anh. Thật không may, biết rõ mình đã làm tất cả những gì có thể cũng chẳng giúp anh cảm thấy khá hơn.

Đầu dây bên kia chợt im lặng. “Annabelle?”

“Vâng, em đây. Em lấy làm tiếc anh đã có một đêm khó khăn như thế.”

“Cảm ơn em. À, anh đang nghĩ tới một việc. Anh không phải tới phòng khám cho tới lúc hai giờ. Em có rảnh cho một bữa ăn trưa không?”

Anh nhận thấy một chút do dự, nhưng sau đó là một hơi thở thật sâu, gần như thể cô chuẩn bị nhảy xuống từ một vách núi.

“Vâng, được chứ.”

“Tuyệt, anh sẽ qua đón em lúc mười hai giờ. Tên phòng trưng bày là gì nhỉ?”

“Phòng trưng bày Benjamin Walsh, nhưng không cần đâu, em sẽ tới gặp anh.”

“Không, anh đón em được mà. Hơn nữa, anh cũng muốn biết nơi em làm việc.”

Mike nghe thấy tin nhắn từ Phòng hồi sức tích cực cùng lúc máy nhắn tin của anh tắt phụt.

“Anh xin lỗi, Annabelle. Anh phải đi đây. Anh vừa bị gọi.” Anh với vội lấy ống nghe. “Tạm biệt em.” Anh ngắt liên lạc trong lúc hối hả lao ra ngoài.

Annabelle ra khỏi ga tàu điện ngầm và đi bộ tiếp qua nửa khối nhà tới Phòng trưng bày Benjamin Walsh. Cô đã mong mỗi tối lúc quay trở lại làm việc kể từ lúc nghỉ phép một tuần sau đám cưới. Cô nghỉ phép vì đã phải hủy bỏ chuyến trăng mật dự kiến của mình, đồng thời cũng chưa hề có kỳ nghỉ nào từ hơn một năm nay.

Cho dù đang ủ dột đến thế nào đi nữa, tâm trạng của cô luôn khá lên khi bước qua những cánh cửa kính đó và đắm mình vào thế giới đầy màu sắc rực rỡ bao quanh mình. Cô ngắm nhìn bộ sưu tập và ngưỡng mộ tài năng đã tạo ra những tác phẩm sâu sắc, cuốn hút và khiến người ta phải suy nghĩ như thế. Cho dù chúng thể hiện nỗi đau hay hạnh phúc, vẻ đẹp luôn đem đến sự thư thái.

“A, Annabelle của tôi đây rồi. Vẫn đúng giờ như thường lệ.” Annabelle giật mình khi nghe thấy giọng nói của sếp. “Anh vẫn còn ở đây!” Cô chạy tới Ben và ôm lấy anh ta, lâu hơn một chút so với cần thiết. Chúa ơi, thật vui khi được gặp lại anh ta. Cô vẫn nghĩ vì cô hủy bỏ đám cưới, chắc Ben đã rời thành phố.

“Tôi đã lên kế hoạch ở lại trong khi cô đi trăng mật, nhưng không, đừng đưa một nếp nhăn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô như thế. Cô sẽ bắt đầu giống bà cô Rose của cô mất.” Ben dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên. “Đây không phải là công chuyện duy nhất ở bờ biển bên phải này [\[23\]](#).”

“Đối lập với phía bờ biển... hay là bờ biển bên trái nhỉ?”

“Đối lập với những gì người ta hay nghĩ, vẫn có cuộc sống ở phía tây sông Hudson [\[24\]](#). Hơn nữa, cô biết tôi không thể cách xa cô lâu được mà.”

Annabelle mỉm cười. “Nói cho tôi biết đi, có phải các cô nàng ở miền tây thực sự tin những lời phỉnh phờ vợ vãn của anh không?”

“Chẳng lẽ đó là cách để nói chuyện với sếp sao?”

Cô cân nhắc trong một phần tí giây rồi gật đầu. “Đúng thế, với tôi nó hoàn toàn ổn. Giờ hãy trả lời câu hỏi đi.”

“Tôi cần phải cho cô hay, phụ nữ luôn thấy tôi không thể cưỡng lại được, cho dù tôi có đang ở tiểu bang, quốc gia, hay thậm chí bán cầu nào.”

“Hắn rồi, anh luôn là một huyền thoại thường trực trong chính đầu óc mình mà. Và tôi đoán sức hấp dẫn không thể cưỡng lại được của anh có gì liên quan tới những chiếc du thuyền, máy bay cá nhân hay những món đồ chơi khác anh ưa thích, phải vậy không, Ben?”

Anh ta áp bàn tay lên chỗ trái tim và hướng về phía cô cái nhìn đau khổ đã đăng ký bản quyền của mình. “A, cô làm tôi tổn thương đấy.”

Ben là người đàn ông có ngoại hình bắt mắt nhất cô từng nhìn thấy, phải, từ trước tới giờ. Anh ta cao ráo, gọn ghẽ. Thứ gọn ghẽ chỉ một vận động viên ba môn phối hợp tầm cỡ thế giới mới có thể đạt được - cùng một gu thời trang mà chỉ những người rùng rinh tiền bạc mới có thể thực hiện nổi. Anh ta có một đầu óc hài hước mà những người giàu có, nổi tiếng và đẹp đẽ nhất đều tìm kiếm.

“Tôi cứ nghĩ chắc anh đã bay đi Italia cùng cô người mẫu Nga đó để du ngoạn bằng thuyền buồm trên Địa Trung Hải.”

“Đó là chuyện của tháng Bảy. Còn về cô nàng người Nga, có thể nàng đang mất dần đi ánh hào quang của mình.” Anh ta khoác một cánh tay

quanh người cô và dẫn cô đi sâu hơn vào trong phòng trưng bày. Phòng trưng bày là của anh ta, nhưng Annabelle là người đã biến nó thành một trong những phòng trưng bày hàng đầu ở khu West Side. Nó là tâm nhin của cô. Các trợ lý của cô lo phụ trách phần sổ sách. Chúa biết rõ cô chẳng có chút năng khiếu nào với những con số hay soạn thảo thư tín. Nhưng Annabelle đã làm điều cô làm tốt nhất - cô trưng bày các tác phẩm nghệ thuật, tạo dựng quan hệ với khách hàng và các nghệ sĩ, và duy trì cho nơi này luôn có dáng vẻ đáng giá hàng triệu đô. Khi cô tìm ra những nghệ sĩ mà cô nghĩ phù hợp với gia đình của phòng trưng bày Walsh, cô liên lạc với Ben và chuyển cho anh ta xem các tác phẩm của họ. Thường thì cô thành công nhiều hơn không.

“Tới đây với tôi nào, cô nàng bé nhỏ. Tôi có một ngạc nhiên dành cho cô.”

“Ái chà, Ben, không phải anh lại cố thử trò cũ rích đó chứ? Tôi đã từng vẽ tranh khóa thân rồi. Chẳng có gì trên người anh có thể làm tôi ngạc nhiên đâu.” Cô đưa tay lên miệng để che bớt cái ngáp có phần hơi cường điệu.

Ông chủ phòng trưng bày khoanh tay trước ngực, hai chân cách xa bằng vai. Nếu không có tia sáng trong đôi mắt xanh đến kinh ngạc của anh ta, cô đã phải tự hỏi liệu mình có đi quá xa khi đùa cợt không. Nhưng không, anh ta cũng đang vui vẻ.

“Tôi đã nghe rất nhiều về những bức khóa thân cô từng vẽ, nhưng chưa từng được nhìn qua lấy một bức.”

Cô nhún vai. “Chúng ở trong kho.”

Anh ta lắc đầu. “Trong hai năm sao? Có thể bây giờ khi cô đã có chỗ ở riêng, tôi sẽ tới chiêm ngưỡng chúng. Tôi luôn tự hỏi cô là một nghệ sĩ như

thế nào trước khi gác cọ.”

“Tôi không phải là nghệ sĩ.”

“Đó không phải là những gì các giáo sư của cô tại Học viện Nghệ thuật nói. Vài người trong số họ có hỏi tôi có muốn tác phẩm của cô cho phòng trưng bày không.”

“Anh chưa bao giờ nói đã kiểm tra các nguồn bảo đảm của tôi.”

“Tôi kiểm tra các nguồn bảo đảm của tất cả mọi người. Cô không cho rằng tôi cho phép bất cứ ai điều hành phòng trưng bày của tôi đấy chứ?”

“Thế này nhé, Ben, tôi giỏi trong việc tôi làm. Tôi yêu công việc của mình. Còn phần kia của cuộc đời tôi - nó chấm dứt rồi. Tôi không phải là nghệ sĩ. Không còn là nghệ sĩ nữa.”

“Người ta không thể thôi không là nghệ sĩ. Hoặc cô là nghệ sĩ, hoặc không.”

“Vậy thì với tôi là không. Chúng ta có thể chấm dứt chủ đề này rồi chứ? Tôi có việc phải làm.”

“Vậy thì tôi đoán cô không muốn nhận món quà của mình chứ gì?”

“Quà tặng gì vậy? Không, đừng nói gì với tôi hết. Hãy để tôi đoán. Nguyên thủy thì nó là một món quà cưới, nhưng giờ là một món quà mừng chia tay.”

Anh ta nhún vai, xắn hai tay áo lên.

“Okay, được lắm. Món quà mừng chia tay của tôi đâu rồi nhỉ? Liệu nó có tương xứng với cái nhẫn mừng chia tay của tôi không?”

Ben cầm lấy bàn tay cô và kéo cô vào thang máy dẫn lên căn hộ nằm trên phòng trưng bày của anh ta. Khi thang máy dừng lại, anh ta lôi cô đi theo sau mình, nhưng không phải tới căn hộ của anh ta, mà tới khu vực họ vẫn dành cất những thứ có tính thời vụ như đồ trang trí Giáng sinh và Hanukkah [25]. Anh ta mở cửa và quay người lại che tầm nhìn của cô. “Giờ hãy nhắm mắt lại.”

“Tôi không tin anh. Anh đang tính làm gì vậy?”

“Được rồi, cứ tỏ vẻ bướng đi. Tôi có thể thu xếp được. Tôi bự con hơn cô.” Anh ta xoay cô lại, đưa cả hai bàn tay lên bịt mắt cô, rồi đưa cô bước vào trong phòng. “Sẵn sàng chưa?”

Annabelle kéo hai bàn tay anh ta xuống khỏi mắt cô và chớp mắt vài lần. Cô không thể tin nổi. Không thể. Anh ta đã biến phòng kho cũ thành một xưởng vẽ đã được trang bị hoàn chỉnh. Cô hẳn sẽ sẵn sàng đối bất cứ thứ gì để có được một không gian như thế này cho mình khi còn vẽ. Cô đứng trước khung tranh, nơi một tấm toan lớn mới tinh được căng ra, âm thầm cầu khẩn được vẽ, được tiếp xúc với những cây cọ đặt ngay ngắn trên chiếc ghế đẩu bên phải nó. Những lọ sơn dầu, phấn màu, màu nước và màu acrylic xếp đầy kín giá sách thấp nằm dưới các khung cửa sổ rộng trên bức tường phía bắc. Cô nhìn lên những khung cửa sổ áp trần trước đây từng bị hỏng, nhận ra chúng đã được thay mới. Cô sững sờ không nói nên lời.

“Toàn bộ chiếu sáng đều màu trắng, vì thế cô có thể vẽ bất cứ lúc nào cô thích. Nếu ở lại quá muộn, cô luôn có thể ngủ lại chỗ tôi. Cô có chìa khóa và biết mọi thứ ở chỗ nào. Tôi hiếm khi có mặt trong thành phố.”

“Anh làm việc này vì tôi ư? Tại sao?”

Anh ta trông giống như một con mèo vừa tha một con chuột về bày trước cửa - anh tự hỏi tại sao cô lại không nhảy bật dậy vì vui sướng. “Cô thích nó chứ?”

“Tôi đã nói với anh rồi. Tôi không vẽ nữa. Anh đã lãng phí tiền của mình đấy.” Có thể cô sẽ cho một nghệ sĩ đang khó khăn thuê lại chỗ này. Rồi cô nhìn thấy vẻ thất vọng trên khuôn mặt anh ta. Chúa ơi. Cô dịu giọng xuống. “Sao anh lại làm thế?”

“Cô là người bạn tốt nhất của tôi...”

“Thôi nào, tôi là phụ nữ duy nhất anh biết dưới ba mươi lăm tuổi mà anh chưa từng ngắm qua khóa thân. Và vì chúng ta đã thảo luận về sự khác biệt giữa bạn bè và bạn tình, tôi biết tôi là người bạn duy nhất thuộc nữ giới của anh.”

“Cô là một nghệ sĩ. Điều đó hiện rõ trong mọi thứ cô làm - cách cô ăn mặc, nhìn nhận về cuộc sống, cách cô lựa chọn và trưng bày các tác phẩm trong phòng trưng bày của tôi. Tôi không muốn giả bộ biết chuyện gì đã khiến cô từ bỏ đam mê của mình, nhưng tôi có trách nhiệm, với tư cách một người sẵn sàng đổi cánh tay trái của anh ta để có được một nửa tài năng như tôi thấy ở cô, thuyết phục cô nhận ra cô đang lãng phí một năng khiếu quý giá do Chúa ban tặng. Đó là một tội lỗi. Và đã đến lúc cô chấm dứt tránh né khỏi bất cứ thứ gì đã khiến cô quay lưng lại với một thứ tôi biết chắc cô yêu thích.”

Annabelle khoanh tay trước ngực. “Tôi không quay lưng lại. Tôi ở đây, được nghệ thuật bao quanh, và tôi đang làm điều đáng ra tôi nên làm - giúp những nghệ sĩ khác đạt được giấc mơ của họ. Tôi khám phá vẻ đẹp. Tôi hạnh phúc với điều đó.”

“Cô không thể nói với tôi khám phá vẻ đẹp ăn đứt việc sáng tạo nên nó.”

“Tôi không muốn nói về chuyện này.”

“Tốt thôi.” Anh ta giơ hai bàn tay lên. “Hãy làm điều gì cô muốn. Nhưng đây là phòng làm việc mới của cô. Tôi sẽ cho chuyển những thứ còn lại của cô tới đây hôm nay. Tôi đã cho nối mạng máy tính và điện thoại cho nơi này rồi. Cô sẽ làm mọi việc của mình trong khi được bao quanh bởi những tấm toan mới và mọi nguyên liệu nghệ thuật. Có thể cô sẽ thức tỉnh và làm điều gì đó cho bản thân. Cô không phải trưng ra cho ai xem cả. Có thể bằng cách vẽ trở lại, phần nội tâm mà cô nói đã chết sẽ hồi sinh. Cũng đáng để thử. Bởi vì không phải cô đang sống cuộc sống cô đáng sống.”

“Không.” Cô giậm chân. “Không phải tôi đang sống cuộc sống mà anh nghĩ tôi nên sống. Chào mừng tới với câu lạc bộ. Cả gia đình tôi cũng nghĩ vậy đấy.”

“Dừng lại đã. Không thể xếp tôi vào cùng câu lạc bộ với những người nghĩ cô nên cưới gã vét đĩa hạng bét đó. Như thế quả là một sự sỉ nhục.”

“Được rồi, anh không tệ đến mức ấy, nhưng tình bạn của chúng ta không cho anh quyền được ra lệnh cho tôi. Tôi biết ý định của anh rất tử tế, Ben, nhưng tôi không thể.”

“Cô sẽ không thể biết cho tới khi đã thử. Tôi chỉ đề nghị cô có vậy thôi. Hãy thử đi.” Anh ta xem đồng hồ, tung chìa khóa lên không rồi gợn gờng chụp lấy trước khi cho vào túi quần. “Tôi có hẹn cần phải đi, còn cô có việc cần làm.” - Anh ta quay cô lại, đặt hai bàn tay lên vai cô và đẩy cô ra qua cửa tới thang máy. “Chìa khóa phòng này đang ở trên bàn làm việc của cô. Tốt hơn cô hãy qua lấy nó trước khi những người dọn đồ tới. Tôi sẽ trở lại sau một giờ nữa.”

Annabelle quay lại và bĩu môi. “Anh không nói nghiêm chỉnh về chuyện chuyển phòng làm việc của tôi đấy chứ? Tôi không thể ngồi xa chỗ chào bán tác phẩm đến thế.”

“Tôi rất nghiêm chỉnh. Chỗ mới sẽ có nhiều không gian hơn để cô tìm hiểu các ca-ta-lô, hình chiếu các nghệ sĩ cung cấp, hay những gì cô có, và nó cũng cho nhiều không gian hơn để phác thảo các ý tưởng. Hãy nhìn qua những tấm bảng xóa khô mà tôi đã lắp đặt ở đó cho cô.”

Annabelle cắn móng ngón tay cái. Cô không thích ý tưởng dọn ra xa như thế, nhưng phòng làm việc cũ của cô hẳn sẽ vẫn yên vị ở chỗ cũ của nó, và không có gì nói rằng cô không thể dùng cả nó nữa. “Tốt thôi.”

“Tôi hy vọng cô hiểu không phải tôi đang hỏi sự đồng ý của cô. Ngược lại với những gì người ta nghĩ, chỗ này vẫn là phòng trưng bày nghệ thuật của tôi, và tôi vẫn là sếp của cô.”

Cô bước vào thang máy, quay lại đối mặt với Ben, bấm nút Xuống, rồi đảo mắt đi. “Vâng, vâng, vâng. Bất cứ điều gì anh muốn.”

Cửa thang máy đóng sập lại trước khuôn mặt quá bất mắt của Ben. Chúa ơi, thật tuyệt làm sao khi là người nói ra lời cuối cùng.

Mike vòng qua góc đường và nhìn thấy Phòng trưng bày Benjamin Walsh ở phía trước. Quả là một bất động sản đắt giá. Anh xem đồng hồ. Anh đến hơi sớm một chút, vậy là anh chậm bước lại và quay mặt về phía mặt trời. Anh thầm ước có thể cùng Annabelle trốn tới ngôi nhà trên bãi biển của Nick một thời gian. Nạp lại năng lượng cho cơ thể và dành một quãng thời gian không bị ngắt quãng để tìm hiểu về cô. Không tin nhắn. Không điện thoại. Không có ông anh trai nào. Không quần áo... ngoại trừ một bộ đồ bơi, và ở nơi ngôi nhà của Nick tọa lạc, ngay cả chuyện đó cũng

không bắt buộc - ít nhất là trên bãi biển. Lần cuối cùng anh có được hai ngày nghỉ liền nhau, Mike đã mượn một chiếc xe của Nick, lái thẳng tới ngôi nhà trên bãi biển Westhampton, và chẳng làm gì khác ngoài nằm ngủ trên cát liền bốn mươi tám giờ trước khi tắm rửa và quay trở lại bệnh viện. Thật tiếc hời hợt anh chưa quen Annabelle. Đáng ra anh đã có thể làm được vô khối việc nhiều hơn chỉ ngủ.

Hình ảnh cô nằm dài trên cát lóe lên trong đầu anh. Annabelle thật xinh đẹp, thông minh, quyến rũ, vui tính - và lúc đó đang ở trong vòng tay một người đàn ông khác.

Mike nhìn chăm chú về phía Phòng trưng bày Benramin Walsh và thấy một người đàn ông trông giống anh chàng quảng cáo thuốc lá Malboro.

Không, trông giống một anh chàng Sundance [26] hơn. Anh ta có vẻ rùng rình tiền, cho dù trông có vẻ anh chàng này sẽ thoải mái nhất khi ngồi trên yên ngựa, ngoài đồng cỏ hay làm tình giữa thiên nhiên hoang dã - và không phải là theo kiểu Brokeback Mountain [27]. Thậm chí anh ta còn đi ủng cao bồi và đang ôm lấy Annabelle theo đúng nghĩa đen.

Phản ứng đầu tiên của Mike là muốn bỏ đi. Anh đang phát cuồng lên, và nếu không hiểu mình rõ hơn, hẳn anh đã nói mình đang ghen. Kỳ thực anh cũng chẳng có quyền nào để ghen, song ý nghĩ một anh chàng nào khác đặt tay lên người Annabelle khiến anh bức bối không chịu nổi. Có thể trong năm ngày hai người không gặp nhau, cô đã tìm tới một đồng cỏ xanh tươi hơn với anh chàng Quigley [28] chỉ thiếu bộ ria mép này.

Ái chà, quá muộn rồi. Cô đã nhìn thấy anh, và vẻ tội lỗi trên khuôn mặt cô chẳng báo trước điều gì tốt lành. Anh hy vọng sẽ có một lời giải thích hợp lý. Không phải vì cô nợ anh một lời giải thích, nhưng khi thật, khi một

anh chàng tới gặp cô nàng anh ta hẹn ăn trưa, chẳng lẽ là quá nhiều khi trông đợi anh ta là kẻ duy nhất tới đón cô nàng, cả theo nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, hay sao?

Tex cuối cùng cũng buông cô xuống, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô bên người anh ta và trông có vẻ rất tự đắc. Mike chưa bao giờ cảm thấy sự cần thiết phải làm biến dạng khuôn mặt một đối thủ cạnh tranh bằng năm đấm của mình, nhưng giờ thì anh đã cảm nhận được nó.

Anh không thể né tránh cuộc gặp này mà không có bộ dạng của một kẻ chạy trốn, thế nên anh hít một hơi thật sâu và mở cánh cửa dẫn vào phòng trưng bày.

“Chào anh, Mike.” Annabelle thụi anh chàng đang đứng cạnh cô. “Ben, anh có thể buông tôi ra được rồi chứ?”

Ben, như trong Phòng trưng bày Benjamin Walsh? Cũng chẳng quan trọng.

Anh chàng kia tặc lưỡi. “Annabelle yêu quý, tôi sẽ buông cô ra, nhưng tôi không nghĩ cô có thể tự đứng trên đôi chân của mình được.”

Annabelle nhảy lò cò trên bàn chân phải về phía Mike, một màn trình diễn mà anh phải thừa nhận là thú vị nhất từng được xem qua kể từ màn trình diễn trong đó cô chẳng mặc gì ngoài một cái tất nịt màu xanh.

“Không phải như anh thấy đâu.”

Ben lại bật cười. “Nó chính xác là như thế đấy. Cô bước hụt một bậc thang. Cô ngã. Tôi giữ cô lại. Giờ thì ổn rồi chứ?”

“Annabelle.” Mike đưa vai xuống dưới cánh tay trái của cô gái, đón lấy trọng lượng của cô. Anh cố tìm ra một chỗ để cô ngồi xuống. Ben đang tỏ ra rất quan tâm tới Annabelle, và Mike không thích thái độ này chút nào. Anh muốn đưa cô rời khỏi Ben - càng xa càng tốt. “Có chỗ nào để cô ấy ngồi xuống không?”

Cô thôi mấy sợi tóc xòa xuống mặt. “Em có thể nói mà, anh biết đấy. Chỉ một phút nữa là em ổn cả thôi.”

“Em cần ngồi xuống để anh có thể kiểm tra cho em.”

Ben gật đầu và ném chìa khóa cho Mike. “Có một trường kỷ trong phòng làm việc mới của cô ấy trên lầu, và trong căn hộ của tôi có đá, nó cũng ở trên lầu. Thang máy ở đằng sau. Tự xoay xở nhé.”

Khi cô bắt đầu tập tễnh bước đi, Mike ôm lấy cô và mang cô đi. Dường như cô chẳng hề hạnh phúc hơn khi được anh mang đi so với lúc người ở vị trí của anh là Ben.

Annabelle cảm thấy nóng mặt trước cái cách cô bị chuyển tay từ người đàn ông nọ sang người đàn ông kia như thế. “Anh có thể làm ơn bỏ em xuống được không?” Cô tìm cách giãy ra khỏi Mike.

“Yên nào. Có thể em bị gãy chỗ nào đó.”

“Nghe này, ngài bác sĩ, tôi sẽ làm gãy một số thứ ngay sau đây nếu ngài không chịu bỏ tôi xuống trong phút này.”

“Nghe chẳng giống những gì em nói tối hôm trước cả.”

Cô thở hắt ra ngán ngẩm. Chắc rồi, anh đã bế cô tối hôm trước, nhưng chỉ vài mét. Lần này lại khác. Mỗi bước anh đi đều làm cổ chân cô đau

nhói. Cô phải cố hết sức để không phát khóc lên.

Ben theo sau, bấm nút thang máy cho họ. Cô ném về phía anh ta tia nhìn chết chóc nhất của mình, thầm ước gì cô được sở hữu quyền năng siêu nhiên. Cửa thang máy mở ra, và Mike, không nói một lời, bế cô vào trong rồi quay người lại. Ben, kẻ đều cáng, thay vì chảy thành nước giống Phù Thủy Xấu Xa Phương Tây [29] đúng như bản chất của anh ta, vẫn có đủ trang trí để bấm nút thang máy lên lầu hai và gật đầu với Mike. Cô thực sự ước gì mình có cuốn Cẩm nang giao tiếp với đàn ông gia trưởng của CliffsNotes [30]. Cô gầm lên.

“Em biết không, trông em rất hấp dẫn khi nổi điên lên như thế. Như thế rất tốt, vì có lẽ sẽ hay hơn cho em nếu tập trung chú ý vào tức giận thay vì cảm giác đau. Em sẽ có một vết bầm tím ra trò đấy.”

Cô rửa thầm. Cả một bên chân cô bắt đầu đổi màu và trở nên ăn nhập với chiếc váy nhuộm buộc [31] cô đang mặc - màu vàng với những sọc kẻ màu đỏ, đỏ tím và xanh lá cây. Khi cô nhìn thấy chiếc váy lụa trơn và hình dung ra trông nó sẽ tuyệt thế nào sau khi cô đã vẽ họa tiết hay nhuộm buộc lên nó, cô không hề ngờ cuối cùng mình lại tạo ra một kiểu thời trang hoàn toàn mới.

Mắt cá chân cô, nơi hứng trọn cú va đập, đã sưng phồng lên. Đó là lỗi của cô. Cô chẳng có phận sự gì đòi hỏi phải leo lên thang với một đôi giày cao gót và một chiếc váy bó sát. Okay, bỏ qua chuyện này đi, tất cả là lỗi của Ben khi anh ta mò tới giữ thang, còn cô thì ngờ rằng anh ta chỉ muốn nhìn ngược lên vào trong váy cô. Cô đã quá bận bịu với việc đảm bảo chắc chắn anh ta không được nhìn đã mắt và không để ý lắm tới chỗ để chân của mình, và vì thế trượt chân.

Làn lụa mỏng không giúp được gì để bảo vệ cô khỏi hơi nóng từ cơ thể và hai bàn tay Mike. Vùng cổ áo hình vuông khi nhìn ở góc nhìn thông thường trông chẳng có gì là hớ hênh. Cô dám ngờ rằng chuyện này đã thay đổi khi nhìn từ vị trí của Mike; anh đang có cơ hội nhìn thẳng xuống phía trước. Chiếc váy khá ngắn, không ngắn tới mức khiếm nhã, song trong lúc anh bế cô như hiện tại, cô chỉ dám hy vọng một nửa cặp mông của mình không xõng ra ngoài. Cửa thang máy mở ra, cô chỉ đường cho Mike tới phòng làm việc mới đáng ghét của mình. Anh mở cửa ra mà không cần để cô xuống, và vẫn cẩn thận như trước, bế cô qua ngưỡng cửa tới chiếc trường kỷ bọc da. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cởi giày của cô ra, và gây ấn tượng như thể anh là một bác sĩ chuyên khoa chỉnh hình.

“Em nghĩ anh là một bác sĩ chuyên về phổi cơ đấy. Anh đang làm gì vậy?”

“Thử kiểm tra xem em có làm gãy mất cái xương nào không. Anh chuyên về phổi, nhưng anh cũng nghiên cứu y khoa về cả cơ thể, em biết đấy. Thậm chí anh từng làm ở khoa chấn thương chỉnh hình trong thời kỳ nội trú, và tin anh đi, anh đã trải qua đủ thời gian ở Khoa Cấp cứu để biết khi nào một cái mắt cá cần được chụp X quang.”

Annabelle khoanh hai tay lại và cố không nhăn mặt mỗi khi anh chạm vào cô. Anh giơ chùm chìa khóa của Ben lên trước mặt cô.

“Em có biết đâu là chìa khóa căn hộ của anh ta không?”

“Để làm gì?”

“Em cần chườm đá và một chuyến ghé qua bệnh viện. Anh sẽ đi lấy đá, và sau đó chúng ta cùng vào viện chụp phim cái mắt cá chân kia. Anh

không nghĩ có thứ gì bị gãy. Có thể là một cú bong gân khá nặng, và anh lo tới khả năng dây chằng và gân bị đứt. Anh không muốn mạo hiểm.”

“Không.”

“Không ư? Ý em là sao?”

“Em không muốn vào viện.”

“Annabelle, em thật không nghiêm túc.”

“Ồ, có đấy.”

Mike quan sát cô hồi lâu. Dường như có vẻ anh sắp đưa ra lý lẽ nào đó, nhưng rồi chỉ đơn thuần lắc đầu, lấy điện thoại di động ra thực hiện một cuộc gọi. Trong suốt thời gian đó, bàn tay còn lại của anh không hề rời khỏi bàn chân cô.

“Chào, bác sĩ Mike Flynn đây. Bác sĩ Doyle có đấy không?” Rồi một khoảng chờ. “Cảm ơn, tôi sẽ gọi vào di động của ông ấy. Vâng, tôi có số rồi.”

Anh đưa mắt nhìn cô như đánh giá rồi bấm máy gọi một cuộc nữa. “Dick, Mike Flynn đây. Ông khỏe chứ? À, phải. Chính vì thế mà tôi gọi đây. Tôi có thể chụp nhờ máy chụp X quang của ông vài phim được không? Đúng thế, tôi nghĩ mắt cá chân bị bong gân, nhưng tôi muốn đảm bảo chắc chắn. Bệnh nhân này có ác cảm với bệnh viện.” Mike xem đồng hồ. “Chừng mười phút nữa. Ông đang ở đâu?Ồ, hay quá. Chúng tôi sẽ tới đó gặp ông. Cảm ơn.”

Mike ngắt liên lạc. “Anh chắc em không có vấn đề gì với một trung tâm cấp cứu chứ?”

Mike biết Annabelle hiển nhiên là có vấn đề với những trung tâm cấp cứu. Cô đang khoanh hai tay lại, cả thân hình nằm cứng đờ đến nỗi anh từng chứng kiến những xác chết còn đàn hồi hơn. Và vẻ mặt cô cho anh hay họ sẽ khó lòng sớm chơi trò bác sĩ thêm lần nữa. Nếu có lần đó.

Với tất cả vận may. Phần lớn phụ nữ đều cầu mong có một anh chàng bác sĩ để hẹn hò. Anh không rõ vì sao, bởi vào thời buổi bây giờ, với chi phí bảo hiểm rủi ro nghề nghiệp và những khoản vay thời sinh viên, là bác sĩ không còn đem lại tiền bạc dư giả như trước đây nữa. Anh hình dung ra có lẽ mình sẽ không thể trả hết nợ cho tới một thời điểm nào đó trong thế kỷ tới. Vậy là anh chỉ còn việc tìm ra người phụ nữ duy nhất hiểu được điều đó nữa mà thôi.

Hoặc là thế, hoặc cô sợ các bác sĩ và bệnh viện, và điều này, thêm lần nữa, lại chẳng hứa hẹn gì sáng sủa. Mike tự hỏi liệu có phải chuyện đó di truyền trong gia đình cô hay không. Chị gái cô, Rosalie, ghét cay ghét đắng bất cứ thứ gì dính dáng tới bác sĩ và bệnh viện. Rosalie là một trong những bệnh nhân ruột của anh, nhưng chuyện này cũng chẳng ngăn được cô nguyện rửa anh bằng bốn thứ tiếng khi anh khám bệnh cho cô. Cho tới lúc này, ngoại trừ ác cảm dành cho bác sĩ và bệnh viện, anh vẫn chưa thấy nhiều điểm tương đồng giữa hai chị em gái, ngoại trừ mái tóc đen lượn sóng và hình dáng khuôn mặt họ.

Annabelle đang thủ thế, một thái độ khiến anh tò mò. Mike luôn thích giải ô chữ, và Annabelle là phiên bản tương đương của nhân loại. Rosalie lại thuộc về kiểu người ruột để ngoài da. Cô không thể tế nhị - và điều này làm cô trở thành hoàn hảo với Nick.

“Xin chào. Trái đất gọi Mike. Anh sẽ nhìn chăm chăm vào mắt cá chân của em như thế cả ngày, hay anh sẽ đi lấy cho em ít đá chườm đây?”

Được rồi, có thể Annabelle cũng sở hữu vài nét hướng ngoại. Anh không thể dừng mỉm cười. “Em có đôi chân rất đẹp, và từ đây quả thực anh có tầm nhìn vô cùng lý tưởng.”

Cô kéo vạt chiếc váy ngắn thấp xuống và gặt gông. “Em nghĩ anh vừa nói em cần chườm đá cơ mà.”

“Đúng thế. Anh sẽ đi lấy và quay lại ngay.”

Mike cúi người tới và hôn cô, một nụ hôn thật nhanh. Đã khá lâu kể từ khi anh hôn cô lần cuối vào tối Chủ nhật trước, hay lúc đó là sáng Thứ hai nhỉ? Anh không hề tính đến việc cô quàng hai cánh tay quanh cổ anh và hôn lại anh. Cũng như việc cô đã thực sự kéo anh xuống nằm lên người cô, cũng như việc hai người áp sát vào nhau vừa vịn đến thế trên chiếc trường kỷ bọc da. Anh đã quên mất mùi của cô tuyệt vời đến thế nào, vị của cô mê hồn ra sao, cũng như cảm giác kỳ diệu từ cơ thể cô.

Tối Chủ nhật dường như là một giấc mơ. Trước đó, anh chưa bao giờ có hứng thú ngay lập tức với ai như thế. Thông thường, trong một mối quan hệ, kể cả những mối quan hệ ngắn ngủi như của anh, luôn có một giai đoạn tìm hiểu. Cần có thời gian để biết một người phụ nữ muốn gì trên giường - những gì nàng thích và không thích. Với Annabelle, mọi thứ không diễn ra theo cách đó. Cứ như thể giữa hai người có một hình thức giao cảm nào đó. Anh biết cô muốn gì, và trời ạ, ngay lúc này thứ cô muốn không được tốt lắm cho mắt cá chân của cô, hay cho mối quan hệ của Mike với Dickey Doyle, người đã phải kết thúc sớm bữa trưa để gặp họ. Chúa ơi, trước đây chưa bao giờ ý thức của Mike về trách nhiệm lại trở nên khó tuân theo đến thế, và người phụ nữ lúc này đang ôm lấy anh cũng biết điều đó.

Một tia sáng lóe lên trong đầu anh, khiến anh kinh ngạc, nếu tính tới chuyện anh không nghĩ tới gì nhiều ngoài Annabelle, cơ thể của cô, những âm thanh quyến rũ cô phát ra khi anh hôn lên cổ cô, cũng như tầm nhìn

tuyệt vời khi những đai đeo váy của cô tụt xuống đủ để làm hé lộ mép trên viền ren của chiếc áo ngực cô đang mặc. Chết tiệt, đầu óc anh lại chọn đúng lúc này thay vì bất kỳ lúc nào khác để cháy lên bùng bùng. Anh lui người ra, tập trung nhìn vào đôi mắt cô, lúc này lại đang tối sầm lại, lơ đãng mơ màng. Hai lần chết tiệt.

“Em muốn tránh phải đi chụp X quang mắt cá chân của em thôi.”

Annabelle chống hai khuỷu tay xuống nâng người lên, đẩy khuôn ngực của cô về phía anh, khiến cho thứ đàn ông của anh nhảy căng lên. Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt. Đôi khi là chính mình mới tệ làm sao.

“Em không tin nổi anh lại nghĩ em muốn làm tình với anh chỉ để tránh phải đi chụp X quang.”

Mike vuốt lọn tóc xòa xuống trên mắt trái của cô ra sau tai. Anh không gặp khó khăn nào trong việc hình dung ra cô có sức thuyết phục đến mức nào khi còn là một cô bé con với cái nhìn ngây thơ và giọng điệu hờn dỗi của mình. “Không phải anh đang ám chỉ đó là lý do duy nhất khiến em hôn anh, mà nó chỉ là một lợi ích đi kèm mà thôi.”

Anh không thể cưỡng được nụ cười đang áp sát lại đôi môi mình. Đôi mắt cô không còn gặp mắt anh nữa. Cô đột nhiên cảm thấy nhìn xuống chính cơ thể mình rất thú vị. Trông cô thật dễ thương khi cô hoàn toàn phô diễn khuôn ngực của mình ra.

“Anh nhầm rồi. Hôn anh chẳng có gì liên quan tới mắt cá chân của em cả.”

Mike bật cười. “Em có biết mình là một kẻ nói dối tệ khủng khiếp đến thế nào không?”

Annabelle nằm xuống trên trường kỷ và khoanh tay lại. “Có. Anh không phải là người đầu tiên nhắc tới chuyện này...”

“Nhưng thường thì đâu đáng bận tâm, phải không nào? Tất cả những gì em phải làm là chìa đôi môi xinh đẹp kia ra, và các anh chàng buông xuôi cho em được tùy ý. Đúng thế chứ?”

Trông cô có vẻ đầy hy vọng khi chộp lấy cà vạt của anh, kéo anh áp xuống sát người cô. “Đúng.”

Anh biết chắc chuyện này sẽ làm anh chết mất, nhưng anh rất nghiêm túc với lời thề Hippocrate của mình. Là phần đầu tiên của nó, phần yêu cầu không làm điều gì có hại khiến anh không thể vượt qua được. Những phần khác có thể tảng lờ đi dễ dàng hơn, vì Annabelle không phải là bệnh nhân của anh, và sẽ không bao giờ là thế. Anh không thể chấp nhận bạn gái làm bệnh nhân của mình, phải không? Nhưng anh không thể thuyết phục bản thân rằng tình trạng mắt cá chân của cô sẽ chẳng xấu đi nếu họ làm tình. Không, thật chẳng may là ngay cả ở trạng thái đã căng cứng tột độ hiện nay của mình, anh cũng không thể nuốt nổi lý lẽ đó.

“Thật tiếc lúc này chưa được. Tin anh đi, không ai thấy nuối tiếc về điều đó hơn anh đâu. Nói thực lòng, anh không dám chắc nó sẽ không giết chết anh. Bây giờ, em cần buông anh ra để anh có thể đi chuẩn bị một hay hai túi đá chườm.”

“Sao lại cần đến hai? Em chỉ có một bên mắt cá bị đau thôi.”

Mike đứng dậy, trêu chọc chỉ vào dưới quần anh.

“Ôi.” Thế rồi Annabelle mỉm cười, có vẻ rất hài lòng về chính mình trước sự đánh giá của Mike. “Rất tiếc cho anh vì chuyện đó.”

Anh không thể dừng được phá lên cười. “Em đúng là một kẻ nói dối tệ hại.”

Cô nhún vai. “Em biết. Nhưng về phía em sẽ chẳng tử tế lắm khi thừa nhận thật hay khi được biết em không phải là người duy nhất đang nổi hứng và bị đau.”

Mike quay ra phía cửa. “Anh đã luôn ở trong trạng thái đó suốt từ khoảnh khắc anh gặp em.” Anh không thể nhìn thấy, song biết rõ một nụ cười ma quái đang nở rộng trên khuôn mặt cô. Phải, nổi khổ sở luôn ưa thích có người đồng hành.

Annabelle nằm trên giường, mắt cá chân được đặt trên một cái gối, được một túi đá phủ lên trên, kèm theo mệnh lệnh nghiêm khắc yêu cầu cô luôn phải để mắt cá chân nâng cao lên. Chẳng lẽ Mike không hiểu đôi chân chính là cuộc sống của cô sao? Cô không thể chịu nổi cảnh nằm trên giường, và cô cũng không khoai tivi cho lắm. Cô vừa phải làm bạn với nó suốt nửa giờ đồng hồ, và đã thấy mụ mẫm cả người. Vậy là, okay, cô luôn hơi cuồng căng thái quá. Đó là lý do tại sao cô luôn chạy đi chạy lại như chong chóng khắp phòng trưng bày cả ngày. Chip từng nói khoảng thời gian duy nhất cô đứng im là lúc cô ở trước giá vẽ.

Có những lúc cô vẽ mê mải tới mức cả ngày dường như trôi qua chỉ trong nháy mắt. Cô đã đắm chìm vào việc vẽ, quên khuấy cả ăn. Thật may, Becca và Chip luôn giữ cho chai nước của cô đầy ắp, vậy là chí ít cô cũng không bị kiệt sức vì mất nước. Cô sẽ bật nhạc lên, và chìm vào trạng thái lâng lâng hưng phấn, không khác lắm so với khi cô chạy. Giờ cô không thể chạy - trong ít nhất sáu tuần. Annabelle không dám chắc cô sẽ làm gì nữa.

Cô đã làm bong gân mắt cá chân của mình. À phải, được rồi, còn tệ hơn chỉ là bong gân đơn thuần. Cô nhìn tờ giấy bác sĩ Dolittle đưa cho mình, rồi cố nhớ ra những dây chằng cô đã làm đứt, dây chằng trên và dưới xương

mác. Mà ai đã đặt tên cho những thứ đó vậy nhỉ? Cô vẫn còn thấy ngạc nhiên vì không cái xương nào gãy, nếu so sánh với mức độ đau đớn cô cảm thấy khi gãy ra chấn thương. Mike muốn cô tới gặp một bác sĩ chuyên khoa và chụp cộng hưởng từ, nhưng khi gặp phải cự tuyệt quyết liệt, anh đành miễn cưỡng đồng ý cho phép cô đi lại với bàn chân nằm trong một thứ xấu tệ hại trông giống như một cái ủng cùng đôi nạng. Với một anh chàng từng trở hết trò về ra để tuyên bố mình không phải là bác sĩ của cô, anh đã có một quãng thời gian thật khó khăn để chứng minh điều đó. Anh chính là người đã khẳng khẳng yêu cầu chụp X quang mắt cá chân của cô, cũng chính anh đã đọc phim chụp, và cũng luôn là người nói với cô cần phải làm gì. Nói tóm lại, Mike quả thực đã tạo nên ấn tượng mạnh về ai đó có thể coi như bác sĩ của cô.

Bác sĩ Dolittle chỉ đứng bên cạnh và mỉm cười. Ông này có vẻ cũng khá dễ mến, và hiển nhiên là một người tinh tế - ông ta đã để mặc cho Mike làm mọi chuyện. Tất cả những gì ông ta làm là kê đơn thuốc giảm đau và không tài nào kìm được hoàn toàn những tràng cười của mình mỗi khi Annabelle cự nự. Nghĩa là toàn bộ quãng thời gian cô phải có mặt tại nơi kinh khủng đó. Sẽ dễ dàng hơn nhiều để cô dành phần thắng trong các cuộc tranh luận nếu bác sĩ Dolittle chịu rời khỏi phòng. Cô không tài nào dứt đầu óc Mike ra khỏi cái chân của mình được khi Dickey Dolittle cứ ở đó quan sát.

Thế rồi trước khi cô kịp biết chuyện gì xảy ra, Mike đã giam bàn chân cô vào trong cái ủng nọ, và hai người họ, cùng với một đôi nạng, cùng chui vào một chiếc taxi lao tới Brooklyn. Khi họ về tới tòa nhà nơi cô đang sống, anh khẳng khẳng đòi đưa cô lên tận căn hộ, rồi quấy quả Wayne và Henry, chiêu mộ hai anh chàng này cùng giúp chăm sóc cô cho tới khi anh quay trở lại sau giờ hành chính.

Annabelle nhắc điện thoại bàn lên và bấm số Becca. “Annabelle à? Có gì không ổn vậy? Tại sao cậu không có mặt ở chỗ làm? Có phải cậu đang chơi trò à ơi với chàng bác sĩ Tuyệt vời không thể?”

“Không.”

“Okay. Chẳng lẽ cậu hứng tình đến mức không thể làm việc?”

“Mình vừa trượt chân khỏi một cái thang, bị bong gân mắt cá chân, và làm vẹo vọ thêm vài cái dây chằng nữa.”

Khi Annabelle đã thuật lại xong câu chuyện cho Becca, người khác hẳn phải nghĩ cô là thành viên thường xuyên của Laugh Factory [32]. Okay, chuyện này quả là hài hước. Nhất là bộ dạng của Mike khi anh thấy Ben bế cô. Lúc ấy cô đã sợ anh sẽ xử sự như tất cả những anh chàng cô từng biết. Bọn họ đều nổi cơn ghen và hăm hăm bỏ đi. Đúng là chàng bác sĩ cũng nổi cơn ghen, về điều này cô phải thú thực cô cảm thấy rất khoan khoái. Nhưng anh đã đủ đàn ông để đánh giá tình hình và lắng nghe lý do trước khi phản ứng. Điều đó còn khiến cô thích anh hơn so với cảm tình vốn đã sẵn có.

“Okay, vậy tất cả những gì chúng ta biết về anh chàng này một cách chắc chắn là anh ta không phải một gã nóng đầu. Anh ta kiên nhẫn - nhất là khi nhìn nhận tới những gì anh trai cậu đã làm với kế hoạch quyết rũ đàn ông của cậu.

Anh ta rất hữu ích trong bếp - một điều tốt lành vì cậu vốn đã nấu ra một trong ba món cậu có thể nấu mà không làm ai bị đầu độc.”

“Mình đâu có đầu độc cậu. Có thể đó là một phản ứng dị ứng.”

“Annabelle - không nói tới chuyện đó nữa, được chứ?”

“Được thôi, nhưng về chuyện bếp núc mình đâu có tồi đến mức ấy.”

“Quay trở lại với bác sĩ Flynn - anh ta hẳn phải có ít nhiều quyền lực nào đó lên cậu mới có thể buộc được cậu lê mông tới bệnh viện.”

“Anh ta đâu có làm vậy. Thay vì thế anh ta đưa mình tới một trung tâm cấp cứu. Anh ta hoàn toàn nhất trí với chuyện mình từ chối tới bệnh viện.”

“Tốt hơn cậu nên nghĩ cách làm thế nào vượt qua nỗi sợ bệnh viện vô lý của cậu. Cậu biết bệnh viện đâu có gì liên quan tới cái chết của Chip, phải không nào?”

“Becca. Làm ơn đi. Mình không muốn nói về chuyện đó.”

“Tệ quá, cô bạn thân mến. Tốt hơn cậu nên nghĩ cách giải thoát bản thân khỏi cái chết của Chip, và tốt hơn nên làm điều đó càng sớm càng tốt. Cậu sẽ làm hỏng hết mối quan hệ này chỉ vì cậu chưa chịu chôn vùi Chip, và cậu hiểu rõ ý mình không phải theo nghĩa đen. Bên cạnh đó, cậu đang hẹn hò với một bác sĩ. Cậu không thể sợ sệt bệnh viện khi cậu đang hẹn hò một anh chàng trên thực tế đang sống trong một bệnh viện.”

“Mình và anh ta đâu có đang hẹn hò...”

“Kiểm tra lại thực tế đi. Cậu mời anh ta tới ăn tối, vậy là anh ta tới, mang theo cả rượu vang lẫn hoa. Anh ta thậm chí không nhăn mặt khó chịu khi bữa tối quyến rũ của cậu bị gián đoạn bởi ông anh trai không-mấy-thân-mến...”

“Phải, nhưng...”

“Thế rồi anh ta quay lại muộn hơn vào tối hôm đó vì chỉ đơn giản anh ta muốn gặp cậu, bế bổng cậu lên, mang cậu vào phòng ngủ, và làm cậu mê mẩn trên tận chín tầng mây.”

“Bec...”

“Đợi đó, mình chưa nói xong đâu. Cậu phải thừa nhận anh ta đã ghi được những điểm quan trọng khi không bới móc gì về BOB cũng như biến cố không đúng lúc khi nó nhảy bổ ra khỏi ngăn kéo.”

“A, cậu nhất thiết phải nhắc lại với mình chuyện đó sao?”

“Phải đấy, và sau tất cả những chuyện đó, anh chàng mời cậu đi ăn trưa. Một bữa trưa anh ta đã phải từ bỏ để lôi cậu tới gặp một bác sĩ. Sau đó anh ta đưa cậu về nhà và yêu cầu hai anh chàng láng giềng vui nhộn kia để mắt coi sóc cậu. Với mình, nghe có vẻ như cậu đang hẹn hò.”

“Mình không muốn hẹn hò. Mình muốn làm tình.”

“Hai thứ này vẫn thường tay trong tay với nhau. Xin lỗi nhé, Annabelle. Nghe có vẻ như cậu vừa tìm được một anh bạn trai rồi.”

“Một ngày tồi tệ sao, bác sĩ Flynn?”

Mike ngược mắt lên khỏi bàn làm việc, nơi anh đang viết những ghi chú vào các bệnh án và trông thấy Millie, y tá ưa thích của anh. Bà là một y tá nghiêm túc - không diễn trò, không nổi cáu vô cớ, luôn tử tế với bệnh nhân, và luôn sẵn sàng làm thêm giờ cho anh, cho các bệnh nhân của anh, và từ những gì anh có thể thấy, cho tất cả những người khác. Bà cũng biết làm những chiếc bánh giòn bơ lạc ngon nhất Mike từng nếm qua. Millie bắt đầu làm chúng cho riêng anh sau khi bà bắt gặp anh ăn thật lực những chiếc bánh giòn bà mang tới cho văn phòng. Bà nói anh làm bà nhớ tới con trai mình, vốn cùng độ tuổi như anh. Theo Millie, cả hai cậu thanh niên đều quá gầy.

“Phải rồi, cô bạn gái của tôi bị bong gân mắt cá chân, đồng thời đứt dây chằng trên và dây chằng dưới xương mác, một biến cố khiến cho cuộc hẹn ăn trưa của chúng tôi trở nên... thú vị.”

“Cậu đã ăn bao nhiêu bữa tối ở khoa cấp cứu rồi?”

“Quá nhiều, nhưng cô ấy không muốn tới khoa cấp cứu. Tôi đã phải đưa cô ấy tới một trung tâm cứu hộ. Tôi nghĩ cô ấy sợ bệnh viện.” Anh không dừng được tự hỏi liệu với việc ép buộc cô tìm tới chăm sóc y tế, có phải anh đã đóng cái đinh cuối cùng lên cỗ quan tài chôn vùi mối quan hệ của họ hay không. Tất nhiên anh hy vọng là không. Gần đây, dường như cô là thứ duy nhất tích cực trong cuộc sống của anh.

Millie bật cười. “Nghe cứ như một cuộc mai mối do thiên đường sắp đặt vậy.”

Anh nhún vai. “Đừng có nhắc tới chuyện đó nữa.” Văn phòng lúc này vắng tanh. “Bác sĩ Meyer đã về chưa vậy? Tôi chưa thấy ông ấy để lại ghi chú.”

“Bệnh nhân cuối cùng của ông ấy kết thúc lúc bốn giờ, và cậu cũng biết ông ấy rồi đấy, ông ấy chỉ đợi có thể để biến khỏi đây. Tôi có ghi lại vài ghi chú trong những tập bệnh án của các bệnh nhân tôi gặp. Tôi không biết liệu các y tá khác của ông ấy có làm thế không.”

Mike cắn lên đầu lưỡi để khỏi bật rủa. Anh ghét phải làm việc cùng bác sĩ Meyer. Ông già này cũng tương đương với một vụ kiện về lỗi hành nghề đang chờ để có dịp xảy ra. Tuổi tác của Meyer không phải là vấn đề gây rắc rối với anh. Điều không thể chấp nhận nổi ở đây là chuyện ông ta quả là một ông già ngớ ngẩn vụng về.

Mike ngờ rằng bà y tá cũng chia sẻ quan điểm của anh. Millie đã từng hơn một lần làm anh chú ý tới những lỗi lầm của bác sĩ Meyer. Thật may, bà đã phát hiện ra chúng trước khi làm theo lệnh của ông ta. Tất nhiên, trong vài trường hợp có thể giải thích bằng cách viện tới sự khác biệt về phương pháp điều trị - những phương pháp chẳng hề đả đọa tới những tiến bộ đã được tạo ra trong nghề y suốt hai mươi năm vừa qua. Y học đã đi một quãng đường dài kể từ Thời Kỳ Đen Tối. Thật không may, bác sĩ Meyer đã để lỡ phần lớn chúng.

Millie bỏ ống nghe của bà xuống. “Việc cậu đề xuất với các thành viên về chuyện bác sĩ Meyer phải ra đi tới đâu rồi?”

“Bà biết chuyện đó?”

Millie gật đầu. “Cậu đang đùa chắc? Tabitha đã áp ống nghe của cô ấy vào cửa, đồng thời ghi tốc ký lại. Nhưng cô ta không cảm thấy cần thiết phải chia sẻ thông tin.”

“Chuyện đó không được suôn sẻ lắm. Các thành viên đều đánh trống lảng khi tôi nhắc tới ông ta. Họ nói trắng ra rằng tôi vẫn còn là một kẻ ngoài rìa.”

Millie cho ống nghe của bà vào ngăn tủ. “Cậu có thể là một kẻ ngoài rìa, nhưng cậu là người can đảm nhất ở đây. Không ai khác có đủ mạnh mẽ để hé răng nói ra điều gì. Tất cả các bác sĩ khác đều đang phải kiểm tra lại các y lệnh của ông ta, nhưng nói về chuyện này, sẽ đến lúc ai đó bỏ sót một chi tiết, và thế là một bệnh nhân sẽ phải chịu hậu quả vì chuyện đó.”

“Phải, tôi sẽ phải làm điều gì đó, và điều đó rất có thể sẽ khiến tôi ngồi lên đồng lửa. Tôi không phải là một thành viên ở đây, và nếu cứ nhìn vào cách mọi thứ diễn ra, có lẽ không bao giờ tôi có thể trở thành thành viên.”

“Như thế thật không công bằng. Cậu đã để ra từng ấy thời gian công sức cho nơi này, và tôi không biết người ta trả cho cậu được bao nhiêu, nhưng tôi đã làm ở đây tám năm và biết đủ nhiều về họ để biết rằng số tiền đó cũng không nhiều nhận gì.”

Anh đang trả giá cho con đường trở thành một bác sĩ được hành nghề chính thức bằng cái mà người ta gọi là một khoản đầu tư ở mức sáu chữ số và chấp nhận dưới 50 phần trăm lương trong năm năm. Anh đã trải qua được hai năm trong số đó. Anh sẽ chưa được trở thành thành viên chính thức cho tới khi đã trải qua đủ năm năm với đồng lương chết đói. Và, ngay cả sau khi đã đầu tư thời gian cũng như tiền bạc, tất cả các thành viên khác sẽ còn phải trải qua bỏ phiếu để chấp nhận anh làm thành viên. Ngay lúc này, chuyện đó bắt đầu có vẻ giống một viên cảnh xa xăm. Cho dù bác sĩ Meyer có nghỉ hưu và rắc rối trôi đi, vài thành viên vẫn sẽ không cảm thấy thoải mái trong việc dành cho Mike một ghế tại bàn của những người trưởng thành.

“Không, không phải thế đâu. Và nghĩ tới chuyện đó, tôi cho rằng mình không mấy thích thú chuyện phải cộng tác với một bác sĩ tôi không thể đặt niềm tin để ủy thác bệnh nhân của mình, hay bất cứ một bác sĩ nào cho phép mình đặt tính mạng bệnh nhân của anh ta vào tay một bác sĩ như Meyer. Vì tôi không có quyền nói gì về những chuyện đang diễn ra trong hoạt động chuyên môn cho tới khi họ chấp nhận tôi trở thành thành viên, tôi chẳng là gì ngoài một con tốt. Một con tốt gây rắc rối.”

Millie lấy ví tay của bà ra và mặc một chiếc áo len vào người. “Cho dù tôi rất ghét phải thừa nhận chuyện này, có lẽ tốt hơn cậu nên tìm tới một nơi khác, bác sĩ Flynn.”

“Phải, tôi nhất trí. Tôi ước gì biết cách làm những gì nên làm mà không làm hỏng hết cả sự nghiệp của mình. Tôi có thể chung sống với sự thật rằng tôi đã mất một đồng tiền, nhưng tôi không dám chắc mình có thể sống với

một cái chết ám ảnh lương tâm vì tôi đã bảo vệ cho sự nghiệp của bản thân.”

Mike khoác áo vest lên người, cầm bao da đựng máy nhắn tin khi anh đứng lên theo sau Millie, bà tắt hết đèn khi hai người ra về. Họ khóa cửa phòng lại và đi bộ ra ga tàu điện ngầm.

Anh cần về nhà ngủ một chút, song anh sẽ không thể ngủ được trừ khi đã biết chắc Annabelle ổn cả. Phần lý trí trong bộ óc anh nói với anh rằng cô vẫn ổn. Nói cho cùng, đó chỉ là một cái mắt cá chân bị bong gân và vài dây chằng bị đứt mà anh biết chắc sẽ lành lại nếu cô tuân theo đúng chỉ dẫn đừng động chạm tới chúng. Chẳng có gì đe dọa tính mạng cả. Nhưng phần còn lại trong anh thực sự ghét phải để cô một mình chiều hôm đó. Anh đã không dừng được muốn gọi điện cho cô đến cả trăm lần kể từ lúc bước ra khỏi phòng ngủ của cô. Tất nhiên, anh đã nhắc cô có thể nhắn tin nếu cần gì từ anh. Song Annabelle đã làm rõ cô chẳng cần ai hết. Nhất là anh.

CHƯƠNG 6

Trên đường tới nhà Annabelle, Mike ghé vào một cửa hàng bán đồ vẽ và mua một cuốn sổ ký họa cùng một bộ bút chì dành cho họa sĩ mà nhân viên bán hàng đã khuyên anh chọn.

Tất cả đồ nghề hội họa của cô hẳn đều nằm cả tại phòng làm việc, vì anh không thấy thứ nào trong căn hộ của cô. Thế đấy, anh thậm chí còn chưa hề biết cô là một nghệ sĩ, mặc dù chuyện này hoàn toàn hợp lý. Cô có phong cách tiên phong trong cách chọn quần áo, trong những đôi giày cô đi, và những món đồ trang sức của cô đều mang hơi hướng thủ công. Thậm chí cả cách cô trang trí căn hộ cũng thế. Anh có thể khẳng định Rosalie và Nick không còn là cư dân ở đó nữa.

Mang theo những món đồ vừa mua, anh vừa ra quầy tính tiền vừa nghĩ về tình hình tài chính của bản thân. Đồ nghề cho họa sĩ quả là đắt đỏ, song anh không thể để mặc cô không có gì làm giải khuây.

Khi Mike xuống tàu, anh mua một hộp bao cao su ở khu chợ góc đường. Anh không dự định sẽ làm tình với Annabelle; nói gì thì nói, cô vừa bị bong gân mắt cá chân. Song tất cả những lần họ từng làm tình với nhau đều đâu có được lên kế hoạch trước. Dự trữ bao cao su anh tìm thấy trong ngăn kéo bàn đầu giường hẳn đã cạn kiệt. Anh kiểm tra lại biên lai và hy vọng cô có thứ gì đó ở nhà để nấu ăn. Anh đã bỏ lỡ bữa trưa, và dạ dày của anh rõ ràng không mấy hạnh phúc vì chuyện này.

Mike bước vào trong căn hộ, Dave ra gặp anh ngay ngoài cửa. “Xin chào, anh chàng bự con.”

Dave nhảy lên anh như muốn ôm anh như hai chàng trai với nhau hoặc vỗ vai anh - và cả hai việc này Dave đều thực hiện. Con chó chạy thẳng tới giường và nhặt lên cái quần đùi nó đã cuõm vào đêm đầu tiên Mike ngủ tại đó. Anh nghĩ tới việc thử lấy lại quần song không muốn mất thời gian chơi trò giành giật với con chó trong khi anh có thể dành thời gian đó cạnh Annabelle.

Anh nhìn quanh căn hộ, và dường như màu sắc hiện diện ở khắp nơi - một tấm chăn dệt tay sáng màu phủ trên trường kỷ, chiếc váy lụa sáng chói, vài bức tranh sơn dầu chưa ký tên, đủ tông màu, phong cách, kích thước, đang nằm dựa vào tường chờ được treo lên. Anh thầm ghi nhớ tìm búa và đinh móc để treo các bức tranh lên. Thảm trải sàn cũng cần được hút bụi, và những bức tranh dưới sàn hẳn sẽ làm việc này thêm khó khăn. Với tình trạng mắt cá chân của Annabelle lúc này, hiển nhiên anh không muốn cô phải đi hút bụi. Hơn nữa, anh luôn thích dọn dẹp, anh đã nghe nói tới chiếc máy hút bụi Nick để lại và muốn tự mình dùng thử.

Anh gõ lên khung cửa. “Anh vào được chứ?” Annabelle nằm trên giường, mặc một cái áo màu hồng, quần soóc ống rộng cùng màu, bên mắt cá chân chườm đá được kê lên một cái gối. Mọi căng thẳng của một ngày tệ hại Mike đang mang theo đều tan biến trước nụ cười của cô.

“Ôi, Mike. Cảm ơn Chúa, là anh. Cho dù em thích hai anh chàng láng giềng vui vẻ đến đâu đi nữa, em cũng không nghĩ mình có thể chịu đựng họ thêm được nữa.”

Anh đi tới bên giường. Liệu có phải cô đang cố ý tạo dáng như một người mẫu của Victoria's Secret, hay cô luôn trông như thể sẵn sàng cho một kiểu ảnh bất cứ khi nào mặc trên người một bộ pijama hay váy ngủ? Cho tới lúc này, anh đã luôn thấy sự duyên dáng và quyến rũ - cả hai đều khiến anh phát điên.

“Họ rất tuyệt. Nhưng Wayne cứ luôn lượn qua lượn lại, vung vẩy hai bàn tay và đưa ra vô vàn đề xuất đi mua sắm, còn Henry luôn tìm cách mời em ăn đồ ngọt. Em không ăn đồ ngọt.”

“Không ư?” Mike nhấc túi đá chườm lên khỏi mắt cá chân cô. Trông nó cũng đầy màu sắc chẳng kém gì những bức tranh anh đã thấy ở phòng trưng bày. Chỗ sưng phồng trông không đến nỗi nào và dường như không xấu đi.

“Không, em thỉnh thoảng ăn bánh quy giòn, nhưng bánh ngọt, bánh cam vòng hay bánh tươi thì không. Không phải thứ em thích, và em không muốn tỏ ra bất lịch sự...”

“Vậy là em đã ăn.” Mike để túi đá chườm về chỗ cũ và ngồi xuống bên cô. Bàn tay anh có suy nghĩ riêng của nó. Anh chạm vào làn da trần trên vai cô, rồi lướt bàn tay xuống cho tới khi nó thoải mái yên vị bên hông cô.

Cô gật đầu, đưa tay cầm lấy bàn tay còn lại của anh. “Bây giờ em cảm thấy hơi khó chịu. Em nghĩ đó là lý do em không ăn đồ ngọt.”

“Em ăn trưa chưa?”

“Chưa, còn anh?”

“Annabelle.” Anh bóp nhẹ bàn tay cô trước khi buông ra.

“Ở đây chúng ta đang nói chuyện về em, hơn nữa em đã uống thuốc giảm đau khi không có gì trong dạ dày, điều đó rất có thể là lý do làm em thấy buồn nôn.”

Cô đưa mắt đi hướng khác. “Thôi nào, em đang cố thay đổi chủ đề.”

“Và anh đang thay đổi nó trở lại. Em cần ăn thứ gì đó không có đường và chất béo.”

“Tốt thôi. Em sẽ gọi tới cửa hàng người Hoa. Họ giao đồ ăn tận nhà.”

“Không, em sẽ không làm thế. Anh sẽ nấu một món minestra [33]. Người ta bán vài loại thực phẩm rất ngon ở chợ dưới góc đường.”

“Món minestra giống như súp ư?”

Mike đưa mắt sang phía khác. “Tất nhiên là súp rồi. Anh đã qua trường đào tạo tại nhà hàng của DiNicola. Anh đã ăn nhiều minestra hơn phần lớn mọi người tại Italia. Đó là một trong những thứ đầu tiên Vinny dạy anh nấu.”

“Anh nấu ăn sao?”

“Chỉ những gì có mặt trong thực đơn của Vinny trong mười năm vừa qua. Rồi còn những món anh tự tạo ra nữa.”

“Không trách anh lại khéo léo đến thế trong bếp.”

Anh cúi người tới trước, vậy là hai người gần chạm mũi vào nhau. “Anh luôn khéo léo ở khắp mọi nơi.” Phản ứng của cô khi đôi mắt xanh mở to ra rồi tối sầm lại trước khi anh tìm tới miệng cô khiến anh thầm ước, có lẽ là lần thứ một nghìn, giá như cô không trượt chân trên cái thang mắc dịch đó. Anh khẽ hôn cô rồi đứng dậy khỏi giường. Chút cau mặt thoáng qua của cô khiến cái tôi của anh không khỏi khoan khoái đắc ý.

Anh chuẩn bị ra chợ thì chợt nhớ quên chưa đưa cho cô cuốn sổ ký họa và bộ bút chì.

“Anh mang tới vài thứ để giúp em giải khuây.”

“Anh không cần phải làm thế đâu.”

Không, anh không cần phải làm thế, nhưng thật đáng công khi ngắm nhìn cô hôn hờ cửa mình trên giường như một cô bé đầy phấn khích vào buổi sáng Giáng sinh.

“Chỉ là một cuốn sổ ký họa và vài cây bút chì thôi. Anh không nghĩ em có mang món đồ vẽ nào về nhà. Anh đã nhờ cô bán hàng gọt sẵn đầu bút chì phòng trường hợp em không có gọt bút chì ở đây. Nếu em muốn anh qua phòng trưng bày lấy thêm thứ gì, cứ nói cho anh biết.”

“Anh chu đáo quá.”

Nhưng trông cô không có vẻ hạnh phúc, và cũng không hề bắt tay vào khám phá những món đồ đựng trong túi. Kỳ thực, cô nhìn nó như thể chờ đợi một con rắn chui ra khỏi túi.

“Được rồi, anh sẽ chạy ra chợ mua những gì anh cần. Em có cần thứ gì đặc biệt không?”

“Không, cảm ơn anh. Ừm... đợi đã, để em đưa anh ít tiền nhé.”

Mike lắc đầu. “Anh có đủ cho chuyện này rồi.”

Cô bắt đầu phản đối, nhưng anh đã ngắt lời cô bằng một cái nhìn. Điều đó cũng không thể ngăn cô lẩm bẩm rửa thầm bằng tiếng Italia.

Hai mươi phút sau, Mike từ chợ quay về, mang theo ba túi thực phẩm, và khẽ nhón chân vào xem tình hình Annabelle. Cô đã ngủ say, trong khi cuốn

sổ ký họa vẫn ở trong vỏ bọc và bộ bút chì nằm nguyên trong hộp bên cạnh cô.

Dave nhảy lên giường, lật cuốn sách ra trước khi gối đầu lên lòng cô.

Annabelle tỉnh dậy trong tiếng gõ búa và mùi tỏi, hành tây và cà chua; trong một giây cô nghĩ mình đã quay trở về nhà bố mẹ, và đang ở trong phòng ngủ cũ của cô. Dạ dày cô sôi lên.

Khi cô kịp xỏ ủng, lấy nạng và chống nạng lò dò ra được lối đi, Mike đang múc ra tô thứ súp đặc quánh mì ống và rắc thứ gì đó trông như vụn bánh mì nướng nhà làm và pho mát Parmesan lên trên mỗi tô.

“Người Đẹp Ngủ Trong Rừng kia rồi. Anh đang định đánh thức em dậy.”

Kỳ thực, Người Đẹp Ngủ Trong Rừng không cảm thấy mình xinh đẹp đến thế. Đau đầu và ê ẩm thì đúng hơn. Cô chậm chạp di chuyển qua căn phòng đầy chướng ngại vật tới quầy bar ngăn cách khu bếp và bàn ăn. Dave luẩn quẩn xung quanh làm cuộc di chuyển trở nên khó khăn gấp đôi. Cô dựng đôi nạng lên thành quầy bar trước khi ngồi xuống chiếc ghế đầu kê ở đó. Khu bếp của cô sạch đến sáng choang, cái lò nướng bánh mì đã được cất đi, những chiếc đĩa của bữa sáng cô để dưới chậu rửa lúc này đã khô dần trên giá úp đĩa. Mike đã treo hết các bức tranh cô để quanh căn hộ lên, điều này giải thích cho tiếng gõ búa, và cả căn hộ trông như thể vừa được lau dọn, hút bụi. Chắc Mike cũng đã làm cả những việc này. Cô không rõ nên cảm thấy vui mừng hay bị xúc phạm, vậy là cô lựa chọn vui mừng. Cô không phải là một phụ nữ chăm dọn dẹp thu vén nhà cửa, và sẽ chẳng bao giờ trở thành một người như thế, nếu cô có gì để nói về chủ đề này.

“Anh đã dọn nhà sao?”

Mike đặt một tô súp xuống và bắt đầu trang trí cho tô thứ hai. “Anh chỉ treo các bức tranh lên và hút bụi qua loa căn hộ thôi. Anh biết tình trạng hiện tại không cho phép em làm mấy việc này, và lông chó đã tích lại rất nhanh. Anh hy vọng em không thấy bận tâm.”

“Bận tâm ư? Sao lại phải thế? Cảm ơn anh đã giúp. Những món anh nấu có mùi thật tuyệt.”

“Có một con gà trong lò, và anh đã trộn một ít xa lát.”

“Ái chà. Em đã ngủ bao lâu vậy?”

Mike đặt hai bát súp lên bàn ăn, rồi kéo ghế của cô ra. “Anh ra chợ một tiếng rưỡi trước, và khi anh ghé qua xem em thế nào lúc quay về, em đã ngủ rồi.”

“Phải rồi, em uống thuốc giảm đau. Sau đó, em không tài nào giữ cho mắt mở ra được nữa.”

Cô xuống khỏi ghế, cố với lấy đôi nạng, song chúng lại trượt theo thành quầy bar và rơi rầm xuống sàn. Lò cò trên một chân về phía đôi nạng, cô cúi xuống định nhặt chúng lên thì bàn tay Mike nắm lấy tay cô, ngăn cô lại.

“Nào nào, để anh lấy cho. Điều cuối cùng chúng ta muốn là em lại ngã lần nữa.”

Cô thổi mấy sợi tóc xòa xuống mắt. “Này, em đâu phải là một cô nàng hậu đậu, anh biết mà. Em chỉ bị ngã khỏi thang vì đi không đúng loại giày, và lúc đó em đang cố không cho Ben nhìn lên vào trong váy em.”

Bàn tay của Mike đang nắm lấy cánh tay cô siết lại chặt hơn. “Ben ngược mắt nhìn lên vào trong váy em?”

Cô chỉ muốn đưa mắt tránh đi. “Em không biết. Nhưng anh ta giữ thang, và em không muốn cho anh ta cơ hội.”

“Ồ, được lắm.”

Lần này thì cô đảo mắt tránh đi thật. “Rất mừng là anh tán thành. Giờ thì em có thể yên tâm ngủ ban đêm.” Cô không tin nổi những lời nói đó lại phát ra từ miệng mình - hẳn đó là do thuốc. “Em xin lỗi. Em không nên nói thế. Em bất nhã quá.”

Mike đã dựa đôi nạng vào tường, quàng đôi tay ôm quanh hông cô. Đóng thay vai trò của đôi nạng, anh giúp cô ngồi xuống ghế.

“Không, em nói đúng. Anh đã lệch đường. Tin anh đi, anh không rõ nó từ đâu ra. Anh không phải loại người ghen tuông. Ít nhất anh nghĩ là không.”

“Hừm. Em không phải là loại người miệng lưỡi cay nghiệt. Ít nhất em nghĩ là không. Nhưng đồng thời em cũng không phải loại ngớ ngẩn vô dụng. Em hy vọng anh không phải là người làm nảy sinh chúng trong em.”

“Phải, vậy là chúng ta có cùng suy nghĩ.” Mike mang nước uống ra bàn. “Với em sẽ không có rượu vang.” Anh rót nước vào hai chiếc cốc rất đẹp cô chưa hề nhận ra lúc trước.

Rosalie để lại mọi thứ trong nhà bếp của cô cho Annabelle, vì Nick đã có đủ mọi thứ người ta có thể muốn dùng đến trong bếp, thậm chí là hơn thế. Bếp là nơi Annabelle chẳng mấy để tâm. Đó là một thứ của nợ không thể thiếu. Cô chỉ pha cà phê, và thỉnh thoảng làm bánh mì tròn. À, thực sự thì cô không làm món này từ đầu tới cuối. Cô cắt nó thành lát, thỉnh thoảng đem nướng. Mọi sự kỳ thực chỉ đi xa đến thế, trừ khi cô buộc phải nấu một

trong ba món trong khả năng của mình. Mike dường như thực sự có hứng thú với nấu ăn, vì thế nhiều khả năng anh sẽ không mấy bận tâm nếu cô không giỏi bếp núc.

Annabelle nếm thử một thìa súp, và hương vị của nó như bùng nổ trong miệng cô. Ái chà, ông già Vinny kia quả đã làm được một kỳ tích khi dạy Mike nấu ăn. Nếu chỉ căn cứ vào hương vị của món súp này, cô sẽ chẳng thể ngờ nổi anh không phải là người mang dòng máu Italia. Anh nấu món minestra còn ngon hơn cả mẹ cô. Mẹ có thể cực kỳ khó chịu, song bà là một đầu bếp tài năng. Điều đó giải thích vì sao Annabelle và Rosalie chẳng bao giờ học được nấu ăn. Cảm giác khó chịu giữ hai cô con gái cách xa bếp. Và vì luôn có đồ ăn ngon trên bàn, hai cô gái chẳng bao giờ bận tâm đến việc gì hơn ngoài hâm nóng lại. Với lò vi sóng, cô quả là một sát thủ.

“Ái chà, ngon quá.”

“Cảm ơn em.”

“Em cần thú nhận một chuyện. Em chỉ biết nấu có ba món, và cũng thường xuyên nấu hỏng.” Tại sao cô lại nói với anh chuyện này chứ? Tự nhắc bản thân: hãy thôi dùng thuốc giảm đau.

“Thật sao? Chiều hôm trước em đã nấu rất tuyệt.”

“Em gặp may thôi. Ý em không phải là em gặp may - em gặp may. Ý em là...vậy đấy, sau khi anh quay lại...” Ôi trời ơi, ý cô đâu phải muốn nói thế. Đôi mắt Mike đang cười cợt, nhưng thật may, anh còn đủ lịch sự để không phá lên cười. “... Em đang nói về nấu ăn, và những gì em muốn nói là rất có thể mọi chuyện lần đó suôn sẻ là vì lần cuối cùng trước đó khi thử nấu ăn em đã phạm phải mọi sai lầm có thể. Chúng ta có thể gọi đó là thảm họa. Giống như lúc này vậy, chỉ có điều là với thức ăn, chứ không phải với việc

nói lắp bắp ngớ ngẩn như một cô ngốc. Em không rõ có gì bất ổn với em nữa. Thường em đâu có thế này.”

“Anh rất mừng vì em nghĩ em gặp may. Anh nghĩ cả anh nữa cũng đã gặp may. Anh thích em, Belle, nhất là khi em thả lỏng sự cảnh giác của mình xuống. Có thể nguyên do là thuốc giảm đau, nhưng anh chọn nghĩ rằng em cảm thấy thoải mái khi ở bên anh.”

Sững sờ, cô bối rối tìm những lời thích hợp. Mike giơ một ngón tay lên đúng lúc cô định nói. Nhiều khả năng anh đã cứu cô tránh khỏi phải bối rối vì những lời thiếu cân nhắc nữa.

“Anh sẽ mang đồ ăn ra. Cầm cự đến lúc đó nhé. Anh sẽ trở lại ngay thôi.”

Mike dọn ra hai đĩa thịt gà nấu sốt chanh với ác-ti-sô và nụ bạch hoa, kèm theo cơm nấu bông cải xanh, búp ác-ti-sô kiểu Italia, và một món xalát dưa chuột, cà chua và quả ô liu thật ngon mắt. Annabelle ngồi xuống và ngơ ngẩn ngắm nhìn. Chàng bác sĩ của cô không hề đùa về chuyện anh biết chế biến mọi thứ trong thực đơn của DiNicola. Và điệu bộ của anh khi đặt đồ ăn xuống bàn đem đến cho cô cảm giác như đang ngồi trong một nhà hàng Italia.

“Em không thể tin nổi anh biết cách nấu ăn như thế này, và anh đã chuẩn bị tất cả những món này, hút bụi và treo những bức tranh của em lên tường chỉ trong chưa tới một giờ đồng hồ.”

“Món cơm là đồ ăn liền - thường anh vẫn tự nấu từ đầu, nhưng em cần có đồ ăn ngay. Về phần còn lại, anh đã học cách thái thực phẩm thật nhanh, và quả thực khâu chuẩn bị là mất thời gian nhất. Anh hút bụi và treo tranh lên trong lúc chờ thức ăn chín, còn về phần nấu ăn... kỳ thực chẳng hề khó khăn.”

“Ồ, thôi nào, đó là một nghệ thuật. Một thứ nghệ thuật em nghĩ mình không bao giờ làm chủ được.” Cô không nhắc đến việc thậm chí cô còn không nghĩ tới chuyện thử làm điều đó. Cô nếm một miếng thịt gà và nhắm mắt lại. Ôi, Chúa ơi, thật ngon. Thật kinh ngạc. Khi cô mở mắt ra, Mike đang nhìn cô chăm chăm đúng như anh từng nhìn trước khi hai người làm tình với nhau. Cô nín thở. Cô không rõ phản ứng ấy xuất phát từ sợ hãi, kích thích hay một sự kết hợp lạ lùng của cả hai. Nhưng dù nó có là gì đi nữa, cô cũng chưa bao giờ trải qua nó trước đây. Cô không dám chắc có thích nó hay không, và cũng không biết vì sao. Cô sẽ suy nghĩ về nó sau, khi đầu óc cô không còn lộn xộn rồi bởi như lúc này nữa.

Mike uống một ngụm nước từ cốc của anh. “Có nhiều loại nghệ thuật khác nhau. Đây là chuyên ngành của em?”

Annabelle cắn miếng bông cải xanh nấu sốt tỏi và dầu ô liu. “Gì cơ?”

“Thế loại sáng tác của em, em thích chất liệu nào hơn cả?”

“Không có.”

“Nhưng chỗ làm việc của em - đó là một xưởng vẽ tuyệt vời.” Cô lắc đầu. “Hồi trước em có vẽ, nhưng giờ thì không. Ben nghĩ bằng cách ép buộc em làm việc trong một xưởng vẽ anh ta sẽ khiến em không thể không vẽ. Anh ta không hiểu.”

“Hiểu gì cơ?”

Cô vung hai bàn tay lên không. “Nó đã biến đi rồi. Không phải em muốn nó biến đi, và giờ đây em không biết kéo nó trở về bằng cách nào.”

“Cái gì đã biến đi?”

“Tất cả những gì biến em thành họa sĩ. Anh không cho rằng em từng đứng trước một tấm toan và thử làm gì đó sao? Bất cứ thứ gì? Dường như khi em mất đi Chip, em đã mất luôn cả phần đó của con người mình. Em không nghĩ có lúc nào đó nó sẽ quay trở lại. Và thế cũng tốt.”

“Thật vậy sao?”

“Em vẫn ổn khi không có nó. Em vẫn ở trong thế giới nghệ thuật. Em làm việc với các nghệ sĩ. Em thích những gì mình làm.”

“Và Chip từng là hay vẫn đang...?”

“Từng là. Anh ấy chết rồi.” Cô không nhớ từng nhắc tới tên Chip, nhưng hẳn cô đã nhắc tới nó, nếu không làm sao anh biết được? Cô chưa bao giờ nhắc đến Chip, ngoại trừ với Becca. Cô muốn nhét nhiều thức ăn hơn vào miệng mình - bất cứ thứ gì để giữ cho cô khỏi nói năng không suy nghĩ. Nhất định là do những viên thuốc rồi. Cô thầm cầu nguyện mong Mike hiểu ra và bỏ lửng chủ đề này ở đó.

“Anh rất tiếc.”

“Em cũng vậy.” Cô nhìn xuống đĩa của mình như thể chưa từng bao giờ trông thấy nó. Khi cuối cùng cô ngừng đảo lên trộn xuống thức ăn trong đĩa, đôi mắt cô khép lại. Chẳng khác gì cô đang chừa một tấm biển “Đừng quấy rầy” to tướng trên trán. Cô đặt nĩa xuống, đẩy đĩa ra xa, cho dù bữa ăn mới chỉ được đụng đến nửa chừng.

“Em xin lỗi. Đồ ăn rất ngon, chỉ là em không thấy đói lắm.” Thật buồn cười, cả anh cũng thế. “Không sao mà. Em đã có một ngày thật khó khăn.” Anh đứng dậy, thu dọn thức ăn mang vào bếp. Chip, anh đã từng nghe thấy cái tên này. Cô đã nói gì đó ở đám cưới nhưng anh không tài nào nhớ nổi

nữa. Anh vẫn nhớ đã nhìn vào khe ngực cô... thật tuyệt. Chip là ai vậy? Và chính xác thì Chip là thế nào với cô?

Khi cô đẩy ghế ra để đứng dậy, Mike vội tới giúp cô.

“Em có muốn quay về giường không, hay là ra ngồi xuống trường kỷ?”

“Em muốn giúp anh rửa bát.”

“Đừng có ngốc thế. Em đang bị thương.”

“Em biết thế. Thôi nào, em có thể làm gì đó mà. Em không thể cứ ngồi không được. Em sẽ phát điên mất. Em không biết làm thế nào em có thể chịu đựng được cuộc sống thế này. Em cần chạy, hay ít nhất là đi. Em không ngồi yên được.”

“Thôi nào. Mọi thứ rồi sẽ ổn mà.” Anh vòng cánh tay ôm quanh người cô và ôm sát cô vào anh.

“Làm sao anh biết được? Anh có thể về nhà, đi làm, có thể chạy trong công viên...”

Mike chẳng cần phải có bằng cấp về tâm lý học để nhận ra cơn ứ đọng nhỏ nhỏ này có can hệ tới anh chàng Chip kia nhiều hơn mắt cá chân của cô. Anh cầm lấy một cái khăn ăn trên bàn và lau nước mắt cho cô.

“Tuyệt làm sao! Giờ em là một con ngốc đang sụt sịt và sắp khóc tướng lên.”

Rõ ràng cô chưa sẵn sàng để nói chuyện về Chip, vậy nên anh không còn lựa chọn nào ngoài giải quyết vấn đề trước mắt đầu tiên.

“Không sao đâu. Mai em sẽ có thể đi lại một chút nếu dùng nạng và không cố quá sức.”

“Em đang khóc, và em không khóc. Chưa từng.”

“Không sao đâu mà.”

“Thậm chí em cũng chẳng thể giúp anh rửa bát đĩa.”

Mike quay sang, nâng khuôn mặt cô lên nhìn thẳng vào anh. “Anh chẳng thấy gì bất ổn cả. Em có lý do hoàn toàn chính đáng. Thỉnh thoảng, khi anh bận việc khác, em có thể nấu ăn.”

“Và nhiều khả năng trước tiên sẽ đầu độc anh. Em là một đầu bếp khủng khiếp. Đã có lần em đầu độc Becca, cho dù không hề có ý đó.”

Becca? Thêm một người nữa có ý nghĩa rất quan trọng với cô. Anh cần hỏi Nick và Rosalie về cả Chip lẫn Becca.

“Chúng ta sẽ gọi đồ ăn về.”

“Okay, vậy em sẽ nấu nướng.”

“Nhất trí. Giờ thì trường kỷ hay giường đây?”

Dường như cô không thích những lựa chọn này. Khó đây. Khi anh định giúp đỡ, cô đẩy anh ra.

“Em có thể tự làm được.”

Chúa ơi, nom cô thật dễ thương khi làm bộ vùng vằng như cô bé hai tuổi giống lúc này. Anh lặng im vì đoán rằng hẳn cô sẽ dùng nạng nện anh nếu

anh thốt ra dù chỉ một lời. Anh giơ hai tay lên đầu hàng và bắt đầu thu dọn một lối đi quang đấng giữa cô và trường kỷ. Anh di chuyển chiếc giỏ đan bằng tay được đan từ những ống sậy màu tím, xanh lam ngọc và đỏ sẫm, to cỡ một cái nồi lớn của Vinny. Trong giỏ đựng đầy những cuộn len và một dự án đan lát còn nhiều màu sắc hơn cả cái giỏ, với những que đan sở hữu đường kính không mấy thua kém những que đót chổi. Khi anh đã sắp dọn đường xong, cô đổi hướng về phía phòng ngủ. Vội vã lao lên trước cô, anh dọn quang đường đi theo cả hướng này nữa. Anh không nói gì khi cây nạng của cô va vào khung cửa. Cô hướng về phía phòng tắm, dừng lại, quay người và bắt gặp anh ở sau lưng mình. Vẻ mặt bực dọc của cô chẳng có chút hạnh phúc vui vẻ nào.

“Anh định tiếp tục đứng nhìn à?”

“Không, em muốn anh giúp đóng cửa không?”

“Em tự làm được.”

“Tốt thôi.”

Cô xoay sở giữ được cả hai cái nạng dưới một cánh tay, rồi đóng sầm cửa lại trước mặt anh. Mike đang định quay trở lại bếp rửa bát thì anh nghe thấy tiếng rơi và tiếng kêu thét. Anh lao qua cửa trước khi kịp biết mình đang làm gì.

Cả hai cái nạng đang nằm dưới sàn, còn Annabelle lò cò trên bên chân lạnh, lại đang rủa bằng tiếng Italia. “Chuyện gì xảy ra vậy? Em không sao chứ?”

“Em ổn cả. Em đã nổi điên lên, và giậm mạnh chân xuống chẳng buồn suy nghĩ. Một thói quen thật xấu. Cái chân đau buốt. Thế rồi em đánh rơi mấy thứ xấu xí kia xuống, và thậm chí em còn chưa bước vào buồng tắm.”

“Có cần anh giúp em không?”

Những lời nói sai lầm tệ hại. Cô ném về phía anh một tia nhìn sắc lẹm chắc hẳn sẽ biến một anh chàng mềm hơn thành quan hoạn.

“Em có cần giúp đỡ để đi vào buồng tắm không ư? Không! Em đã tự làm việc đó từ khi lên ba. Cảm-ơn-anh-rất-nhiều.”

Mike cúi xuống nhặt đôi nạng của cô lên. Khi thật, cô nàng đã khiến anh hãi thực sự. Mức adrenalin trong máu anh tăng vùn vụt, hai bàn tay anh run rẩy. Anh chưa từng gặp lại cảm giác này kể từ lần đầu nhìn thấy tử thi trong phòng giải phẫu.

Khi anh đưa đôi nạng cho Annabelle, cô đang tròn mắt ra nhìn chăm chăm.

“Lúc này anh không đầu độc chúng ta đấy chứ?”

Cô cầm lấy đôi nạng từ tay anh và nhìn chăm chăm thêm một lúc nữa.

“Không, sao vậy? Em thấy khó ở sao?”

“Không, là anh kìa. Thử nhìn anh xem.” Cô chỉ vào gương. “Trông anh trắng bệch như Wonder Bread ^[34] ấy.”

Mike đút hai bàn tay vào túi quần. “Anh ổn cả.” Anh ra khỏi buồng tắm, đóng cửa lại trước khi đứng dựa vào tường chờ đợi. Tim anh đập nhanh tới mức trong tai anh có thể nghe thấy tiếng máu đang chảy dồn hồi hả. Chúa ơi. Anh nuốt khan. Anh đã dấn vào quá sâu, và một cách đơn độc không được đồng tình hưởng ứng.

Có tiếng giạt nước bồn cầu, rồi nước chảy trong bồn rửa. Tiếng đôi nặng được cầm lấy, rồi sau đó là tiếng nắm đấm cửa xoay cho hay cô sắp xuất hiện trở lại.

Khi thật, tốt hơn anh nên ra về.

Annabelle tập tễnh ra khỏi buồng tắm, đi trở lại giường và nhẹ nhõm nhận ra Mike đã để cô lại một mình. Cô cần trấn tĩnh lại, và cô không biết có gì bất ổn với mình, liệu đó có phải là do những viên thuốc, hay chỉ đơn giản Mike đã làm cô suy nghĩ quá nhiều. Cô lên giường, đặt bên mắt cá chân đang gào thét tựa lên gối. Cô áp túi đã chườm Mike để lại lên nó, và thở hắt ra khi cảm giác lạnh buốt tấn công vào mắt cá chân bị thương. Ôi trời ơi, đau quá.

Cuốn sổ ký họa anh đã mua cho cô trượt tới bên hông cô, và cô nhặt nó lên, tháo giấy bọc. Cô lướt bàn tay trên mặt giấy, khoan khoái tận hưởng cảm giác khi nó cọ lên da mình. Đã rất lâu rồi. Cô lấy một cái bút chì ra khỏi hộp và kiểm tra đầu chì. Hẳn anh đã nhờ ai đó tại cửa hàng gọt nhọn nó. Chàng bác sĩ của cô thực sự đáng yêu. Mùi đầu chì mới gọt đưa cô quay lại những buổi sáng cô thức dậy trước Chip và nằm trên giường ký họa anh trong khi anh đang ngủ. Những ký ức trở nên thật sống động với mùi bút chì, với cảm giác từ mặt giấy dưới các ngón tay cô, sự mềm mại của những cái gối sau lưng cô. Cô rùng mình, đóng cuốn sổ ký họa lại, cho bút chì vào lại trong hộp, rồi đẩy cả hai thứ ra xa mình hết mức có thể.

Mike hồi hả bước ra khỏi căn phòng, đi vào bếp và làm cho mình trông có vẻ bận rộn trong lúc cân nhắc về những khả năng lựa chọn của mình. Anh không thể ép Annabelle nói chuyện với mình, và ngay cả khi việc đó diễn ra, hai người đã không dành đủ thời gian bên nhau để có thể trao đổi tâm sự những câu chuyện đời. Nhưng anh không khỏi nhận ra cô đã khéo léo né tránh chủ đề này. Không hề có câu quen thuộc “Em sẽ cho anh biết

về cuộc đời em nếu anh cho em biết về cuộc đời anh,” nghĩa là hoặc cô không quan tâm, hoặc cô đang giấu điều gì đó. Cả hai khả năng đều đáng bực mình như nhau.

Vì anh đang thiếu ngủ nghiêm trọng, còn Annabelle đang chịu tác dụng của thuốc giảm đau, lúc này đương nhiên không phải là thời điểm cho những cuộc trao đổi nghiêm túc, nhất là khi khả năng dung nạp thuốc an thần của cô cũng chẳng khá hơn với đồ uống có cồn.

Anh có thể làm một trong hai việc. Rút lui, hoặc có thể nhắm mắt đi bừa vào một vùng đất nguy hiểm, nếu như chưa phải anh đã ngập đến tận cổ trong đó. Lựa chọn thận trọng bây giờ là rút lui và tạm gác chuyện này lại một dịp khác.

Anh múc chỗ súp còn lại vào các hộp đựng, cho một nửa vào ngăn mát, phần còn lại vào ngăn lạnh. Thịt gà được anh chia thành từng suất đủ một người ăn. Với chúng, cô có thể ăn được vài bữa.

Sau khi lau bàn bếp, sàn nhà và dọn sạch chậu rửa, Mike nhận ra anh đã cạn hết lý do để tránh mặt Annabelle. Anh quay trở lại phòng ngủ, nửa hy vọng cô đã ngủ. Nhưng cô không ngủ.

“Bếp đã sạch tinh tươm rồi.”

“Liệu có chuyện gì mà anh không giỏi không?”

Anh ngồi xuống giường bên cạnh cô. “Cái này thì anh sẽ không cho em biết đâu.” Đôi mắt cô vẫn nhắm, và Mike có cảm giác như một người chết đuối bị chìm xuống lần thứ hai. Anh tiếp tục nhắc nhở mình rằng họ vẫn chưa biết nhau đủ lâu hay dành đủ nhiều thời gian bên nhau để tạo nên một mối liên hệ mạnh mẽ, ngoại trừ về tình dục. Mối liên hệ đó đã hiện hữu từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Annabelle đặt bàn tay trên đùi anh, và cô bắt đầu lần theo đường may phía trong ống quần anh. Chỉ cần có thế. Việc một bên dây đeo áo mảnh như sợi mì spaghetti của cô tuột khỏi bờ vai cùng cái nhìn tới-đây-yêu-em-đi chẳng giúp gì được anh. Mike khó nhọc nuốt khan và đặt bàn tay mình lên bàn tay cô, ngăn cô lại.

“Sao thế?” Annabelle rút bàn tay cô từ dưới bàn tay anh ra, và đưa nó lên tìm tới hàng khuy áo sơ mi của anh.

“Muộn rồi, anh cần phải về.”

“Về ư?”

“Phải, tốt nhất có lẽ nên thế.”

Annabelle nhích lại gần hơn. Cô liếm môi, lướt bàn tay xuống theo ngực áo sơ mi của anh cho tới vạt khuy cài. Không khó để đoán ra anh đang muốn cô. Điều đó cũng rõ ràng như chỗ căng phồng lên dưới quần anh.

“Anh có thể ở lại.”

“Cảm ơn em, nhưng anh không thể.”

“Nhưng tại sao? Em cần anh.”

CHƯƠNG 7

Thứ Annabelle cần và thứ cô muốn là hai điều khác nhau.

Không phải Mike có gì phàn nàn về chuyện làm tình.

Chúa cũng biết hai người họ gần như quá nóng bỏng để có thể kiểm soát được. Kết hợp lại, họ toả ra sức nóng đủ để làm tan băng ở địa cực. Anh muốn cô cần anh. Anh muốn trở thành một phần trong hạnh phúc của cô, cũng như muốn cô là một phần tạo nên hạnh phúc của anh.

“Belle. Đừng nói ra những gì em không có ý nói.”

Những lời này làm cô ngừng lại. Hay cũng có thể do giọng điệu của anh. Tất nhiên, lúc này anh đã ở mức tột cùng của giới hạn chịu đựng, và khi thật, chuyện này quả thực làm anh phải trả giá, song anh nhất thiết từ chối gục ngã trước một cô gái chỉ cần đến anh cho nhu cầu sinh lý. Cho dù làm tình với cô nàng quả là thần tiên. Lần đầu tiên trong đời anh, tình dục dù mê hồn vẫn là chưa đủ.

Annabelle với lấy tấm chăn ở cuối giường đắp lên cái áo hai dây thoáng dang và cái quần soóc cô đang mặc. Khi anh đưa tay tới để chạm vào cô, cô thu mình lại tránh đi.

Tuyệt lắm. Anh quả là khéo léo. “Belle, anh phải làm việc buổi sáng, và anh cần ngủ. Gần như cả tối hôm qua anh phải thức trực.”

“Tất nhiên rồi, như anh muốn thôi.”

“Thế nghĩa là gì?”

“Có thể em không có đầu óc xuất chúng như anh, nhưng ngay cả vậy em cũng biết còn nhiều lý do hơn chuyện anh cảm thấy mệt mỏi. Nếu không tại sao anh lại muốn về?”

“Có thể vì cứ mỗi lần anh có cơ hội được thấy chút ít về con người em, em lại đẩy anh ra ngoài. Và mặc dù những lần làm tình thật tuyệt, như thế vẫn là chưa đủ. Anh thích em. Rất nhiều. Nếu em đang tìm một anh chàng bạn tình, anh đã sẵn sàng, và thẳng thắn mà nói, anh không nghĩ mình có thể chấp nhận thêm một thất bại nữa ngay lúc này.”

Tuyệt làm sao, cô nhìn anh chăm chăm như thể anh là một gã ngốc. Có lẽ cô vừa ghi được một điểm. Điều gì ở cô đã khiến anh phát điên lên vậy? Cái gì khiến anh muốn coi cô là của anh và giữ cô cho riêng anh? Tại sao anh lại muốn giới thiệu cô với mẹ anh? Anh nhắm mắt và co người lại. Nom anh có vẻ tuyệt vọng, thậm chí cả với chính mình. Chúa ơi, thật bối rối làm sao. “Nghe này, anh xin lỗi. Anh phải đi. Anh sẽ thu xếp để Wayne và Henry có thể giúp em cho tới khi em khá hơn. Hãy nhớ liên lạc với bác sĩ Doyle. Số điện thoại của ông ấy có trên tờ chỉ dẫn các bác sĩ cung cấp cho em.”

“Ý anh là sao khi anh nói không thể chấp nhận được một thất bại nữa?”

Khi thật, anh không hề muốn đi sâu vào việc đó lúc này - mà cũng có thể là vào bất cứ lúc nào. “Có những chuyện đang diễn ra không được suôn sẻ lắm. Đó là một câu chuyện dài.”

“Và anh nghĩ em chỉ viện đến anh vì tình dục?”

“Không phải thế sao?”

Cô áp ba ngón tay lên môi anh, buộc anh phải im lặng và ngăn anh khỏi nói quá nhiều. Như thế không phải anh đã làm vậy rồi. Những ngón tay cô run rẩy, và anh nhận ra bàn tay mình đang ôm vòng quanh eo cô. Anh hôn lên lòng bàn tay cô, hôn lên các ngón tay cô, rồi đứng dậy ra về.

“Mike, đợi đã.”

Anh dừng lại. Rất có thể vì anh là một gã ngốc. Chắc chắn vì anh là một gã ngốc rồi. Cô đã kiểm soát được anh tới mức làm anh thấy bối rối.

Annabelle nhích lại gần hơn. “Anh biết đấy, trước đây chưa bao giờ em cảm thấy thế này. Em chưa bao giờ muốn ai như em muốn anh.”

“Phải.” Tại sao điều đó chỉ khiến anh rầu rĩ? Bất cứ gã đàn ông nào khác hẳn đã nhảy căng lên vui sướng. Anh quay người lại, bước ra phía cửa.

“Đợi đã.”

Mike dừng bước và hít một hơi thật sâu. Anh không quay người lại. Anh thực sự không muốn nhìn cô thật xinh đẹp, đang bị thương và đầy bối rối, thậm chí còn đôi chút đau khổ. Anh nhấn mạnh vào phần đau, nhưng thế đấy, anh xứng đáng được có chút thoải mái sau những gì đã trải qua.

Hai cánh tay vòng quanh anh từ phía sau, ngực cô ép sát vào lưng anh. Cô giữ lấy anh thật chặt.

“Em muốn anh, Mike. Nhưng điều đó không có nghĩa là em không thích anh. Em thích anh, anh biết mà. Em rất thích anh. Chỉ là em cũng rất muốn anh.”

Anh quay lại và chìm chìm trong đôi mắt cô. Để thừa nhận, cô đã phải cố gắng rất nhiều, cũng nhiều gần bằng những nỗ lực anh vừa phải gồng

mình lên khi định quay bước ra về.

Dường như cô có vẻ không chắc chắn. “Có được không? Vào lúc này thế đã đủ chưa?”

Cảm giác nhẹ nhõm lan khắp người anh, và mọi sợi cơ trên cơ thể anh dường như chùng xuống. Anh đưa hai cánh tay ôm lấy cô, và khi cô nhìn anh, đôi mắt cô thiếu chút nữa đã khiến anh quỳ gối xuống. Anh không dám chắc lúc trước mình có thể dứt áo ra về không. Còn lúc này đây, khi cô nhìn anh như thế, không đời nào có chuyện anh ra về, nếu cô muốn anh ở lại.

“Anh sẽ ở lại nếu em muốn. Tất cả phụ thuộc vào em.” Annabelle kéo đầu anh xuống cho một cái hôn rồi đẩy anh lên, hai bàn tay cô vẫn nắm trên mái tóc anh. “Anh sẽ kể cho em biết tất cả những gì xảy ra với công việc của anh chứ?” Mike gật đầu.

“Là một câu chuyện dài, phải không?” Cô lại hôn anh. Móng tay của cô cọ trên da đầu anh, làm cho mái tóc của anh, bên cạnh vài thứ khác, dựng đứng lên. “Anh đồng thời còn có thể thư giãn thoải mái.” Cô với tới dây khuy áo sơ mi của anh. “Chúng mình có cả đêm.”

Annabelle cởi khuy áo sơ mi của anh ra, lướt hai bàn tay cô trên ngực anh, và khi cô đưa chúng lướt qua hai núm vú phẳng lì của anh, anh cứng người lại. Cô yêu cách cơ thể anh phản ứng lại với từng động tác của cô. Cô hôn lên núm vú của anh, tim anh đập thành thịch như búa máy dưới đôi môi cô, và khi hai bàn tay cô luồn vào trong áo sơ mi của anh ở hai bên vai, những múi cơ của anh căng lên dưới các ngón tay cô. Cô lột cái áo sơ mi ra và đẩy anh nằm xuống giường, quỳ xuống bên cạnh anh trong lúc cô bận rộn tháo khoá thắt lưng của anh ra.

Cô hôn anh, đùa nghịch với anh, lắng nghe những thay đổi trong hơi thở của anh khi cô kéo khóa quần anh xuống, và đưa bàn tay nắm lấy quanh vật cương cứng của anh. Cây đèn trên bàn đầu giường tạo nên những hình bóng, làm nổi bật những đường nét của các múi cơ bụng anh đang căng lên - những đường rãnh cô đang dùng môi để lần theo.

Mike nâng hông lên, kéo quần dài và quần đùi xuống, rồi hất giày, tất và cả quần dài đi. Hai chân anh dang ra, và dường như anh đang nín thở. Mắt họ gặp nhau khi bàn tay anh ôm lấy quanh bàn tay cô, bóp lại chặt hơn cô nghĩ cô nên làm, rồi di chuyển bàn tay cô lên trên và xuống dưới. Một giọt chất lỏng lấp lánh dưới ánh sáng.

Bàn tay Mike thúc giục cô di chuyển mỗi lúc một nhanh hơn. Khi cô nhẹ nhàng đưa bàn tay còn lại lướt quanh đôi trái bóng của anh, từng sợi cơ trong cơ thể anh dường như đều căng hết cỡ.

Hai trái bóng của anh căng lên trong bàn tay cô trong lúc cô tiến lên rồi lùi lại, ngậm lấy phần đầu đầy nhạy cảm trước khi lướt đôi môi xuống phía gốc, cho tới khi đầu của nó chạm vào tận sâu trong họng cô. Vị của anh, mùi của anh, cùng âm thanh của những tiếng kêu tắc nghẹn từ anh làm cô như bay bổng lên cao hơn bất cứ lúc nào trước đây, cao hơn nhiều những gì cô từng biết mình có thể đạt tới, trong khi anh thậm chí còn chưa chạm tới cô.

Cô ngậm chặt lại mạnh hơn, dùng bàn tay lần theo sau đôi môi lên và xuống cột trụ đàn ông của anh. Bàn tay anh siết chặt lại nắm lấy tóc cô trong khi một tiếng rên rỉ bật ra khỏi anh, thúc giục cô tiếp tục, làm cô muốn điều khiển anh, đúng như anh từng điều khiển cô.

Cô nghe thấy anh cầu xin và siết chặt hơn vòng kiểm soát của mình quanh vật cương cứng của anh, đưa anh vào sâu hơn cô nghĩ mình có thể, và khi cô khẽ gạt móng tay lên đôi trái bóng của anh, anh đẩy cô ra đúng

lúc anh bùng nổ. Cô chưa bao giờ chứng kiến điều gì tương tự, phun trào ra từng đợt, từng đợt, sức mạnh của nó truyền sang bàn tay cô, rải tung ra trên ngực và bụng anh.

Mike đã kiệt sức. Tất cả những gì anh có thể làm là thở, chân tay anh chột nặng như chì, và anh đưa cánh tay quét qua trên mắt để gạt mồ hôi khỏi trán, nhưng khi đưa được cánh tay lên đó, anh đã cạn sạch năng lượng. Đó quả là khoảnh khắc đáng kinh ngạc, mãnh liệt nhất... Anh giật nảy lên khi cảm thấy thứ gì đó man mát chạm vào làn da bụng đang nóng bỏng của mình. Annabelle đang lau cho anh bằng một chiếc khăn mát. Chúa ơi, thậm chí anh còn không nhận ra cô đã rời khỏi giường. Okay, vậy là anh đã lĩnh giải gã ích kỷ của ngày, và anh sẽ bù lại cho cô đầy đủ ngay khi anh có thể cựa quậy được.

“Em không làm anh đau chứ?”

Chúa ơi, có phải cô đang đùa không thế? Anh hăng giọng và thực sự nỗ lực lật mình sang bên để đối diện với cô. Trông cô có vẻ... bận tâm. “Không, em không làm đau anh, làm anh kiệt sức thì có, nhưng theo một cách tuyệt diệu.”

“Ồ. Okay. Anh đã làm em lo suốt một phút đấy.”

“Em yêu, em không thể vắt cạn một anh chàng như thế và trông đợi anh ta sớm hồi phục lại.”

“Em xin lỗi.”

Mike ngồi dậy, và các cơ bụng anh có cảm giác như thể vừa tập gập bụng hai trăm lần. Anh quàng cánh tay quanh hông cô, kéo cô lại gần, hôn lên đôi môi sưng phồng của cô, chạm vào lưỡi cô. Quý tha ma bắt, cô mới

nóng bỏng làm sao; anh không thể tin nổi, nhưng anh đang cương cứng trở lại.

Giữa những cái hôn, anh đỡ cô nằm xuống, cởi cái áo bó căng qua đầu cô, và cởi nốt cả cái quần soóc cô đang mặc. Hai bàn tay anh đùa bỡn trên ngực cô, và miệng anh cũng gia nhập. Lưỡi anh trêu chọc với núm vú của cô, lăn qua lăn lại một bên giữa hai hàm răng, và làm tương tự với bên kia bằng các ngón tay.

Mike trượt bàn tay xuống theo cơ thể cô tới khu vực tam giác bí ẩn. Cô thật nóng và ướt, và khi anh chạm vào cô, cô rên lên, ép sát vào bàn tay anh. Mike quờ quạng với về phía ngăn kéo bàn đầu giường để lấy hộp bao cao su anh đã ném vào đó lúc trước, nhưng bàn tay anh lại chạm phải một thứ khác.

“Mike, làm ơn... nữa đi.”

“Em muốn nữa sao?”

“Vâng.” Annabelle đang run bần bật. Anh lấy BOB ra khỏi ngăn kéo và ngắm nghía nó trong lúc cô thúc người vào bàn tay anh. Món đồ này thật to, màu đỏ tím, có một nhánh rung, và hai nút bấm ở cạnh chỗ lắp pin.

“Nhắm mắt vào, và anh sẽ cho em điều em muốn.”

Ngay khi mắt cô nhắm lại, anh rút tay của mình lại và cho BOB vào. Hai mắt cô mở bừng ra khi chiếc máy tạo rung lấp đầy trong cô. Ngay khi anh đẩy nó chạm đích, anh bấm vào cả hai nút, và cô bật người lên đón nhận nó. Cô đưa hai chân lên, đặt bên chân không bị thương lên đệm, và vào khoảnh khắc cây rung chạm vào âm vật của cô, Annabelle hoàn toàn bùng nổ. Anh chưa bao giờ từng thấy cảnh tượng nào khêu gợi đến thế. Lưng cô cong lên, và cô lớn tiếng đòi hỏi thêm nữa, và anh đáp ứng cô. Cô chộp lấy

bàn tay anh, tự mình tạo nên một nhịp điệu, và khi anh không theo được đúng chỉ dẫn của cô, cô hất tay anh ra và tự thỏa mãn mình.

Anh chưa bao giờ thấy bồng bồng lên như thế. Mike vớ lấy một cái bao cao su và đeo vào, và lấy BOB ra ném sang bên. Anh quỳ xuống giữa hai chân cô, và tiến vào từ phía sau. Lần lên đỉnh của cô bắt đầu kéo dài. Những rung động truyền qua cô tới anh. Anh tiến vào thật mạnh, cơn sóng khoái cảm của cô bắt đầu dâng cao, ép lấy anh, siết chặt quanh anh, kéo anh vào sâu hơn. Những rung động và cơn cực khoái của Annabelle hợp lại đã đẩy anh lên đỉnh mãnh liệt tới mức mắt anh hoa lên. Annabelle nằm phục úp bụng xuống, và anh cũng nặng nề đổ ập xuống theo cô. Anh nằm đó, vẫn ở sâu trong cô, những cơn run rẩy sau địa chấn lan đi khắp người họ, và ôm lấy cô cho tới khi cả hai đã trở bình thường trở lại. Khi anh nghĩ mình có thể đứng dậy, anh rời khỏi giường và bỏ bao cao su đi. Cô đã ngủ thiếp đi khi anh quay lại giường. Cô lật người lại, dùng vai anh làm gối, và gác chân lên người anh trong lúc vẫn tiếp tục ngủ. Mike hôn lên trán cô rồi chìm vào giấc ngủ, ôm cô trong vòng tay với nụ cười trên khuôn mặt.

Sáng hôm sau, khi Mike về nhà, tắm rửa và thay quần áo, anh kiểm tra tin nhắn trong điện thoại di động. Có ba tin nhắn của Nick. Anh khóa cửa căn hộ, gật đầu chào bà Kravtsov trên đường ra khỏi nhà, và bấm nút gọi nhanh.

“Cũng đến lúc cậu cần gọi cho tôi rồi. Chuyện gì đang diễn ra giữa cậu và cô em vợ ngọt ngào của tôi vậy?”

“Chào Nick. Không phải đáng ra cậu đang quấn quýt với cô vợ mới cưới sao? Hai người đã kết hôn được bao lâu rồi nhỉ? Một tuần đúng không?”

“Chín ngày và...” - có một khoảng ngừng - “mười bốn giờ hôn nhân đầy hạnh phúc... trong phần lớn thời gian. Tuy vậy, tôi không tán thưởng lắm việc trang hoàng lại nhà cửa trong tuần trăng mật.”

“Bọn tôi cần thu xếp xong vụ mua bán với Premier Motors và đảm bảo ngôi nhà an toàn với Dave, sau đó chúng tôi sẽ lên đường đi Italia. Tôi có một cuộc gặp đã lên lịch với người của Alfa Romeo. Bọn họ cho chúng tôi thuê xe trong hai tuần.”

“Có điều cậu sẽ phải làm việc vào kỳ nghỉ trăng mật.”

“Tôi có thể nói gì? Tôi đã cưới một người phụ nữ hoàn hảo.”

“Rosalie có đó với cậu không?”

“Tất nhiên, cô ấy còn có thể ở đâu được nữa?”

“Hãy giúp tôi một việc. Hỏi cô ấy Chip và Becca là ai?”

“Chip là thứ tên gì vậy?”

“Tôi không biết. Sao cậu không hỏi vợ cậu đi?”

“Okay, chờ máy nhé.”

Mike băng qua đường khi đèn tín hiệu chuyển màu và đợi máy Nick.

“Cô ấy nói Becca từng là bạn cùng phòng với Annabelle vài năm trước. Lee nói Annabelle chưa bao giờ đưa cô ta về nhà và có vẻ kín tiếng về thời gian em cô ấy sống xa nhà. Nhưng vậy đấy, kỳ thực Lee và Annabelle cũng không gần gũi lắm. Đợi đã... Lee nói cô ấy nghĩ có thể Becca có một người anh trai. Cô ấy không nhớ tên anh ta, nhưng có thể là Chip lắm. Mà những câu hỏi vừa rồi là sao vậy?”

“Annabelle chưa bao giờ nói với Rosalie về một anh chàng đã chết tên là Chip sao?”

“Chip chết rồi ư?”

“Đúng thế, đó là lý do khiến cô ấy thôi không vẽ nữa.”

“Lee không biết gì về bất cứ anh chàng đã chết nào cả. Cậu vẫn chưa nói chuyện gì đang diễn ra giữa cậu và Annabelle.

Vinny cứ không ngớt nói về hai người các vị.”

“Vinny luôn quá to mồm.”

“Phải, nhưng chỉ vì ông ấy quan tâm. Cậu không còn bèn mảng tới nhà hàng, và Mona nói thậm chí cậu còn bỏ cả bữa tối hàng tuần với mẹ cậu.”

“Tôi dám thề cậu và Vinny chẳng khác gì hai bà lão tọc mạch. Tại sao các vị không tìm tới cuộc sống của một ai khác để bới móc hả? Không có sự trợ giúp của hai người, tôi đã có quá đủ thứ để lo rồi.”

“Cậu cần gì sao?”

“Chỉ một công việc mới, vài trăm nghìn đô, à, và nhiều khả năng cả một luật sư giỏi nữa.”

“Chuyện này thì có gì liên quan tới Annabelle chứ?”

“Chẳng gì hết. Vào lúc này, mối quan hệ giữa hai chúng tôi là thứ duy nhất sáng sủa trong cuộc sống của tôi, vậy nên đừng lục vấn nữa, được không? Chúng tôi mới vừa định hình mọi thứ, và không cần ai nhúng mũi vào chuyện này cả.”

“Mike, rắc rối của cậu là gì vậy?”

“Không có gì cậu có thể giúp. Một trong các thành viên đang làm việc tại bệnh viện quả thực đúng là một vụ kiện về sai phạm hành nghề đang chờ xảy ra, và khi tôi nói lên lo lắng của mình, phản ứng của các thành viên còn xa mới có thể gọi là hưởng ứng. Nếu tôi tới Ủy ban Tư cách hành nghề của tiểu bang New York phàn nàn, tôi sẽ bị phản pháo, chưa nói tới chuyện bị mất việc, tiền đầu tư và phải chào tạm biệt tất cả mồ hôi công sức đã bỏ ra.”

“Cậu cần tổng khứ gã đó ư? Chẳng lẽ cậu không thể đe dọa rút lại khoản tiền mặt đầu tư ban đầu của cậu để buộc họ tổng khứ gã đó sao?”

“Nick, tôi đã phát hiện ra các sai sót. Tôi đã thay đổi y lệnh. Tất cả đều nằm trên các bệnh án. Khi cuối cùng ông ta gây ra tai họa - và thế nào cũng sẽ như thế - tôi sẽ phải giơ đầu chịu báng vì tội đã ngậm miệng. Bên cạnh đó, tôi sẽ không thể sống nổi với chính mình nữa. Tôi không thể để ông ta tiếp tục hành nghề kiểu đó.”

“Thế nếu cậu đe dọa không chỉ tố giác ông ta, mà cả những thành viên còn lại thì sao? Theo cách đó họ sẽ phải trả giá, cậu vẫn giữ được ghế cho cái mộng của mình đồng thời thỏa mãn được lương tâm, và bọn họ sẽ phải tự lo thân.”

Mike buộc phải thừa nhận đó không phải là một ý tưởng tồi. “Có lẽ như thế sẽ có hiệu quả.”

“Nếu cậu cần một luật sư giỏi, tôi tin chắc văn phòng của tôi có người có thể đảm đương được vụ đó.”

“Nick...”

“Này, cậu biết có thể tìm tới đâu khi cần rồi đấy. Nếu cậu không cần, tốt thôi. Vậy nên hãy chấm dứt trò Quý ông Độc lập vợ vẫn đi - cậu đang lãng phí thời gian quý báu. Cậu đã bắt đầu tìm một chỗ làm khác chưa?”

“Tôi không biết mình sẽ làm gì. Sau trải nghiệm vừa rồi, tôi không rõ hành nghề tại đây là nơi tôi muốn hay không nữa. Tôi đã làm việc cần mẫn. Tôi tuân thủ quy tắc hành nghề, và nhìn xem chuyện đó dẫn tôi tới đâu. Hơn nữa, chắc chắn tôi sẽ không phải là nhân vật được ưa chuộng khi tin tức lan ra, và tôi không nghĩ có thể rời khỏi chỗ làm hiện tại với lời đánh giá tích cực.”

“Cậu đang làm đúng. Làm sao bọn họ có thể dựa vào đó chống lại cậu.”

“Rất dễ thôi. Càng nghĩ kỹ về chuyện này, tôi càng thấy tình hình tệ hại. Tôi có thể tìm một công việc tại bệnh viện. Họ luôn tìm kiếm các bác sĩ để phụ trách các ca hiểm nghèo.”

“Có khi cậu sẽ muốn làm vậy trước khi đe dọa tống khứ tay thành viên kia. Chỉ là một gợi ý thôi.”

“Phải, cảm ơn cậu vì nó.”

“Này, thế một người bạn thân để làm gì đây?”

“Cậu nói sao về việc cho tôi dùng ngôi nhà tại Hampton vào dịp Ngày Tưởng niệm... Ồ, và cho tôi thuê một chiếc xe để đi tới đó nữa?”

“Cậu đang lên kế hoạch hẹn hò với Annabelle đấy à?”

“Nói cho cùng, cậu có gì không tán thành về cô ấy đây?”

“Tôi không biết nữa. Chỉ trong một phút, cô nàng quyết định đính hôn với một tay tổ chức tang lễ mắc dịch, rồi chỉ một phút sau lại nóng bỏng đến phát cuồng lên với anh bạn thân nhất của tôi, một chàng bác sĩ. Điều đó khiến tôi tự hỏi liệu cô nàng có đang toan tính gì hay không. Cậu biết chuyện này chưa? Bà mẹ cô nàng quả là một nhân vật ấn tượng, và bà đã cố hết cách để gả chồng kỳ được cho cả Rosalie lẫn Annabelle kể từ khi họ tròn mười tám tuổi.”

“Cậu đã cưới Rosalie.”

“Phải, nhưng cô ấy chưa bao giờ muốn phải kết hôn. Điều đó lại khác. Cô ấy chỉ kết hôn với tôi vì cô ấy không thể sống thiếu tôi. Chứ không phải vì bà mẹ muốn cô ấy lấy chồng hay vì tôi có tiền. Cô ấy lấy tôi vì yêu tôi. Tôi là một gã không thể cưỡng lại được.”

“Còn tôi thì không chắc?”

“Làm thế quái nào tôi biết được? Tất cả những gì tôi biết là nếu cậu rõ bà mẹ cô ấy nóng lòng thúc giục các con gái lấy chồng danh giá đến thế nào, khi đó hẳn cậu sẽ cẩn thận nhìn trước ngó sau và thực hành tình dục an toàn.”

“Lạy Chúa, đủ rồi đấy. Cậu chẳng biết gì về Annabelle hết. Cậu cần nghĩ lại đi. Điều gì làm cậu nghĩ cô ấy sẵn lòng nghe lời mẹ mình hơn Rosalie?”

“Cô ta đã đính hôn với một gã khốn. Tại sao cô ta phải lên kế hoạch tổ chức đám cưới với một gã khốn nếu cô ta không bị bà mẹ xúi bẩy?”

“Tôi không biết. Nhưng điều tôi biết rõ là ở Annabelle Ronaldi còn có nhiều điều đáng kể hơn vẻ ngoài bắt mắt, và tôi đang rất hào hứng khám phá những bí mật đó.”

“Tôi chắc là thế rồi. Nhưng mẹ kiếp, Mike, cậu không thể đi khám phá bí mật của một cô nàng nào khác sao? Sao cậu cứ phải chọn đúng cô em vợ tôi thế? Nếu chuyện này kết thúc không hay, hậu quả có thể thực sự thâm.”

“Nếu không, kết quả sẽ rất tuyệt. Tôi thích cô ấy. Rất nhiều. Cho dù cậu có nói gì đi nữa, tôi cũng không nghĩ lại đâu. Vậy nên cậu tốt hơn nên làm quen dần với chương trình đi. Nào, cậu có cho tôi sử dụng ngôi nhà hay không hả?”

“Cậu sẽ đưa Dave tới đó chứ?”

“Có, tôi đoán thế, nếu Annabelle đồng ý đi, chúng tôi sẽ mang Dave theo.”

“Chúa ơi. Bây giờ chúng tôi sẽ phải thu xếp phòng Dave cho cả ngôi nhà trên bãi biển nữa.”

“Annabelle và tôi có thể làm chuyện này khi chúng tôi tới đó.”

“À phải, đúng rồi. Tại sao tôi lại có cảm giác hai người sẽ quá bận rộn với việc khám phá những nơi chốn bí mật của nhau nhỉ?”

“Tôi không biết... có thể vì cậu không còn là trẻ con nữa.”

“Khá lắm. Tôi sẽ để trợ lý của tôi cùng con trai cô ấy tới đó dịp cuối tuần này. Họ sẽ thu xếp phòng Dave cho ngôi nhà trên bãi biển.”

“Cảm ơn Nick.”

“À phải, đương nhiên rồi. Có điều, cậu biết đấy, hãy cẩn thận. Tôi không tin Annabelle.”

“Nick.”

“Tôi xin lỗi, anh bạn. Nhưng như cậu đã nói đấy, tôi không biết gì về cô gái này. Chỉ là tôi có một dự cảm không hay.”

“Tôi là người lớn rồi. Tôi có thể tự lo được cho mình.”

“À, phải rồi. Nhưng nếu cậu bị cản vào mộng, đừng có trách tôi đã không cảnh báo trước.”

“Okay. Tôi sẽ cảnh giác. Giờ bỏ qua chuyện đó đi. Dù sao tôi cũng sắp xuống tàu điện ngầm rồi.”

“Hãy cho tôi biết những gì xảy ra với các thành viên, tôi sẽ đảm bảo Louis có trong tay mọi thông tin trong trường hợp cậu cần một luật sư. Cứ báo cho cô ấy, cô ấy sẽ thu xếp tất cả.”

“Không cần thiết đâu, nhưng dù sao cũng cảm ơn.”

“Cô ấy sẽ đưa cho cậu chìa khóa ngôi nhà trên bãi biển khi cậu qua lấy cái xe của Dave.”

“Dave có một cái xe ư?”

“Phải, tôi lái chiếc Mustang khi sống cùng nó. Không cần thiết để Dave rụng lông ra khắp những chiếc xe khác. Bên cạnh đó, nó thích những rung động của động cơ.”

“Đã có ai nói với cậu cậu thật điên rồ chưa?”

“Rồi, vợ tôi luôn nhắc tôi điều đó hàng ngày.”

“Hẹn gặp sau nhé, Nick.”

Mike ngất liên lạc và lên đường đi làm với nụ cười trên khuôn mặt. Sự nghiệp của anh có thể đang lâm nguy, nhưng ít nhất anh cũng sắp có một dịp cuối tuần tuyệt vời nếu Annabelle có thể đi được.

Tâm trạng Annabelle không được tốt. Cô thức dậy một mình với mắt cá chân đau giần giật và không có gì ngoài một tờ giấy ghi lời nhắn đặt trên gối của Mike nói rằng anh đã cho Dave ăn và dắt nó đi dạo, sau đó anh phải về nhà thay đồ để đi làm. Ít nhất anh cũng ký tên kèm với XXX. Cô hoàn toàn chắc chắn chúng có nghĩa là những cái hôn.

Tiếng kêu rì rì của cửa an ninh vang lên, vậy là cô rời khỏi giường. Tập tễnh đi qua phòng tới cửa, cô bấm nút liên lạc nội bộ. “Ai đấy?”

“Annabelle, mình đây, Becca. Mở cửa ra nào.”

“Becca?” Annabelle bấm nút mở cửa an ninh rồi bắt đầu mở khóa cửa. Một tiếng rủa, rồi sau đó là một tiếng huých nặng nề vang lên khi cô lùi lại để mở cửa căn hộ ra. Becca đang đứng đó... cùng với hành lý.

“Cậu đang làm gì ở đây vậy?”

Becca đá cái túi hành lý của cô vào, thổi mấy sợi tóc vàng xòa xuống mắt, rồi ôm lấy Annabelle. “Mình biết cậu mừng phát điên khi trông thấy mình, cho dù cậu có nói gì đi nữa.” Vị khách lùi lại ngấm nghĩa Annabelle từ đầu đến chân. “Trông cậu có vẻ đang đau ốm. Hài lòng nhưng đau ốm. Mình tới đây để trông nom cậu. Giờ hãy về giường nằm xuống trong khi tớ xem qua một vòng mọi thứ.”

Đầu Annabelle bỗng quay mòng mòng. Ôi Chúa ơi. “Nhưng, Becca...”

Becca xua cô vào phòng ngủ và chỉnh những chiếc gối trong lúc cô chờ đợi. Annabelle làm theo như một cún con ngoan ngoãn, và khi đã tới đủ gần giường, cô trao đôi nạng lại cho cô bạn và ngồi xuống mép giường. Becca ra hiệu bảo cô nằm xuống, cô làm theo. Đôi co với Becca cũng chỉ vô ích một khi cô nàng đang có hứng vào vai Florence Nightingale [35].

“Nào, người bệnh cảm thấy thế nào? Rõ ràng bác sĩ Flynn đã không để rời cậu khỏi mắt anh ta đủ lâu để cậu có thể gọi điện cho người bạn thân nhất của cậu.”

Annabelle đành buông xuôi trước màn thăm vấn của Becca, đồng thời bắn khoăn tự nhủ nên làm gì để chuẩn bị sẵn sàng cho việc cô bạn gặp mặt anh. “Ôi, mình xin lỗi, Bec. Mình đã phải dùng thuốc giảm đau, chúng làm mình mù mẫm cả người đi, nhưng đúng đấy, anh ấy tới đây sau giờ làm, chuẩn bị cho tờ những món ăn tuyệt vời, và ở lại qua đêm. Ngoại trừ trận cãi cọ và việc mình vừa làm bong gân mắt cá chân, đó quả là một buổi tối thực sự thú vị.”

“Hai người đã cãi nhau sao?” Becca hất đôi giày khỏi chân và co người ngồi xuống cuối giường, cẩn thận tránh phần mắt cá và bàn chân đang bị băng bó của Annabelle. Cô đưa hai cánh tay ôm quanh hai chân và tựa cằm lên đầu gối.

“Bọn mình có chút hiểu lầm... à phải, vài chuyện hiểu lầm. Mình hơi bực dọc vì không thể đi lại thoải mái được. Không chỉ thế, mình dám thề rằng những viên huốc giảm đau đã làm mình xử sự như một ả loạn trí vậy. Thậm chí mình còn nhắc tới Chip. Trước đây mình chưa bao giờ nói về Chip cả.”

Becca với lấy một cái gối, chèn nó vào giữa lưng cô và phần đuôi giường kiểu cũ bằng kim loại. Cô dùng bàn chân thúc nhẹ vào Annabelle. “Cậu cần

làm thế. Có khi những viên thuốc giảm đau không hề làm cậu loạn trí đâu. Có thể chúng giúp cậu bớt trầm uất hơn.”

Annabelle đưa hai bàn tay lên ôm lấy mặt, nhớ lại những gì cô và Mike đã làm ở ngay đây, trên chiếc giường này. Chúa ơi. “Phải, thế nhưng trầm uất không phải là cách mình sẽ dùng để mô tả về bản thân tối hôm qua. Cả đời chưa bao giờ mình thấy thoải mái đến thế.”

“Mặc dù mình thực sự hạnh phúc vì cuối cùng cậu cũng làm tình trở lại và thích thú với nó, song có nhiều hơn một cách để chìm vào trầm uất. Cậu đã biến nó thành một mối quan tâm toàn thời gian. Mình dám thề cậu cần tới gặp một bác sĩ tâm lý.” Becca lướt các ngón tay lên mái tóc gần như màu bạch kim của cô, vuốt nó trở lại đúng vị trí. Kiểu tóc của cô thật hoàn hảo - cắt ngắn hơn phía sau gáy, dài hơn ở hai bên hàm, với những lớp lượn sóng.

Annabelle sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có được mái tóc như Becca. Becca là một trong những cô gái hoàn hảo với mái tóc, làn da, chiều cao và cân nặng, và một tính cách thật tuyệt. Cô dễ mến tới mức thậm chí một cô gái cũng không thể ghét cô. À, dù có thì cũng không quá nhiều. “Người Italia không đi gặp bác sĩ tâm lý - chúng tôi đi xưng tội.”

“Mình có thể thấy cách đó thực sự có hiệu quả với cậu. Cậu cần đối diện với cái chết của Chip. Mà thậm chí gia đình cậu có biết về Chip không?”

“Mình biết nói gì đây? Rằng mình chung sống trong tội lỗi cùng một người đàn ông trong hai năm cho tới khi anh ta chết, và sau đó mình quay về nhà ư? Như thế hiệu quả hẳn còn hơn cả mỹ mãn. Nhiều khả năng mẹ mình sẽ chuyển tới St. Joseph. Bà ấy có ghế cầu nguyện riêng của mình ở đó nữa kia.”

“Chip chỉ ở lại cùng chúng ta có vài tháng, như thế đâu có phải là “sống cùng nhau”. Sự thực là ông anh mình đã sà vào chỗ bọn mình thì đúng hơn. Cậu đã không hề sống trong tội lỗi theo nghĩa đen cho tới khi mình chuyển đi. Khi hai người còn sống cùng nhau, mình có thể hiểu tại sao cậu giấu chuyện đó. Nhưng sau khi anh ấy mất, họ sẽ chẳng bao giờ biết được trừ khi cậu nói ra. Và còn mình nữa chứ? Cậu không thấy lạ sao khi bọn mình là bạn thân nhất của nhau suốt bốn năm qua, vậy mà mình chưa từng gặp gia đình cậu?”

Annabelle rên lên. “Sao cậu lại muốn gặp họ chứ? Cậu biết họ có thể là một cơn ác mộng khủng khiếp đến thế nào rồi còn gì.”

“Vì mình yêu cậu, cô bạn thân mến. Cậu đã gặp gia đình mình rồi.”

“Mình có thể sống một cuộc đời dài và hạnh phúc mà không cần bao giờ phải gặp qua bà mẹ đó của cậu, còn bố cậu cũng tệ chẳng kém, theo một cách im ắng, ủ ê hơn. Hơn nữa, cậu cần gặp họ làm gì? Lúc nào mình chẳng kể về họ. Như thế cũng giống như cậu đã quen họ rồi.”

Becca tụt xuống khỏi giường, vừa bước đi quanh phòng ngủ vừa cầm lên rồi lại đặt xuống hết thứ nọ đến thứ kia. “Hai thứ đó không phải là một, và cậu cũng biết thế.”

“Cậu muốn quay trở lại chủ đề đó, hay cậu muốn nghe về tối hôm qua đây?”

Becca ngoái lại liếc nhìn Annabelle và hấp háy đôi lông mày. “Mike nghĩ mình đang sử dụng anh ấy chỉ vì tình dục. Cậu có tin vậy không?”

Becca quay người lại, tựa người vào tủ áo, bắt chéo chân rồi trả lời.

“Cậu đang làm thế thật.”

“Phải, nhưng mình cũng thích anh ấy.”

“Ồ, và cậu giỏi thể hiện cảm xúc của mình tới mức anh ta biết điều đó?”

Annabelle ngả đầu xuống gối. “Được rồi, mình đã quá đè nén bản thân. Mình thừa nhận nó, được chưa? Mình đang cố thay đổi chuyện đó. Mình nói với anh ấy rằng mình thích anh ấy. Rất nhiều.”

“Tốt đấy. Vậy giờ mình đoán mối quan hệ đã trở thành chính thức rồi. Cậu có một anh chàng bạn trai. Mình đã nói với cậu thế rồi.”

“Phải, cậu vẫn hay nói thế.”

Becca cầm bức ảnh chụp hai người được lồng khung lên. “Có thể cậu sẽ bắt đầu làm theo lời khuyên của mình. Nói về Chip chẳng đến nỗi giết chết cậu đâu. Cậu còn khối lý do để sống.” Cô chuyển sự chú ý từ bức ảnh sang Annabelle. “Mike dường như không bận tâm tới thái độ gàn dở thu mình lại của cậu. Nhiều khả năng anh ta nghĩ nó hơi lạ lùng. Điều đó có thể khiến một số anh chàng tháo lui đấy.”

“Becca? Vậy theo cậu, cậu biết đấy... Phải mất bao lâu trước khi cậu có thể làm chuyện đó trở lại?”

Becca trở lại chỗ của cô lúc trước phía cuối giường, song lần này cô nằm nghiêng người ngang qua giường. Cô kéo gối kê xuống dưới đầu. “Mình chưa hiểu gì cả, nhưng có phải chúng ta đang nói về chuyện yêu đương không vậy?”

“Đúng thế. Buổi tối sau bữa ăn chiều đó... khi chuyện đó kết thúc, mình và anh ấy nằm kia... cùng nhau nếu cậu hiểu mình đang nói gì. Thế rồi một phút sau, mình dám thề rằng anh ấy đã lại sẵn sàng vào cuộc. Và mình

thăm nghĩ, “Ái chà... được thôi!” Nhưng rồi anh ấy đứng lên và đi vào phòng tắm.”

“Mình đoán hai người có dùng biện pháp an toàn.”

“Có.”

“À, nếu người ta đang dùng bao cao su, hiển nhiên không thể chinh chiến hơn một lần mà không thay chúng.”

“Ồ. Nhưng khi anh ấy quay lại giường, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

“Cậu có cho anh ta biết cậu muốn làm tình nữa không?” Annabelle thờ dãi. “Không.”

“Cậu biết đấy, anh chàng này là một bác sĩ chứ không phải Kreskin Đáng Kinh Ngạc.”

“Khi anh ấy quay lại và chẳng làm gì cả, mình đã ngủ thiếp đi.”

“Cứ sống đi và học hỏi. Ít nhất cậu cũng đã được yêu đương. Mình đang trải qua đợt hạn hán dài nhất trong lịch sử. Mình đã dùng hỏng hai chiếc máy tạo rung kể từ lần cuối cùng có một đối tác thực sự. Biết đâu Mike lại có một ông anh trai.”

“Không. Anh ấy là con một.”

“Phiền quá nhỉ. Dẫu vậy mình vẫn rất nóng lòng muốn gặp anh ta. Liệu tối nay anh ta có qua không, hay cậu sẽ kéo anh chàng về đây trải qua dịp cuối tuần? Chúng ta có thể gặp nhau tại ngôi nhà trên bãi biển. Kể từ khi ly dị, bố mẹ mình chẳng mấy khi dùng đến nó nữa - vì không còn cần giấu các bạn tình vụng trộm.”

“Còn nhớ khi gặp Mike mình có nói anh ấy rất giống Chip không?”

“Có.”

“Thế này nhé, mình không nói bừa đâu. Mình xin thề cậu và anh ấy có quan hệ họ hàng với nhau. Trông anh ấy cứ như anh em sinh đôi của Chip vậy.”

“Ồ, thôi nào, chắc cậu phóng đại lên rồi.”

“Không hề. Thậm chí mình còn lấy cả một bức tranh cũ ra xem lại vì nghĩ mình đang đáp chuyến Tốc Hành Mất Trí tới Thành Phố Tâm Thần. Mình không muốn cậu bị sốc nếu gặp anh ấy.”

“Nếu?”

“Mình không biết khi nào sẽ gặp lại anh ấy, và cũng không có vẻ gì cậu sắp chuyển tới đây ở hẳn. Mình sẽ phải làm việc, vậy nên cậu sẽ bắt tàu quay về vào ngày mai chứ, phải không nào?”

“Okay, mình sẽ đi, chừng nào cậu hứa sẽ sớm đưa anh ta tới giới thiệu.”

“Mike làm việc rất nhiều, và trong một thời gian nữa mình sẽ không đi đâu cả. Anh ấy nói mình cần phải mang cái ủng cố định bàn chân xấu xí này và tập thể dục quanh nhà trên đôi nạng trong vài tuần. Mình sẽ không ló mặt tới bãi biển cho tới khi hoàn toàn lành lặn.”

“Thật tiếc là cả Neiman lẫn Bloomie không cung cấp đồ y tế. Nếu có hẳn họ đã thiết kế một cái ủng có kiểu dáng thuận mắt hay ít nhất cũng có màu sắc một chút.”

Annabelle đảo mắt tránh đi và thấy Mike đã để lại một cốc ủ đựng đầy cà phê, một ly nước và những vỉ thuốc giảm đau của cô bên đầu giường. Cô nhấp một ngụm cà phê nóng, và phải thừa nhận việc Mike ở lại qua đêm quả thực có đem đến vài điểm tích cực, trong đó quan trọng nhất là cà phê - và với một kẻ nghiện caffeine như cô, việc này cũng đã nói lên rất nhiều.

Cô với lấy thuốc giảm đau. “Có lẽ mình có thể tự trang trí nó.”

Becca bật cười thành tiếng. “Đó là điều mình rất thích trông thấy đấy.”

Becca dọn sạch căn hộ của Annabelle, cho dù nó cũng không cần gấp tới việc này cho lắm. Hoặc Annabelle đã đổi tính đối nết, hoặc cô nàng đã gọi dịch vụ dọn nhà tới. Nhưng vì chẳng có việc gì khác để làm, cô bận rộn với việc lau dọn một nơi vốn đã sạch bong. Cô thấy lo lắng về Annabelle, lau dọn là một phương pháp hoàn hảo để giải tỏa căng thẳng, cho dù đó là một công việc rất hại đến các móng tay, và đó chính là lý do tại sao Annabelle luôn né tránh nó bằng mọi giá. Becca không ngại lau dọn, cô không thể tin vào điều này, song quả thực cô đang thoáng cảm thấy chút ghen tuông khi biết Annabelle không thực sự còn cần tới cô nữa. Có thể Mike đã làm còn nhiều hơn chỉ đơn thuần nấu ăn. Hừm... thật thú vị. Cô lấy miếng cọ bếp ra, kỳ cọ chậu rửa trong bếp vốn đã sạch tinh tươm, rồi nhìn xuống bộ móng tay chẳng khác gì cơn ác mộng của mình. Mà kiểu gì cô cũng không thể nuôi móng tay được. Những cái móng tay dài và đất sét không thể đồng hành với nhau. Cô nghĩ tới bức tượng mới nhất của mình và ước gì không phải rời khỏi nó. Cuộc hẹn của cô với ông chủ phòng trưng bày sẽ diễn ra sau hai tuần nữa, và cô muốn chụp ảnh những tác phẩm mới để thêm vào ca-ta-lô cá nhân của mình.

Annabelle đã thể hiện sự quan tâm tới các tác phẩm của cô, nhưng theo quan điểm của Becca làm thế là lừa đảo. Annabelle thích các tác phẩm của cô vì cô nàng yêu quý cô, và cũng chính vì thế cô từ chối. Khi cuối cùng cô có được thành công, cô muốn biết chắc đã tự mình làm được điều đó. Khi

cô cười vào mũi mẹ cô với thành công của mình, cô sẽ được làm thế mà không phải băn khoăn tự hỏi liệu cô đã tự leo lên tới vinh quang bằng sức lực của bản thân hay nhờ vào người khác.

Becca xịt nước lau lên tấm gương trong phòng tắm. Cô ngắm nghía hình ảnh của mình trong gương giữa những cái bọt và mỉm cười, hạnh phúc với bản thân lần đầu tiên trong đời. Cô thích con người mình đã trở thành. Cô đã tự lập trong hai năm kể từ khi Chip chết. Cô đã dành thời gian nhìn lại cuộc sống của mình và biến nó thành một thứ đáng tự hào. Trị liệu và thời gian đã đem lại hiệu quả. Cô không còn phải lo lắng về Chip. Anh cô đã ở một nơi tốt đẹp hơn. Cô không còn phải vào vai trọng tài giữa anh trai và bố mẹ cô, hay giữa bố cô và mẹ cô. Cô chăm lo cho bản thân, và lúc này như thế là đủ. Tất nhiên, cô thấy thiếu vắng một mối quan hệ. Và tình dục đi kèm một mối quan hệ. Rất nhiều. Nhưng cô không thấy tiếc nuối gì những mối quan hệ tồi, và vì tất cả những anh chàng cô gặp qua cho tới lúc này đều là những sai lầm, cô chẳng gặp chút rắc rối nào trong việc không tìm kiếm ứng viên đúng. Ít nhất là lúc này.

Lúc này đây, cô chỉ thấy lo lắng về Annabelle. Cô nàng không có khẩu vị tốt lắm về đàn ông. Đầu tiên là Chip. Cho dù Becca yêu quý anh trai, anh không phải là người bạn trai chu đáo nhất trên đời. Trước khi anh ốm, cô từng gay gắt chê trách ông anh là một kẻ không chấp nhận được. Tất nhiên, nếu tính đến mối qua hệ giữa bố mẹ họ, cách xử sự của anh cũng chẳng đáng ngạc nhiên, song thế cũng không có nghĩa là Annabelle không xứng đáng được hưởng khá hơn. Ít nhất Chip cũng sẵn sàng cưới Annabelle, cho dù bạn cô từ chối. Điều cuối cùng Annabelle muốn là chứng minh bố mẹ cô đúng. Họ đã nói cô chỉ quan tâm tới tiền của anh, và cô gái không hề muốn gì từ chúng.

Khi Annabelle gọi điện báo cô đính hôn với Johnny, Becca đã khấp khởi hy vọng. Thật không may, Johnny làm Chip trông giống như một bạch mã hoàng tử. Chính vì thế cô đã không để mất thời gian nhảy lên một chuyến

tàu tới New York để kiểm tra mối quan hệ mới của Annabelle. Ít nhất anh chàng này nghe có vẻ cũng biết cần làm gì với cơ thể một phụ nữ. Không mấy ngạc nhiên; nói cho cùng, anh ta là bác sĩ. Anh ta hẳn phải biết ít nhiều. Anh ta cũng mang hoa tới, nấu ăn, và cả tình trạng căn hộ của Annabelle, cả lau dọn nữa. Luôn là một dấu hiệu tốt. Cô đã ném thử món súp của anh ta và phải thừa nhận cô cảm thấy rất ấn tượng. Anh chàng này chắc chắn có thể trở thành đầu bếp nếu nghề bác sĩ của anh ta không được suôn sẻ.

Becca ngó qua Annabelle - vẫn còn phải dùng thuốc giảm đau. Cô nàng đúng là một người nhẹ dạ đúng nghĩa. Becca bắt đầu chuyển sang phòng làm việc và sắp xếp lại bàn để máy tính. Annabelle đã chõng chất tất cả giấy tờ của cô nàng thành một đống trên bàn, và Becca sắp xếp lại chúng hết như ngày trước, khi hai người còn ở chung. Cô lọc riêng ra những thư tín linh tinh, tập trung các hóa đơn lại một chỗ, và không khỏi thấy buồn khi chẳng tìm thấy bức ký họa nào trên các tờ giấy. Cô trông thấy một cuốn sổ ký họa, nhưng khi cầm nó lên và mở ra, cô mới phát hiện ra tất cả các trang đều trắng tinh. Cô đặt hộp bút chì lên trên cuốn sổ và vô tình làm di chuyển con chuột.

Máy tính của Annabelle bừng sống dậy khỏi chế độ chờ và một loạt hình trình chiếu tự động chạy qua màn hình. Becca ngăm nhìn các bức ảnh và mỉm cười khi thấy một bức ảnh của Chip và Annabelle. Không phải bức ảnh cô từng thấy trước đây. Thật đáng kinh ngạc, anh trai cô lại mặc một bộ vest sẫm màu và đang nhảy với Annabelle. Hai người áp sát vào nhau đầy thân mật, và cái nhìn trên khuôn mặt anh trai cô...

Becca bấm vào bức ảnh, màn hình chuyển sang bức ảnh tiếp theo. Khi thật. Cô kéo biểu tượng của iPhoto lên và mở thư viện ảnh ra, lần tìm qua từng bức ảnh cho tới khi tìm thấy người đàn ông bánh bao trông giống hệt Chip song không phải là anh. Becca không tin nổi vào mắt cô nữa. Cô in phần chụp cận cảnh khuôn mặt của anh ta, cùng bức ảnh anh ta đứng bên

chú rẽ ra. Nếu không để ý tới màu mắt, vết gầy trên sống mũi và khuôn miệng, hoàn toàn có thể nghĩ anh ta là Chip. Thật đáng kinh ngạc. Người ta vẫn nói ai cũng có bản sao giống hệt của mình, song cô chưa bao giờ thấy qua hai người giống nhau đến thế nếu không viện đến phẫu thuật thẩm mỹ.

Annabelle đã không hề đùa bỡn khi nói Mike giống hệt Chip. Hai người chắc chắn phải có mối liên hệ nào đó. Bác sĩ Mike Flynn. Ái chà. Giờ Becca không chỉ lo liệu anh ta có đối xử tốt với Annabelle không, mà cô còn lo lý do duy nhất Annabelle hò hẹn với anh chàng tội nghiệp kia là vì sự giống nhau đáng kinh ngạc của anh ta với mối tình đã mất của cô nàng. Chẳng cần phải là Einstein để có thể nhận ra rắc rối đang chờ phía trước.

Cô nhìn chăm chăm vào bức hình cho tới khi mắt đau nhức. Mike trông quá giống anh trai cô. Người anh trai cô vẫn nhớ trước khi nhớ tới bệnh ung thư của anh. Cô dụi mắt, từ chối chảy thêm nước mắt vì quá khứ. Cô cầm lấy hai bức ảnh vừa in và cho vào ba lô của mình; cô cần tìm hiểu một chút ngược trên cây phả hệ của mình để xem cái cảnh này từ đâu chồi ra. Cô sẽ phải làm một việc cô vẫn lảng tránh lâu nay - cô cần tới gặp bố mình.

CHƯƠNG 8

Annabelle nằm trên trường kỷ trong phòng làm việc mới của mình, nhìn chung đang chán ghét cuộc đời. Cái ủng cố định bàn chân trông cũng xấu xa như bất cứ tội lỗi nào. Sau mười phút đứng, mắt cá chân của cô đau giần giật từng cơn. Buộc phải nằm xuống trường kỷ với một túi đá chườm chân, cô nhìn quanh những tác phẩm được các nghệ sĩ đang tràn đầy hy vọng gửi tới, trong khi Ben - Người Nâng Đỡ treo những bức tranh và bày các tác phẩm điêu khắc, toàn vào sai chỗ. Cho dù những chỉ dẫn của cô có cụ thể rõ ràng đến thế nào, dù cô đã vẽ sơ đồ mặt sàn với vị trí chính xác cho từng tác phẩm, nhưng khi cô để Ben đảm trách việc thực thi chúng, kết quả sắp xếp luôn sai bét. Thật muốn phát điên.

Điện thoại của cô phát ra hai tiếng bíp, cho biết có một cuộc gọi tới từ ngoài phòng trưng bày. Cảm ơn Chúa. Cô thực sự không nghĩ cô có đủ kiên nhẫn để nói chuyện với Ben về anh chàng mới nhất muốn trở thành Jackson Pollock vừa tìm đến họ. “Annabelle Ronaldi. Tôi có thể giúp gì được?”

“Con có biết gọi điện cho con khó đến thế nào không hả? Mà tại sao con phải nghi?”

“Chào mẹ, con, ừm... bị một tai nạn nhỏ và bong gân mắt cá chân, đồng thời đứt một dây chằng. Con không thể đi lại được nhiều bằng bên chân đó, nhưng ổn rồi.”

“Con tự làm mình bị thương, và mẹ được biết tin theo cách này sao?”

“Vậy con nên làm thế nào? Đăng tin trên tờ Post chắc? Có gì ghê gớm đâu chứ.”

“Con vẫn cứ luôn hậu đậu như thế. Con luôn trở về hàng ngày với những vết xước và bầm tím. Mẹ xin thề con thật may khi chưa bị vết sẹo kinh khủng nào. Đúng vậy không?”

“Mẹ, cơ thể con hoàn toàn không có sẹo. Con không hậu đậu. Con linh hoạt. Có sự khác biệt đấy. Con đang làm việc, và bàn chân con đang đau. Mẹ có cần gì không ạ?”

“Chúng ta cần nói chuyện về Ngày của Mẹ.”

“Okay. Tốt thôi. Mẹ cứ nói đi ạ.”

“Cái gì? Tôi là mẹ. Các cô cậu mới là người phải lên kế hoạch, và tôi trông đợi được đối xử như một bà hoàng ít nhất vào một ngày trong năm. Những đứa con do chính tôi đẻ ra...”

“Okay, okay. Có lẽ Richie và con có thể đặt chỗ ở đâu đó.”

“Nhưng Rosalie luôn là người lên kế hoạch...”

“Vâng, nhưng Rosalie chuẩn bị đi nghỉ trăng mật. Con không chắc chị ấy có kế hoạch bay từ Italia về dự Ngày của Mẹ với mẹ.”

“Mẹ không biết. Nick là con một. Làm sao cậu ta có thể để mặc bà mẹ tội nghiệp một mình vào ngày quan trọng đó chứ?”

Annabelle giữ im lặng và cố ép mình suy nghĩ. Cô đã uống nửa viên giảm đau, và biết rõ tư duy của mình bị chúng làm ảnh hưởng nghiêm trọng. Điều cuối cùng cô muốn làm là nói ra những gì cô thực sự nghĩ - rằng Ngày của Mẹ được nghĩ ra để tạo nên thêm một ngày lễ, một dịp cần

thiết phải mua thiệp chúc mừng và quà tặng, qua đó cho bà mẹ một thứ nữa để kiểm soát con cái. Như thế 102 giờ làm việc vẫn còn là chưa đủ vậy.

“Con tin chắc bà Romeo vẫn còn những người thân khác để cùng kỷ niệm Ngày của Mẹ. Thế còn bố thì sao? Tổ chức Ngày của Mẹ không phải là việc của bố sao?”

Đầu dây bên kia im lặng. Ồ, lại thêm một lần như thế. Tuyệt làm sao. Không gì có thể sánh bằng một bữa tối gia đình đẹp đẽ khi thứ duy nhất quá đặc quánh là sự căng thẳng. “Con sẽ gọi cho bố kiểm tra để biết chắc bố chưa lên kế hoạch cho cả ngày hôm đó. Có thể chúng ta sẽ ra ngoài ăn chiều, rồi sau đó tới Vườn Thực Vật. Con dám cược là đã lâu lắm rồi mẹ chưa tới đó.”

Nhiều khả năng là chưa, kể từ khi bà tháp tùng chuyển đi cuối cùng theo lớp của Annabelle cho môn sinh học lớp chín. Khi thật, cô thích nơi đó, song Chúa không cho phép cô được phép đi hưởng thụ cho riêng mình. Annabelle tự hỏi liệu có phải mẹ cô đang tự làm khổ bản thân vì một nguyên nhân tâm lý sâu xa nào không, hay hoàn toàn chỉ là để chỉ đạo con cái. Chưa bao giờ có cuộc nói chuyện nào diễn ra mà mẹ cô không nhắc tới việc bà đã hy sinh cuộc đời cho các con. Rồi bà làm dấu thánh và đấm ngực trong lúc cầu nguyện Đức Mẹ Đồng Trinh.

“Mẹ nghe nói con gặp anh chàng bác sĩ.”

“Vâng, con có ăn tối với anh ấy. Anh ấy rất dễ mến.”

“Vậy thế nào?”

“Thế nào là sao ạ? Con và anh ấy ăn chiều.”

“Con sẽ gặp lại anh ta chứ? Anh ta có đề nghị không?”

“Có. Nhưng giờ giấc làm việc của anh ấy thật điên rồ, vì thế con và anh ấy cũng muốn để thông thả đã.”

“Thông thả? Thế nghĩa là sao, thông thả ư? Thật ngớ ngẩn. Con biết đấy, không phải con đang trẻ ra đâu. Con cần hiểu rõ giờ giấc của anh ta và làm cho mình thích ứng với nó. Nhưng cho dù con làm gì đi nữa, đừng bao giờ phàn nàn. Anh ta có quá đủ thứ đó ở chỗ làm rồi, cái này thì mẹ dám chắc.”

“Vâng, thưa mẹ.”

“Tốt. Vậy khi nào con định gặp lại anh ta?”

“Con không rõ. Con chắc anh ấy sẽ sớm liên lạc lại.” Cô không thể kìm nổi nụ cười khi cảm thấy cảm giác đầy kích thích đó, thứ cảm giác chạy khắp người cô mỗi khi cô nghĩ tới Mike.

Ben ló đầu vào phòng, và Annabelle vẫy tay với anh ta. “Mẹ, con phải gác máy đây. Sếp của con đang ở đây.” Cô ngán ngẩm đảo mắt. “Vâng, là ông sếp đẹp trai. Thế nhé, tạm biệt mẹ.”

Cô ngắt liên lạc và lập tức thấy đèn báo tin nhắn nhấp nháy. Tuyệt. Cô nhồm người dậy, và túi đá chườm rơi khỏi mắt cá chân. “Cảm ơn vì đã cứu nguy cho tôi.”

“Khỏi ngã từ thang xuống hay khỏi cuộc nói chuyện với mẹ cô vậy?”

“Cả hai. Nhưng sẽ tốt hơn nhiều nếu anh khá hơn chút nữa trong vụ cái thang. Lần sau, hãy cố gắng xem có thể đỡ được tôi trước khi một phần cơ thể tôi chạm đất không nhé.”

“Tôi sẽ làm tốt nhất có thể.”

Ben nhìn chăm chăm vào những tấm màn giấy Nhật cô đã mua để che đi những món đồ nghề hội họa. “Khi tôi thu xếp xưởng vẽ này cho cô, tôi muốn cô được bao quanh bởi những món đồ nghề hội họa. Chuyện này,” anh ta nói trong lúc chỉ vào những tấm màn, “đã làm hỏng mục đích đó. Cô không nghĩ vậy sao?”

“Có chứ. Mục đích của tôi là thế mà.”

“Chúa ơi, cô cứng đầu quá.”

Annabelle nhún vai. “Anh chỉ phát điên vì tôi nằm ngoài vòng kiểm soát của anh.”

“Không, tôi phát điên vì cô thấy bận tâm khi nhìn thấy những món đồ đó, nhiều tới mức cô viện đến những biện pháp quyết liệt để che giấu chúng đi thay vì làm điều cô nên làm. Chẳng lẽ chỉ thử một lần thôi sẽ giết chết cô sao?”

Có thể lắm, thiếu chút nữa đã là như thế lần cuối cùng cô thử vẽ. “Anh còn cần gì nữa không?”

“Ngoài một nhà quản lý phòng trưng bày không có chút quan điểm nào ư? Không. Tôi chuẩn bị đi mua đồ ăn trưa và nghĩ có thể cô muốn tôi mua cho cô thứ gì đó, vì cô đang phải nằm nghỉ.”

“À... cảm ơn anh, nhưng tôi nghĩ Mike sẽ qua mang theo bữa trưa.” Cô xem đồng hồ đeo tay. “Anh ấy chắc sắp đến rồi.”

Ben tung chùm chìa khóa lên không rồi bắt lấy trước khi nhét vào túi quần.

“Tôi sẽ làm bạn với cô cho tới khi anh ta đến.”

Anh ta ngồi xuống mép trường kỷ, nhắc bàn chân cô đặt lên lòng mình, lướt ngón tay trên mu bàn chân cô, làm cô bật cười. Cô dễ nổi máu buồn tới mức chẳng buồn cười chút nào... thực thế. Chắc cô sẽ chết vì xấu hổ mất nếu cười đến són tiểu ra hay gây ra chuyện gì kinh khủng tương tự.

Một khi Ben đã bắt đầu, phần cậu nhóc mười hai tuổi trong anh ta lập tức nắm quyền kiểm soát, và anh ta di chuyển ngược lên bụng cô, khiến cô nghiêng người cuộn tròn lại như một quả bóng, còn Ben trên thực tế đang nằm trên người cô, cố gắng kéo hai bàn tay cô ra khỏi bụng, trong khi cô đá anh ta bằng bên bàn chân lạnh lặn. Vật lộn với Ben có vẻ cũng chẳng khác gì vật nhau với Richie, vì cô chưa bao giờ nhìn nhận sếp của mình bằng cái nhìn giữa chàng và nàng.

Lần đầu tiên gặp anh ta, cô không dám chắc anh ta không phải dân đồng tính, và cô hình dung ra nếu có phải tự hỏi mình câu hỏi đó, câu trả lời sẽ chẳng làm cô bận tâm. Anh ta quá... đẹp. Có lẽ không phải là đẹp - không, anh ta quá hoàn hảo. Lúc nào anh ta trông cũng như thể vừa bước ra từ bối cảnh của Con mắt Kỳ lạ cho một anh chàng nam tính. Ngoại trừ chuyện anh ta không hề gay. À, cô hoàn toàn chắc anh ta không phải. Cô đã thấy qua đủ loại phụ nữ trong vòng tay anh ta, hay rời khỏi căn hộ của anh ta vào buổi sáng rất lâu sau khi phòng trưng bày mở cửa.

Cô đang cùng lúc vừa la hét, bật cười và bật khóc khi Mike đóng cửa ra vào lại sau lưng anh. Sau khi thành công trong việc hất anh chàng to vâm kia khỏi người mình, cô nhìn thấy khuôn mặt Mike và co rúm lại. Anh đang tím mặt. Cô vượt phẳng lại chiếc váy của mình, lúc đó đã bị đẩy lên cao tới mức nguy hiểm trong lúc nhóm người lên tư thế ngồi. Ben, gã ngớ ngẩn đó, ngồi ngay kia cười nhả nhở như một kẻ ngốc. Cô dành cho anh ta một cú đá nữa, và anh ta đứng dậy, đưa cho cô túi đá chườm, phui ống tay áo, và nháy mắt với cô.

“Được rồi, tôi đi ngay đây.” Anh ta tung chùm chìa khóa của mình lên không, bắt lấy chúng, rồi gật đầu với Mike. “Cô ấy hoàn toàn thuộc về anh.”

Hắn anh ta rất thích sống một cách nguy hiểm, vì cô dám chắc đã trông thấy hơi nước xì ra từ hai bên tai Mike.

Mike đặt đồ ăn anh mang tới xuống bàn và quan sát Ben thủng thẳng bước ra ngoài. Đó là cách duy nhất có thể dùng mô tả bộ dạng anh ta. Giống như ai đó không hề ở trong nguy cơ đe dọa bị thương tật vĩnh viễn.

Mặt Annabelle đang đỏ lựng, kéo chiếc váy của cô xuống, chỉnh trang lại áo cho phẳng phiu, rồi lò cò đứng dậy khỏi trường kỷ, túi đá chườm rơi xuống cùng lúc cô đứng lên. Cô di chuyển bằng một chân không cần tới nạng, cùng lúc vung vẩy cả hai cánh tay.

“Mike, ừm...”

Vậy đấy, anh không phải là người duy nhất không tìm ra lời để nói. Ít nhất cô cũng còn nhớ tên anh. Anh sợ phải mở miệng, vì anh sẽ không thể lấy lại được bất cứ lời nói nào tuôn ra khỏi nó, và ngay lúc này, những lời nói đó chẳng chứa đựng thứ gì hay ho. Anh thò tay vào túi đựng đồ ăn, lấy ra một chiếc sandwich, quyết định rằng nó là chiếc của Annabelle, và đưa nó cho cô cùng một lon Diet Coke và một tờ giấy ăn.

“Cảm ơn anh. À... anh muốn ngồi xuống trường kỷ chứ?” Mike nhướn một bên lông mày lên. Vừa lắc đầu, anh vừa ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh bàn làm việc của cô, xếp gọn lại các chồng giấy tờ, ảnh chụp, thiết kế và đồ lặt vặt khác để có chỗ cho những món đồ ăn, và mở giấy gói món thịt mò muối, bánh lúa mạch đen cùng pho mát Thụy Sĩ và xa lát bắp cải của mình ra. Mike đã đói ngấu từ trước lúc bước vào và bắt gặp cảnh Annabelle

đang bị Ben sờ soạng. Anh cắn một miếng, cho dù thức ăn dường như là thứ cuối cùng bụng dạ anh muốn tiếp nhận vào lúc này.

“Mike... em xin lỗi. Ben và em thường không xử sự như thế. Thực ra, trước đây anh ta chưa bao giờ động đến em...và em không nghĩ có lúc nào đó anh ta lặp lại chuyện này.”

Tất nhiên là không, nếu anh ta còn muốn sống. Mike nhai và nhấp một ngụm món đồ uống của anh. Rốt cuộc, anh vẫn cần phải nói gì đó, và theo như cô vừa thanh minh, đó chỉ là một trò đùa vô hại - ít nhất về phía cô. Còn dự định của Ben lại là chuyện khác. Mike chưa bao giờ lâm vào cảnh phải sôi máu lên vì một cô gái - anh chưa từng tìm ra cô nào đáng để anh phải tranh đấu vì nàng - nhưng khi anh trông thấy Ben ôm lấy Annabelle vài ngày trước, anh đã muốn vật đứt đầu anh ta ra rồi nhét nó vào trong cổ họng anh ta. Màn tưởng tượng đang sống động trong tâm trí anh lúc này làm cho dự định đó dường như trở nên quá hiền lành mờ nhạt.

“Annabelle, anh không chắc nên nói gì lúc này. Anh đoán chúng ta nên nói về những triển vọng.”

“Những triển vọng?”

“Phải, những gì em và anh trông đợi từ tất cả những gì chúng ta có cùng nhau.”

Cô tròn mắt nhìn anh trong lúc mân mê miếng giấy gói chiếc sandwich của cô.

Okay, việc này sẽ không suôn sẻ rồi. “Em đoán chúng ta cần nói về điều anh muốn... về những gì chúng ta muốn từ...”. Cô sẽ khiến anh nói ra nó, phải vậy không? Những từ kinh khủng đó. “... mỗi quan hệ này.” Xong rồi. Nó đã được nói ra, và cô đã không bỏ chạy. Mà cô cũng không thể bỏ chạy,

nếu tính đến tình trạng của cái mắt cá chân lúc này, nhưng kể cả khi không có cái mắt cá chân giữ cô phải ngồi im, anh cũng không trông đợi cô bỏ chạy. Anh cũng không hề trông đợi cuộc đối thoại này. Thật không may, dường như nó lại rất cần thiết để tâm trí anh được bình yên.

Mối quan hệ của họ đã không diễn ra theo tiến trình thông thường của những mối quan hệ điển hình - ít nhất là không điển hình so với bất cứ mối quan hệ nào anh từng biết. Bạn thường được trông đợi mời một cô gái đi chơi. Ngủ với nàng sau lần hẹn hò thứ ba, nếu bạn may mắn và vẫn còn hứng thú. Thử cùng nhau mừng tượng ra những kế hoạch và cảm nhận về nhau. Có thể ỡm ờ vòng vo một hai lần, sau đó đợi cho tới khi nàng nhắc tới những từ đó - và trong cùng thời gian vẫn để mắt tìm kiếm điều gì đó hoặc ai đó thú vị hơn.

Chứ không phải vồ vập lấy một cô nàng tại một đám cưới. Làm tình đến long trời lở đất. Xoay xở tìm cách thu xếp một cuộc hẹn hò với nàng. Nghĩ về nàng mỗi khoảnh khắc rảnh rỗi trong ngày. Lên giường cùng nàng thường xuyên nhất có thể với sức lực con người. Và tận hưởng từng giây từng phút ở bên nàng ngay cả khi bạn đang sôi máu lên vì bức. Không, đây không phải là một mối quan hệ điển hình.

Trông cô vẫn có vẻ lo lắng. Bộ dạng bối rối của cô đã làm khởi điểm cho một thứ khác. Tuyệt lắm, chỉ một cái nhìn từ cô và anh cảm thấy mình như một con quỳ. Cô trông đợi cái quái gì ở anh mới được chứ? “Em có nghĩ chúng ta nên nói về chuyện này không?”

Annabelle gật đầu song vẫn giữ im lặng. Tới đây thì quả là cô đang thực sự hữu ích. Không gì bằng để anh đọc diễn.

“Sẽ hơi khó có một cuộc đối thoại nếu chỉ có mình anh nói.” Cô bóc tờ nhãn nilon khỏi chai sô đa. “Em không rõ anh muốn em nói gì.”

“Tại sao anh lại có cảm giác như thế em đang chờ đợi anh trừng phạt em vậy? Anh hiểu anh đã bắt gặp một cảnh tượng trông có vẻ tồi tệ. Anh đoán nó hoàn toàn vô hại từ phía em. Về phần Ben anh không dám chắc đến thế. Nhưng việc anh ta muốn gì đâu có quan trọng, phải không? Chỉ những gì em muốn mới đáng quan tâm.”

“Ái chà. Ben và em là bạn. Giữa anh ấy và em chưa bao giờ có gì khác hơn thế.”

“Okay.”

“Okay là sao?”

“Chẳng sao cả. Anh chỉ đơn giản nói okay thôi. Anh không nghi ngờ gì việc em tin không có gì giữa em và Ben.”

“Cả Ben cũng biết giữa em và anh ấy chẳng có gì hết.”

“Em có chắc vậy không?”

“Tất nhiên là em chắc. Em đã làm việc với anh ấy một năm rưỡi nay rồi, và anh ấy chưa bao giờ tỏ ra còn có gì giữa em và anh ấy ngoài tình bạn đơn thuần.”

“Anh ta có biết anh mang bữa trưa tới không?”

À, việc này khiến cô phải nghĩ ngợi. Rõ như ban ngày là anh chàng mặc dịch kia biết rõ. Giờ thì cô thấy muốn phát điên... hy vọng là với Ben...

“Anh nghĩ anh ấy đã lên kế hoạch chuyện này? Để khi anh xuất hiện và...”

“Nghĩ rằng anh ta đang ở trên người em và làm trò gì đó ngoài... cù em chẳng? Chết tiệt, phải đấy, anh có nghĩ thế. Như thế anh sẽ đi tới một kết luận sai bét, anh sẽ nổi xung lên như một gã giẻ rách đang ghen lồng ghen lộn, chúng ta sẽ cãi cọ nhau, và em sẽ đá anh. Bởi vì, hãy cùng nhìn thẳng vào sự thật, chẳng có gì hấp dẫn ở một anh bạn trai hay ghen cả, phải không nào?”

“Không. Nhưng chắc chắn có điều gì đó thú vị ở một anh chàng bạn trai thông minh. Em không rõ anh có đúng về động cơ của Ben hay không. Nói cho cùng, anh ta chưa bao giờ nhìn em hai lần...”

“Anh thấy khó lòng mà tin nổi. Có lẽ em mới là người chẳng bao giờ nhìn anh ta tới hai lần. Bên cạnh đó, lần cuối cùng em còn tự do là khi nào nhỉ?”

“Ngoại trừ tháng trước, ừm...”

“Chưa hề, kể từ khi em gặp Ben, phải vậy không?” Annabelle khoanh tay trước ngực, một cử chỉ tạo ra những hiệu ứng thật đáng kinh ngạc cho khe ngực vốn đã hết sức ngoạn mục của cô.

“Đúng thế. Vậy, tất cả chuyện này...”. Cô đưa bàn tay đi quanh một vòng. “Là để anh bắt gặp em và anh ta. Chỉ là để anh nổi cơn ghen?”

“Anh sẵn sàng đánh cá kỳ cuối tuần được nghỉ tiếp theo của mình cho khả năng này.”

“Anh có một kỳ cuối tuần được nghỉ sao?”

Mike không thể kìm nổi nụ cười nữa. Anh ngồi xuống bên Annabelle và kéo cô vào lòng. “Phải, anh có kỳ cuối tuần được nghỉ vào dịp Ngày Tưởng Niệm.” Anh không hề nhắc tới chuyện đã phải bán cả linh hồn... và thân thể

mình để có được kỳ nghỉ cuối tuần dài bốn ngày. “Anh nghĩ có thể em cũng được nghỉ, như thế chúng mình có thể ở bên nhau một thời gian tại Hamptons.”

“Tại Hamptons? Nơi những người giàu có và nổi tiếng thích tới để chơi và tiêu tiền sao?”

“Phải. Nick có một ngôi nhà tại bãi biển Westhampton, và từ khi Rosalie cưới cậu ấy, cả chị em cũng thế.”

“Chị gái em sở hữu một ngôi nhà ở Hamptons ư? Chị ấy thậm chí còn không thích bãi biển đó. Anh có nghĩ chị ấy biết không?”

Mike nhún vai. “Điều đó đâu có quan trọng gì? Hai người họ càng ít sử dụng nó, thì càng có nhiều thời gian tại đó cho em và anh. Nick nói bọn mình có thể sử dụng nó nếu muốn. Chừng nào chúng ta mang Dave theo. Thử nghĩ xem, em, anh, mặt trời và lướt sóng trong bốn ngày. Em thu xếp được không?”

“Em đã lên lịch thời gian nghỉ cho mình trong gần một năm rồi. Hiển nhiên các kế hoạch của em đã thay đổi, nhưng em vẫn còn thời gian nghỉ chưa dùng đến. Sẽ không có gì khó khăn đâu. Đó là một trong những lý do tại sao Ben có mặt tại thành phố.”

Mike thấy thật thú vị vì anh đã xuất hiện ngay cả sau khi biết Annabelle không hề thực hiện chuyến đi trăng mật của cô, song giữ lại ý nghĩ đó cho riêng mình. “Vậy chúng ta sẽ ổn chứ?”

Cô quàng hai cánh tay quanh cổ anh và hôn anh. “Phải, chúng ta thực sự ổn.”

Mike không thể không đồng ý.

“Anh ấy đề nghị mình đi nghỉ cùng anh ấy vào dịp cuối tuần Ngày Tưởng Niệm.” Annabelle di chuyển bút chì trên mặt tờ giấy thấm trên bàn làm việc, vẽ lại vẻ mặt Mike khi anh tức đến xì khói ra với cô. Anh quá thực rất dễ thương khi lên cơn ghen như thế. Cô điều khiển cây bút chì, thích thú lắng nghe âm thanh của đầu chì cọ trên mặt giấy. Thật thư giãn, cho dù chỉ là vài nét nguệch ngoạc.

Cô nghe thấy tiếng Becca thở dài. Cô biết rõ tiếng thở dài đó, ngay cả khi lắng nghe nó giữa tiếng lách cách của Acela Express [36] và âm thanh rầm rầm của một đoàn tàu đang chạy qua. Tiếng thở dài đó là màn dạo đầu cho một lời nguyện Cô Tiểu Thư Bé Nhỏ Lạc Quan của Becca.

“Ồ, mối quan hệ đang thuận buồm xuôi gió. Ái chà, một dịp cuối tuần bên nhau, đó là chuyện nghiêm túc rồi.”

“Không, chẳng phải vậy. Đó là làm tình không ngừng nghỉ, tất cả là thể thôi.”

“Nếu chỉ có làm tình không ngừng nghỉ thì tại sao phải rời khỏi Brooklyn?”

Được lắm. Cô cũng không biết tại sao họ lại rời Brooklyn. “Anh ấy muốn thứ gì đó đẹp đẽ và lãng mạn. Cậu thực sự nên trông đợi nhiều hơn. Mình biết Chip thỉnh thoảng vẫn đưa cậu đi nghỉ cuối tuần.”

“Phải, nhưng chỉ khi anh ấy có giải thi đấu bóng chày chuyên nghiệp.”

“Ồ, phải. Mình dám cược Mike sắp đưa cậu tới chỗ nào đó để gây ấn tượng với cậu, nơi nào đó lãng mạn.”

“Khu Hamptons.”

“Ái chà, đôi lúc mình cũng tự làm bản thân kinh ngạc. Chỉ là mình quá tốt mà. Nhưng tại sao cậu không thấy vui vẻ hơn vì chuyện này chứ?”

“Mình đã thấy thế khi mình nghĩ đó là yêu đương không ngừng nghỉ. Còn bây giờ, khi cậu gán cho nó đủ thứ ý nghĩa, thế đấy, mình chưa sẵn sàng cho...”.

“Một mối quan hệ yêu đương?”

“Trời ạ! Đâu có ai nói gì về yêu đương đâu.”

“Không ai cần nói gì hết. Cuối tuần này giống như một cuộc thử nghiệm. Để xem hai người có thể ăn ý được nếu ở cùng nhau không...”

“Không, không phải thế. Sẽ là một dịp cuối tuần dài, ba đêm và bốn ngày với mặt trời, lướt sóng, và yêu đương.”

“Ôi, cô bạn thân mến ơi, chẳng lẽ cậu không biết chuyện này vận hành ra sao ư? Một anh chàng ở lại qua đêm sẵn sàng dành những quãng thời gian chất lượng song không muốn gán bó lâu dài. Một dịp cuối tuần có nghĩa là anh ta vẫn còn dè dặt, nhưng đủ thích cậu để cân nhắc tới việc gán bó lâu dài. Và một dịp cuối tuần kéo dài có nghĩa là anh ta đang bay bổng tận cung trăng, song nghĩ rằng còn quá sớm để đề nghị cậu chuyển về sống với anh ta, hoặc anh ta không chắc cậu có cùng cảm nghĩ như mình. Cho dù trong trường hợp này, mình dám cược là cả hai.”

Annabelle quăng bút chì xuống và đứng dậy đi đi lại lại trong phòng làm việc mới của cô. Từ bàn làm việc tới cửa sổ rồi quay trở lại. Đôi bốt của cô tạo nên một âm thanh lạ lẫm khi giẫm lên sàn gỗ bóng loáng. “Cậu đã học

được bài đó ở đâu vậy? Có phải từ những tạp chí ngớ ngẩn cậu vẫn đọc không?”

“Bình tĩnh lại nào, cô gái. Cậu cần chút thời gian để đi tới nắm bắt được chuyện này. Mình chỉ hy vọng anh ta không ám quẻ cậu.”

“Mike không phải là người ám quẻ mình. Mà là cậu. Còn bây giờ sao chúng ta không ngừng nói về mình... ừm...”

“Cuộc sống yêu đương của cậu ư?”

“Cuộc sống tình dục. Phải rồi, cuộc sống tình dục của cậu thế nào?”

“Của cậu thú vị hơn nhiều. Cuộc sống yêu đương và tình dục của mình có thể coi là không tồn tại. Tuy nhiên, mình đang tính tới chuyện nhận nuôi.”

“Một đứa trẻ sao?”

“Không, mình nghĩ mình nên bắt đầu với một con mèo và dần dần thích ứng theo hướng đó.”

“Nghe có vẻ như một kế hoạch rồi đấy. Có thể khi đó cậu sẽ tìm được một anh chàng bác sĩ thú y dễ thương.”

“Người ta cũng chỉ có thể hy vọng thôi.”

“Đúng thế, được, mình sẽ tìm hiểu xem bác sĩ Mike có quen bác sĩ thú y nào không. Ông bác sĩ anh ấy lôi mình tới gặp không phải kiểu cậu thích.”

“Nói cho cùng đó cũng chẳng phải là điều gì ngạc nhiên, vì mình không nghĩ mình có một kiểu người ưa thích. Mình sắp tới Philadelphia rồi, thế

nên tốt hơn mình nên tắt điện thoại.”

“Okay, cảm ơn cậu vì đã lau dọn căn hộ. Mình xin lỗi đã ngủ cả buổi chiều.”

“Cũng chẳng có gì nhiều phải dọn đâu. Hãy hứa cậu sẽ sớm tới thăm mình và mang theo cả Mike nữa. Mình rất nóng lòng muốn gặp anh ta.”

“Okay, mình hứa. Yêu cậu, Bec.”

“Hãy chăm sóc bản thân, và mình cũng yêu cậu, cô bạn thân mến. Chào.”

Annabelle gác máy và cố hình dung ra cảnh Becca gặp Mike. Cô cần cho bạn mình xem một bức ảnh của anh trước khi giới thiệu họ với nhau. Cô cần chuẩn bị để Becca sẵn sàng trước cú sốc. Có Chúa chứng giám, hẳn sẽ tốt hơn nếu ai đó đã chuẩn bị trước cho cô nàng, nhưng ai có thể đây? Không có ai cô quen tại New York thậm chí biết Chip tồn tại. Và mặc kệ nếu điều đó cũng không làm cô cảm thấy có lỗi. Xin cảm ơn, xơ John Claire.

Becca rẽ vào con đường dẫn tới câu lạc bộ. Một con đường dài một dặm qua những ngọn đồi xanh rì, dẫn tới một tòa dinh thự theo phong cách Tudor được biến thành câu lạc bộ đồng quê. Bitsy giành được quyền kiểm soát Câu lạc bộ Cricket sau cuộc ly hôn, vậy là bố cô phải tìm cho mình một chỗ mới để chơi.

Cô dừng xe trước lối vào chính. Một người phục vụ mặc đồng phục đã đứng chờ sẵn mở cửa xe cho cô thậm chí từ trước khi cô kịp chuyển về số dừng và kéo phanh tay lên. Cô bật lẫy cửa. Cánh cửa được kéo mở, và một bàn tay mạnh mẽ giúp cô chui ra khỏi chiếc xe gầm thấp. Becca nắm lấy bàn tay, và khi mắt anh chàng phục vụ sáng lên, cô thầm ước anh ta đang

nhìn vào cô thay vì chiếc xe. Thật đáng tiếc. Rõ ràng anh chàng này mới đến làm việc. Chiếc xe của Becca cũng đẹp, nhưng chẳng là gì nếu so sánh với xe của vài người hay lui tới câu lạc bộ. Cô nhận vé xe, nhét một món tiền boa vào túi áo ngực anh ta, rồi vỗ nhẹ lên túi áo. Cử chỉ này giúp cô nhận được một nụ cười phỉnh phờ trong khi cô bước về phía cửa trước. Quả là một ngày buồn khi một cô gái phải nhờ tới một món tiền boa để được chú ý tới nhiều hơn so với chiếc xe của cô ta. Có lẽ cô nên bán cái xe mắc dịch đó đi và mua một cái xe cũ. Nếu thế chắc không bao giờ cô được cho phép đặt chân vào câu lạc bộ. Hừm, quả là một ý tưởng không đến nỗi quá tồi.

Cô quàng cái xách tay hiệu Dolce và Gabbana lên vai, đẩy cặp kính mát Gucci lên cao trên đầu, và vuốt phẳng lại chiếc váy không quai đeo Tracy Reese. Cô đã chọn ăn mặc để tạo ấn tượng cần thiết. Tất cả những gì cô thực sự muốn là quay về nhà, về căn hộ áp mái của cô ở Nam Philly, và mặc lên người chiếc quần soóc jean Levi's của cô cùng một cái áo phông. Thật không may, lúc này cô lại cần đến thông tin hơn sự thoải mái của mình. Cách duy nhất để tìm ra sự thật là mang đến cho bố cô điều ông muốn - một cô con gái biết cư xử, lịch thiệp và ăn mặc đàng hoàng.

Becca dành thời gian để đôi mắt cô điều chỉnh cho quen với gian sảnh tối tăm, sang trọng rồi bắt đầu tìm bố cô. Cô đi qua phòng câu lạc bộ, kiểm tra quầy bar. Ông không có ở đó. Tuyệt. Cô hít một hơi thật sâu, chưng ra một nụ cười, làm như thể đang đứng trên sân khấu, và kỳ thực tình thế lúc này cũng chẳng khác biệt là mấy. Cô dừng bước trước lối vào trang trọng của phòng ăn, và thậm chí trước khi cô kịp đưa mắt nhìn qua bên trong, người phụ trách mặc đồng phục đã hơi cúi đầu xuống chào. “Cô Larsen, rất vui được gặp lại cô.” Anh ta kẹp tập thực đơn dưới nách và ngẩng đầu lên. “Mời cô đi theo tôi. Bố cô đang đợi cô.”

Thế đấy, không chút đùa cợt. Anh ta bước đi như một viên tướng đi duyệt đội ngũ thuộc hạ, để cô theo sau. Những người cô đi qua bên cạnh

đều nhận ra và dường như không hề thấy có gì khó chịu trong trang phục của cô. Điểm đầu tiên được ghi cho Becca. Ít nhất cô sẽ không phải chịu bài lên lớp tại- sao-con-không-thể-ăn-mặc-phù-hợp-với-địa-vị-của-mình hay tại-sao-con-luôn-nhất-định-phải-làm-bố-bẽ-mặt? Cho dù những lần phải đón nhận cả hai, cô luôn cực kỳ khoan khoái vì bất cứ điều gì cô đã làm để xứng đáng được nhận chúng. Ôi, cuộc đời của một kẻ tập sự bất đắc dĩ.

Christopher Edmond Larsen đứng dậy, dành cho cô một cái gật đầu trang trọng và một cái hôn nhanh trên má trước khi kéo ghế cho cô ngồi. Cô ngồi xuống, người phụ trách để một chiếc khăn ăn vào lòng cô, sau đó đưa cho cô tờ thực đơn đã mở sẵn trong lúc một bồi bàn hối hả mang tới một ly nước.

Cô mỉm cười cảm ơn và đợi bố cô gọi chuyện trước, cách duy nhất để tránh chùng tâm trạng của ông, vì bố cô quả là bậc thầy trong việc ẩn kín không để lộ tâm trạng ra ngoài mặt.

“Đây quả là một sự ngạc nhiên ngoài mong đợi.”

Rõ ràng bố cô đang tự hỏi liệu có phải cô tới đây để xin tiền hay không. Đáng lẽ ông phải đoán ra đúng hơn, vì cô không bao giờ hạ mình xuống thấp đến thế và không thể bị mua chuộc - một phát hiện không khỏi làm ông kinh hoàng.

Becca nhấp một ngụm nước rồi đặt ly xuống bàn. “Kể cũng đã khá lâu rồi bố con mình chưa gặp nhau. Dạo này bố thế nào?”

Một bên lông mày nhướng lên, đôi môi ông bố hơi động đậy trước khi ông dập tắt nụ cười. Hừm... một vài vấn đề thực sự về niềm tin. Hoặc thế, hoặc đó là một dấu hiệu khẳng định một chút hoang tưởng đã kéo dài quá lâu. Đáng ra bố cô nên biết cô chưa bao giờ là đồng minh của Mẹ Thân Yêu

Nhất - hay của ông. Nói đến bố mẹ mình, cô là Thụy Sĩ. Bây giờ chuyện đó cũng chẳng còn quan trọng. Cuộc ly hôn đã chính thức có hiệu lực được một năm rưỡi nay.

“Bố vẫn ổn, như bình thường. Với công việc hành nghề tư và vị trí tại bệnh viện, bố rất bận rộn.”

“Thế thì tốt.” Becca sẵn lòng đổi hết gia tài của cô để đổi lấy một cái bánh mì ăn trưa hay một khoảng tạm ngưng để đưa ra yêu cầu. Cô nhìn khắp thực đơn, cố hình dung xem thứ gì sẽ dễ chịu nhất với cái dạ dày của cô. Tâm trạng căng thẳng đã làm tiêu tủng hết chút ít cô đã ăn trong hai ngày kể từ khi cô nhìn thấy bức ảnh.

“Con sẽ nói cho bố biết việc này có nghĩa là gì, Rebecca, hay chúng ta sẽ dành hết bữa ăn này cho những chuyện bông lơn đây?”

“Như thế chẳng vui vẻ chút nào cả, bố. Bố thậm chí còn chưa hỏi dạo này con thế nào.”

“Được thôi. Dạo này con thế nào?”

“Con vẫn tốt thôi. Tác phẩm của con bắt đầu được để ý đến, đây là một bước cải thiện quan trọng, và con nghĩ con có thể đã tìm lại được một người thân thất lạc lâu nay.”

“Một người thân?”

Không cần phải lãng phí thời gian. Bố cô rõ ràng chẳng vui vẻ gì khi trông thấy cô. Không có gì đáng ngạc nhiên. Có lẽ cô nên hỏi thông tin cô muốn rồi ra về để ông ăn cho ngon miệng. Cô đặt chiếc phong bì có chứa mấy bức ảnh của bác sĩ Mike Flynn lên mặt bàn. Bố cô nhìn cô dò hỏi.

“Đây là những bức ảnh được chụp vài tuần trước tại một đám cưới bạn con tham dự tại New York.”

Bố cô ngược mắt nhìn lên trên như thể cầu xin thêm sức mạnh rồi lấy mấy bức ảnh ra khỏi phong bì. Becca quan sát trong lúc ông xem qua bức ảnh chụp hai người đàn ông, và nhìn đi nhìn lại. Khi ông chuyển sang bức ảnh chụp cận cảnh khuôn mặt, dường như cả khuôn mặt ông không còn lấy một giọt máu. Ông với lấy ly nước của mình, uống một ngụm, và ho sặc sụa.

Cô đứng bật dậy khỏi ghế, còn người phụ trách vội vàng bước tới bàn của họ. Bố cô dùng khăn ăn lau khuôn mặt lúc này đầm mồ hôi của ông, đồng thời xoa tay ngăn người phụ trách và Becca lại.

Hai chân cô bỗng nặng như chì khi cô quay trở lại ghế của mình và ngồi xuống. “Michael Flynn là thế nào với bố?”

Cô chưa bao giờ thấy vẻ đau đớn hiện lên rõ đến thế trong mắt một người đàn ông.

“Bố?”

Ông nhồm người ra trước và hạ giọng hỏi. “Con vừa nói là Flynn?”

“Vâng, bác sĩ Michael Flynn. Anh ta là ai?”

“Nếu nghi ngờ của bố là đúng, cậu ta chính là anh cùng bố khác mẹ của con.”

À, quả thực cô đã không lường tới khả năng này. Một người anh em họ, hẳn rồi, một nhánh của cây gia hệ mà ông nội cô đã cắt đứt và từ chối không cho ai khác thừa nhận. Nhưng là đứa con yêu dấu của bố cô ư?

Không hề. Trước khoảnh khắc này, cô luôn tự nhủ không thể có chuyện đó. Cô không nghĩ bố mình có khả năng yêu bất cứ ai ngoài bản thân ông. Nỗi đau hiển hiện trên đôi mắt ông chỉ có thể bị gây ra bởi một trái tim tan vỡ và sự mất mát. Đến lượt cô nhấp một ngụm nước. Ít nhất cô cũng không bị sặc vì nó. Tâm trí cô quay cuồng. Một người anh? Một người anh cùng bố khác mẹ sao?

Bác sĩ Larsen đưa một bàn tay lên, và một bồi bàn chạy tới phục vụ ông. “Một scotch, nguyên chất. Một suất đúp. Rebecca?”

Cô không thể rời mắt khỏi bố mình. “Chắc chắn rồi.” Ông nhìn chằm chằm vào mấy bức ảnh, và khi ông quay lại nhìn cô, trông ông dường như già đi thêm mười tuổi.

“Bố đoán bố nợ con một lời giải thích.”

Trước đây, Becca chưa bao giờ thấy bố cô hối hận. Nếu hồi tưởng lại, dường như ông không bao giờ có bất cứ biểu hiện cảm xúc nào. Thậm chí cả những lúc ông tỏ ra hạnh phúc, dường như điều đó chưa bao giờ chân thành. Còn bây giờ, trông ông chắc chắn đang chân thành.

Ông nhìn đắm đắm vào cái đĩa trống trước mặt mình, như thể đang quan sát câu chuyện đời mình trên mặt sứ. “Con biết chuyện rồi đấy. Mẹ con và bố đã quen nhau từ khi còn nhỏ. Gia đình ông bà luôn có quan hệ gần gũi, và họ đã dự định để bố và mẹ kết hôn... vào một ngày nào đó.” Ông lắc đầu. “Bố chưa bao giờ có ý định nghiêm chỉnh với Bitsy. Bố chỉ mặc kệ chuyện đó, vì sẽ dễ hơn khi tâng lờ nó đi và hy vọng tất cả sẽ suôn sẻ.”

“Bố...”

Ông giơ tay lên ra dấu bảo cô ngừng lại. “Bố biết bố nên đứng dậy và từ chối, nhưng chuyện đó luôn có vẻ thật xa trong tương lai - nó chẳng bao

giờ có vẻ là hiện thực. Khi bố đang ở New York học nội trú, bố đã gặp một phụ nữ tên là Colleen Flynn. Bố và bà ấy hẹn hò. Bitsy cũng hẹn hò với người khác, theo những gì bố biết. Nhưng Colleen và bố trở nên nghiêm túc. Bố và bà ấy yêu nhau, nhưng bố không hề biết bà ấy có thai. Bố chưa bao giờ biết.”

Becca uống một ngụm nước. Bố cô cũng biết yêu sao? Ông hít một hơi sâu và đưa bàn tay lên vuốt mặt. “Colleen và bố đã bàn tới việc làm đám cưới khi bố học xong nội trú.

Bố và bà ấy rất hạnh phúc bên nhau, và lần đầu tiên trong đời bố cảm thấy hạnh phúc. Bố quay về nhà vài ngày vào dịp Lễ Phục sinh và dự định nói với ông bà và mẹ con về Colleen và chấm dứt chuyện đính hôn vờ vịt kia.”

Bố Becca ngẩng mái đầu bạc trắng của ông lên, và cuối cùng bắt gặp đôi mắt cô. “Khi bố nói với Bitsy bố muốn chấm dứt đính hôn, rằng bố yêu Colleen và muốn cưới bà ấy, con có thể hình dung ra phản ứng của mẹ con. Bà ấy như phát điên. Gia đình bố đe dọa tước quyền thừa kế của bố. Và hai ngày sau, cả hai gia đình cùng nhất trí sau lưng bố và đăng tin bố đính hôn Bitsy lên tất cả các trang xã hội ở Philadelphia và Boston.”

Ông lắc đầu và nhăn mặt. “Khi bố đọc được thông báo, bố liền quay về New York để nói với Colleen đó là một nhầm lẫn. Khi bố về đến nơi, bà ấy đã đi rồi.”

Ông uống thêm một ngụm nước, và mặt ông nhợt nhạt không còn màu sắc. “Suất scotch chết tiệt đó đâu rồi?” Ông nhìn quanh và không thấy người bồi bàn, vậy là ông dường như cứng rần lại và tiếp tục. “Khi bố xuất hiện tại nhà Colleen, gia đình bà ấy nhổ vào mặt bố.”

Becca nắm lấy tay ông trước khi cô kịp kìm mình lại.

Ông yếu ớt mỉm cười với cô. “Họ nói với bố bà ấy đã quay về Ireland.” Giọng nói của ông lạc đi. “Họ nói bà ấy sẽ cưới người đàn ông họ tán thành - một người không lừa dối bà ấy. Họ đe dọa sẽ gọi cảnh sát nếu bố còn dám mò đến cửa nhà họ lần nữa.”

Ông vỗ vỗ bàn tay cô và ngồi xuống, tách xa ra như trước. “Bố đã không bỏ cuộc ngay. Bố đã tìm gặp nói chuyện với tất cả bạn của Colleen để cố tìm xem bà ấy đã đi đâu. Chẳng ai biết. Gia đình bố từ chối giúp đỡ. Họ cắt đứt cung cấp tài chính cho bố để đảm bảo bố không thể đi Ireland tìm bà ấy. Bố không có tiền riêng. Vì thế, khó khăn lắm bố mới có thể trả tiền thuê nhà với thu nhập còm cõi của mình.”

Ông hít một hơi thật sâu và nhìn Becca chăm chú như thể ông đang nhìn vào quá khứ. “Bố đã đau khổ, và cho dù chưa bao giờ yêu mẹ con, bố đã chọn con đường thoát dễ dàng. Bố làm điều mọi người muốn bố làm. Bố cưới Bitsy.”

“Becca, mẹ con chưa bao giờ là người phụ nữ bố yêu. Cưới bà ấy là một hành động không công bằng cho cả mẹ con và bố. Sau từng ấy năm, bố không nghĩ bố từng quên được Colleen. Và giờ đây, biết được rất có thể bà ấy đã có một đứa con trai với bố...”

Becca gục mặt xuống lòng bàn tay. Ôi Chúa ơi, con đã làm gì vậy?

“Bố cần phải tìm họ. Để giải thích. Chúa ơi. Colleen hẳn phải căm ghét bố lắm.”

Becca thấy mừng vì cô đang ngồi, vì đầu cô bắt đầu quay như chong chóng khi nghĩ tới những hệ lụy từ hành động của cô. Bố cô hẳn sẽ đề nghị với Mike cả thế giới, và cách duy nhất để Annabelle có thể ở lại bên Mike là anh từ chối mọi thứ đi kèm với việc là một người mang dòng máu Larsen

- người bố, tiền bạc, trang riêng trên Social Register. Tất cả những gì Chip đã không thể làm. Bố cô sẽ tìm Mike và hủy hoại cuộc đời Annabelle thêm lần nữa.

“Bố những muốn nói bố hối tiếc vì đã cưới mẹ con, nhưng làm sao bố có thể? Từ nó bố đã có con và Chip. Bố biết bố chưa từng hiện hữu trong cuộc sống của cả hai con - ít nhất là không theo bất cứ cách nào đáng kể đến. Bây giờ bố muốn thay đổi điều đó, với con, và với Mike. Bố đã mất đi một đứa con. Bố không muốn mất nốt những đứa con còn lại. Dứt khoát là không, khi bố có được cơ hội thứ hai. Bố sẽ không phạm phải sai lầm cũ nữa.”

Khi món đồ uống được mang tới, ông uống hết nửa ly, đặt ly xuống, và quan sát Becca làm điều tương tự.

Cô sẽ phải nói thế nào với Annabelle đây? Trước đây Becca chưa hề nghĩ tới điều này, nhưng đáng ra cô nên cho Annabelle biết cô đã in các bức ảnh ra và định sẽ hỏi chuyện bố mình. Chúa ơi, giờ đây có vẻ như cô đã lén lút làm tất cả sau lưng Annabelle. Cô đã làm thế, nhưng không cố ý. Becca đã quá quen với suy nghĩ cái-gì-của-cậu-là-của-mình và cái-gì-của-mình-là-của-cậu trong mối quan hệ với Annabelle, vì thế cô đã chẳng hề nghĩ tới chuyện hỏi xin phép trước khi copy lại những bức ảnh. Lúc này, khi cô đã làm thế, và còn làm nghiêm trọng hơn sự xúc phạm khi mang chúng đưa cho bố cô xem, cô quả là đã đi quá giới hạn.

Annabelle thế nào cũng sẽ choáng váng khi biết bạn trai của mình chính là anh trai Chip, nhưng còn tồi tệ hơn thế, một trong hai người từng làm cuộc sống của Annabelle khổ sở trong suốt quãng thời gian cô quan hệ với Chip lại đang dự định chiếm lấy một chỗ cho mình trong cuộc đời Mike. Sau tất cả những cơn ác mộng bố mẹ Becca đã đem đến cho Annabelle khi cô và Chip sống cùng nhau, Becca không thể hình dung ra chuyện Annabelle sẽ chấp nhận chịu đựng thêm lần nữa.

Mike sẽ nghĩ gì khi anh ta phát hiện ra bố anh nhìn nhận anh như câu trả lời cho tất cả những lời cầu nguyện của ông. Một ai đó để kế thừa họ của gia đình. Một đứa con trai tiếp bước sự nghiệp của người bố. Một bác sĩ nữa để tiếp tục công việc của ông. Bố cô đã lên kế hoạch để sửa chữa lại tất cả những lỗi lầm ông gây ra cho cả cô và Chip, cho dù phần lớn nó là sự vắng mặt của ông.

Bố không phải là người duy nhất muốn có cơ hội thứ hai. Becca cũng muốn một vị trí trong cuộc đời Mike. Hẳn sẽ rất vui khi có được ít nhất một thành viên bình thường trong gia đình. Có thể khi đó cảm giác trống rỗng cô luôn cảm thấy từ sau cái chết của Chip, cảm giác hoàn toàn cô độc trên thế gian này, sẽ nguôi ngoai.

Bố cô nhấp một ngụm scotch. “Chúng ta cần gọi món để không cho bọn họ thêm thứ gì bổ sung vào kho chuyện ngòi lê đôi mách của họ.”

Cô đang quá sốc để tranh luận. “Được thôi. Con sẽ gọi một món xa lát, nhưng đừng trông đợi con ăn nó.”

Cô sẽ không thể nuốt nổi thứ gì cho tới khi báo tin được cho Annabelle. Có lẽ cô sẽ đợi đến lúc Annabelle gọi điện cho cô vào ngày mai để báo lại chuyến phiêu lưu vào giờ ăn chiều cô vừa trải qua. Hơn nữa, luôn có giới hạn cá nhân về những gì một người có thể chịu đựng. Kế hoạch dùng bữa tối với lần lượt bố rồi mẹ mình của cô tại các câu lạc bộ đồng quê của mỗi người trong vòng hai mươi bốn giờ quả thực vượt quá giới hạn cá nhân của cô. Trông đợi cô báo tin khủng khiếp này cho người bạn gái thân thiết nhất của cô thực đúng là sự tra tấn vượt quá những gì bất cứ con người nào có thể đối diện. Không, thậm chí cả Annabelle cũng sẽ hiểu tại sao Becca chờ đợi; nghĩa là nếu sau đó còn có lúc nào Annabelle nói chuyện lại với Becca. Cô uống thêm một ngụm scotch nữa, đợi cho cảm giác nóng như lửa đốt

xuống tới dạ dày và có lẽ đem đến cho cô sức mạnh cô cần để vượt qua ngày hôm sau.

CHƯƠNG 9

Bốn ngày đã trôi qua kể từ hôm Annabelle bị bong gân mắt cá chân, và cô vẫn chưa thể quen được với đôi nạng. Cô hối hả lao qua cửa nhà thờ. Okay, cô dùng vai huých mở một cánh cửa, rồi nhanh nhất có thể, đưa đôi nạng và phần còn lại của cơ thể lách qua cánh cửa quay, làm dấu thánh với nước thánh, và đưa mắt tìm qua các hàng ghế cầu nguyện xem gia đình mình ở đâu. Mẹ cô luôn khẳng khẳng muốn ngồi sát hàng trên cùng nhất có thể, và lần này bà chiếm được chỗ ở hàng thứ ba. Tốt thôi. Annabelle giật váy và kéo chiếc áo dài tay bằng vải bông sát vào người hơn trước khi tập tễnh bước xuống theo lối đi, tảng lờ những đôi mắt soi mói đang dõi theo và cùng mùi hương liệu giả tạo trong không khí.

Thật chẳng có sánh được với việc bước vào trong nhà thờ muộn giờ trên một đôi nạng để làm sống dậy tất cả những trải nghiệm ác mộng cô từng phải chịu đựng bên trong những gian sảnh thăm thẳm của nhà thờ St Joseph. Ký ức về xơ John Claire xách tai cô lôi đi xềnh xệch, điều cô hết lên lại xuống theo lối đi trước mắt toàn bộ học sinh của trường đang tấn công cô. Tất cả những người dự lễ cầu nguyện hàng ngày dịp Lễ Mùa Chay đều đã chứng kiến nỗi ê chề của cô. Lễ Cầu Kinh Tàn Sát sáng thứ Sáu, như cô đặt tên cho nó, cứ liên tục lờn vờn trong tâm trí cô theo một vòng lượn bất tận, giống như một bộ phim hạng B xoàng xĩnh chiếu lúc tối khuya trên truyền hình cáp vậy.

Ngày hôm nay chỉ bổ sung một tập mới cho xê ri Cuộc đời của Annabelle: Người Tốt, Kẻ Xấu và Kẻ Ê chề.

Đám đông quan sát trong lúc cô tập tễnh đi theo lối đi chẳng khác gì một cô dâu què ăn mặc luộm thuộm. Cái ủng để cố định bàn chân, hiển nhiên

được một anh chàng đàn ông chính hiệu thiết kế, làm chân cô trông thật xấu xí và buộc cô phải đi giày bệt ở bên chân lành. Có lẽ Chúa đã cấm chỉ anh chàng thiết kế thêm vào cho nó một cái gót, hay một cái quai hậu. Khi thật. Chẳng lạ cô lại thấy chán nản. Trông nó còn ghê hơn cả đôi giày chỉnh hình của cô Rose. Mà bản thân đôi giày đó, khi người ta nghĩ đến nó, cũng cho phép vỡ lẽ ra nhiều trong việc giải thích tính khí khó chịu gần như thường trực của cô Rose. Một tính khí Annabelle đã nhiễm phải kể từ hôm cô làm đau cái mắt cá chân ngu ngốc của mình.

Và việc buổi sáng đã không diễn ra như dự kiến càng chẳng giúp cải thiện được nó chút nào. Cô và Mike đã có một buổi tối muộn và một buổi sáng còn muộn hơn. Okay, bởi thế nên cô dễ dàng bị sao nhãng. Ai mà biết được người ta quả thực có làm tình dưới vòi hoa sen cơ chứ? Cho dù làm chuyện đó khi đứng trên một chân quả là có chút thách thức. Tuy vậy, đến muộn vào Ngày của Mẹ đúng là không thể tha thứ được và nhiều khả năng sẽ ám ảnh cô suốt phần đời còn lại.

Tập tễnh xuống theo lối đi khi đã muộn buổi lễ khiến cô lãnh trọn những tia nhìn chết chóc từ cả Mẹ và cô Rose. Bố trông như thể đã ngủ gật. Ông quả là may mắn, mẹ đang bận bịu gườm gườm nhìn cô thay vì thúc cùi chỏ vào sườn ông.

Richie dành cho cô cái nhìn ta đây biết hết thật lộn ruột, khiến cô chỉ muốn thè lưỡi về phía ông anh. Chúa ơi, cô lại đang quay về thời thơ ấu. Cô nhún gối - hết mức có thể, nếu tính đến tình trạng phải chống nạng - rồi nhảy lò cò trên một chân trong lúc cố nghĩ ra nên xử trí đôi nạng ra sao. Cô thầm nghĩ đáng ra người ta phải nghĩ ra những cái nạng có thể gập xuống được hay ít nhất cũng phải trông đẹp đẽ hơn.

Sau một quãng thời gian dường như vĩnh cửu, Rich thấy thương hại cô và cầm lấy đôi nạng đặt xuống sàn trước bệ quỳ. Anh đỡ lấy khuỷu tay cô trong lúc cô ngồi xuống ghế cầu nguyện. Chưa đầy mười giây sau khi

mông cô yên vị trên băng ghế, tất cả mọi người lại đứng lên để đọc bài kinh Cha Chúng Ta.

Mẹ cô thúc khuỷu tay vào sườn bố để đánh thức ông dậy. Rich giúp cô một tay để cô nhắc mông lên khỏi băng ghế.

“Màn xuất hiện tuyệt lắm,” anh thì thầm như vẫn làm khi hai anh em còn bé.

Mẹ lại suyt họ như ngày xưa, và buổi lễ cứ thế kéo dài miên man.

Khi lễ cầu nguyện đã gần kết thúc, Rich cầm đôi nạng lên và đưa cô ra ngoài trước đám đông, giữ cửa mở cho cô sau khi bước qua. Anh mở cửa ngoài, và ánh nắng ủa vào. Annabelle cảm thấy có thể thở được lần đầu tiên kể từ lúc cô bước vào. Nhà thờ không hề ngột ngạt - mà là bố mẹ cô.

Cô thích tới dự lễ nhà thờ, nhưng luôn đi một mình. Cô cố gắng đi vào chiều thứ Bảy để tránh bố mẹ mình. Thậm chí cô còn tránh lễ cầu nguyện lúc nửa đêm vào dịp Giáng sinh, viện cớ quá mệt. Với ngoại lệ là đám cưới Rosalie, cô đã không còn đi dự lễ cùng gia đình từ trước khi chuyển tới Philadelphia. Nếu Annabelle có thể tránh được toàn bộ cơn ác mộng “luôn là phù dâu và chẳng bao giờ là cô dâu”, hẳn cô cũng đã bỏ qua luôn cả buổi lễ đó.

Sau khi ra ở riêng, cô bỏ qua lễ nhà thờ hơn nhiều hơn là không. Sau khi Chip ốm, đi cầu nguyện đã giúp cô giữ được sự tỉnh táo. Cô không ngừng cầu nguyện mong anh qua khỏi, và khi cô biết chắc anh không thể, cô đã cầu nguyện cho một cuộc ra đi không đau đớn. Nhưng Chúa cũng không ban cho điều đó.

Cô tập tễnh tới chỗ băng ghế bên ngoài và ngồi xuống mặt ghế bê tông. Cô đưa tay lên che mắt cho khỏi nắng, và nghiêng mắt nhìn Richie, lúc này

trông như đang đội một vầng hào quang. Chắc chắn là một trò bỡn cợt của mặt trời. Cho dù cô rất yêu quý anh trai, Richie không phải là một thiên thần. “Anh đặt chỗ ở đâu vậy?”

Rich ngồi xuống bên cô và dựng thẳng đôi nạng của cô lên. “Tại nhà hàng của một người bạn thân. Ông ấy đã kịp giữ chỗ cho anh vào phút chót.”

“Đồ ăn ở đó ngon không?”

“Có. Đã hàng năm nay anh không đặt chân đến đó, nhưng trước đây thì ngon. Anh tin chắc bây giờ vẫn vậy.”

“Nếu không, em sẽ không bảo vệ anh trước cơn lôi đình của mẹ đâu đấy. Anh sẽ phải tự xoay xở lấy một mình.”

“Ái chà, cảm ơn nhiều.”

Những thành viên còn lại của gia đình rời nhà thờ sau khi bắt tay cha xứ.

Rich đứng lên và kéo cô dậy khỏi băng ghế. “Em có thể đi bộ qua vài dãy nhà được không?”

“Anh không đi xe sao?”

“Tại sao anh lại phải lái xe chứ? Mọi thứ đều nằm trong bán kính năm dãy nhà.”

“À, em không biết nữa. Có thể vì em trượt chân rơi khỏi thang, làm đứt hết dây chằng ở mắt cá chân và phải đi bằng nạng, có nghĩa là em thực sự đang bước đi bằng hai bàn tay!” Cô giơ hai bàn tay ra và chìa cho anh xem những vết rộp có dán băng sơ cứu.

“Muốn anh công đi không?”

“Không. Em muốn một chiếc taxi.”

“Ái chà, thôi nào, cố nhảy lò cò đi. Chỉ cách có hơn một dãy nhà thôi mà.”

“Chắc rồi. Okay. Không vấn đề gì.” Cô cầm lấy nạng của mình và nhắm thẳng vào bàn chân Rich, nện bẹp gí một ngón chân dưới đầu nạng bọc cao su và để lại vết trầy trên mặt da Italia màu nâu. Thật dễ chịu khi biết cô sẽ không phải là người duy nhất phải lò cò vì đang bị đau chân.

Mike yêu mẹ anh. Anh thực lòng yêu quý bà. Thế đấy, anh còn yêu cả Vinny và Mona DiNicola. Nói cho cùng, trên thực tế họ là người trong gia đình. Khi người ta có ít người thân như Mike, người ta sẽ trân trọng những người thân có được. Còn ngay lúc này, anh sẵn sàng bóp cổ cả ba.

Khi anh tới nơi đúng giờ hẹn, trong tay là món quà nhân Ngày của Mẹ, anh đã chết sững khi nhìn thấy Rita, cháu họ xa của Mona, đang ngồi cùng mẹ anh. Rita rất xinh đẹp, cao ráo, tóc vàng hoe, ngoài hai mươi tuổi, và vẫn còn độc thân. Trước khi Nick đính hôn, cô nàng đã đeo đuổi anh ta với một quyết tâm sắt đá tới mức chỉ có thể mô tả là kinh hoàng. Bây giờ, có vẻ như người đẹp lại nhắm vào Mike. Manh mối số một là khi cô nàng xưa bà cô mình khỏi cái ghế cạnh chỗ Mike. Manh mối số hai và ba là chuyện người đẹp cúi người ghé sát vào anh, với cả đôi gò ngực gần như ép lên mặt anh và thì thầm vào tai anh.

Quả là một tình huống khó xử với nguy cơ bùng nổ rất cao. Phần ngán ngẫm nhất của nó là anh không biết nên làm thế nào để né tránh tai họa. Cảm giác tội lỗi đã bắt đầu len lỏi vào ý thức của anh, và anh không hề làm gì để đáng bị như thế, làm cho tình thế càng đáng phản đối, nếu như anh có

thể làm vậy. Mike nghĩ nếu có lúc nào đó anh cảm thấy tội lỗi, ít nhất anh cũng sẽ có cơ hội làm gì đó xứng đáng với tội lỗi đó. Cảm thấy tội lỗi về một việc anh không hề làm chỉ đơn giản là không đúng.

Rita thu hút sự chú ý của tất cả đàn ông trong phòng vì cô nàng mặc trên người một bộ váy bó sát với đường xẻ cổ chạy sâu xuống tận gần tới rốn. Vinny nhìn cô nàng chăm chăm với đôi mắt lóe sáng. Phần lớn đám đàn ông đều có phản ứng như vậy, song điều đáng quan tâm không phải là họ. Phòng ăn đằng sau được dành riêng cho các thành viên “gia đình”, vì thế tất cả những phụ nữ nhìn thấy Mike và Rita cặp kè cạnh nhau đều có mối liên hệ trực tiếp với ai đó trong “gia đình” và đã quen biết anh từ khi anh còn học trung học. Theo cách nói của phụ nữ, việc Mike có một mối hẹn hò - thậm chí là ảo tưởng về một mối hẹn hò - tại một cuộc gặp mang tính gia đình như thế này có nghĩa là anh đang có một mối quan hệ nghiêm túc, cũng đồng nghĩa với việc anh đang gặp rắc rối to.

Tóc Annabelle dính bết vào sau gáy cô, mắt cá chân đau giần giật, và thái độ im lặng lạnh ngắt của bố mẹ cô bao trùm lên những người xung quanh họ như một màn sương mù lạnh lẽo khô khốc trong một phiên bản tồi của Macbeth. Cô cúi gằm xuống và tập tễnh phía sau gia đình. Cô không để ý xem họ đang đi tới đâu, thay vào đó chỉ chăm chăm nhìn xuống vỉa hè. Annabelle đã học được từ kinh nghiệm rằng những chỗ vỉa hè lồi lên do rễ cây phát triển không ăn ý cho lắm với các đôi nạng và cô cần để mắt tới các dấu hiệu báo trước.

Cô không nghĩ Ngày của Mẹ có thể tồi tệ thêm nữa cho tới khi theo sau gia đình bước qua cánh cửa gỗ dày vào trong nhà hàng nhộn nhịp đông đúc. Cô ngược mắt lên và được một nữ phục vụ bàn chào đón. “Chào mừng quý khách tới nhà hàng DiNicola.”

“DiNicola?” Annabelle đã nghĩ nổi ê chề của mình đã kết thúc khi cô tập tễnh rời khỏi nhà thờ. Nhưng không. “Richie, anh không hề nói với em anh

đã đặt chỗ tại nhà hàng DiNicola.”

“Này, em gọi điện cho anh và nói anh phải đặt chỗ cho Ngày của Mẹ, nhớ chứ? Em có biết đặt chỗ bữa trưa vào Ngày của Mẹ khó đến thế nào không? Để anh cho em hay. Kiểm vé đi dự một buổi biểu diễn của Springsteen [37] tại Garden [38] còn dễ hơn. Với Springsteen ít nhất còn có đám phe vé chợ đen. Em phải trả cắt cổ, nhưng có thể kiểm được vé. Nhưng chẳng ai phe chợ đen việc đặt chỗ nhà hàng. May mà anh đã gặp Vinny tại đám cưới Rosalie.”

“À, phải.”

Cô có cảm giác không hay về chuyện này. Cô biết Mike đã lên kế hoạch đưa mẹ anh đi ăn, vì thế rất nhiều khả năng họ cũng dùng bữa tại nhà hàng DiNicola. Nói cho cùng, theo như cách anh nói về Vinny, có thể nghĩ hai người là thân thích. Annabelle sẽ trông giống như một kẻ lén lút đi theo. Tệ hơn, sẽ giống như thế cô dàn xếp chuyện này nhằm gặp mẹ Mike. Một việc cô thực sự không muốn làm - không bao giờ. Cô đã thua hai séc trắng trong trò gậy-ấn-tượng-với-mẹ. Mẹ Chip đã căm ghét cô tới mức gần như tột độ, và mẹ Johnny đã chỉ chấp nhận cô vì cô chịu kết hôn với gã con trai lá mặt lá trái của bà ta.

Ý nghĩ về mẹ Mike khiến bụng dạ Annabelle như muốn lộn nhào lần nữa. Cả hệ thống đều hăm hở sản xuất a-xít vì người ta chẳng bao giờ biết trước được khi nào họ sẽ cần khoét vài cái lỗ qua dạ dày của chính mình.

Người phục vụ mỉm cười. “Chúng ta sẽ đi qua quầy bar vào phòng ăn phía sau. Xin vui lòng đi theo tôi.”

Như một con chuột lem ngớ ngẩn, Annabelle đi đoạn hậu và lách qua khu quầy bar đông nghịt. Khi cả gia đình dừng lại, cô thôi không bận tâm

tới số lượng nhiều đến bất thường những đôi chân phải né tránh trên đường đi và ngẩng lên xem nguyên do nào đã gây tắc nghẽn.

Ben chính là nguyên nhân. Ben xuất hiện bên ngoài trong một bộ vest. Cô chưa bao giờ thấy anh ta trong một bộ vest. Chưa từng. “Anh làm gì ở đây vậy?”

Anh ta trao cho mẹ cô một bó hoa và hôn lên gò má trát phấn của bà. “Cảm ơn bà đã có nhã ý mời tôi, bà Ronaldi.”

“Mẹ mời anh ta?” Mẹ cô đủ cả gan để tỏ vẻ tự hào về bản thân. Bà mỉm cười như thể chờ đợi một lời tán thưởng. Bà hẳn đã phải lo lắng về mức độ thiệt hại một cái nạng có thể gây ra.

“Ben không có gia đình ở đây. Tất nhiên mẹ đã mời cậu ấy. Hôm trước, lúc mẹ gọi cho con, cậu ấy đã nghe máy. Mẹ hỏi cậu ấy có kế hoạch về nhà trải qua kỳ nghỉ cùng mẹ cậu ấy không, cậu ấy đã nói với mẹ cả bố mẹ cậu ấy đều đã mất khi cậu ấy còn nhỏ. Mẹ có nói cậu ấy có thể tới vui cùng chúng ta.”

Annabelle dành cho Ben một cái nhìn nhọn hoắt như một cây thương, khiến anh ta phải lùi lại một bước. Quỷ bắt anh ta cùng điệu cười ngớ ngẩn đó đi.

Richie đưa mắt nhìn từ Ben sang cô và ngược lại. Cô dành cho Rich một cái lắc đầu, nhận được từ ông anh một cái nhún vai cho rắc rối của cô. Như thể anh cô chẳng hề tin giữa cô và Ben không có gì. Khi thật, cô chẳng thể trách nổi anh mình. Chính cô cũng đang đặt câu hỏi về chuyện đó.

Cô đợi tới khi các thành viên còn lại của gia đình đi tiếp rồi mới quay sang Ben. “Anh có thể vui lòng nói cho tôi hay chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy?”

“Ý cô là sao? Mẹ cô gọi điện cho cô và mời tôi tới cùng dự Ngày của Mẹ với gia đình cô.”

“Phải rồi, điều đó tôi hiểu, nhưng nhân danh Chúa, cái gì đã khiến anh chấp nhận một lời mời thẳng tuột như thế của mẹ tôi? Anh thừa biết bà ấy vẫn toan tính muốn gán ghép chúng ta với nhau.” Cô giơ ngón trỏ ấn vào anh ta để nhấn mạnh. “Mẹ tôi chỉ có mỗi một ý nghĩ trong đầu từ khi tôi trưởng thành - gả chồng cho tôi.” Lại chỉ tay. “Tại sao anh lại cố tình chấp nhận tham gia vào trò tra tấn đã được cấp bằng sở hữu này của mẹ tôi hả?” Thêm một cú chỉ tay nữa. “Và tại sao, biết rõ anh sẽ tới dùng bữa, anh lại chẳng đả động gì với tôi hôm qua khi chúng ta cùng đóng cửa phòng trưng bày?”. Lại chỉ tay nữa. “Anh đã có thừa cơ hội. Hừm, đáng ra anh phải cho tôi biết lúc ăn trưa.”

Ben cầm lấy bàn tay cô trước khi cô kịp chỉ tay vào anh ta lần nữa. “Có thể vì tôi muốn trải qua một quãng thời gian cạnh cô bên ngoài phòng trưng bày và không muốn nó có chút gì dính dáng tới công việc hết.”

“Anh không nghĩ đây là một việc anh cần hỏi ý tôi trước sao?” Cô giăng bàn tay khỏi anh ta.

Ben mỉm cười như thể không phải đang nói chuyện với một người muốn anh ta lăn quay ra chết. “Không, không hề.”

A-xít từ trong dạ dày Annabelle đang chực leo lên cổ họng cô. Cô nuốt vào vừa kịp lúc để tránh không cho nó gây ra nhiều tổn thất hơn ngoài làm thực quản cô nóng rát. Cô cố kiềm chế sự thôi thúc muốn tát cho anh ta một cái. Giá như họ đang ở phòng trưng bày, chắc cô đã nhắc nạng lên nện anh ta. Sau đó, khi anh ta thăm đôn, cô sẽ nói cho anh ta biết những gì cô nghĩ về anh ta.

“Đồ tự mãn hợm hĩnh...”

Ben đặt bàn tay lên phía dưới lưng Annabelle, đẩy cô đi qua quầy bar vào phòng ăn phía sau.

Annabelle bước vào phòng, đưa mắt tìm kiếm gia đình cô, song người đầu tiên cô nhận ra là Mike. Một phụ nữ gần như đang ngồi trong lòng anh. Một âm thanh lạ lùng mang âm hưởng kim loại nhấn chìm mọi âm thanh khác xuống, nghe như một hồi cồng vang lên liên hồi hay một tràng xập xèng của hormon giới tính. Cô chớp mắt, hy vọng mình đang bị ảo giác, nhưng thậm chí cả trí tưởng tượng màu mỡ của cô cũng không thể hình dung ra thứ gì như thế. Trí tưởng tượng của cô không được tốt đến thế với nỗi kinh hoàng. Nếu được vậy, chắc cô sẽ là Stephen King tiếp theo.

Cô quay sang Ben, làm như thể không hề thấy Mike và mỉm cười. “Bàn của chúng ta ở đằng kia.” Cô hát hàm theo hướng đó và ngẩng đầu cao ngang với Ben, trong khi bàn tay anh ta yên vị sau lưng cô, đưa cô tới bàn.

“Richie Ronaldi.” Cô quay về phía giọng nam cao ấm áp vừa cất lên và thấy một người đàn ông tròn trịa hói đầu với một bên lông mày và một nụ cười hết cỡ đang len lỏi qua nhà hàng đông đúc tìm tới. Rich đứng cạnh bàn của họ và bắt tay ông ta. “Vinny, bác chắc còn nhớ mẹ cháu, Maria, cô Rose, em gái cháu Annabelle, còn đây là... bạn cô ấy, Ben Walsh và bố cháu, Paul.”

Vinny DiNicola gật đầu chào lần lượt từng người và dành cho Annabelle một cái nhìn cười cợt.

Annabelle mỉm cười qua suốt màn chào hỏi, Ben đưa tay vòng qua eo cô, và cô quyết định sẽ dùng nạng nện anh ta ngay khi cô tìm ra cách để chuyện đó giống một vụ tai nạn.

Cái nhìn Mike dành cho cô khi cô và Ben tới chẳng có gì giống với thái độ anh dành cho cô khi hai người chia tay bên ngoài căn hộ của cô chưa tới hai giờ trước. Phần tệ hại nhất là vẻ tội lỗi rõ mồn một trên khuôn mặt Mike.

Mới một phút trước cô còn vã mồ hôi, còn bây giờ cô đang bước vào kỷ băng hà. Tiếng cồng trong đầu cô càng vang lên đinh tai nhức óc hơn, và da đầu cô chột có cảm giác gai gai kỳ quái. Chắc hồi sáng cô đã ăn phải thứ gì đó. Ít nhất lúc đó cô còn có thứ để tống ra khi cần.

Cô trưng ra nụ cười niềm nở nhất của mình trong khi Ben kéo ghế cho cô, cầm lấy đôi nạng trước khi giúp cô ngồi xuống ghế.

Ben cúi người ghé xuống cạnh vai cô thì thầm, “Kia là chàng bác sĩ tóc vàng của cô, phải không?”

Annabelle giật khăn ăn khỏi mặt bàn, vắn vò trong lòng giữa hai bàn tay, thầm ước gì đó là cái cổ của Ben. “Phải.”

Anh ta đẩy ghế vào cho cô. “Cô không nghĩ anh ta có phần thô lỗ khi thậm chí không chào một tiếng sao?”

Hơi thở của anh ta phả sát qua bên tai cô trong lúc anh ta thì thầm. Cô ngoảnh mặt lại và nhận ra cô ở đủ gần khuôn mặt anh ta để hôn... hay cắn. Vẻ mặt cô có lẽ báo trước khả năng thứ hai vì anh ta lập tức đứng thẳng người lên và lùi lại một bước dài. “Mối quan hệ của tôi với Mike không liên quan gì đến anh hết. Giờ sao anh không tới ngồi xuống cạnh mẹ tôi, vì lời mời anh chấp nhận là của bà.”

Anh ta gật đầu, để lại cô ngồi đó với tầm nhìn hoàn hảo về phía Mike và cô nàng puttana [\[39\]](#) của anh ta.

Mike cần kiểm soát tâm trạng của mình. Anh là một bác sĩ, không thể tự nhiên hét tướng lên. Anh không thể dấn vào mặt bất cứ ai chạm đến bạn gái mình, nhất là khi Rita có thể nói đang trườn người lên anh. Thật khó đóng vai thánh nhân không thể bị quyến rũ khi bạn thậm chí chẳng thể đứng thẳng người lên được.

Có ít nhất hai thành viên của gia đình DiNicola đang tận mắt chứng kiến tai họa khai mào. Bất cứ phản ứng nào từ phía anh cũng sẽ biến thành món dọn kèm thịt nguội khai vị cho cả phòng.

Mike tảng lờ Rita và đưa mắt về phía mẹ mình. Anh trợn to mắt ra và khẽ lắc đầu trong lúc hát hàm về phía Rita. Thật may. Rita vốn có tiếng về cỡ áo ngực hơn là trí thông minh.

Mẹ Mike đã nhận được tín hiệu. “Thứ lỗi cho tôi. Tôi muốn vào phòng vệ sinh nữ kiểm tra lại son môi. Rita, cô vui lòng dẫn đường cho tôi được không?”

“Vâng, tất nhiên rồi ạ.” Rita cười khúc khích và ôm chặt lấy bắp tay Mike.

Mike đứng dậy, gỡ mình khỏi Rita. Sau khi nhìn hai người phụ nữ rời đi, anh len lỏi qua các bàn tới bên chỗ Annabelle. “Anh có thể nói chuyện riêng với em được chứ?” Anh không đợi cô trả lời, mà lập tức cầm lấy đôi nạng của cô, kéo ghế của cô ra trước khi giúp cô đứng dậy. Anh kéo cô tới bên anh, quay người lại, nghĩ đến chuyện đưa cô tới hầm rượu, song nếu sự căng thẳng đang cuộn chảy trong cô là giận dữ, kéo cô đi có thể sẽ là cả một vấn đề. Không cần phải nắm lấy tay một phụ nữ Italia đang tức giận, anh đã biết quá đủ về các cô nàng để hiểu khi nào nên thận trọng.

Mike đưa cô vào văn phòng của Vinny, đóng cửa và khóa trái lại, sau đó kéo một chiếc ghế mời cô ngồi xuống trước cái bàn làm việc kim loại sứt nham nhở. Anh đi vòng sang phía đối diện, mở ngăn kéo dưới cùng lấy ra một chai Jack Daniel's. Anh giơ chai rượu lên. “Anh mời em một ly được không?”

Cô lắc đầu cho dù khuôn mặt cô cho thấy cô khá sẵn lòng. Mike cầm lấy một cốc cà phê còn để trên mặt bàn, đổ chỗ chất lỏng còn lại trong cốc vào thùng rác, rồi rót vào đó bốn ngón Jack Daniel's. Anh giơ cốc lên im lặng ra dấu chúc sức khoẻ, đồng thời hồi hã thầm cầu nguyện sự che chở cho cả cái tôi đàn ông lẫn trái tim mình trước khi uống cạn.

Annabelle ném cái khăn ăn vẫn cầm trong tay đi, vì Mike đã không cho cô có đủ thời gian để đặt nó xuống trước lúc anh lôi cô rời khỏi bàn. Cô chỉ có thể tưởng tượng ra những gì gia đình đang nghĩ. Cô không dám chắc khi quay trở lại sẽ được chúc mừng hay bị kết tội.

Mike nuốt chửng hết chỗ chất lỏng nóng như luồng lửa phụt ra từ động cơ phản lực. Cô không phải là người uống giỏi, như dịp đám cưới đã chứng minh rõ ràng, nhưng cô cũng đã từng trải qua những lần cạn cốc. Sau lần cạn cốc đầu tiên như thế, cô cảm giác có thể châm thuốc lá bằng hơi thở của mình, còn sau lần cuối cùng, cô chẳng còn nhớ nổi gì nữa.

Mike đi vòng qua bàn, tựa người vào mé trước bàn, giữ cả chai và cốc ở sát tầm tay.

Cô phải nghiêng đầu để nhìn thấy khuôn mặt anh. “Anh cần nói gì với em mà quan trọng tới mức anh cảm thấy cần phải kéo em rời khỏi...”

“Cuộc hẹn hò của em?”

“Đó không phải việc của anh, nhưng em không mời Ben tới dự bữa ăn gia đình. Thậm chí em còn chẳng biết anh ta sẽ có mặt. Mẹ em đã sắp đặt chuyện này.”

“Không thể không có sự giúp đỡ của Ben.”

“Thế thì sao?” Cô để mọi thứ tuôn trào - cô đã cắt hình ảnh Mike và cô à puttana vào một góc khuất trong bộ nhớ để xử lý vào một dịp muộn hơn... hoặc không.

“Chúng ta sẽ làm gì đây?”

“Chúng ta?”

“Phải, em và anh.”

“Sao chúng ta lại phải làm gì? Chúng ta có thể chỉ quay lại và giả bộ chưa bao giờ gặp nhau.” Mike dường như không thích ý tưởng này lắm, nếu có thể suy ra được gì từ vẻ mặt khó chịu của anh. “Okay, vậy anh nghĩ sao về khả năng anh làm gì đó. Là bác sĩ, anh có thể nói với mẹ em là em thấy không khoẻ. Bà sẽ phải tin anh thôi. Em sẽ bắt taxi về nhà, thế là anh có thể làm mọi thứ anh muốn với cuộc hẹn hò của mình.”

“Ồ không, em không thể làm thế. Không đời nào có chuyện anh để em đẩy anh vào thế phải một mình chống đỡ tất cả mọi người.”

“Trừ khi em nhầm lẫn, khó lòng có thể coi anh đang một mình, và dường như anh đang rất suôn sẻ với cô nàng đó.”

“Tên cô ấy là Rita. Cô ấy đã theo đuổi Nick một thời gian dài. Vì cậu ta đã cưới vợ, có vẻ cô ấy đã coi anh là mục tiêu mới nhất của mình.”

“Okay.”

“Okay? Em chỉ có vậy để nói thôi sao? Cô ấy là một phụ nữ xinh đẹp, và cô ấy quan tâm đến anh...”

Mike hấp dẫn và dễ mến, bất cứ phụ nữ nào tỉnh táo đều sẵn lòng làm tất cả để có được anh. Song như thế không có nghĩa là cô muốn nghe nói về điều này. “Em biết anh có thể có được bất cứ cô gái nào anh muốn.”

“Hiển nhiên là không. Vì cô gái duy nhất anh muốn là em. Và vì một lý do nào đó, em đang làm toàn bộ chuyện “có được” này trở nên không chỉ khó khăn mà gần như tuyệt vọng.” Anh bước tới và đặt hai bàn tay lên tay vịn chiếc ghế cô đang ngồi, làm hai người gần như chạm mũi vào nhau. “Sẽ là thế nào đây, Annabelle. Anh hay Ben?”

“Vui quá nhỉ.” Đôi mắt cô toé lửa, và cô dám thề mạch máu trên trán cô đang căng phồng ra. Phải, đó là điểm chung duy nhất giữa cô và Julia Roberts - một đường tĩnh mạch căng phồng lên khi họ thực sự phát điên hay sắp gào lên. Ngay lúc này, cô không chắc mình đang nổi điên hay sắp gào thét. Cũng có thể là cả hai.

“Em cho rằng đây là một câu nói đùa sao?” Giọng anh dường như trầm hơn bình thường. Anh ở thật gần, hơi nóng của anh phả tới qua chiếc áo vải cotton cô đang mặc.

“Chẳng phải vậy sao? Như câu em là cô gái duy nhất anh muốn. Được lắm. Tại sao anh không để em một mình và quay lại với cuộc hẹn hò của anh đi?”

“Em nghiêm túc đấy chứ? Thật tuyệt.” Anh đứng dậy, bước ra xa cô. “Hoặc là anh quá vụng về, hoặc là em khó tính đến mức không tin nổi. Lúc

này đây anh đang cố nói với em rằng anh đặt rất nhiều ước vọng lớn lao vào em, còn em lại bảo anh biến đi.”

Annabelle đẩy ghế ra sau và đứng dậy. Cô không thể chịu nổi phải ngồi im, và nếu cô chuẩn bị đánh anh, cô sẽ làm thế ở tư thế đứng. “Cái gì?”

“Em đang bắt anh phải lặp lại, đúng không? Em thật khó tính.”

Cô tiến vào không gian cá nhân của anh. “Này, nếu em khó tính, tại sao anh còn bận tâm làm gì?”

“Anh nghĩ anh yêu em.”

Thật may, anh đã không cho cô thời gian nói gì trước khi anh hôn cô. Chắc anh sẽ đập vỡ thứ gì đó nếu cô nói với anh anh đã nhầm. Cô hoàn toàn chắc cuối cùng anh sẽ bình tâm lại và tự mình đi tới kết luận này. Nói cho cùng, anh là người thông minh. Còn cô cũng giống như một con chó của Pavlov. Mike chỉ cần ở gần cô để đầu óc cô tắt ngấm và cơ thể nằm quyền chủ động. Có thể lỗi là ở các hormon của cô. Cho dù nguyên nhân có là gì, kết quả cũng là cơn nóng bừng tức thì. Còn nóng hơn những gì cô từng trải qua cùng bất cứ ai trước đó. Trước khi cô kịp biết, miệng cô đã mở ra dưới miệng anh, lưỡi cô tranh đấu giành quyền kiểm soát cái hôn, ngực cô phập phồng, và hơi ấm lan tràn khắp bụng dưới cô và mọi phần dưới nó. Còn về những phần phía trên - có cảm giác như da cô co rút lại, như một chiếc áo len ưa thích bị ném vào trong máy giặt nước nóng cỡ lớn. Thật sự nóng. Quá nóng để kiểm soát.

Cô mở mắt ra, và thấy Mike cũng đang mở mắt. Như thể anh đang muốn đảm bảo cô sẽ không biến mất, như thể anh đang muốn quan sát phản ứng của cô với anh, như thể anh đang bồn chồn tìm kiếm nó.

Vẻ bồn chồn không kéo dài lâu, vì khi anh thả cô ra, trên khuôn mặt anh hiện rõ nụ cười tự mãn. “Có thể Rita nói cho cùng đã làm ơn cho anh. Ít nhất bây giờ anh biết em quan tâm tới anh đủ nhiều để ghen...”

Cô đập mạnh hai bàn tay lên ngực Mike, đẩy anh ra xa. “Em không ghen.”

Anh nắm lấy hai bàn tay cô, giữ chúng đằng sau lưng cô, làm người cô ưỡn ra trước áp vào anh. “Anh thật ngạo mạn.”

“Phải, và có lý nữa. Đọc ý nghĩ của em thật quá dễ. Mỗi khi em nổi điên hay bực mình, mạch máu đỏ trên trán em luôn nổi lên. Anh không muốn Rita. Người duy nhất anh nghĩ tới khi bị mắc kẹt phải ngồi đó với cô ta là em. Em là người duy nhất anh muốn, vì thế em có thể bình tâm lại. Có muốn biết anh nghĩ gì không?”

Cô giật hai bàn tay khỏi tay anh và khoanh tay lại. Có lẽ cô sẽ còn gõ nhịp với ngón chân nữa nếu có thể. Cái ủng mắc dịch. “Không, nhưng em chắc thế nào anh cũng nói với em.”

“Anh nghĩ chúng ta cần hợp nhất lại. Chúng ta cần cho gia đình biết chúng ta đang có quan hệ với nhau.”

“Anh không biết mình sẽ thổi bùng lên cái gì nếu anh cho mẹ em biết chúng ta đang cùng nhau đâu. Em đã nói với mẹ chúng ta giữ quan hệ ở mức nhẹ nhàng.”

“À, anh không quan tâm.”

“Mục đích sống của mẹ em là giả chồng cho em bằng được, và bà cũng thích mê được có một bác sĩ trong gia đình. Bà là một người bệnh tưởng

kinh niên - anh sẽ giúp bà tiết kiệm được cả một gia tài tiền hóa đơn chữa bệnh. Hãy tin em khi em nói anh sẽ không muốn dính vào cảnh đó đâu.”

Anh tựa người vào bàn, khoanh tay trước ngực, đưa hai chân ra trước, rồi chăm chú nhìn vào mắt cô với cường độ mạnh tới mức Annabelle phải bần khoăn liệu có phải anh đã nhìn thấy nhiều hơn những gì cô biết hay không. Cô thực sự ước gì cô đã chú ý hơn khi người ta nói về ngôn ngữ cơ thể trên các chương trình tin tức. Toàn bộ màn khoanh tay trước ngực này chẳng hề đem đến cho cô cảm giác ấm áp nào, dù mờ nhạt.

“Có thể người không muốn đi xa đến thế chính là em.”

“Mike, em không biết anh muốn gì...”

“Em không biết ư?”

Okay, vậy anh trông chờ cô làm gì đây? Trở thành người biết đọc suy nghĩ của người khác chắc? Điều duy nhất cô có thể đọc được lúc này là anh đang bức đến mức sắp nổi sùng. Chẳng lẽ anh muốn chọc vào một tổ ong bắp cày sao? Hay đặt hai người dưới kính hiển vi cho thiên hạ sẫm soi? “Anh cho rằng bây giờ là thời điểm tốt nhất để mổ xẻ” - cô chỉ vào anh rồi vào chính mình - “cái này sao?”

Anh dẫn mạnh cái cốc xuống bàn. “Có thể em cần một chút thời gian và nghĩ về những gì em muốn từ...” - anh chỉ vào cô rồi vào chính mình - “cái này.”

“Em đã làm gì để anh nổi cáu lên với em như thế? Lúc này em đang muốn giúp anh. Em đang cố cảnh báo anh về những hậu quả sẽ kéo theo hành động của anh. Nếu mẹ em nghĩ có gì đó nghiêm túc giữa chúng ta, anh và em sẽ bị săn đuổi cho tới khi anh phải rụt vào bóng tối để tránh khỏi bị hối thúc tiến tới hôn nhân.”

“Tại sao em cứ cố giấu sự thật là chúng ta đang quan hệ với nhau.”

Mike bước tới. Cô lùi lại. Giờ thì anh đã vượt xa giới hạn phần nộ. Hai người cứ một tiến một lùi như thế cho tới khi Annabelle chạm lưng vào tường. Hai người đang mặt kề mặt. Khuôn mặt anh đỏ lựng. Mạch máu trên trán cô cũng giãn giãn theo mắt cá chân. Anh liếm môi, và mắt cô mở to.

Cô biết cô cần giải thích cho bản thân. “Anh, em, chuyện này... giữa chúng ta. Em nghĩ nó là...”

“Tình dục.”

“Này, đừng gán cho em như thế. Em đã nói với anh em rất thích anh, và đúng là như thế.”

“Phải, nhưng anh còn cao hơn vậy. Anh yêu em.”

“Đợi đã. Anh vừa nói anh nghĩ anh yêu em.”

“Anh hoàn toàn chắc anh yêu em.”

“Anh hầu như chưa biết gì về em. Em không tuyệt vời lắm đâu, anh biết đấy. Chính anh cũng nói em khó tính. Và số em không gặp may. Bạn trai đầu tiên của em chết, còn người thứ hai thiếu chút nữa bị giết.”

“Sao vậy?”

“Em bắt gặp anh ta đang hú hí với cô nàng phụ trách hóa trang cạnh một xác chết. Anh ta thật may vì quanh đó không có thứ gì sắc nhọn.”

“Tại sao em lại cố nói cho anh biết chuyện này? Chẳng lẽ ý nghĩ anh yêu em với em lại khủng khiếp đến thế sao?”

Anh quá nóng bỏng, quá cận kề, quá tử tế, quá nguy hiểm. “Không, em chỉ không biết liệu em có thể lại yêu ai được nữa không. Em không biết liệu em có muốn đón nhận cơ hội đó không.”

“Anh không phải là chuyên gia, nhưng anh không nghĩ yêu ai đó là việc em có thể lựa chọn. Anh không thể thức dậy một buổi sáng và nghĩ, ta sẽ yêu Annabelle Ronaldi ngày hôm nay - chuyện đó chỉ đơn giản tự nó đến thôi.”

“Trước đây anh đã bao giờ yêu chưa?”

“Chưa.”

“Vậy làm thế nào anh biết được? Có thể anh chỉ rất thích em. Có thể anh đang nhầm lẫn giữa ham muốn và tình yêu. Chuyện đó vẫn xảy ra. Thậm chí người ta còn viết những bài hát về nó nữa.”

“Nghe này. Anh không trông đợi em sẽ có cùng cảm nhận, nhưng anh muốn em cùng anh quay ra ngoài đó để nói với mọi người chúng ta đang cùng nhau. Đừng lo về mẹ em. Anh có thể ứng phó được với bà.”

“Phải, nhưng em không chắc em có thể.”

Có tiếng động bên ngoài cửa phòng. Một nụ cười làm khuôn mặt Mike thay đổi hẳn. “Có lẽ em cũng không có nhiều lựa chọn. Nghe như chúng ta có người ghé thăm.”

Mike cúi người mở cửa, để lộ diện một phụ nữ tóc vàng với đôi mắt xám hệt như của anh - hẳn đây là mẹ anh, cùng với mẹ Annabelle, và Vinny

đang ôm eo một phụ nữ có mái tóc vàng ngả màu bạch kim. Nếu Annabelle phải đoán, cô sẽ nói đó là Mona, vợ Vinny. Không thể tuyệt hơn.

Vinny bước lên. “VẬY có chuyện gì với hai bạn vậy? Chúng tôi tới xem hai người có cần trợ giúp không. Cậu kiểm soát được mọi thứ diễn ra trong này chứ, Mikey?”

Trông Mike chẳng có vẻ gì tin lời ông, song anh cũng không hề có vẻ bực. “Cảm ơn bác, Vin, chúng cháu ổn cả. Phải vậy không, Belle?”

Dạ dày cô lại co thắt; cô chỉ biết gật đầu.

Mike vòng tay quanh người cô. “Mẹ, đây là bạn gái con, Annabelle Ronaldi. Belle, đây là mẹ anh, Colleen Flynn.”

“Annabelle, rất vui được biết cháu.”

Annabelle vớ lấy cốc rượu của Mike và uống cạn. Cô ho sặc sụa vì cay. Đáng ra cô phải ngờ được tốt hơn.

Mike mỉm cười và vỗ lưng cô.

“Cháu cũng rất vui được gặp bác.” Cô đáp khàn khàn.

Mẹ Mike bước lại. “Annabelle, cháu thấy vẫn bình thường chứ?”

Nếu không phải đầu cô đang quay tít còn dạ dày đang đe dọa tống khứ ra ngoài thứ chất lỏng nóng như lửa cô vừa bắt nó tiếp nhận, cô gần như đã nghĩ tình cảnh lúc này thật hài hước.

“Cảm ơn bác, cháu không sao.”

Mike dành cho cô cái nhìn chẩn đoán hết như cách anh nhìn cô lúc cô làm bong gân mắt cá chân. Khi thật, đôi khi cặp kè với một bác sĩ cũng thật phiền nhiễu. Nó cũng chẳng giúp tránh được thực tế cô đang từ từ nhưng chắc chắn chết dần vì xấu hổ.

“Đáng ra có lẽ cháu nên ăn chút gì đó trước khi ra khỏi nhà, nhưng cháu sợ sẽ mất thời gian nhiều hơn để làm mọi thứ vì cháu đang đau mắt cá chân. Thậm chí cháu còn đến muộn lễ cầu kinh.”

Mike nom chẳng hề có mảy may chút áy náy nào.

Richie gia nhập vào đám đông thập thò ngoài cửa. Vinny vỗ tay rồi xoa hai bàn tay vào nhau. “Tôi sẽ kê liên bàn của chúng ta lại, như thế chúng ta có thể tìm hiểu về nhau. Mọi người thấy thế nào?”

Mọi người đành phải đồng ý vì ông chủ nhà hàng và người phụ nữ đứng cạnh ông đã hồi hả quay ra. Richie đưa một cánh tay ôm lấy mẹ anh - người vẫn im lặng một cách kỳ lạ - và mỉm cười với mẹ Mike. “Chúng ta đi thôi, thưa các quý bà.

Tôi xin tháp tùng mọi người trở lại bàn. Mike, Annabelle, gặp lại hai người sau một phút nữa nhé.”

Mike đưa mẹ anh ra ngoài và bàn giao lại bà. “Cảm ơn anh, Rich.” Anh đóng cửa lại. “Cũng không đến nỗi nào, phải vậy không?” Anh hôn lên trán cô. “Nào, đi thôi. Mọi người đang đợi chúng ta, và em cần ăn một chút. Em cũng không phải người có tử lượng khá lắm, phải không nào?”

CHƯƠNG 10

Khi Mike và Annabelle trở lại bàn, chẳng còn chỗ nào để hai người ngồi cạnh nhau. Anh sẽ phát điên mất nếu phải ngồi một mình, hay còn tệ hơn thế, phải ngồi cạnh Rita trong khi Annabelle ngồi cùng Ben.

“Rita, anh muốn giới thiệu với em sếp của bạn gái anh. Anh tin chắc ông ấy sẽ rất thích được nghe về những tác phẩm của em. Ông ấy sở hữu một phòng trưng bày nghệ thuật.”

Rita mỉm cười ngược nhìn anh. “A, em rất vui được gặp ông ấy. Em và ông ấy sẽ có nhiều điểm tương đồng. Anh biết đấy, em cho rằng mình ít nhiều cũng là một nghệ sĩ.”

“Anh cũng thấy thế. Anh không rõ em làm được những gì và em đã làm bằng cách nào. Đó chắc chắn là một thứ nghệ thuật.”

Mike giúp Rita đứng dậy khỏi ghế của cô rồi quay sang Annabelle. “Em ngồi xuống đi. Anh sẽ chỉ mất một phút thôi.” Rita chỉnh trang đôi chút y phục để trưng ra các lợi thế của mình và gật đầu với Mike, người không thể hạnh phúc hơn khi tổng khứ được cô nàng cho gã oan gia của anh. Anh dẫn cô tới chỗ Ben ngồi.

“Ben, tôi muốn giới thiệu anh với Rita, bạn tôi.”

Ben đứng dậy và dành cho Mike một cái nhìn rất giống với thông điệp rút lui khỏi cuộc đua tranh giành Annabelle - ít nhất là ngày hôm đó. “Rất vui được gặp cô, Rita.” Anh bắt tay cô gái, nhưng rồi không hề buông ra.

“Rita, đây là Ben Walsh.” Mike kéo ghế ra cho cô gái trong khi Ben cầm lấy bàn tay cô, còn đôi mắt anh ta du hành từ khe ngực Rita xuống chiếc khuyên bấm rốn hiệu Care Bear của cô.

Mike để Ben lại với món ăn và món chiến lợi phẩm an ủi lòng tự tôn của anh ta, rồi quay về bên Annabelle. Cô và mẹ anh đang trò chuyện. Vật duy nhất ngăn cách giữa họ là cái ghế trống của anh. “Xem kìa, có lẽ Ben sẽ bận rộn một lúc khá lâu đấy.” Mike ngồi xuống, đưa cánh tay ôm quanh Annabelle, rồi hôn lên thái dương cô.

Cô nhấp một ngụm nước rồi dành cho anh một nụ cười kiểu Mona Lisa. “Rita là một nghệ sĩ sao?”

Mike không thể ngăn nổi nụ cười khoái trá trên khuôn mặt. “Em có thể nói như thế.”

“Vậy chính xác thì cô ấy làm gì?”

Anh cầm lấy bàn tay Annabelle, ngắm nghía các móng tay cô. “Cô ấy làm móng tay cho các bà các cô, và đôi khi vẽ lên đó những bức tranh nho nhỏ.” Mike quan sát cô găng nhin cười nhưng không thành công.

“Như thế quả thực là tàn nhẫn.”

“Với ai kia, Ben hay Rita?” Anh thầm nghĩ việc mắc kẹt bên cạnh Rita vẫn còn đỡ đau đớn hơn nhiều so với những thứ khác anh đã cân nhắc thực hiện với Ben. “Ben trông không có vẻ gì gặp rắc rối với chuyện đó.”

“Không. Em chỉ hy vọng anh ta không khiến em phải trải qua một quãng thời gian căng thẳng tại chỗ làm vào ngày mai.”

Mẹ Annabelle thì thăm với bà cô Rose của cô, đồng thời vẫn không rời mắt khỏi cô và Mike - có lẽ bà đang lên các dự kiến cho đám cưới.

Trước đây cô chưa bao giờ nhận ra việc Mike đụng chạm vào cô thường xuyên đến thế. Cứ như thể việc phải nằm dưới tia nhìn chăm chú của mẹ cô đã khiến mỗi động tĩnh bàn tay anh gây ra đều có ý nghĩa. Mỗi lần anh nói với cô, nghịch ngợm với tóc cô, đưa tay ôm quanh người cô, cô đều có cảm giác như đang bị xét xử.

Cô muốn bóp chết Mike vì đã đem đến cho mẹ cô lý do để bắt đầu những chuỗi câu hỏi vô tận, những lời khuyên không ngừng nghỉ, cùng cảm giác khó chịu thường trực cô nhận thấy mỗi khi có một cuộc hẹn hò. Sau màn trình diễn này, hẳn mẹ cô sẽ bắt tay vào lùng tìm một bộ váy dành cho mẹ cô dâu ngay khi các cửa hàng mở cửa ngày mai. Ít nhất Annabelle cũng không còn sống cùng với bố mẹ cô nữa. Cô sẽ phải đón nhận một bài học từ Becca và cảnh giác với những cuộc gọi tới điện thoại của mình.

Annabelle cố gắng để ý tới cuộc trò chuyện bên bàn ăn đang rì rầm giữa bố mẹ cô và mẹ của Mike. Tình bạn thoải mái giữa Vinny, Mona và Richie - cô phải tìm xem nó có nghĩa gì. Và cả cái nhìn kỳ cục của cô Rose.

Mike, rất đáng ghi nhận, đang đương đầu với cuộc thăm vấn thứ hai - lần này là của bố cô - cùng áp lực trốn tru nhưng quyết liệt từ mẹ cô và cái nhìn như phù thủy thôi miên của cô Rose.

Annabelle cố gắng dập tắt tiếng vọng những lời nói của Mike, nhưng bất thành. “Anh nghĩ anh yêu em.” Lạy Chúa, giá anh biết cô không muốn phải nghe những lời đó đến thế nào, hẳn anh đã không bao giờ nói vậy với cô.

Tại sao anh không thể để cho mọi thứ đơn giản? Anh ghé qua nhà cô, nấu ăn, họ cùng ăn, cùng trò chuyện, làm tình, ôi lúc ngủ thiếp đi, đôi lúc

lại không, và rồi anh ra về. Đó là mối quan hệ hoàn hảo trước khi anh kích nổ quả bom “Yêu” này.

Không phải cô không hề có cảm xúc gì với anh, bởi vì thực sự là có. Chỉ có điều cô đã thực hiện được một nỗ lực đáng ngưỡng mộ để tránh nghĩ đến nó.

Cô uống một hợp rượu vang và di thức ăn quanh đĩa. Mike quan sát, làm cô có cảm giác tội lỗi vì không ăn. Nhưng cô không thể ăn gì được nữa. Cô thấy nôn nao, mắt cá chân của cô đau giần giật, và cô chỉ muốn cuộn mình trên giường với một túi đá chườm và quên đi rằng ngày hôm nay từng diễn ra.

Mike liên tục xem đồng hồ. “Có gì không ổn sao?”

“Không gì cả. Anh cần quay lại bệnh viện. Đang có người trực giúp anh và anh đã nói với cô ấy sẽ quay lại lúc ba giờ. Bây giờ đã một rưỡi rồi, và anh muốn đưa em về nhà rồi thu xếp cho em nghỉ ngơi ổn thỏa.”

“Anh chắc vậy chứ?” Cô thực sự thấy vui vì anh muốn làm vậy. Mẹ cô đương nhiên sẽ không nổi tam bành lên nếu tin cô rời bàn tiệc sớm được Mike thông báo.

“Tất nhiên, nhất là khi anh không biết đến lúc nào anh mới có thể gặp lại em. Thời gian biểu làm việc của anh từ bây giờ tới Ngày Tưởng Niệm còn điên rồ hơn cả mức bình thường, vì anh đang đổi lịch làm cho người khác để đổi lấy dịp cuối tuần được nghỉ.”

Annabelle mỉm cười. “Em đoán anh muốn về ngay bây giờ?”

“Em không ngại phải về hơi sớm chứ?”

“Không, không hề.”

Mike thì thầm với mẹ anh, bà lại quay sang Annabelle. “Được thôi, Michael. Đừng bận tâm đến mẹ. Kiểu gì mẹ cũng muốn đi qua thăm Vinny, Mona và lũ trẻ. Mẹ tin chắc cả mẹ Annabelle cũng không bận tâm nếu con đưa cô ấy về nhà chu đáo, có phải không, bà Maria?”

Mẹ Annabelle mỉm cười và phẩy tay. “Cứ đi đi. Tất nhiên các bạn trẻ muốn dành thời gian bên nhau. Tôi vẫn nhớ những gì diễn ra khi tôi bắt đầu yêu Paulie của tôi.”

Annabelle không tin nổi vào tai mình nữa. Và có vẻ cả Rich cũng vậy. Hai anh em nhìn nhau rồi cùng nhìn mẹ họ. Rich bật cười rồi vội vàng nín bật, kết thúc bằng một tiếng gằn. Annabelle cười hết cỡ, lấy làm mừng vì cô đang ở ngoài tầm với.

Mike đẩy ghế ra và đứng dậy. “Cháu e rằng Annabelle và cháu cần phải về sớm hơn một chút. Cháu muốn đưa cô ấy về nhà trước khi quay trở lại bệnh viện.”

Tất nhiên, cả gia đình cô mỉm cười và gật đầu, một phản ứng thật hay. Cô thậm chí không nghĩ Ben để tâm đến chuyện này, và như vậy có lẽ còn hay hơn. Nếu anh ta để ý, kiểu gì cô cũng linh đủ vào ngày mai. Nhưng dường như Ben không gặp chút rắc rối nào với Rita. Trông anh ta như thể đang rất khoan khoái, và như thế thực sự vượt quá những gì Annabelle có thể mong chờ.

Cô cầm xác tay lên trong khi Mike cầm đôi nạng lên cho cô. “Tạm biệt bố mẹ, cô Rose. Richie, anh có thể vui lòng phụ trách vụ này và cho em biết em nợ anh bao nhiêu không?”

“Đừng lo về việc đó. Hãy chăm sóc tốt cho cái mắt cá. Anh sẽ gọi cho em sau.”

“Cảm ơn anh, Rich.” Annabelle đứng dậy và cầm lấy nạng. “Mike, anh sẵn sàng chưa?”

Anh lấy ví ra, và Vinny lập tức phẩy tay xua anh đi.

“Biển đi. Để tâm chăm sóc bạn gái cậu. Lúc nào ghé qua đây ăn tối, và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Cô đợi Mike trong lúc anh hôn mẹ anh để chào tạm biệt, sau đó đi một vòng chào hỏi gia đình cô. Bố cô bắt tay Mike mạnh đến mức khiến anh nhăn mặt. Annabelle cúi người xuống khi anh bắt tay mẹ cô. Bà nghiêng người sang thì thầm gì đó với cô Rose, và bà lão, trước sự xấu hổ của Annabelle, đưa tay lên ôm lấy mặt Mike, rồi hôn lên cả hai bên má anh. “Cháu là một chàng trai tốt. Mọi thứ với công việc của cháu và với Annabelle sẽ đâu ra đấy vào đúng lúc của chúng. Hãy có niềm tin... và đảm bảo chắc chắn cháu có thật nhiều thuốc kháng a-xít.”

Mike, hiển nhiên không quen lắm với việc xử sự trước một “người điên”, dường như có phần hơi choáng váng, tới mức chỉ biết gật đầu và mỉm cười. Một nụ cười trong đau đớn, vì Rose đã véo một bên má anh trước khi buông tay ra.

Annabelle giật áo vest của anh. “Đi thôi.” Cô dành cho cô Rose một cái nhìn có thể khiến hầu hết những người khác dựng tóc gáy. Với Ben chiêu này luôn có hiệu quả.

Cô Rose chỉ cười. “Đừng có nhìn ta với khuôn mặt như thế. Hai đứa hãy đến nói chuyện với bà cô Rose. Ta sẽ nói cho hai đứa vài điều. Cho dù chẳng chắc các cháu sẽ nghe.”

Annabelle cầm lấy nạng từ tay Mike và cố hết sức có thể để chuẩn khỏi nơi đó. Hai người lách qua quầy bar đông nghịt, và khi họ ra tới khu chờ, Mike ngăn cô dừng lại, lướt bàn tay xuống theo lưng cô. “Cũng không đến nỗi tệ, phải không nào? Mẹ anh thích em. Anh biết bà sẽ thích em mà.”

Cô đập cái xác vào anh. “Đó là một thảm họa! Anh nghe thấy mẹ em rồi đấy. Và anh không thể tin nổi những gì cô Rose đã nói với anh. Em xin thề là thỉnh thoảng em vẫn nghĩ bà ấy là một phù thủy.”

“Bà ấy nói anh là một chàng trai tốt, và sau đó là vài thứ về công việc của anh và em... Bà ấy thật lạ, nhưng rất dễ mến. Khó có thể là một phù thủy.”

“Phải, bây giờ anh nói thế. Anh vẫn chưa thấy bà ấy nhìn ai đó với một con mắt dữ dằn đâu. Bà ấy nói những chuyện kinh khủng, và ngay sau đó anh được biết chuyện đó đã xảy ra. Bà ấy khiến em dựng tóc gáy.”

“Em nghĩ bà ấy bị tâm thần ư?”

“Em cũng chẳng biết nghĩ sao nữa. Nhưng không phải chúng ta sẽ đứng đây cả ngày đấy chứ, hay anh sẽ đưa em về nhà?”

“Anh sẽ đi gọi taxi. Ngồi đây nhé. Anh sẽ quay lại ngay.” Khi Mike quay lại tìm Annabelle, gần như cô đang chạy ra khỏi nhà hàng. Anh giúp cô vào trong xe, chui vào ngồi xuống bên cạnh cô, và vừa kéo cô lại gần vừa nói địa chỉ cho người lái xe. Anh thích cảm giác cô áp sát vào người anh, và anh chưa bao giờ thấy chán chạm lên người cô. Anh thích cảm giác về cô, mùi hương của cô, vị của cô.

Anh muốn tận hưởng cảm giác khoan khoái này càng nhiều càng tốt trước khi chia tay. Tình hình công việc đang xấu đi, nhưng anh tự nhủ sẽ

bận tâm về nó sau dịp Ngày Tưởng Niệm. Có thể trải qua một dịp cuối tuần cùng Annabelle sẽ giúp anh hình dung ra hướng đi anh mong muốn trong sự nghiệp và trong đời tư. Anh phải trả giá không nhỏ cho kỳ nghỉ cuối tuần này, và là ứng trước. Annabelle và mối quan hệ của họ xứng đáng với cái giá này. Giờ chỉ cần anh có thể thuyết phục được cô tin vào nó.

Lấy áo blu từ trên móc treo trong phòng ngủ xuống, Mike mở cửa sau phòng khám và bước ra ngoài con hẻm đi tìm một chiếc sandwich, một cốc cà phê đúng nghĩa và một thoáng thư giãn nhất thời khỏi cái phòng khám đã thực sự trở thành địa ngục. Anh đã quá mệt mỏi với việc chỉ biết có công việc và chẳng có chút thời gian nào cho cuộc sống. Mệt mỏi với những lời chỉ trích không ngớt phải hứng chịu từ các thành viên. Mệt mỏi với những cái nhìn châm chích, với cách mọi cuộc trò chuyện đều ngừng lại khi anh bước vào phòng. Sự căng thẳng trong phòng khám giờ còn cao ngất ngưỡng hơn cả tòa nhà Empire State Building [\[40\]](#). Khi anh nhìn thấy Millie, anh tự hỏi liệu có phải bà đang làm chuyện tương tự.

Mike cảm thấy vui khi thấy bà. Anh thấy bà đã bận bịu suốt buổi sáng, anh dự định nói chuyện với bà và tìm ra chuyện gì làm bà bận tâm.

“Ồn Chúa cậu đã ra ngoài. Tôi cần nói chuyện với cậu, nhưng phải ở bên ngoài chỗ này.” Vừa nói, bà vừa đi ra ngoài con hẻm.

Anh cầm tay Millie, dừng bà lại. “Có chuyện gì vậy? Bà ổn chứ?”

“Tôi ổn cả, nhưng tôi thấy lo cho cậu.” Bà phẩy tay, giục anh theo sau. Bà dẫn anh vào một nhà hàng Li-băng nhỏ xíu ở cách đó hai khối nhà. Anh đã làm việc cách nó hai khối nhà suốt hai năm nay, và anh chưa bao giờ biết nơi này.

Họ chọn một bàn, người phục vụ mang nước đến cho họ. Millie đẩy thực đơn sang bên. “Hãy gọi món kabob cừ. Ngon tuyệt vời.”

Mike gật đầu tán thành, và Millie, có vẻ quen thuộc với thực đơn, liền gọi cho cả hai người.

Sau khi người phục vụ quay đi, Millie uống một hơi trước khi bà lên tiếng. “Tôi chưa bao giờ cho ai ở chỗ làm biết tôi đi đâu vào giờ ăn trưa, vì tôi không muốn phải nhìn thấy họ nhiều hơn mức cần thiết. Cậu là người duy nhất tôi đưa tới đây. Không có ai khác biết chỗ này.”

“Okay.”

“Có một chuyện đang xảy ra mà cậu cần phải biết. Khi tôi tới sáng nay, tôi nhận được một cuộc gọi từ một ông Tuggle. Thoạt đầu, tôi nghĩ ông ta là một bệnh nhân. Tôi hỏi có thể giúp được gì cho ông ta, và ông ta bắt đầu hỏi rất nhiều câu hỏi về tình hình hành nghề, và cụ thể hơn là về cậu. Khi tôi hỏi những câu hỏi đó để làm gì thì ông ta nói đang làm điều tra về điều trị các bệnh về phổi, một lời giải thích cũng có lý, ngoại trừ những câu hỏi cụ thể về cậu.”

“Những câu hỏi kiểu gì?”

“Ông ta hỏi cậu là kiểu bác sĩ như thế nào, liệu cậu có tham vọng không, có dễ làm việc cùng không, am hiểu chuyên môn, chu đáo với bệnh nhân không, những chuyện đại loại như thế. Đầu tiên, tôi nghĩ ai đó đang cố gây rắc rối cho cậu, vì các thành viên không mấy vui vẻ với chuyện cậu từ chối không chịu mắt nhắm mắt mở với những gì liên quan tới bác sĩ Meyer. Nhưng ông ta không hề bối mớ những chuyện xấu xa. Tôi nghĩ cậu phải biết có ai đó đang để ý đến cậu.”

Đồ ăn của hai người được mang ra. Mike có thể hiểu ngay tại sao Millie ăn ở đó gần như hàng ngày. Thức ăn thật ngon lành, giá lại vừa phải. Và nếu lý do đó còn là chưa đủ để yêu nơi này, bầu không khí thư giãn bổ sung nốt phần cần thiết. Anh dám chắc nếu anh đến đây một mình, điệu nhạc êm dịu cùng tiếng nước thác nước nhân tạo róc rách trên bức tường đối diện chắc sẽ làm anh ngủ thiếp đi. Sự bình yên của nơi này, một cái bụng no nê, và thời gian ngủ trung bình bốn giờ mỗi tối trong ba tuần vừa qua đã làm anh phải gọi thêm một suất đúp cà phê Thổ Nhĩ Kỳ nữa.

Sau liều caffeine, anh nhờ Millie tìm hiểu xem các y tá khác có gặp chuyện gì tương tự xảy ra với họ không. Nghe không có vẻ là các thành viên phòng khám của anh cũng bị dò hỏi. Nếu bọn họ muốn vặn hỏi các y tá, họ sẽ gọi thẳng những người này vào văn phòng của họ để hỏi. Họ không cần phải thuê một bên thứ ba, thậm chí sẽ tránh chuyện này bằng mọi giá. Bởi mớ những chuyện rác rưởi về anh có nguy cơ làm bại lộ chuyện gì đó về bác sĩ Meyer. Dẫu vậy, sự kiện này cũng làm Mike thấy cần cảnh giác.

Anh quyết định sẽ xin danh thiếp của người luật sư Nick đã giới thiệu khi qua lấy xe. Mike càng làm việc lâu để hướng tới một chân thành viên chẳng bao giờ thành sự thật, anh sẽ càng mất nhiều tiền. Thật tệ khi tìm cách thoát ra khỏi một tình hình khó khăn, anh sẽ để mất đi nhiều hơn chỉ riêng tiền. Anh sẽ để mất đi hai năm vừa qua của đời mình.

Tiếng chuông vang lên, làm Annabelle thức tỉnh khỏi một giấc mơ ngọt ngào. Khi thật, giấc mơ mới vừa bước sang phần hấp dẫn. Dave sửa nhặng lên, cô khoác một chiếc áo ngủ và vừa nửa tập tễnh nửa lò cò mò ra phía hệ thống liên lạc nội bộ vì cô đã quên khuấy mất đôi nạng. “Gì vậy ạ?”

“Chẳng lẽ đó là cách trả lời gọi cửa sao? Nhờ mẹ là Mike thì thế nào?”

“Mike luôn đủ tế nhị để không đến vào những giờ không hợp lý mà chẳng hề báo trước.” Mặc dù anh đã từng gọi điện đến vào giờ không hợp lý, nhưng chuyện đó chưa bao giờ buộc cô phải rời giường. Cô bấm nút mở cửa cho mẹ mình vào và mở khóa cửa trước vừa đúng lúc để mẹ cô ngạo nghễ bước vào.

Annabelle phát hiện ra mẹ cô cũng làm cả Dave phát khiếp, vì nó cuống cuồng lao ra ngoài vườn. Cô ước gì cô có thể đi theo nó.

Cô đi vào bếp trước khi mẹ vào. Cô cần đến caffeine, và thật nhiều, nếu cô muốn sống sót thử thách phía trước, mang mọi dấu vết của một cuộc tấn công bất ngờ từ tình mẫu tử.

Cô pha cà phê trong lúc mẹ cô để xách lên quầy bar nằm ngăn giữa khu bếp và khu phòng ăn và mở tủ lạnh, có lẽ để tìm sữa.

Annabelle cố nhớ lại lần cuối cùng cô đi siêu thị và chịu không nhớ nổi. Nhiều khả năng nếu có sản phẩm sữa nào đó nào vẫn còn hiện diện trong tủ lạnh thì thứ đó hẳn không còn phù hợp cho con người sử dụng. Từ cái nhìn trên mặt mẹ cô sau khi mở hộp sữa, Annabelle rõ ràng đã đúng.

“Mẹ sẽ phải uống cà phê đen.”

“Và đây là cách con duy trì nhà cửa của mình sao? Chẳng có thức ăn, con không hút bụi hay lau nhà, và cốc đĩa thì rải rác khắp nơi. Con cũng nhếch nhác chẳng kém gì chị con.”

“Đồ dự trữ ở dưới chậu rửa nếu mẹ cảm thấy cần lau dọn. Con đã sắp sẵn để phòng trường hợp mẹ không nhận ra.”

Cái máy pha cà phê phát ra những âm thanh cuối cùng cho biết nó đã hoàn tất công việc, và cũng không quá sớm. Annabelle mở ngăn tủ nơi

đáng ra những chiếc cốc uống cà phê phải có mặt, song chỉ thấy ngăn tủ trống trơn. Chỉ cần một cái liếc mắt sang chậu rửa đã đủ cho cô biết cả câu chuyện buồn. Từ vẻ mặt mẹ mình, cô cũng nhận được cùng tín hiệu.

“Con đi rửa ráy đi, và vì Chúa hãy mặc thứ gì tử tế lên người. Mẹ sẽ rửa bát đĩa, sau đó chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng trong lúc ăn bữa sáng.”

“Không đâu, trừ khi mẹ có đồ ăn sáng sẵn sàng trong xác tay của mẹ.” Cô tập tễnh quay vào phòng mình trong lúc mẹ cô lẩm bẩm bằng tiếng Italia về nỗi khổ cực của một bà mẹ. Một cách khởi đầu ngày mới hay ho làm sao.

Annabelle không bận tâm lắm tới việc lắng nghe những lời rầy la con cái của mẹ cô. Cô không cần phải có mặt ở chỗ làm cho tới tận lúc 11 giờ, và bây giờ... hừm, thậm chí còn chưa đến 8 giờ sáng. Cô mặc lên người một chiếc quần soóc và một cái áo phông, mong mỗi được thoát khỏi cuộc thăm hỏi đượm màu tra tấn này càng sớm càng hay. Lần sau, khi gặp Mike cô sẽ giết anh vì tội đã mang tình thế này trút xuống đầu cô.

Cô vớ lấy đôi nạng, lựa chọn không xỏ chân vào cái ủng cố định mắt cá chân. Cô để nguyên lớp băng bó và lần mò quay lại bếp, tìm tới món cà phê đầy hứa hẹn. Thật không may, gần đây cà phê là thứ duy nhất cô có thể mong đợi. Cô nhớ Mike. Cô nhớ cảm giác tỉnh giấc trong vòng tay anh, những món ăn anh nấu, nhớ căn hộ dường như luôn sáng long lanh khi anh có mặt, nhớ được trò chuyện với anh.

“Con không bao giờ trả lời điện thoại. Mẹ đã để lại lời nhắn, và chẳng bao giờ nghe thấy con gọi lại. Mẹ đọc trên báo nói về chuyện những người gãy chân bị chết vì những cục máu đông. Thiếu chút nữa mẹ đã bảo bố chạy tới đây kiểm tra để đảm bảo chắc chắn không phải con đang nằm chết

dưới sàn nhà, nhưng rồi mẹ quyết định tự mình đến. Ai đó cần nói cho con biết lẽ phải.”

Vậy là đã bắt đầu. “Mẹ, con bị đứt vài dây chằng mắt cá chân. Con không bị gãy chân. Con ổn cả.”

Mẹ cô chắc có mua thức ăn, vì có bánh mì vòng và kem pho mát trên một cái đĩa để trên quầy. Thế nhưng có thể chúng đã có sẵn trong tủ lạnh. Cô chưa bao giờ bận tâm ngó vào trong đó tìm thức ăn. Có thể Mike đã mang đến vào dịp cuối cùng anh ghé qua.

Mẹ cô mang bánh mì vòng và cà phê ra bàn, và Annabelle nhận ra bàn đã được sắp xong xuôi. “Vậy là con và cậu bác sĩ của con đã có một khoảng thời gian ngọt ngào bên nhau vào Ngày của Mẹ phải không? Cậu ta là một chàng trai tốt, cậu bác sĩ đó.”

Annabelle kéo một cái ghế ra, dựa đôi nạng của cô vào tường, rồi ngồi xuống. Cô đang đói hơn nhiều so với cô nghĩ. “Anh ấy đưa con về nhà, sau đó đi làm. Từ lúc đó con vẫn chưa gặp lại anh ấy. Có thể mẹ và cô Rose đã làm anh ấy phát hoảng.” Có Chúa chứng giám, hai người họ cũng thường xuyên làm cô phát hoảng.

“Vớ vẩn.” Mẹ cô vừa uống cà phê vừa ngắm nghía cô. Cô có cảm giác đang nổi khùng.

“Cô Rose của con và mẹ đang muốn vun vào. Con cần học lấy một bài học từ chúng ta. Và con cần phải hiểu công việc của cậu ta. Cậu ta là một người quan trọng. Cậu ta làm việc cần cù.”

Annabelle lau miệng bằng một chiếc khăn vải cô chưa từng thấy trước đó và nhìn mẹ mình, lúc đó đang ngồi, mặc trên người một chiếc tạp dề mà cô

dám chắc Rosalie chưa bao giờ mặc. Có thể mà cô đã đưa nó cho Rosalie để bà có thứ gì đó mặc vào khi bà ghé qua hành hạ cô con gái.

“Con hiểu. Con hiểu mẹ đang muốn thăm dò thông tin, nhưng mẹ sẽ không moi được gì từ con đâu. Làm ơn đi, mẹ, hãy đứng ngoài cuộc sống tình cảm của con. Con có thể tự mình làm rồi bết mọi thứ được. Con không cần mẹ giúp thêm đâu.”

Mẹ cô nhăm nháp một chiếc bánh mì vòng khô. “Sao con ăn nói điên rồ vậy hả? Cuối cùng con cũng có được một anh chàng đàn ông, với một công việc đàn ông, một tương lai sáng sủa. Tốt hơn con không nên làm tan vỡ trái tim cậu ta như đã làm với Johnny DePalma. Mẹ cậu ta đã gọi mẹ trong nước mắt.”

“Nếu bà DePalma khóc khi gọi điện cho mẹ, đó không phải là lỗi của con.”

“Mike là một chàng trai tốt. Cô Rose của con nói...”

“Mẹ, con không muốn biết cô Rose nói gì. Con muốn cả hai người để Mike và con được yên. Con đã phát chán với chuyện mẹ chỉ đạo cuộc sống của con. Có thể con đã phạm tội khi để mẹ đẩy con vào một cuộc đính hôn với con rắn độc đối trá đó. Nhưng bây giờ con đã mạnh mẽ hơn, và con sẽ không để mẹ lặp lại việc đó. Nếu có lúc nào đó con quyết định kết hôn thật, con sẽ tự làm điều đó mà không có chỉ đạo từ mẹ hay bất cứ ai khác.”

Cô với lấy cái bánh mì vòng của mình để rồi phát hiện ra đĩa của cô sạch trơn. Nếu cô cứ tiếp tục ăn thế này, cô sẽ đạt mốc hai trăm cân ^[41] trước khi cô kịp giải thoát mình khỏi cái ừng chết tiệt kia.

Cô uống cà phê và quyết định không để mẹ cô có cơ tiếp tục nữa. “Mẹ, con thấy hạnh phúc với cuộc sống độc thân. Con có một căn hộ đẹp, một công việc con yêu thích, và những người bạn tốt. Con không hề thấy cần phải vội kết hôn.”

Mẹ cô thiếu chút nữa phun cả cà phê ra. “Cái gì? Con đã nói chuyện với chị con chưa? Nó đã học được bài học của mình và chịu lấy chồng. Con cần nghĩ về tương lai của con. Con đâu có trẻ ra thêm. Mẹ đã thấy cách cậu bác sĩ kia nhìn con. Nếu con muốn có con...”

Annabelle đặt cái cốc rỗng không của cô xuống bàn mạnh hơn cô dự định. “Con có thoải mái thời gian để quyết định xem con muốn có con hay không.”

“Con có điên không đấy? Tất nhiên con muốn có con.”

“Không phải ai cũng muốn có con. Mà khi thật, một số người đáng ra không nên có con. Ngay lúc này đây, con sẽ tập trung quan tâm cho bản thân và đón nhận mọi thứ như chúng đến.”

Cô thầm mỉm cười với chính mình. Chúa ơi, thật thoải mái làm sao khi có thể nói ra điều đó thật to thành lời. Mẹ cô thầm cầu nguyện Đức Mẹ và dấm ngực.

Annabelle đẩy ghế ra để đứng dậy. “Mẹ, nếu đó là tất cả...”

“Mẹ sẽ chết trước khi được bế cháu, và đó là lỗi của con.”

“Thôi nào. Hãy trách Rosalie và Richie trước khi bắt đầu trách con. Con là con út. Và như mẹ cũng biết đấy, rất có thể Rosalie sẽ có bầu khi quay về sau kỳ trăng mật. Tại sao mẹ không cầu nguyện cho chuyện đó xảy ra và để con yên?”

Mẹ cô đứng dậy và trông như thể vừa bị tát. Annabelle đã đi quá xa. Cô đứng dậy, vớ lấy đôi nạng của mình và cố xuống thang. “Mẹ, con xin lỗi. Con không có ý đó. Chỉ có điều con cần sống cuộc sống của con theo cách của con, chứ không phải của mẹ.”

“Cách của con. Vậy sao? Con sẽ thấy con không khác mẹ nhiều lắm đâu. Mẹ chỉ mong con nhận ra điều đó trước khi mất đi thứ gì đó quý giá.”

Khi thật, có phải đó là một lời nguyện rửa không vậy? Annabelle chẳng biết nên nói gì nữa. “Con phải chuẩn bị đi làm.”

“Cứ chuẩn bị đi. Mẹ sẽ lau dọn một chút trước khi về. Mẹ không muốn cậu bác sĩ của con tới đây và bắt gặp một mớ tanh bành như mẹ đã phải chứng kiến.”

“Okay, tạm biệt mẹ.” Annabelle hôn lên má mẹ cô và làm những gì vừa được bảo. Có lẽ nói cho cùng cô cũng chưa mạnh mẽ lên là mấy.

Lạy Đức Mẹ Đồng trinh.

CHƯƠNG 11

Mike gõ cửa phòng khám trước khi bước vào. Anh mỉm cười với Lisa Tandry, lúc này đang chúm mũi vào một cuốn sách. Anh nhìn lại đồng hồ đeo tay của mình. Anh đã chạy về đúng giờ, và lấy làm mừng vì điều đó. Lisa ghét phải đợi. Bà mẹ bận bịu của ba đứa con, người làm việc toàn thời gian ở ngoài nhà mình, không bao giờ có lúc nghỉ ngơi - thậm chí cả khi chị nên làm vậy.

Lisa trông không có vẻ phấn khích khi bỏ cuốn sách của mình xuống, nhưng đúng là chị cảm thấy rất nhẹ nhõm.

Mike liếc qua hồ sơ của chị và mỉm cười. Một y tá đã ghi “béo” thay vì cân nặng của cô. “Chị lại đang làm các y tá phải một phen khổ sở đúng không Lisa? Có vẻ như chị đã từ chối đứng lên cân.”

Lisa khoanh tay lại. “Tôi béo. Tôi đã tăng ba mươi cân vì prednisone. Nếu anh muốn biết tôi béo đến mức nào, hãy tự đi mà tính toán. Hơn nữa, có vẻ như anh sẽ không thay đổi phác đồ điều trị vì tôi trông giống một con voi hơn là một con linh dương. Đúng vậy không hả?”

Mike bước lại gần hơn và bóp nhẹ lên vai chị. “Trông chị không giống một con voi, và tôi lấy làm tiếc về chuyện tăng cân.”

Lisa nhún vai. “Đó không phải lỗi của anh, nhưng chắc chắn trách cứ anh sẽ làm tôi thấy thoải mái hơn. Prednisone không chỉ làm tôi muốn ăn mọi thứ không bị đóng đinh ghim chặt xuống, nó biến tôi thành một ả tính khí rồ dại. Những cơn cuồng nộ quả thực đang sống sờ sờ trong nhà tôi. Tôi xin thề hôm trước có lẽ tôi đã gây ra án mạng nếu đứa út không ở trong xe

cùng tôi. Một gã ngớ ngẩn nào đó phải mất đến hai lần chuyển đèn xanh để rẽ trái. Thiếu chút nữa tôi đã lao ra khỏi xe để lôi tuột cả gã đó lẫn con chó với bản mặt đá-tôi-đi đang ngồi trên lòng gã ra ngoài qua khung cửa để mở và nện gã bất tỉnh. Nhưng có lẽ ngay vào lúc ấy gã đã bất tỉnh rồi, và chính vì thế mà tôi nổi điên.”

Mike ghi lại chi tiết này vào bệnh án của chị. “Bây giờ chị cảm thấy thế nào? Đã quay lại mức một trăm phần trăm chưa?”

“Gần được. Tôi vẫn chưa thể chạy được.”

Mike nhìn qua bệnh án của người phụ nữ. “Thế trước đó chị có thể không?”

Lisa đứng dậy khỏi ghế đi tới bàn khám, và vung tay đập mạnh vào vai anh trên đường đi. Mike bật cười. Rõ ràng chị ta đã cảm thấy khá hơn. Lần cuối cùng anh gặp chị, hai tuần trước đây, họ đã tranh cãi kịch liệt về chuyện dùng steroid truyền tĩnh mạch. Anh muốn Lisa ở lại bệnh viện vài giờ để truyền tĩnh mạch một liều steroid vì tình trạng của chị lúc đó rất tệ, và steroid truyền tĩnh mạch hiệu quả hơn nhiều so với dùng đường uống. Chị ta đã nói với anh chị không thể làm thế. Hôm đó là sinh nhật con gái chị, và chị dự kiến đón tiếp mười hai cô bé vào trưa hôm sau, thế mà chị vẫn chưa trang trí nhà hay làm bánh. Sự thật là thậm chí chị còn đang không thở nổi. Họ đã cùng thỏa hiệp, và chị chấp nhận tiêm hai mũi steroid, mỗi bên cánh tay một mũi. Anh cũng chẳng buồn bận tâm cho chị biết chị sẽ gặp khó khăn lớn trong việc trang trí nhà cửa vì hai cánh tay sẽ đau tới mức khó lòng giơ được lên quá đầu. Anh đoán kiểu gì rồi chị cũng sẽ nhận ra.

Anh nghe tim cho người phụ nữ rồi đi ra phía sau chị. “Kéo lưng áo lên cho tôi.”

“Cứ như thế anh không tự làm được ấy.” Chị căn nhắc, nhưng cuối cùng cũng làm như anh yêu cầu. Chị vẫn còn thở khò khè, và sáu lần hít thở sâu, chị bật ho một tràng.

“Chị có vẻ khá hơn so với hai tuần trước, nhưng vẫn chưa thể chạy được đâu. Hãy thử khởi động trước, và giữ nó ở mức độ một cuộc đi bộ.”

Anh khám tai chị.

“Tôi không nhớ có hỏi lời khuyên về giặt giũ.” Chị quay đầu lại để anh có thể khám tai bên kia cho mình.

Mike đảo mắt tránh đi. “Chị biết tôi đang nói về điều gì. Tôi muốn chị dùng ống xịt của chị mười lăm phút trước khi tập và thêm lần nữa ngay trước khi bắt đầu. Há miệng ra và nói ‘A’.”

Lisa làm theo. Họng của chị trông có vẻ bình thường. “Tôi ghét mấy cái ống xịt đó.”

“Bác sĩ Flynn, có cuộc gọi trên đường dây số hai. Bác sĩ Flynn, cuộc gọi đường dây hai.”

“Tôi biết thế. Nhưng nếu chị muốn chạy trở lại, hãy cố gắng dùng chúng.” Mike đặt bệnh án của Lisa xuống bàn. “Chị có thể thử lỗi cho tôi một phút không?”

“Tôi có lựa chọn nào khác không đây?” Người phụ nữ cầm cuốn sách của mình lên, mỉm cười và phẩy tay xua anh đi.

Mike bước ra ngoài sảnh. Millie đứng bên bàn và vẫy anh lại.

“Thỏa thuận thế nào nhỉ? Chị biết tôi không thích nghe điện thoại khi đang có bệnh nhân.”

Bà y tá giờ ống nghe lên. “Có ai đó từ Eastern Heart Specialists đang gọi cho cậu. Cậu cần nghe máy.”

Anh hằm hừ nhưng rồi vẫn nghe máy. “Xin chào, tôi là bác sĩ Flynn đây.”

“Bác sĩ Flynn, tôi là Timothy Boyd. Tôi là phó chủ tịch phụ trách nhân lực tại Eastern Heart Specialists, chúng tôi nằm trong danh sách mười cơ sở điều trị tim mạch hàng đầu trên cả nước.”

“Vâng, ông Boyd. Tôi biết rõ về EHS.”

“Hay lắm. Chúng tôi đang mở rộng hoạt động, và chúng tôi đang muốn tuyển thêm một bác sĩ chuyên khoa phổi, ai đó có bằng cấp về chuyên khoa phổi cũng như chăm sóc tích cực. Ông được đánh giá rất cao. Tôi hy vọng chúng tôi có thể thuyết phục ông tới dự một cuộc phỏng vấn.”

“Vâng. Tôi rất quan tâm, nhưng thật không may, tôi không thể thu xếp được cho tới...” Mike lần theo lịch trên điện thoại di động của anh để tìm một ngày anh có thể vắng mặt tới tận giữa buổi chiều. “Ông thấy sao về ngày thứ Tư sau Ngày Tưởng Niệm?” Bên cạnh anh, Millie đang nhảy lên nhảy xuống theo đúng nghĩa đen.

“Xem nào, vậy cũng được. Buổi sáng có thích hợp với ông không?”

“Hoàn toàn thích hợp. Càng sớm càng tốt.”

“Chín giờ được chứ?”

“Được.” Mike bổ sung cuộc hẹn vào lịch của anh.

“Tốt. Tôi sẽ gửi cho ông một số thông tin về hoạt động chuyên môn cũng như hướng dẫn để tới văn phòng của chúng tôi.”

“Hay lắm, ông Boyd. Tôi sẽ để y tá của tôi nghe điện thoại cung cấp cho ông địa chỉ của tôi cũng như bất cứ điều gì khác ông cần. Tôi xin lỗi phải đi ngay, nhưng tôi có một bệnh nhân đang đợi.”

“Tôi hiểu. Rất mong sớm được gặp ông. Chúc ông kỳ nghỉ vui vẻ.”

“Cảm ơn ông. Chúc ông kỳ nghỉ vui vẻ. Vậy tôi sẽ gặp ông vào thứ Tư, ngày ba mươi tháng Năm.”

Mike đưa điện thoại và bằng lái xe của anh cho Millie. “Chị có thể giúp tôi đọc cho ông Boyd địa chỉ của tôi và bất kỳ thứ gì ông ấy cần không? Tôi cần quay vào với bệnh nhân.”

Millie cười hết cỡ miệng, đến mức khuôn mặt bà như tách làm đôi. “Được chứ, bác sĩ, tôi rất sẵn lòng.”

Khi quay lại, anh kiểm tra để đảm bảo tất cả các đơn thuốc của Lisa đều được cập nhật trước khi anh ngồi xuống bên cạnh chị. “Vậy bây giờ chị cảm thấy thế nào?”

“À, để xem đã. Cái gì đã diễn ra hai tuần qua trong cuộc đời hoang dại cuồng loạn của tôi nhỉ?” Chị nghĩ một lát rồi cười hết cỡ. “Con trai tôi cạo nhẵn nửa một bên lông mày và đổ lỗi cho các em gái nó. Thằng bé nói mấy con bé lén vào phòng nó và cạo mất phần lông mày ấy khi nó đang ngủ. Anh có tin nổi nó thực sự tin tôi sẽ mắc lừa nó không? Khi cuối cùng tôi buộc được nó phải thừa nhận nó đã nói dối, con trai tôi bảo nó làm thế vì lúc nào nó cũng gặp rắc rối còn mấy đứa con gái thì chẳng bao giờ bị thế.”

Mike bật cười. “Trevor mấy tuổi rồi?”

“Mười hai. Và bây giờ nó lượn lơ khấp nơi với một bên lông mày rười. Tôi bảo nó lý do nó luôn gặp rắc rối là vì nó luôn làm những việc xấu. Thật may, mấy đứa con gái vẫn chưa bắt đầu trò đó.”

Mike ngồi xuống. “Cứ cho chúng thời gian đi. Jodi rồi sẽ chẳng kém đâu.”

Đôi mắt Lisa sáng bừng lên. “Đã vậy rồi. Nó dành cả năm học nói về một cô bé tên là Ceekay. Tôi thực sự thấy ái ngại về đứa trẻ này vì trong một năm, con bé đã làm gãy cả tay lẫn chân. Tôi cũng tò mò không hiểu cái tên Ceekay từ đâu ra. Jodi kể cô bạn nó có tóc đỏ, vậy nên tôi hình dung ra cô bé không phải người châu Á. Thế là tôi tới trường Jodi vào dịp picnic cuối năm, và tôi hỏi cô giáo con bé Ceekay là ai. Cô ta nhìn tôi với vẻ buồn cười và nói trong lớp chẳng có cô bé nào tên là Ceekay cả.” Lisa đảo mắt tránh đi. “Ceekay hóa ra là một cô bạn tưởng tượng của Jodi. Và thử nghĩ xem, tôi đã tin chuyện đó suốt cả năm. Hoặc là con bé thực sự giỏi, hoặc là tôi quá ngớ ngẩn.”

Mike phá lên cười. “Jodi quả là rất giỏi.”

Mike luôn dành cho các buổi hẹn khám của Lisa thêm mười phút. Anh đã gặp chị từ lúc mới bắt đầu hành nghề. Dần anh đã biết về chị và các con chị rõ đến mức đôi khi chị đưa chúng đến cùng mình. “Còn Sarah thế nào?”

Lisa phẩy tay. “Con bé ổn thôi. Chỉ nhảy đến mức trái tim nhỏ bé của nó muốn văng ra ngoài. Hôm nọ tôi phải đưa nó đi tiêm, vậy là nó la toáng lên và giãy lên đành đạch. Tôi giữ nó trên lòng, đưa một chân kẹp lấy hai chân nó, hai tay ôm chặt lấy nó để nó không cựa quậy được, vậy mà con bé định cắn vào mặt tôi!”

Chuyện Sarah không ưa kim tiêm đã trở thành huyền thoại, nhưng Mike từng nghĩ khi cô bé được bảy tuổi, nó sẽ vượt qua được nỗi sợ hãi đó. Mike cố kìm không bật cười; cô bé này quả là giọt nước tràn ly.

Lisa ném về phía Mike một cái nhìn hậm hực. “Tôi đang mắng nó một trận, và chuẩn bị bảo nó xin lỗi bác sĩ, thì ông ta lại bảo là không có gì.” Chị lắc đầu. “Anh có tin nổi không? Không có gì, thật là quý quái! Con bé lúc ấy chẳng khác gì một con thú hoang.”

Lisa đứng dậy, cầm lấy túi của chị. Chị rõ ràng là bệnh nhân đem đến cho anh nhiều thách thức nhất, song cũng là một trong những bệnh nhân ưa thích của anh. Anh tiễn chị ra tận bàn đăng ký, đưa giấy tờ của chị lên bàn cho Millie. Trước khi trở vào, anh quay sang Lisa. “Chị hãy cẩn thận, và nếu không thể gặp được chị trước đó, tôi sẽ gặp lại chị sau bốn tuần nữa.”

Lisa đặt xác tay lên bàn và quay sang Millie. “Cậu ta sẽ nhớ tôi khi tôi bình phục.”

Millie đáp lại. “Tất cả chúng tôi đều sẽ như thế.”

Mike trải qua phần còn lại của ngày hôm đó với nụ cười tự mãn trên khuôn mặt. Anh không để cách hành xử của bác sĩ Meyer hay cuộc họp kín của các thành viên làm mình bận tâm nữa. Nếu lời đề nghị kia êm xuôi, anh sẽ có thể làm việc như một bác sĩ bình thường. Tất nhiên, giờ giấc làm việc của một bác sĩ luôn thay đổi, nhưng không có nghĩa chúng nhất thiết phải điên rồ.

Anh cảm thấy như thể đã sống cuộc đời của một người ngụ cư thường xuyên tại phòng khám. Nếu cuộc phỏng vấn trở thành lời đề nghị làm việc, có thể anh sẽ thực sự có thời gian ở bên Annabelle. Một chỗ làm tại EHS không chỉ giải quyết vấn đề về mặt xã hội của anh, nhiều khả năng nó cũng

sẽ giúp giải quyết các khó khăn về tài chính và cho anh khả năng làm thay đổi thái độ các thành viên về vấn đề bác sĩ Meyer. Anh sẽ có nhiều sức nặng hơn nếu có hợp đồng làm việc chính thức với một cơ sở y khoa bên ngoài nơi này. Các thành viên sẽ sẵn lòng làm những gì cần thiết để anh không thể nói sau lưng ai đó.

Tranh thủ thời gian giữa lúc khám cho hai bệnh nhân, Mike nhắn tin rủ Annabelle đi ăn tối. Anh đang khám cho bệnh nhân tiếp theo thì điện thoại rung. Anh bồn chồn mong thật nhanh tới lúc anh được tự do để đọc câu trả lời của cô.

Điện thoại của Annabelle rung, làm gián đoạn công việc lên kế hoạch chuẩn bị cho cuộc triển lãm lớn tiếp theo. “Annabelle, cô có khách.”

Cô kiểm tra đồng hồ và tự hỏi thời gian đã trôi đi đâu. Cứ như thể cô vừa đánh mất ít nhất một giờ đồng hồ. Cô lướt qua một lượt các bản phác thảo và kế hoạch, nhấp một ngụm cuối cùng thứ cà phê nguội ngắt của mình trước khi bấm máy gọi lại cho người trợ lý. “Kerri, cô có thể mời ông ấy lên đây được không?”

Cô hồi hải chống nạng tới trước gương, kiểm tra lại lớp trang điểm, sau khi xong việc với thổi son, cô quay lại và nhìn thấy Mike đứng trên ngưỡng cửa, một nụ cười rạng rỡ bùng nở trên khuôn mặt. “Có chuyện gì vậy? Anh trúng độc đặc sao?”

Anh đá cánh cửa đóng sập lại và bước tới bên cô với vẻ nhẹ nhõm cô chưa từng thấy ở anh. “Làm sao em biết đã có gì xảy ra?”

“Em không rõ. Chỉ đơn giản là em biết thôi.”

Anh hôn cô, bế bổng cô lên, rồi quay cô vòng vòng.

Sau khi cô thôi không kêu thét lên nữa và ôm chặt lấy anh, cô lại thấy chân mình chạm đất và cô lại đang hôn anh. “Giờ cho em biết tin tốt lành đi.”

“Anh sẽ cho em biết trong lúc ăn tối.”

“Sao lại phải đợi?”

“Bởi vì anh nghĩ chúng ta sẽ gọi một chai vang hay champagne.”

“Chúng ta vẫn có thể, nhưng em muốn nghe nó ngay bây giờ.”

“Đã có ai cho em biết em thật thiếu kiên nhẫn chưa?”

“Phải. Thôi nào, nói đi.”

Anh đi vòng qua bàn, ngó vào sau những tấm bình phong cô đã dựng lên để che khuất đồng hồ vẽ. “Anh vừa được một trong những cơ sở chuyên khoa tim mạch hàng đầu trong nước mời phỏng vấn.”

“Nhưng anh là bác sĩ chuyên khoa phổi. Anh sẽ làm gì ở một cơ sở chuyên về tim mạch?”

“Bác sĩ tim mạch và bác sĩ về phổi phối hợp với nhau rất chặt chẽ, nhất là khi anh có cả bằng về hồi sức cấp cứu và chuyên khoa phổi.”

Cô đã theo sau anh và đưa tay ôm lấy anh. “Ái chà, em không biết anh là bác sĩ chuyên khoa đấy. Tuyệt quá! Em rất mừng cho anh.”

“Cảm ơn em. Phải hai tuần nữa cuộc phỏng vấn mới diễn ra, nhưng họ nói anh được đánh giá rất cao, và họ cũng đã gọi điện tới hỏi về năng lực chuyên môn của anh. Millie, một trong những y tá cùng làm với anh, có

nhắc tới chuyện này. Ông Chúa là họ đã nói chuyện với đúng người duy nhất vẫn còn ưa anh. Người phụ trách nhân sự ở đó đã có nhận xét tham khảo từ bên ngoài phòng khám. Vì anh tin chắc không thể có được nhận xét tích cực từ các thành viên phòng khám, đây quả là một điều may mắn.”

“Anh đã báo cho mẹ anh biết chưa?”

“Chưa, thậm chí anh còn chẳng có thời gian gọi cho em. Mai anh sẽ báo cho bà biết.”

Annabelle tách khỏi vòng tay anh. “Hôm nay mẹ anh đã gọi cho em, nói bà muốn tới phòng trưng bày vào tuần sau để ngắm nghía một chút, ăn trưa và làm quen với em.”

“Sao nghe em nói cứ như sắp bị tra tấn vậy?”

Cô quay lại nhìn qua cửa sổ. “Em chưa bao giờ có một người bạn trai có bố mẹ ưa thích em. Hoặc họ căm ghét em, hoặc cố chịu đựng.”

Anh đưa tay ôm lấy cô. “Anh yêu em, và cả mẹ anh cũng sẽ yêu em.”

“Thích là đủ để em hạnh phúc rồi. Em nghĩ yêu sẽ là hy vọng quá nhiều.” Cô tựa đầu lên vai anh và khoan khoái tận hưởng cảm giác hai cánh tay anh ôm quanh người cô. Đã lâu rồi anh chưa ôm cô như thế. Cô nhớ anh nhiều đến mức làm chính cô thấy sợ.

“Annabelle?”

“Vâng?”

“Những tấm bình phong là sao vậy?”

“Không gì cả. Em chỉ thấy phát ốm khi nhìn vào những đồng hồ vẽ đó.”

“Nhưng em là một nghệ sĩ.”

“Không, em từng là một nghệ sĩ. Nhưng giờ thì không. Ben để tất cả chúng ở đây để làm em bận tâm, nhưng em đã thu xếp xong chuyện đó. Vậy anh muốn ăn mừng ở đâu? Ở chỗ em hay chỗ anh?”

Mike hơi lùi lại, nhìn vào mắt cô theo cách làm cô cảm thấy anh có thể đọc được tâm trí cô. “Anh nghĩ chắc em muốn ra ngoài.”

Cô nới cà vạt của anh ra, cởi hai khuy trên cùng cái áo sơ mi anh đang mặc, trong lúc thì thăm vào tai anh. “Em nghĩ chúng ta nên kiếm một chai champagne cùng đồ ăn mang về nhà rồi ăn mừng trên giường. Anh thấy có được không?”

Cái hôn của Mike trả lời cho câu hỏi của cô.

Anh hôn cô thật dịu dàng, muốn tạo nên ham muốn một cách từ tốn, chắc chắn, nhưng Annabelle lại không hề muốn thế. Dường như đã hàng năm trời rồi anh chưa ôm cô trong vòng tay, chạm vào cô, cảm nhận cô. Bàn tay cô hồi hải trợt xuống phía trước quần anh, nắm chặt lấy vật cương cứng của anh qua lần vải khiến anh phải khép chặt hai đầu gối lại để khỏi khuyu xuống. Cô tìm đến anh như thể có được bao nhiêu từ anh cũng là chưa đủ, làm anh càng phấn khích hơn, vì cả anh cũng muốn cô dường như không bao giờ biết đủ. Đôi lúc bạn cần tiến tới nó thật nóng bỏng, cứng rắn và nhanh chóng - ít nhất là lần đầu tiên. Anh có cả đêm để yêu cô, ngay bây giờ, cho dù chẳng có gì dịu dàng trong những điều cô muốn, và với anh thế cũng tốt.

Anh đã cương cứng suốt từ lúc bước qua cửa và nhìn thấy Annabelle mặc bộ váy ngắn tay tôn lên bộ ngực được may bằng một chất liệu khá óng

ánh nhiều sắc mang màu xanh hải quân tương tự như màu mắt cô. Từ khoảnh khắc đó, tất cả những gì anh có thể nghĩ tới là cởi tuột nó khỏi người cô. Các ngón tay Mike khao khát muốn mở khóa chiếc thắt lưng rộng bản ở hông cô và cởi bốn cái khuy giữ chiếc váy khép lại để khám phá xem cô mặc gì bên trong. Anh muốn hiện thực hóa giấc mơ ngắm nhìn cô không có gì ngoài một cái trench coat, và điều đó cũng đã cận kề.

Mike đã khép cửa ra vào khi anh bước vào, nhưng để làm chuyện anh muốn làm, anh cần nó được khóa trái. Vươn thẳng người hết chiều cao, anh kéo cô lại gần hơn, cơ thể cô nóng bỏng, mềm mại áp sát vào anh. Thật từ tốn, anh đẩy cô áp lưng vào cửa. Một bàn tay anh khóa cửa lại, trong lúc bàn tay kia lướt dần lên trên đùi cô, nâng gấu chiếc váy ngấn lên cho tới khi chạm vào làn da mềm mại trên mông cô. Khi đưa bàn tay trượt lên hông cô, anh khám phá ra chất vải ren của một chiếc quần lót dây. Anh khó nhọc nuốt khan, nâng chân cô lên áp vào hông anh, và ép vật cương cứng của mình sát vào cô. Có mùi hương của cam và vani, và Annabelle trở nên mạnh mẽ hơn khi cơ thể cô nóng lên. Rồi nụ hôn khỏi môi cô, anh di chuyển thấp xuống, hôn lên cổ cô trong lúc xử trí hai khuy áo trên cùng và chiếc thắt lưng. Chiếc váy tụt xuống, cô giải thoát cho hai cánh tay của mình, vậy là nó dừng lại bên hông cô. Một chiếc áo lót trắng trơn che nửa bầu vú dâng khuôn ngực cô lên cho anh như một món quà. Hai núm vú sẫm màu hiện lên rõ mồn một qua lần vải trơn. Anh hé miệng áp lên nó và đưa núm vú căng cứng của cô thật sâu vào trong miệng mình.

Annabelle mở thắt lưng của anh, cởi chiếc quần dài, và lùa bàn tay vào trong quần đùi anh đang mặc. Một tiếng rên bật ra từ thật sâu trong cổ họng.

“Không.” Anh đang ở trong tình trạng nguy hiểm bị mất kiểm soát từ trước khi anh tiến vào trong cô, và không thể có chuyện đó. Anh kéo bàn tay cô ra khỏi quần mình, cô quàng hai cánh tay quanh cổ anh, làm anh mê

mãn bằng một cái hôn dài nóng hổi khiến anh thiếu chút nữa đổi ý. Thiếu chút nữa.

“Mike, em không nghĩ em có thể đợi được thêm nữa đâu. Làm ơn đi. Bây giờ.”

Anh xoay cô lại, kéo lưng cô quay ra trước mặt mình, và trong lúc anh vén mái tóc dài của cô sang bên và say sưa hôn lên cổ cô, anh đồng thời đi vài bước về phía mặt bằng phẳng phiu đầu tiên anh nhìn thấy. Bàn làm việc của cô. Chẳng buồn mất thời gian dọn dẹp đồng giấy tờ bừa bộn, anh tựa cô vào bàn, móc ví ra khỏi quần, lấy bao cao su ra. Khóa thắt lưng đập lạch cạch xuống sàn nhà. Cô vén váy lên trong lúc anh lùa hai bàn tay lướt trên hông cô. Anh lách vào, và ôm lấy hông cô, giữ cô không động đậy. Cô thật chặt, ẩm ướt, nóng hổi, và đang dùng cơ thể siết chặt lấy anh. Điện thoại đổ chuông. “Khi thật.”

“Là Ben. Em phải nghe máy. Anh ta biết em đang ở đây.” Cô ngoái lại nhìn qua vai, và anh gật đầu, hít một hơi thật sâu, ghìm lại trong khi cô nhắc điện thoại.

“Vâng.”

Mike cúi người ra trước, tiến sâu hơn vào bên trong cô, và nghe thấy giọng Ben. “Cô có ra ngoài bây giờ không? Hay cô muốn tôi khóa cửa lại?”

“Không. Tôi đang dở việc. Tôi sẽ còn ở lại một lúc nữa, anh cứ khóa cửa lại.”

“Chỉ toàn công việc, không có vui chơi sẽ biến Annabelle thành một cô nàng rầu rĩ. Sao cô không đi cùng tôi?”

“Không. Cảm ơn. Tôi đang dở việc, và tôi đợi Mike đến. Khi anh ấy tới, chúng tôi sẽ cùng đi.”

“Cô có muốn tôi tới làm bạn với cô đến lúc ấy không?” Mike tận dụng việc cô đang chống khuỷu tay xuống bàn để đưa hai bàn tay anh lên mở khóa áo lót của cô. Cô bật ho khi anh bỏ chiếc áo ra và úp hai bàn tay lên ngực cô. “Không... ừm, không, cảm ơn anh. Tôi ổn cả.”

“Mọi thứ ổn cả đấy chứ? Nghe cô kỳ lắm.”

“Tôi vẫn ổn. Chỉ hơi có một chút... lơ đãng. Tôi, ừm, đang dở việc, như tôi đã nói rồi đấy.”

“Okay. Nếu cô chắc không cần tôi tới. Tôi có thể giúp được với bất cứ việc gì cô đang làm. Hai chúng ta có thể giải quyết công việc nhanh hơn. Sau đó cô sẽ sẵn sàng để chờ Mike khi anh ta đến. Cô chắc không cần tôi giúp chứ?”

Mike thì thầm vào tai cô. “Phải bước qua xác anh đã.”

“Phải, ý tôi là, không, cảm ơn anh. Tôi vẫn làm chủ được tình hình. Hẹn gặp anh ngày mai. Tạm biệt.” Cô bấm nút ngừng liên lạc, ném ống tổ hợp đi, và rên lên khi Mike gần như rút hẳn ra ngoài rồi lại vào. Hai cánh tay anh ôm chặt quanh cô, và cô đẩy người ra sau ép vào anh.

Khuôn miệng đang mở của Mike trượt theo một bên cổ cô lên tới bên tai cô. “Có thể phải cần thêm một thời gian nữa. Anh hy vọng em không chờ đợi anh tới quá sớm.”

“Không... không cần vội. Chỉ đừng dừng lại.”

Không có cơ hội để chuyện này xảy ra. Anh duy trì một nhịp thong thả. Cô bị giữ chặt bên dưới anh, bị anh bao bọc, kiểm soát, và nhận chìm vào trong khoái cảm.

“Của anh.” Một cơn sóng sở hữu thật dữ dội bùng nổ trong tâm trí anh, lao vụt qua miệng anh trước khi anh kịp kìm lại, khiến anh sững sờ.

“Vâng.”

Lời đồng ý của cô phá vỡ vòng kiềm tỏa anh đang áp đặt lên phần nguyên thủy hơn của mình, một khía cạnh cho tới lúc này chưa bao giờ chịu tụt lại đằng sau.

“Làm ơn đi. Bây giờ.” Cô rên rỉ, hơi thở đứt quãng, những cử động của cô trở nên cuồng loạn, cho tới lúc cô căng người lên mong được giải thoát và cầu xin. “Làm ơn...”

Anh thất bại trong cuộc chiến nhằm duy trì hoàn toàn sự kiểm soát khi anh tiến vào thật mạnh và nhanh, ghì lấy cô, đưa cả cô và chính anh tới đỉnh. Dòng máu chảy giần giật như búa bổ qua tai anh theo từng nhịp tim anh đập, hơi thở anh nóng hổi, nặng nề phả vào cổ cô. Anh tiếp tục tiến vào thêm, thêm nữa, cho tới khi cô vắt anh cạn khô. Anh đổ ập xuống người cô, hai chân run lẩy bẩy, không thể cựa nổi người trong lúc dư chấn từ cơn cực khoái của cô rung lên lan truyền khắp người anh.

Ngay khi tai anh không còn ong ong nữa, anh hít một hơi thật sâu và từ tốn ra khỏi cô, hôn xuống dọc theo lưng cô tới tận hông, nơi chiếc váy tuyệt đẹp của cô bị xô dồn lại. “Em không sao chứ?”

“Ừm.” Nghe cô như đang lơ mơ ngủ.

Anh vuốt tóc cô khỏi khuôn mặt, một lần nữa ngỡ ngàng trước vẻ đẹp, sự tinh tế của cô.

“Em không nghĩ anh ta biết.”

“Anh không nói về chuyện đó. Anh không làm em đau chứ?”

“Làm đau em ư? Không.” Cô bật cười và ngoái lại nhìn anh.

Đôi mắt cô long lanh trên khuôn mặt đỏ ửng.

“Đoạn cuối anh đã để bị hưng phấn cuốn đi. Anh đã hơi thô bạo. Anh xin lỗi.”

Cô đứng lên tốt nhất có thể được, dùng một tay giữ váy, quay lại, và đổ ập tựa vào anh. Anh vuốt tóc cô ra sau để nhìn thấy khuôn mặt cô. Cô ôm lấy anh, hôn vào cổ cô, rồi nói gì đó.

“Gì cơ?”

“Em làm thô bạo một chút. Em chưa bao giờ làm chuyện gì tương tự thế này trước đây, trong phòng làm việc của em, khi sếp em gọi điện thoại đến. Thật... kích thích. Em thực sự thích thế.”

Anh bế cô ngồi lên bàn làm việc của cô. Mái tóc rối bù, và trông cô cực kỳ mê mẩn. “Anh chỉ thấy mừng em không mời Ben tới đây. Chắc chắn anh sẽ có một rắc rối thực sự với chuyện đó.”

“Cô gái, tôi đang nói với cô đấy. Cô cần một bộ áo tắm mới.” Annabelle gieo mình xuống giường, bên cạnh chiếc vali chưa sắp xong được một nửa. Cho phép Wayne “giúp đỡ” cô trong việc chuẩn bị hành lý cho kỳ nghỉ cuối

tuần tại Hampton có vẻ là một sai lầm lớn. “Mắt cá chân của tôi đã khá hơn, nhưng vẫn chưa cho phép đi dạo phố mua đồ.”

Anh ta ngồi xuống cạnh cô với một nụ cười làm cô nhớ đến một con cá mập lượn lờ quanh con mồi trước khi tấn công. “Chúng tôi sẽ kiếm cho cô một cái xe đẩy. Đích thân tôi sẽ đưa cô đi.”

“Không. Tôi có thể nhìn thấy anh đẩy tôi lao thẳng xuống cầu thang ở Macy’s. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

“Trời ạ, cảm hứng phiêu lưu của cô đâu hết rồi? Mặc dù tôi đoán cô chắc hẳn chính là người mua bộ đồ tắm này.” Anh ta giơ bộ bikini nhỏ xíu in hoa văn da báo của cô lên.

Cô nhồm người ngồi dậy. “Nó có gì không ổn nào? Tôi từng làm tắc nghẽn giao thông trong bộ đồ đó đấy.”

Anh ta khoanh tay trước ngực, gõ gõ ngón chân cái, ngẩng đầu lên khịt khịt. “Mục đích ở đây không phải là thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Mục đích là thu hút sự chú ý của Mike. Cô có thực sự nghĩ rằng Mike sẽ muốn tất cả những gã không đồng tính trên bãi biển đều chảy nước dãi ròn ròn vì bạn gái anh ta không?”

“Tôi không biết. Tôi không phải là đàn ông.”

“Thế đấy, tôi là đàn ông, và hãy để tôi cho cô hay, những người đàn ông thứ thiệt không thích tất cả những gã đàn ông khác lột sạch nửa còn lại có ý nghĩa của họ ngay trước mặt họ. Và đó chính xác sẽ là chuyện xảy ra nếu cô mặc thứ này ra chỗ đông người.” Anh ta ném bộ bikini của cô trở lại vào ngăn kéo. “Mike không phải loại người cần một cô nàng búp bê bốc lửa cặp kè bên cạnh để cảm thấy anh ta có chất đàn ông. Anh ta là loại người muốn bóc gỡ dần cô ra như một món quà. Trong khung cảnh riêng tư. Giờ hãy đi

kiếm cho anh ta thứ gì đó thú vị để cởi ra khỏi người cô. Tôi xin hứa chúng ta có thể đảo qua hết các cửa hàng trong danh sách của tôi trong chưa đến hai giờ. Tôi là một người đi mua sắm đầy năng lực. Cứ hỏi Henry xem. Cậu ta ghét cay ghét đắng phải đi mua đồ.”

“Hai giờ ư?”

Anh ta giơ tay lên. “Xin thẻ danh dự của một Hướng đạo sinh.”

“Đừng có nói với tôi anh từng là đội viên Hướng đạo sinh.”

“Cô trông đợi gì đây, thành viên của Fireside Girls ^[42] chắc?”

Cho dù tốc độ của các cô nàng này hợp với tôi hơn, tôi lại không có trang bị thích hợp.”

Khi hai giờ khổ ải của Annabelle kết thúc, Wayne đã khuân theo một số lượng túi đựng đồ đủ khiến người ta phát khiếp. Cô đã có đồ tắm trước công chúng và đồ tắm cho khung cảnh riêng tư, những món đồ khêu gợi chuyên dùng để mặc lang thang trong nhà, và thêm vào bộ sưu tập của cô, vài món đồ lót phải căng mắt ra mới thấy được sự hiện diện, những món đó chắc hẳn sẽ trải qua nhiều thời gian dưới sàn nhà hơn trên cơ thể cô. Wayne gọi chúng là giấy gói quà. Cô chỉ còn biết lắc đầu. Anh ta thậm chí còn thuyết phục cô mua một món đồ quyến rũ đến mức khó tin nổi mà anh ta gọi là “món tráng miệng” để mặc dưới một chiếc váy đen nhỏ khó mô tả. Ý nghĩ ra ngoài ăn tối mặc trên người một thứ nóng bỏng như thế bên dưới một thứ có như không đã làm cô bồn chồn không yên trên ghế. Cô không thể đợi thêm được nữa. Nhưng hơn hết, cô không thể đợi thêm nữa để được gặp lại Mike.

Becca nhấc một cái hộp lên và lần mò leo lên cầu thang hẹp từ dưới tầng hầm ngôi nhà đá nâu lên căn hộ của Annabelle, Dave bám sát gót theo sau cô. Con chó đã quấn lấy cô như hình với bóng kể từ lúc cô tới. Cứ như thể nó nghĩ cô sắp xoáy thứ gì vậy.

Khi cô gọi điện hẹn tới thăm, Annabelle đã nhảy cẫng lên trước cơ hội hai người được cùng nhau trải qua một thời gian. Thời gian biểu làm việc của Mike đã trở nên điên rồ vì những ca trực thêm anh hứa thực hiện để có thể vắng mặt dịp nghỉ cuối tuần vào lễ Ngày Tưởng Niệm, và vì Ben vẫn còn ở trong thành phố, Annabelle không gặp khó khăn gì trong việc đi nghỉ.

Becca đã trải qua vài ngày trước đó chuẩn bị cầu xin sự tha thứ cùng một cách để báo tin về thân thể của Mike mà không làm cô mất đi người bạn thân nhất hay phá tan tành mối quan hệ giữa Annabelle và Mike.

Có vẻ như về phần mình, Annabelle đang có một lịch trình khác hẳn.

Becca đặt cái hộp ngoài phòng khách và quay lại lấy một cái khác, vẫn với Dave lẳng nhặng theo sau. Trên đường đi xuống, cô cố giữ bụi ra khỏi quần áo của mình, song chẳng mấy thành công.

“Kỳ thực mình không nên phàn nàn, vì mình đã thúc giục cậu từ hai năm nay hãy xem qua mọi thứ cậu đã đóng gói lại sau khi Chip mất, nhưng nếu cậu muốn dùng mình làm lừa thờ, đáng ra cậu nên cho mình biết trước. Như thế mình đã mang theo quần áo bảo hộ.”

Annabelle ngồi lên một chiếc ghế đầu cổ, đặt mắt cá chân lên bậc thang bụi bặm và mỉm cười. “Xin lỗi, mình đã không nghĩ ra. Mình đang nghĩ tới sự trợ giúp về tinh thần, song quả thực mình rất khoái hình ảnh về con lừa thờ.”

“Mình đã có thể cho cậu hỗ trợ tinh thần hai năm trước. Thay vì đối diện với cái chết của Chip, cậu đóng gói nỗi đau lại cũng chắc chắn như cậu gói ghém toàn bộ bằng chứng về cuộc sống chung của hai người. Cậu đã làm mọi việc ngoại trừ đối diện với thực tế.”

“Khi đó mình chưa sẵn sàng để đối diện với nó.”

“Không, lúc đó cậu quá bận rộn với việc để mẹ cậu đạo diễn cuộc sống của cậu, chọn cho cậu một con lợn bản thiêu làm vị hôn phu. Mình không thể thực sự trách bà ấy đã gán ghép cậu với ai đó, vì bà ấy chưa bao giờ biết Chip từng tồn tại, chứ đừng nói tới đã mất. Nhưng mình thực sự trách cứ mẹ cậu vì đã gán ghép cậu với một kẻ đê tiện xấu xa.”

“Mình không muốn nói về chuyện này.”

“Tốt hơn cậu nên nói về nó với một ai đó. Cậu có thể nói với mình hoặc tìm một chuyên gia tâm lý giỏi. Cậu đã trải qua hai năm sống cuộc đời mình ở chế độ lái tự động. Cậu mỉm cười đúng vai và diễn hết như mọi người trông đợi, nhưng mình đã nhận thấy sự khác biệt. Tâm hồn của cậu hoàn toàn vắng bóng.”

Annabelle buông ra một âm thanh ngán ngấm, một hỗn hợp pha trộn giữa rên rĩ và hăm hừ. “Mình nghĩ cậu tới giúp mình giải quyết... những thứ này. Mình không chờ đợi một bài phân tích tâm lý.”

“Mình không cần phải là Sigmund Freud để biết cậu đã làm bất cứ việc gì chỉ để tránh phải đối diện với cái chết của Chip. Kể cả chấp nhận để bố mẹ cậu đưa ra quyết định về tương lai của cậu. Cậu đã quá tê liệt và bất cần, cậu không hề bận tâm. Cậu kết án bản thân phải sống một cuộc sống không cảm xúc - cho tới ngày cậu tỉnh dậy cạnh Mike.”

Mike là người duy nhất chạm được tới Annabelle, và giờ đây tin của Becca rất có thể sẽ là hồi kết cho mối quan hệ đó. Becca quay lưng lại với Annabelle, giả bộ đang nhìn vào thứ gì đó trong lúc cô gạt hành động tội lỗi đó sang bên. Vào lúc này nó sẽ chẳng ích gì cho bất cứ ai trong họ.

Cô với lấy cái hộp trên cùng và đánh rơi nó, chờ đợi Annabelle nhìn mình. Chắc chắn cô đã tạo nên một vết bẩn xứng đáng với một nghệ sĩ trang điểm của Hollywood. Cô đưa tay lên quệt trán. Annabelle nhìn vào mọi thứ, trừ cô ra. Becca cảm thấy ngán ngẩm. Cô biết thế, nhưng chết tiệt, Annabelle cần vượt qua chuyện này.

“Okay, mình sẽ dừng trò phân tích tâm lý lại, không phải vì cậu không cần đến nó. Chỉ cần cậu làm một điều vì mình. Khi chúng ta dọn dẹp đồng này, hãy nghĩ xem tại sao cậu chờ đến hai năm để thực hiện việc chúng ta đang làm.”

“Mình đang bận... việc khác.”

“Việc khác... như mối quan hệ trời ơi đất hỡi với Johnny DePalma chứ gì?”

“Những việc như hút thở, ăn uống, tìm một công việc, và tìm cách sống qua từng ngày. Mối quan hệ với Johnny...”

“Dễ hơn so với làm những gì đáng ra cậu nên làm. Thôi nào, cậu gói chặt quá khứ của mình lại và từ chối thừa nhận nó từng tồn tại. Cậu chưa hề bắt đầu đối diện với nó cho tới tận đám cưới của Rosalie.”

“Không hề cố ý. Mình... mình bắt buộc phải thế. Thậm chí chỉ nghĩ tới nó thôi cũng đau đớn quá sức, chưa nói gì đối diện với nó.”

Đôi mắt Annabelle long lanh những giọt nước mắt chưa trào ra được.

“Cô bạn thân mến ơi, đời là thế. Cậu cần phải cảm thấy đau đớn trước khi thấy nhẹ nhõm hơn. Thậm chí cả khi làm điều đó hai năm rưỡi sau thời điểm đáng ra cậu phải làm.”

“Phải, mà làm thế nào cậu biết được nhiều thế?”

“Trị liệu. Chẳng phải thật tuyệt sao khi biết cuối cùng cũng có gì đó tốt đẹp được tạo ra sau hàng chục nghìn đô la bố mẹ mình đã chi để tìm hiểu xem tại sao mình không phải là cô con gái họ luôn mong chờ?”

“Có thể mình đã hình thành nên nó trong tâm trí mình. Mình đã sợ hãi nó quá lâu. Trước đây mình chưa bao giờ cảm thấy đủ mạnh mẽ để đối diện với nó.”

“Chip sẽ không bao giờ muốn cậu thế này.” Nhưng rất có thể anh sẽ thấy chút hài lòng khi biết Annabelle đã phải khó khăn đến thế để quên được anh. Tất nhiên, cô sẽ dễ dàng tiếp tục hơn nhiều nếu mối quan hệ của họ chết một cái chết tự nhiên trước khi Chip ra đi. “Bây giờ cậu cảm thấy đủ mạnh mẽ để đối diện với quá khứ vì cậu đã quay trở lại với cuộc sống của cậu. Cậu không còn giả bộ như nó chưa từng xảy ra nữa. Bây giờ, nếu cậu có thể rõ ràng được tình cảm cậu dành cho Mike, có lẽ cậu sẽ bắt đầu tiến về phía trước.”

“Sao mình nên làm thế?”

“Vì cậu phải làm. Anh ấy xứng đáng được biết. Nếu cậu muốn có một tương lai với anh ấy, khi thật, mà kể cả không đi nữa, cậu vẫn phải cho anh ấy biết anh ấy là bản sao giống hệt của Chip. Đó là việc đúng đắn phải làm.” Và việc tiết lộ tin tức về hành động gần như phản bội của cô cũng sẽ dễ dàng hơn nếu Annabelle đã dự định nói điều đó với Mike. Có lẽ vậy.

Annabelle mở chiếc thùng đựng sách mỹ thuật Becca đã để xuống trước mặt cô. “Mình có thể mang những thứ này đến phòng trưng bày.”

“Hoặc cậu có thể thiết lập một xưởng vẽ ở đó và bắt đầu cầm cọ trở lại.”

“Mình không biết nữa.”

Becca ghét cay ghét đắng bộ dạng đăm chiêu trên khuôn mặt Annabelle. Lần đầu họ gặp nhau, cô gái chẳng hề có chút bóng dáng đăm chiêu nào. Bạn cô luôn hào hứng vồ vập tận hưởng cuộc sống, nhiều khi tới bội thực, với phong cách luôn đầy ắp say mê. Becca cầm lên vài cuốn sách và nhớ lại những giờ cô sáng tác bên cạnh Annabelle trên căn phòng áp mái của họ. Cô phúi một mảnh đất sét khỏi một cuốn vở, biết quá rõ chính cô là người lưu nó lại đó. “Lần cuối cậu thử vẽ là khi nào?”

“Sau khi Chip mất, trước đám tang anh ấy. Thậm chí mình còn không cầm nổi cọ.”

Becca nhìn thấy một cuốn sổ viết kẹt giữa các cuốn sách về mỹ thuật. “Cái gì thế này?” Cô đặt những cuốn sách khác lên trên thùng và bắt đầu lật giở các trang sổ. Một sự phối hợp thú vị giữa bản thảo và ký họa.

Annabelle cầm nó lên khỏi tay bạn mình. “Đây là nhật ký của mình.” Cô vuốt ve bìa sổ đã ố sần. “Mình từng viết vào nó hàng ngày cho tới khi Chip ốm. Sau đó mình quá bận.” Cô mở trang đầu tiên ra. “Mình bắt đầu viết trước khi tốt nghiệp trung học.” Lục lọi trong thùng, cô lấy ra sáu cuốn sổ khác tương tự. “Xem này. Cuốn này bắt đầu đúng vào quãng thời gian mình gặp Chip lần đầu.”

Annabelle cầm nốt lấy những cuốn nhật ký còn lại và để mặc cái thùng cho Becca, người đi theo sau vào căn hộ và dõi theo trong lúc Annabelle

mang chồng nhật ký vào phòng ngủ của cô. Becca mỉm cười. Annabelle sắp có nhiều điều thú vị để đọc.

Annabelle lặn người qua và cầm lấy một tập nhật ký khác. Đọc qua chúng giống như xem một bộ phim về cuộc đời cô. Khoảng cách thời gian đem đến cho cô một góc nhìn mới. Cô khám phá ra những điều không ngờ đến. Điều đầu tiên cô nhận ra là cô đã non nớt biết chừng nào. Không có nghĩa là ai đó nên nói với cô vào thời ấy, nhưng dường như cô giống một đứa trẻ thích nuông chiều. Đúng loại con gái một anh chàng như Chip thu hút. Hồi mối quan hệ của họ mới bắt đầu, cô cảm thấy mình thật may mắn được ở bên anh. Sự thiếu tự tôn hiển nhiên đã làm cô hoảng sợ và cố hết cách để khỏi mất anh. Một số điều cô đã viết thật dở hơi đến mức đáng bối rối. Có lẽ Becca đúng. Có thể cô cần một cách trị liệu tốt.

Cuộc sống tại nhà của cô khó có thể nói là tốt nhất. Cuộc hôn nhân của bố mẹ cô là một thảm họa, và cho dù cô có làm gì để thu hút sự chú ý đi nữa, dường như cô luôn phải sống như vậy. Hội chứng con út. Cô và Rosalie khác nhau tới mức không thể khác hơn, một người luôn chịu sự điều khiển của nửa trái bộ não, người kia lại hoàn toàn tuân lời nửa phải. Richie hơn cô nhiều tuổi và quá bận rộn để bận tâm tới cô em gái. Annabelle có cảm giác như thể cô là đứa trẻ duy nhất trong ngôi nhà đầy ắp những người kinh khủng.

Sau đó, khi cô gặp Chip, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình được yêu, được mong muốn. Cô dành phần lớn thời gian của mối quan hệ để cố gắng xứng đáng với tình yêu đó và tranh đấu nhằm giữ lấy nó. Chip đã nhận lấy mọi thứ cô có để cho và đã biến cô thành một quân tốt bất đắc dĩ trong ván cờ anh đấu với bố mẹ mình. Nhìn lại mối quan hệ của họ, cô nhận ra sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi một trong hai người trở nên quá sức chịu đựng của người kia. Rõ ràng người phụ nữ cô trở thành sẽ không thể làm Chip hạnh phúc, và Chip cũng chẳng bao giờ đáp ứng được những gì cô trông đợi. Điều đáng buồn là họ đã không có đủ thời gian để tự nhận

ra điều đó. Khi mỗi quan hệ tiến tới mức bắt đầu có rạn nứt thì cũng là lúc bệnh ung thư của anh ập đến.

Cái chết có một cách cho phép xóa sạch mọi rắc rối về sự tương thích.

Annabelle ngồi dậy, tha thẩn đi sang phòng làm việc, cầm lấy cuốn sổ ký họa và hộp bút chì Mike đã mua và mang theo chúng quay lại giường. Cô nằm đó tự hỏi liệu cô có nên thử lại không. Có thể là ký họa thứ gì đó đơn giản. Điện thoại di động của cô đổ chuông. Cô ném cuốn sổ ký họa và hộp bút chì sang bên, với lấy điện thoại, và lướt trên thanh trượt để mở khóa nó. Một dòng chữ xuất hiện. “Chúc em ngủ ngon, Belle. Anh nhớ em.”

Cô soạn câu trả lời. “Chúc anh ngủ ngon, Mike. Em còn nhớ anh nhiều hơn.” Cô tắt đèn, ôm cái gối của anh áp lên ngực, thầm hình dung ra Mike. Từng từ cô vừa nhắn đi đều đúng. Cô thực sự thấy nhớ anh nhiều hơn.

Khi Becca thức giấc, Annabelle đã ăn mặc tươm tất và ra cửa. “Cậu đi đâu thế?”

“Suýt nữa mình quên mất - Mẹ Mike đã gọi cho mình hôm trước, hỏi xem mình có thể giới thiệu phòng trưng bày với bà ấy và sau đó cùng đi ăn trưa không. Cậu không phiền chứ?”

“Không. Mình sẽ đi dạo với Dave và có thể ghé qua tán chuyện với Henry và Wayne nếu họ có nhà. Hai anh chàng đó đúng là những kẻ nổi loạn.”

“Cậu chưa hình dung hết được đâu.”

“VẬY là cậu sẽ ăn trưa với mẹ của Mike. Một chuyện quan trọng đây.”

Annabelle xoa bụng. “Mình không biết tại sao mình lại không nói với bà ấy mình không làm việc hôm nay. Mình quá ngờ ngàng để nghĩ tới chuyện từ chối. Bà ấy làm mình e ngại.”

“Ôi, thôi đi nào. Bà ấy không thể kinh khủng như mẹ mình được, và cậu đã sống sót qua mẹ mình rồi còn gì.”

“Chỉ vì bà ấy chưa có cơ hội kết liễu mình thôi.”

“Có thể mẹ Mike cũng sẽ dễ mến hết như con trai bà ấy. Những chuyện còn kỳ lạ hơn từng xảy ra mà.”

“Với mình thì không. Thậm chí cả mẹ Johnny cũng chỉ tạm chịu đựng mình. Mình nghĩ mình có sức hấp dẫn đặc biệt với những anh chàng có bà mẹ ghét cay ghét đắng mình.”

“Thôi nào. Cậu chưa bao giờ hấp dẫn được Johnny.”

Annabelle nhún vai. “Kẽ cũng đúng. Chân thành mà nói, mình không hiểu nổi mình đã nghĩ gì khi chấp nhận đính hôn với anh ta.”

“Cậu đâu có nghĩ gì. Vấn đề là ở chỗ đó. Ít nhất dường như cậu cũng đã nhận ra.” Becca chui ra khỏi giường và vươn vai. “Có cà phê không?”

“Trên bàn bếp. Nếu mình sống sót, mình sẽ về đến nhà trước giờ ăn tối.”

Becca phát Annabelle một cái. “Cần tin vào sức mạnh của việc suy nghĩ tích cực. Cậu sẽ ổn cả thôi. Chỉ cần đừng nói linh tinh. Nói linh tinh luôn đem đến cho cậu rắc rối.”

“Cảm ơn.” Cô tặng cho Becca một cái hôn gió và xoa đầu Dave. “Tốt hơn cậu nên mặc đồ vào đi. Dave vừa chén xong, vì thế cậu có mùi lăm

phút trước khi nó cần ra ngoài. Những cái túi ở cạnh dây tròng cổ của nó. Nó thực sự đem lại một nghĩa mới cho khái niệm túi dành cho chó đấy.”

“A, đồ đều. Cậu cố tình làm thế.”

Annabelle dành cho cô bạn một nụ cười tinh quái trước khi đóng sập cửa lại sau lưng mình.

Annabelle đi đi lại lại trong phòng làm việc của cô. Cô có quá nhiều thứ bận bịu trong đầu. Hôm nay không phải là ngày tốt nhất để đón tiếp mẹ Mike.

Cô dịch một trong những tấm bình phong trắng và đen bằng giấy Nhật ra và không khỏi nghĩ hôm qua có lẽ Becca đã đúng. Annabelle đã gói ghém quá khứ lại để không phải đối diện với nó, cũng giống như cách cô đặt các tấm bình phong trước những đồng hồ vẽ. Cô đã che giấu mọi thứ rất tốt, nhưng chính vì cô không nhìn nhận hay đối diện với những khúc mắc, chúng đã không hề tự thân biến mất.

Tối hôm qua, mọi thứ đã thay đổi. Giờ đây cô nhìn nhận cuộc đời mình, bản thân mình dưới một góc độ hoàn toàn khác. Cô lướt các ngón tay lên trên những tấm toan, cầm một cây cọ lông lên, gại gại búp lông mềm lên má. Cô chờ đợi cảm giác trống rỗng quen thuộc, những tinh thể của nỗi đau, những ký ức đã ám ảnh cô. Chúng không hề tới. Phải, cô đặt cây cọ xuống. Có thể mọi thứ đang thay đổi. Có thể cô đã sẵn sàng thử lại. Nhưng trước tiên, Annabelle cần vượt qua bữa trưa với mẹ Mike. Cô hít một hơi thật sâu và để cảm giác bất an lan tỏa trong cô, nhưng không phải vì các ký ức. Vì Annabelle đã phạm một sai lầm, đúng ra là một vài sai lầm.

Khi mẹ Mike gọi điện mời Annabelle đi ăn trưa - chỉ hai người với nhau - sai lầm đầu tiên của cô là đã nhận lời. Trong kinh nghiệm có hạn của cô, lý do duy nhất mẹ anh chàng cô đang hẹn hò từng ngỏ lời ăn trưa cùng cô

mà không có sự hiện diện của anh chàng kia chỉ là để không có nhân chứng nào khi cô mắc lờm theo nghĩa bóng hay nghĩa đen.

Annabelle đi thang máy lên phòng trưng bày. Colleen nhất quyết muốn gặp cô tại phòng trưng bày bà đã nghe nói tới nhiều đến thế. Cảm ơn anh, Mike. Vậy là cô không chỉ phải phơi mình ra chịu đựng sự hành hạ của cuộc chạm trán chẳng có chút triển vọng tốt lành nào này mà còn phải e ngại cả về diện mạo của phòng trưng bày. Cô bước ra khỏi thang máy và nhìn quanh. Cho dù mọi thứ đã được lau bụi, rửa ráy và sắp đi đặt lại cả chục lần trong buổi sáng hôm đó để chuẩn bị cho chuyến tới thăm của Colleen, khi Annabelle ngắm nghía phòng trưng bày với một con mắt nghiêm khắc, cô chỉ thấy toàn những khiếm khuyết.

“Kerri, cô có thể làm ơn chuyển tác phẩm của Hibel kia về chỗ ban đầu của nó không? Tôi xin lỗi.”

Cô bối rối đến mức cắn cụt cả móng ngón cái, và cô đã khiến nhân viên của mình phải nhốn nháo chạy cuống lên như những cô nữ sinh băng qua Công viên Trung tâm sau khi trời tối. Họ không ngừng chạy tới chạy lui. Nhưng cô vẫn không thể thoát nổi khỏi cảm giác sợ hãi.

Cô đã phải đền bù cho họ bằng cách bao một tuần ăn trưa vì đã làm rối tung lên do cơn loạn thần kinh của mình. Tất cả những gì cô chờ đợi là đến ngày hôm sau khi cô đi làm, Mike đã bỏ cô, còn đám nhân viên của cô sẽ thấy cơn loạn thần kinh lúc trước hoàn toàn có cơ sở. Nhưng vào lúc này, âm thanh đôi bốt của cô giẫm lên sàn gỗ cứng cũng đủ để bất cứ nhân viên nào của phòng trưng bày nhảy dựng lên.

Annabelle ngắm nghía lại chiếc váy màu kem với những mảng màu vàng, xám và xanh cô đang mặc. Đó là một bộ váy ngắn đơn giản bằng lụa - phong cách nhưng không xu thời, nữ tính song không hề phóng đảng. À, ngoại trừ đôi giày của cô... hay trong trường hợp này là chiếc giày, một vật

thể chẳng hề phong cách, thời thượng, nữ tính hay phóng đãng. Thậm chí cô còn không thể cho rằng nó ăn nhập với trang phục. Điều hay ho nhất cô có thể nói là nó không gây gót.

Cô quay lưng ra cửa, làm dấu thánh, và cầu Chúa giúp cô kiểm soát được mồm miệng. Khi cô bối rối, bộ lọc ngôn ngữ của cô thường có xu hướng trở nên... không đủ sạch. Cô sẽ giả bộ như Colleen là một khách hàng giàu có, vì cô không gặp bất cứ khó khăn nào trong việc tránh nhiệm phải căn bệnh vạ mồm vạ miệng khi giao tiếp với khách hàng, kể cả người có tính khí khó chịu nhất cùng con chó mắc dịch vị khách hàng kia mang theo như một món phụ kiện.

Cô hít một hơi thật sâu và nở nụ cười hồ hởi nhất có thể trước khi mở cửa cho Colleen Flynn. “Chào mừng bác tới Phòng trưng bày Ben Walsh!”

“Annabelle, cảm ơn cô đã đồng ý gặp tôi.”

Colleen ôm hôn cô thật chặt. Choáng váng, cô đứng đờ ra như một trong những bức tượng cô vẫn trưng bày cho tới khi vòng tay Colleen buông ra, và cô có thể thoát khỏi nó mà không cần phải thô bạo. Trong lúc vội vã né tránh phải đón nhận thêm nhiều biểu hiện cảm tình hơn nữa, cho dù chúng có giả dối đến đâu, cô đụng phải một trong những pho tượng cô vừa bắt chước tư thế. Thật may, cô khá nhanh nhẹn trên đôi chân của mình... đúng hơn là một bàn chân và kịp thời đỡ lấy bức tượng trước khi nó kịp hoàn tất cuộc hành trình hủy hoại dưới sàn nhà.

Những tiếng cười rúc rích vang lên từ phía sau, và lập tức tắt ngấm ngay khi Annabelle nhìn về hướng chúng vừa phát ra.

“Ừm... cảm ơn vì đã mời cháu.” Cô định nói gì đây? Cô đã mong đợi ngày hôm nay ư? Vì Mike chưa bao giờ bị thuyết phục bởi những lời nói

dối của cô, cô không nghĩ có thể làm được điều tương tự với mẹ anh. Nhất là khi cô vốn đã nói dối rất tệ. Vậy là cô giữ im lặng.

Và thực sự ước gì Mike có mặt ở đây.

Annabelle bắt đầu cuộc giới thiệu vòng quanh phòng trưng bày, bước đi như một người dẫn tua, vừa dành cho Colleen bài thuyết trình đã chuẩn bị sẵn - một chút về mỗi nghệ sĩ, một chút về bản thân tác phẩm, các nghệ sĩ và tác phẩm có thể so sánh được với chúng - vừa luôn bắn khoăn đến khi nào Colleen sẽ xòe móng vuốt ra. Sẵn sàng chờ đợi tình huống tồi tệ nhất, chỉ để nhìn thấy Colleen tươi cười với cô. Cô ngừng lại, ngoái đầu nhìn ra sau xem ai là người đã tạo nên hiệu ứng lạ lùng đó. Nhưng chẳng có ai hết.

“Tôi chắc chắn đã thấy vì sao Michael lại có tình cảm với cô đến vậy. Cô không chỉ đẹp, dễ mến mà còn thông minh và có tài nữa. Hãy cho tôi biết có điều gì cô không thể làm không? Nếu tôi tìm ra cô hoàn hảo, chắc chắn tôi sẽ phải ghét cô.”

“Bác đang đùa phải không ạ?”

Colleen bật cười. “Thực ra thì không. Tôi dám cược thậm chí cô có thể dùng son môi đỏ nữa kia.”

“Vâng. Vậy thì sao ạ?”

Colleen đưa bàn tay lên vuốt mái tóc vàng cắt ngắn của bà. “Nếu tôi dùng son môi đỏ, trông tôi sẽ hết như một anh hề.”

Annabelle thấy ít nhiều chùng xuống. “Cháu còn xa mới hoàn hảo. Cháu không thể nấu ăn để nuôi sống chính mình, và những khi bối rối, cháu toàn nói lắp. Cháu là kẻ nói dối dở thảm hại, thậm chí cả khi nói dối vài lời vô hại để an ủi ai đó có cặp móng lớn đến mức xứng đáng được có riêng mã

thư tín. Vì thế cháu đã từ bỏ hoàn toàn việc nói dối. Bây giờ cháu hoàn toàn chắc mình luôn nói ra những gì đang nghĩ.”

“Tôi sẽ nhớ điều này.” Colleen vòng tay qua cánh tay Annabelle và đi tới một trong những bức tranh ưa thích của cô. Họ cùng đứng đó im lặng trong lúc đắm chìm vào khoảng không bình yên bức tranh tạo ra.

Colleen bóp nhẹ lên cánh tay cô. “Cô có muốn cho tôi biết tại sao trông cô như bị ốm khi tôi mới đến không?”

“Cũng không có gì đặc biệt đâu.”

“Thì cứ cho tôi biết đi.”

“Như thế thật không công bằng. Cháu vừa cho bác biết cháu không thể nói dối mà.”

“Vậy thì đừng nói dối.”

“Được thôi. Bác có biết một số người sợ các bà xơ đến thế nào không?”

“Có. Tôi đã nghe những câu chuyện khác kinh dị, cho dù hơi phóng đại quá đáng.”

“Cháu biết một sự thật, đó là vài người trong số họ thực sự xứng đáng với những câu chuyện ấy. Cho dù cháu tin chắc vẫn có một vài bà xơ tuyệt vời không thích gì hình mẫu kia. Dầu vậy, vẫn có những người chỉ nhìn thấy một bộ áo nữ tu là đổ mồ hôi lạnh.”

“Okay.”

“Cháu sợ mẹ những người bạn trai của cháu.”

“Đừng nói với tôi là cô tin vào tất cả những câu chuyện kinh khủng được dựng lên về các bà mẹ chồng đấy. Họ đã thay vai cho những mục dè ghẻ độc ác trong các câu chuyện cổ tích hiện đại.”

“Cháu chưa bao giờ có mẹ chồng. Nhưng nếu cháu kết hôn với bất cứ ai trong số hai người đàn ông trước đây cháu từng có quan hệ nghiêm túc, hẳn cháu sẽ có một bà mẹ chồng khiến cho người đàn bà điên loạn trong Misery [\[43\]](#) trở nên giống như Phù Thủy Tốt Glenda [\[44\]](#) .

Ben chọn đúng thời điểm này để bước ra khỏi phòng làm việc, cứu thoát Annabelle khỏi tình thế im lặng khó xử. Quả là một thiên thần từ ái.

“Ái chà, cứ như thế đây không phải là người mẹ của vị bác sĩ đáng mến. Tôi vẫn thấy thật khó tin. Bà còn quá trẻ và xinh đẹp để có thể làm mẹ một người con...”

Annabelle thúc cùi chỏ vào bụng anh ta. Thật quá nhiều cho danh xưng thiên thần từ ái. Hoàng tử Bóng đêm nghe có vẻ hợp hơn nhiều. “Colleen, chắc bác vẫn nhớ sếp của cháu, Benjamin Walsh.”

Ben xoa xoa bên sườn và lịch sự mỉm cười. “Rất vui có dịp gặp lại bà.”

Annabelle lỏng cánh tay cô qua cánh tay Colleen để di chuyển ra xa khỏi Ben. “Bác nghĩ thế nào về việc đi ăn trưa? Cháu biết một quán ăn Scotland nho nhỏ rất tuyệt. Tất cả nam phục vụ đều mặc váy kiểu Scotland.”

“Thật sao?”

“Cháu có thể nói dối bác sao?”

Annabelle và Colleen tới nhà hàng St. Andrews, cả hai đang cười bò ra vì câu chuyện về lần hẹn hò thực sự đầu tiên của Mike và Annabelle, khi anh tới nơi bắt gặp cô trong vòng tay Ben. Bây giờ nhìn lại, câu chuyện xảy ra với cái mắt cá chân của cô cùng tất cả sự “trợ giúp” của Ben trở nên thật hài hước.

Hai người vẫn còn cười khúc khích khi bước vào St. Andrews, đi qua khu vực quầy bar vào phòng ăn. Gareth, anh chàng phục vụ quầy bar bánh trai Annabelle có quen, mang theo một khay đá lớn và nháy mắt khi đi ngang qua họ. Anh ta đang mặc bộ trang phục thông thường, với một chiếc áo phông đồng phục St. Andrews bó sát trên những bó cơ vạm vỡ, một cái váy kiểu Scotland, và đôi ủng thô kệch dành cho lúc làm việc. Cái nhìn trên khuôn mặt Colleen khiến Annabelle phải cắn môi để khỏi bật cười. Người đồng hành với cô dường như sắp xỉu, và bà vẫn còn chưa nghe thấy giọng nói của anh ta. Gareth là thứ thiệt, tạo vật tương đương với một con ngựa đua thuần chủng - một anh chàng hư hỏng với vẻ bánh trai khiến người ta quay quắt và một thổ âm Scotland hảo hạng. Và việc anh ta mặc một cái váy truyền thống chỉ khuếch đại tất cả lên gấp ba lần. Tất cả phụ nữ ở phía đông Hudson đều muốn tìm hiểu xem ở dưới cái váy kia anh ta có vạm vỡ như một tay lính đặc nhiệm không. Thật thích thú khi thấy ham muốn không hề có sự phân biệt khi nói đến tuổi tác.

Họ đang ngồi ở một bàn trong góc. Sau khi người hầu bàn đã để hai người lại cùng thực đơn, Colleen cúi người hướng về phía cô. “Tôi luôn thích một người đàn ông mặc váy Scotland, và điều đó giải thích sự tồn tại của Mike.”

Annabelle đặt khăn ăn lên lòng. “Bác nói sao cơ ạ?”

“Buổi tối Mike được tạo ra, bố nó và tôi tới một buổi vũ hội hóa trang ở Long Island. Christopher mặc đồ hóa trang thành Rob Roy McGregor, tay

du đấng vùng cao nguyên. Ông ấy luôn là một người rất đẹp trai, nhưng với chiếc váy Scotland, ông ấy trở nên không thể cưỡng nổi.”

“Christopher?”

“Tôi xin lỗi. Tôi nghĩ Mike đã kể cho cô nghe về bố nó, vì hai người có vẻ rất gần gũi. Tôi không hề có ý nói không phải như thế, cô biết đấy. Tôi biết đây là một chủ đề dễ gây tổn thương...”

“Không, ý cháu là, vâng. Mike có nói với cháu anh ấy chưa từng biết mặt bố. Chỉ là anh ấy chưa bao giờ nói cho cháu biết tên ông. Cháu đoán...”

“Flynn là họ của tôi. Bố Michael và tôi chưa bao giờ kết hôn. Sau khi có Michael, tôi biết được Christopher đã đính hôn và sắp cưới một cô gái khác. Chuyện này tất nhiên làm sụp đổ mọi dự định của tôi.” Bà lắc đầu.

“Đính hôn và sắp cưới ư?”

“Lúc ấy tôi còn trẻ và cả tin. Tôi tìm ra sự thật khi đọc được thông báo về lễ đính hôn trên các trang xã hội. Tôi không muốn dính dáng gì tới ông ấy nữa. Bây giờ tôi vẫn tự hỏi liệu có phải mình đã phạm sai lầm không. Cho dù có chuyện gì xảy ra giữa Christopher và tôi đi nữa, chia cách Michael khỏi bố nó cũng là không công bằng. Lý do duy nhất tôi có để biện hộ cho mình là lúc đó tôi còn trẻ và đang đau khổ. Tôi rất xấu hổ. Bố mẹ tôi đuổi tôi ra khỏi nhà, và tôi chạy trốn tới Ireland, sống cùng cô ruột, và sinh Michael. Hai mẹ con tôi chỉ quay về Mỹ khi Michael đã lên ba.”

Colleen lấy một miếng bánh mì từ chiếc giỏ đặt trên bàn, bình thản phết bơ lên, như thể đưa ra những câu chuyện bom tấn là việc thường ngày với bà. Mặc dù với bất cứ ai khác ngoài Annabelle, chuyện này hẳn sẽ chẳng có gì ghê gớm.

“Tôi đã nghĩ đến chuyện nói cho Christopher biết khi Michael còn nhỏ, nhưng tôi đã không bao giờ làm. Tôi quyết định không để cho ông ấy có cơ hội làm tổn thương chúng tôi nhiều hơn những gì ông ấy đã làm. Bên cạnh đó, gia đình Larsen rất giàu có. Tôi sợ họ sẽ cướp mất Michael của tôi.”

“Larsen?”

“Phải, Christopher Larsen. Gia đình Larsen là một trong những gia đình thượng lưu danh giá ở Philadelphia.”

“Christopher Larsen?”

“Phải. Bây giờ ông ấy là một chuyên gia tìm mạch rất được tôn trọng. Khi đó ông ấy chỉ là một con người bình thường. Michael biết bố nó là ai, nhưng chưa bao giờ quan tâm tới việc liên lạc với ông ấy.”

Colleen đặt dao của bà xuống và chuyển sự chú ý sang Annabelle. “Cô không sao chứ, cô gái thân mến? Trông cô hơi tái.”

“Cháu không sao. Chỉ là hơi nóng thôi.” Lý do này có thể giải thích những giọt mồ hôi lạnh đột ngột ứa ra của Annabelle. Giờ cô chỉ cần làm sao che giấu được cơn rùng mình đang kéo đến.

CHƯƠNG 12

Annabelle đứng trong phòng vệ sinh nhìn Andrew, súc miệng và dùng khăn giấy lạnh lau mặt sau khi đã tống ra toàn bộ bữa trưa của mình.

Cô hy vọng Colleen không nhận ra vẻ choáng váng của cô. Nhưng vào lúc này, chuyện đó chẳng còn quan trọng nữa. Mọi quan hệ của cô với Mike coi như đã bị kết án. Làm sao Chúa có thể tàn nhẫn vậy chứ? Sao người có thể làm cô yêu cả Chip và Mike?

Annabelle bám lấy bồn rửa trong khi một cơn buồn nôn nữa ào ào cuộn lên. Đầu cô đau nhức, tim cô đau nhói, và vì cô đã hùng hục quay đi quay lại trong phòng vệ sinh làm bầm nguyên rửa, cả mắt cá chân cô cũng đang đau như giần.

Cô phải nói thế nào với Becca đây? Ôi Chúa ơi, cô biết nói thế nào với Mike đây?

Cô lục lọi trong xác tay, tìm thấy một hộp phấn hồng và cố xoay xử tốt nhất có thể để tô điểm lại chút màu sắc lên khuôn mặt nhợt nhạt của mình. Cô cần kết thúc bữa trưa với Colleen mà không để lộ ra chuyện mối quan hệ của cô với Mike vừa bị hủy hoại tan tành. Cô vẫn luôn nghi ngờ Mike và Chip có quan hệ họ hàng xa, song cứ nghĩ đó là một kiểu anh em họ tí tắp ngoài mấy tầm đại bác, chứ không phải là hai anh em cùng bố khác mẹ!

“Annabelle, cô không sao chứ?”

Cô nhét hộp phấn hồng vào trong xác tay và mỉm cười với Colleen.
“Cháu không sao.”

Không có vẻ gì là Colleen tin câu trả lời. Quỷ tha ma bắt nổi bất lực của cô trong việc đối trá một cách thuyết phục. “Okay, bác bắt quả tang được cháu rồi. Cháu hơi chóng mặt một chút. Có lẽ do uống nhiều ibuprofen [45] khi bụng đang rỗng. Hẳn bác nghĩ cháu đã phải rút ra được bài học sau Ngày của Mẹ.”

Lần đầu tiên trong đời, cô thực sự thấy hợp với mẹ của một người bạn trai, và bây giờ cô lại phải... Làm cách nào một cô gái có thể nói với người đàn ông cô ta yêu rằng anh ta là anh trai mối tình đầu của cô? Khi thật, những tay viết kịch bản của General Hospital [46] chẳng nghĩ ra được gì tương tự như cuộc đời cô.

Colleen cũng chẳng hề bị mắc mớ với câu chuyện về ibuprofen, nhưng bà cũng đủ tế nhị để không can vắn thêm về chủ đề đó nữa. Họ quay lại bàn, và Colleen khăng khăng giành phần thanh toán. Annabelle chẳng còn hơi sức đâu để đôi co nữa. Cô muốn về nhà, giả bộ như ngày hôm nay chưa bao giờ xảy ra. Becca thế nào cũng khăng khăng muốn biết từng chi tiết nhỏ. Thật tiếc, cô nàng sẽ phải nhận cú sốc của cả đời người. Annabelle biết chính xác cảm giác đó ra sao và không có hứng thú gì với chuyện phải trải qua một lần thứ hai.

Becca nằm ườn trên trường kỷ cùng Dave, con chó lúc này bình thản ngủ khi khi bên cạnh người bạn chí thân mới của nó sau khi trải qua một buổi chiều thăm dò. Thịnh thoảng nó lại tỉnh giấc và thè lưỡi liếm lên bàn chân hay lên mặt cô. Becca lấy làm tiếc về hai điều: Dave là một con chó, và đó là cái lưỡi duy nhất, cho dù là của người hay của chó, cô từng được tiếp xúc từ hơn một năm qua. Không hề muốn xúc phạm Dave, nhưng cô thích một anh chàng giống đực thuộc loài người hơn Dave, một người bạn mà có phải thừa nhận là anh chàng giống đực dễ thương nhất cô từng biết đến.

Cửa bật mở, Annabelle bước vào. Becca nhìn qua đôi mắt quầng đỏ của Annabelle và hít Dave khỏi lòng mình. “Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy?”

Annabelle đổ ập vào vòng tay Becca và để tuôn ra tiếng nước nở trào dâng từ tâm hồn cô. Becca đã gục lên vai Annabelle mà khóc suốt thời gian Chip đau bệnh và khi anh chết, nhưng cô chưa bao giờ thấy bạn mình rơi nước mắt. Có gì đó không bình thường trong cách bạn cô kìm giữ cảm xúc của bản thân lại. Việc Annabelle mất đi sự kiểm soát ấy giờ đây khiến Becca phát hoảng.

Dave sủa nặng lên, rồi Henry và Wayne lao qua cửa như phiên bản ăn mặc tươm tất hơn của Những Kẻ Bắt Ma [\[47\]](#).

“Chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy?” Wayne quay sang Becca và đỡ Annabelle ra khỏi vòng tay cô. “Cô làm gì cô ấy vậy?”

“Chẳng gì cả.” Cô cố đẩy Wayne khỏi Annabelle. “Giờ thì quý bắt anh đi! Đưa trả cô ấy cho tôi.”

Henry đưa tay kéo Becca lại phía mình và khẽ vỗ lên hông cô. “Bình tĩnh nào. Wayne cảm thấy cần trở thành người bảo vệ Annabelle kể từ sau lần cuối cô ấy khóc như mưa như gió.”

“Cô ấy đã như thế này trước đây rồi sao? Tôi đã quen cô ấy gần năm năm nay, và chưa từng một lần thấy cô ấy khóc.”

Wayne đang nựng nịu cô gái và thì thầm gì đó trong khi Henry kéo Becca vào bếp và đặt một siêu nước lên bếp.

“Cô ấy đã nhắc tới điều gì đó can hệ tới chuyện này.” Anh ta lấy ấm trà từ một ngăn tủ bếp trên cao và mở một ngăn kéo nhỏ, biết chính xác cần tìm các túi trà ở đâu. Cứ như thế anh ta sống ở nơi này vậy.

“Tôi biết các anh muốn tốt, nhưng tôi thực sự có chuyện cần nói với Annabelle. Một cách riêng tư.”

Henry quay lại, nhìn cô qua cặp kính của anh ta. “Tôi không khuyên cô nên chen vào giữa Wayne và Annabelle khi anh ấy đang sắm vai gà mẹ đến lúc cao trào. Tin tôi đi, để anh ấy giúp bạn cô dịu xuống sẽ dễ hơn nhiều. Tôi xin hứa sẽ lôi anh ấy ra khỏi đây sớm nhất có thể. Cho tới lúc đó, sao chúng ta không dành cho Annabelle một tách trà kèm theo sự cảm thông thật mạnh? Trông cô có vẻ cũng nên dùng một chút đấy.”

Hai anh chàng lảng giềng đều rất khéo léo trong việc “điều khiển” người khác, cho dù chiến thuật của họ hoàn toàn trái ngược. Wayne có xu hướng lao vào giữa cơn cuồng phong và bị cuốn vào dòng cảm xúc, trong khi Henry là một chỗ dựa bình thản vững chắc, giống như núi đá Gibraltar vậy. Cô tin chắc Henry có thể bước qua một rãnh bùn và vẫn ra khỏi đó sạch sẽ, lịch lãm, thơm nức. Thật tiếc anh chàng lại gay.

Becca uống trà và ăn bánh giòn vừa như hiện ra từ hư vô. Khi Wayne và Henry chắc chắn dòng nước lũ đã ngừng, họ đề nghị được dắt con chó đi dạo và để hai cô gái ở lại tâm tình riêng với nhau. Annabelle hỉ mũi và gật đầu.

Cả hai cùng nhìn hai anh chàng lảng giềng ra về. Khi Becca chuyển sự chú ý sang Annabelle, bạn cô vẫn đang nắc, cố lấy lại bình tĩnh.

Annabelle mân mê mân mê những tua viền trên một tấm vỏ gối chính cô đã may, lẩn tránh ánh mắt Becca. Cái vỏ gối làm Becca nhớ tới Annabelle trước đây. Nhưng màu sắc tươi tắn được pha trộn theo cách khiến người ta

ngã sẽ xung đột với nhau, nhưng lại trở thành một vẻ đẹp có một không hai.

“Mình đã ăn trưa với mẹ Mike, và...”

Cô đưa hai tay lên che mặt và lẩm bẩm.

Becca kéo hai bàn tay Annabelle ra và giữ lấy chúng. “Có chuyện gì?”

“Bố Mike tên là Christopher Larsen... cậu là em gái cùng bố khác mẹ của Mike.”

Vậy đấy, Annabelle đã nói bí mật đó lên thành lời, và khi cô có đủ can đảm để nhìn vào mắt Becca, cô chỉ thấy trong đó sự thông cảm. Không bàng hoàng, không ghê sợ - nếu có gì, thì bạn cô dường như có vẻ nhẹ nhõm.

“Mình đoán là quả bom này không có gì mới mẻ với cậu, đúng không?”

Becca chỉ lắc đầu, cảm giác tội lỗi đang ập xuống nhận chìm cô như thác Niagara [\[48\]](#).

Annabelle chưa bao giờ cảm thấy tức giận đến thế; cô giật tay mình khỏi tay Becca và đứng vụt dậy. “Cậu biết và không hề nói gì với mình? Cậu là bạn thân nhất của mình, và cậu giấu mình chuyện đó?”

Khuôn mặt Becca trở nên trắng bệch. “Mình tới đây để nói cho cậu biết. Mình dự định thế, nhưng mình nghĩ sẽ tốt hơn nếu cho cậu biết sau khi chúng ta đã giải quyết dứt khoát được với quá khứ của cậu.” Cô đứng dậy tới bên Annabelle.

Annabelle đẩy cô ra. “Vậy là cậu để mình phát hiện ra chuyện động trời này giữa một nhà hàng quái quỷ phải không? Mình đã phải chạy vào phòng vệ sinh và tống hết ra. Mình đã phải giấu cơn sốc để mẹ Mike không biết, tất cả chỉ vì cậu không muốn cho mình hay cho tới sau khi... Đợi đã. Làm cách nào cậu biết được?”

Becca dường như vừa biến thành một bức tượng. “Mình xin lỗi. Mình không nghĩ đang làm gì sai cho tới khi chuyện đã rồi. Mình không ngờ.”

“Cậu đã làm gì?”

“Mình đưa những bức ảnh của Mike cho bố mình xem. Mình hỏi ông anh ấy có quan hệ họ hàng thế nào với gia đình mình.”

“Ảnh nào?”

“Những bức ảnh mình thấy trên máy tính của cậu. Có Chúa chứng giám, Annabelle, mình không nghĩ gì hết. Mình không hề nghĩ về những gì chuyện này có thể ảnh hưởng đến cậu. Mình chỉ in mấy bức ảnh ra và mang theo về nhà.”

“Và cậu đưa cho bố cậu xem?”

“Mình hỏi ông Mike Flynn là thế nào với gia đình mình - giữa phòng ăn một câu lạc bộ đồng quê, không hơn không kém. Mình nghĩ ông ấy sắp bị co thắt mạch vành. Khi ông ấy đã nghe thấy họ của Mike, vậy đấy, mẹ Mike và ông ấy từng yêu nhau, và bố mình kể sau đó bà ấy biến mất. Ông chưa từng biết Mike tồn tại trên đời.”

“Cho tới khi cậu mở cái miệng quá khổ của cậu ra và nói cho ông ấy biết.”

Becca gật đầu. “Mình rất xin lỗi. Cậu không biết mình ân hận đến thế nào vì đã xử sự thật tồi tệ trong chuyện này đâu. Nhưng, Annabelle, nếu mình không nói cho bố mình biết, sự thật vẫn có thể hé lộ theo một cách khác.

Annabelle đi đi lại lại trong căn hộ. Becca chỉ biết lẽ đẽo theo sau.

“Bố cậu đã biết chuyện khi nào?” Cô dừng lại, quay sang Becca. “Ông ấy sẽ làm gì? Ôi Chúa ơi, một khi ông ấy phát hiện ra Mike và mình...”

“Đang yêu nhau? Cậu không được để việc này làm thay đổi bất kỳ điều gì giữa cậu và Mike.”

Annabelle giơ hai tay lên. “Làm thế nào không thay đổi mọi thứ được đây? Một khi bố cậu tác động đến Mike, mối quan hệ của mình và anh ấy coi như hết.” Cô đưa hai cánh tay ôm quanh người. “Mình sẽ không cho phép bố cậu đối xử với mình theo cách mình từng bị đối xử khi Chip và mình sống cùng nhau. Thậm chí vì tình yêu cũng không. Không đáng phải thế. Mình không còn là cô gái yếu đuối trước đây nữa.”

Becca cũng trưng ra tư thế tương tự song cô có vẻ bướng bỉnh ngược hẳn với những gì Annabelle cảm thấy, cứ như thể hai cánh tay cô là thứ duy nhất giúp cô không vỡ tung thành từng mảnh.

“Và Mike không phải là Chip. Cho dù cậu nghĩ gì về bố mình, cho dù cậu có nổi điên với mình đến thế nào đi nữa, cậu cần nói cho Mike biết. Anh ấy cần được biết chuyện này từ chính cậu. Hai người có thể giải quyết được nó. Mình biết cậu có thể.”

Annabelle lắc đầu. Chuyện này khó lòng kết thúc theo cách nào khác ngoài trở thành thảm họa. Nếu có điều gì đó cô đã học được từ phần quá khứ của mình với Chip, thì đó là cô không được tạo ra cho một cuộc sống

có mặt bác sĩ Larsen. Cho dù cô có yêu các con trai của ông ta nhiều đến mức nào đi chăng nữa.

“Mình sẽ cho anh ấy biết vào dịp nghỉ cuối tuần Lễ Ngày Tưởng Niệm.”

“Mình xin lỗi, Annabelle. Mình rất xin lỗi.”

Annabelle quay lại trường kỷ, gạt đồng gối sang bên và ngồi xuống. Becca có lý, và bạn cô cũng đang rầu rĩ hết như Annabelle cảm thấy. Cuối cùng kiểu gì Mike cũng sẽ biết sự thật. “Được rồi. Mình biết cậu không cố ý. Mình chắc cũng sẽ làm điều tương tự nếu mình là cậu. Cũng tốt khi nó xảy đến lúc này, trước khi mình đi sâu hơn. Mình sẽ ổn thôi.”

Nói cho cùng, có lẽ... đến một ngày nào đó, khi trái tim cô không còn rạn vỡ.

Annabelle đợi Mike, mong ngóng được gặp anh, và đồng thời cũng e sợ nó.

Anh làm việc quá nhiều, cô đã trải qua nhiều thời gian nhắn tin và gửi lời nhắn vào hộp thư thoại cho anh hơn là ở bên anh. Cô nhớ anh, cho dù cố đẩy anh ra khỏi tâm trí cô. Anh đã chiếm hữu một khoảng trong cuộc đời cô lớn đến mức khi anh vắng mặt, chỗ trống khổng lồ anh để lại làm cô thấy hẫng hụt. Cô cố không nghĩ tới việc cuộc đời sẽ ra sao nếu không có anh. Cho dù cô sẽ biết sau dịp cuối tuần này. Cô không hề trông đợi ngày đó tới.

Chiếc đồng hồ hình mèo Felix đếm dần thời gian trôi qua, và theo mỗi lần đuôi nó đưa qua đưa lại, Mike trở nên muộn hơn và muộn hơn. Cô đi đi lại lại trong căn hộ, lấy làm biết ơn vì cô không phải đi cái ủng góm ghiếc đó nữa. Cô trải căng bức tranh cô vẽ trên trường kỷ - một trong những tác phẩm cô đã vẽ trong thời gian trải qua giai đoạn đánh bạn cùng đôi nạng

của mình. Cô lấy bột màu khỏi bức tranh và chọn những tấm màn mới cô đã treo lên - một hỗn hợp những tấm lụa mỏng tang có gam màu của đồ trang sức cô đã tạo ra từ những chất liệu đẹp siêu tầm được. Thậm chí cô còn nhờ hai anh chàng láng giềng làm cho cô một cái hốc trong tường, nơi cô sẽ che lại làm chỗ để tất cả màu. Những chiếc khăn trải bàn dệt tay đồng bộ phủ trên mặt bàn ăn và các mặt tủ nơi cho bày mấy món đồ sứ được Becca tặng. Cô đưa mắt nhìn quanh và nghĩ đến quãng thời gian vắng Mike. Mặt tích cực duy nhất là cô đã tạo dựng cho mình một căn nhà. Nó thực sự là của cô. Có dáng vẻ của cô, cảm xúc của cô, và lần đầu tiên trong đời, cô thấy hạnh phúc với cả nơi ở lẫn bản thân mình. Cô chỉ mong ước có thể thay đổi tình thế hiện tại.

Tâm trí cô lẫn lộn một mớ bòng bong của những cảm xúc không sao lý giải nổi và đôi khi trái ngược nhau. Cô chưa bao giờ nghĩ có thể tìm thấy một người sẽ xâm chiếm tâm hồn cô, len lỏi vào từng suy nghĩ của cô vào những thời khắc không đúng lúc nhất. Cô đã nghĩ rất nhiều về điều đó từ khi Becca ra về. Cô đã tình cờ gặp và yêu mê mẩn chính người đàn ông cô không bao giờ có thể giành được. Thậm chí cô còn vẽ ký họa Mike - cho dù không hề có ý đó. Cô không hề biết mình vẫn còn có thể. Nhưng khi cô dọn dẹp bàn làm việc trước khi rời khỏi nhà cho một kỳ nghỉ cuối tuần dài, cô đã tìm thấy cuốn sổ nháp của mình với một bức ký họa Mike đang nhìn cô. Chắc cô sắp phát điên, sắp mất trí rồi, vì cô không hề nhớ đã vẽ nó. Bức ký họa - và đó là một bức ký họa, không phải chỉ vài nét phác thảo nguệch ngoạc - chắc chắn là sản phẩm của cô, và chủ đề của nó rõ ràng chính là Mike.

Điện thoại đổ chuông. Cô kiểm tra danh tính người gọi và thấy đúng như cô nghi ngờ. Becca. Cô nàng vẫn tiếp tục ra sức cổ vũ cho niềm tin của bản thân rằng mối quan hệ giữa Annabelle và Mike có thể sống sót được sau cú vấp ổ gà trời giáng này. Với Becca nó là một ổ gà, còn với cô đó là một hố sâu thăm thẳm rộng bằng cả New Jersey. Chẳng có cách nào để vượt qua nó cả, cho dù là lên trên, xuống dưới hay đi vòng quanh.

“Xin chào.”

“Anh ấy đến chưa?”

“Nếu anh ấy có mặt ở đây, liệu mình có nói chuyện với cậu không?”

“Mình đoán là không. Mình rất xin lỗi...”

“Mình biết. Làm ơn đừng bắt đầu nữa.”

“Okay, mình xin lỗi.”

“Cậu lại thế rồi.”

“Cậu sẽ nói cho anh ấy biết chứ?”

“Mình đã nói là mình sẽ làm thế. Mình sẽ cho anh ấy biết khi bọn mình quay về. Mình hứa. Mình muốn anh ấy có được kỳ nghỉ cuối tuần này trước khi mình làm việc đó. Mình muốn chút thời gian nghỉ ngơi mình và anh ấy còn lại thật tuyệt vời.”

“Cậu định làm việc đó thế nào khi cậu có... thứ này... treo lơ lửng trên đầu cậu?”

“Mình không biết, nhưng mình không muốn làm hỏng kỳ nghỉ cuối tuần bên nhau cuối cùng của mình và anh ấy. Anh ấy đã làm việc rất cực để có được kỳ nghỉ. Mình muốn tận hưởng nó cùng anh ấy. Vẫn còn vô khối thời gian khi bọn mình quay về để làm cuộc sống của cả hai trở nên ảm đạm.”

“Mình nghĩ đó là một sai lầm. Cô bạn yêu quý, nếu cậu nói cho anh ấy biết ngay khi hai người đến đó, hai người sẽ có thời gian để cùng nhau vượt

qua cú sốc này.”

“Chẳng có gì để vượt qua cả. Hãy nhìn xem, Becca. Mình đã nghĩ rất nhiều về chuyện này. Mike là cậu con trai bố cậu chỉ có thể mơ thấy. Ông ấy sẽ muốn dành cho Mike mọi thứ. Anh ấy sẽ có một ông bố mới và cậu. Mình không muốn anh ấy phải lựa chọn giữa gia đình và mình. Mình yêu anh ấy đủ nhiều để chấp nhận anh ấy ra đi. Và mình sẽ không quay trở lại giống như khi mình sống cùng Chip. Mình đáng được hơn thế.”

“Có thể Mike sẽ không thích chuyện cậu quyết định thay anh ấy về cuộc đời của anh ấy đâu.”

“Becca, đây là cuộc đời mình. Mình biết điều gì tốt nhất cho mình, và mình biết Mike. Đến một ngày nào đó, anh ấy sẽ cảm ơn mình vì đã làm thế.”

“Đến một ngày nào đó, có lẽ cậu sẽ chịu mở mắt ra đủ to để thấy hai người các vị thuộc về nhau. Mình chỉ hy vọng khi đó vẫn còn chưa quá muộn với cậu.”

“Mình phải đi đây. Mình nghĩ Mike tới rồi.”

“Hứa với mình ít nhất cậu cũng nghĩ tới việc dành cho anh ấy một cơ hội, được không?”

“Mình yêu cậu, Bec. Tạm biệt.” Cô gác máy và tổng khứ toàn bộ những gì vừa diễn ra ra khỏi đầu. Một việc cô luôn làm rất tốt. Cô đã từng làm như thế khi Chip qua đời, và nó đã duy trì tốt trong hai năm. Cô có thể làm được qua một dịp cuối tuần nữa.

Mike đỗ chiếc Mustang Nick cho anh mượn bên ngoài khu căn hộ của Annabelle. Anh đã đóng gói hành lý sẵn sàng, đổ đầy bình xăng, kèm theo

một thùng lạnh đựng đầy đồ ăn trong cốp xe và một hộp bao cao su loại lớn trong ngăn đựng găng tay.

Dưới hai mắt anh cũng có những túi thịt xệ xuống to đến mức có thể nhầm là những túi hành lý quá khổ. Anh đã làm việc không kể giờ giấc. Không chỉ đảm nhiệm các ca trực bình thường của mình, mà cả ca trực của những người anh đã thương lượng để đổi lấy việc được tự do vào dịp cuối tuần. Trải qua kỳ nghỉ lễ Ngày Tưởng Niệm cùng Annabelle xứng đáng tới từng phút nỗ lực đó - anh chỉ hy vọng mình sẽ không ngủ hết sạch cả kỳ nghỉ.

Anh không thể quy toàn bộ lý do của chuyện thiếu ngủ cho những giờ làm việc liên miên vô tận. Anh cũng đã bỏ ra nhiều thời gian tìm hiểu về Eastern Heart Specialists. Anh chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn của mình cũng hết như chuẩn bị cho kỳ thi nội trú. Anh tìm hiểu về hoạt động chuyên môn tại đó, lập danh sách các câu hỏi cụ thể sẽ đưa ra hoặc cần tìm câu trả lời. Điều cuối cùng anh muốn là chuyển từ môi trường làm việc kinh khủng hiện tại sang một môi trường khác tương tự.

Đã nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối cùng anh tìm hiểu về bố mình, và một phần cuộc tìm hiểu của anh là để đảm bảo bố anh không tham gia vào hoạt động chuyên môn tại EHS. Từ những gì Mike tìm hiểu được, bố anh vẫn còn có chân trong ban quản lý Bệnh viện Đại học Pennsylvania, nhưng ông đã đóng cửa phòng khám tư của mình. Có thể ông đang sống chậm lại. Ý tưởng bố mình đang bước dần sang nghỉ hưu khiến anh thấy nhẹ nhõm. Anh không muốn phải thấy mặt ông. Không phải anh quá lo ngại về chuyện đó. Nói cho cùng, bố anh thậm chí còn chẳng hề biết anh tồn tại trên đời.

Mike ra khỏi chiếc Mustang, vươn thẳng thân hình đau ê ẩm của anh lên. Mặt trời xói thẳng lên lưng anh nóng rực. Anh xem đồng hồ và cau mày. Anh đã đến đón Annabelle muộn mất hai tiếng đồng hồ. Anh hầu như không có dịp gặp cô suốt vài tuần vừa qua, và điều này không hề giúp đầu

óc anh được bình yên hơn. Và phần đáng phàn nàn nhất là chuyện thiếu thời gian bên nhau dường như không hề làm cô bận tâm. Lần cuối anh gặp cô, cô dường như có vẻ hạnh phúc ở bên anh, nhưng không giống những cô gái anh từng hẹn hò, cô chưa bao giờ than phiền thiếu vắng anh, dù chỉ một lần. Cô không hề gọi điện quấy rầy anh tại chỗ làm, dù để lại những tin nhắn hay lời nhắn thật dễ thương để trả lời anh. Cho dù Mike đã không biết bao nhiêu lần tự nhủ đây là một việc hay, anh cũng thấy khó lòng tin nổi vào nó.

Anh tự mở cửa vào trong tòa nhà bằng chìa khóa anh vẫn giữ từ hồi Annabelle bị trọc mắt cá chân. Dick Doyle, bác sĩ của Annabelle, đã gửi Mike một bức thư mô tả lại khá tường tận những gì cô đã nói sau khi Mike thúc giục cô phải đi kiểm tra theo dõi. Mắt cá chân của cô bình phục tốt, và cô đã có thể thôi không cần dùng đến chiếc ủng cố định chân nữa, trừ khi cảm giác đau tăng lên.

Mike gõ cửa. Khi Annabelle ra mở cửa và mỉm cười với anh, cứ như thể ai đó vừa tiêm cho anh một mũi adrenalin. Quý thật, trông cô tuyệt quá. Khi cô quàng hai cánh tay quanh anh và không chịu buông ra ngay cả sau khi Dave đã rúc cái đầu to tướng của nó vào giữa hai người họ, tất cả những căng thẳng chất chứa trong anh kể từ lần cuối gặp cô đều bốc hơi bay biến hết.

Anh nhìn quanh căn hộ, không khỏi ngỡ ngàng trước sự thay đổi. Dường như cả một thế kỷ đã trôi qua từ khi anh treo những bức tranh cô để tựa vào tường lên, nhưng giờ đây đã có thêm vài bức nữa được treo. Anh mỉm cười khi nhận ra vài bức tranh trong số đó anh chưa bao giờ nhìn thấy trước đây có ký tên cô. Những tấm khăn trải mới, rất nhiều tác phẩm điêu khắc và đồ sứ. Nơi này trông giống một phòng trưng bày nho nhỏ, chỉ có điều bụi bặm và nhiều lông chó hơn. Lần cuối cùng anh hút bụi căn hộ cũng đã cách đây khá lâu, và không có vẻ gì là Annabelle đã thực hiện lại việc này.

“Em đã chuẩn bị bữa trưa rồi. À, tất nhiên không phải tự tay nấu. Em dẫn Dave đi dạo tới cửa hàng bán đồ ăn mang về nhà và mua cả salad lẫn sandwich. Em nghĩ làm thế sẽ an toàn hơn.”

Mike dành cho cô một cái hôn chớp nhoáng, không muốn thử thách số phận nhiều hơn. Hôn Annabelle là một hành động nguy hiểm. Anh không muốn đùa cợt với nguy cơ họ sẽ kết thúc trên giường. Khi họ thực sự cùng nhau đổ vật xuống giường, anh không muốn nghe thấy gì ngoài tiếng sóng vỗ ngoài bờ biển và những hơi thở nặng nề gấp gáp - không còi xe, không tiếng động cơ, không hàng xóm.

“Chúng ta có thể mang theo không? Muộn rồi, và anh không muốn lãng phí một phút nào kỳ nghỉ cuối tuần dài của chúng ta.”

“Anh chắc anh không muốn chớp mắt một lát chứ? Em không hề có ý xúc phạm, nhưng trông anh như chưa hề ngủ trong suốt một tuần vậy.”

Cô đoán cũng không sai là mấy. “Anh ổn cả. Anh đã ghé qua Starbucks [\[49\]](#) mua hai cốc ventis dành cho đi đường, và anh cũng mua cho em một cốc cà phê mô-ca vị quả mâm xôi nữa.”

“Nếu em lái xe, còn anh ngủ thì sao? Anh sẽ không cần nạp thêm caffein nữa.”

“Em có biết dùng số sàn không?”

Mike nắm chặt lấy lưng ghế trong suốt ba phần mười dặm Annabelle cần để rẽ vào Đại lộ Hamilton. Khi cô gia nhập dòng xe cộ trên Brooklyn Queens Expressway, Dave sửa lên oăng oăng, còn Mike đang lăm rằm cầu nguyện Đức Mẹ.

Cô nàng quả là một Mario Andretti của phái nữ về mặt tốc độ. Cô đẩy số vòng tua của động cơ lên mức của một chiếc xe đua trước khi sang số, về số khi vào khúc cua và lập tức tăng tốc khi qua khỏi chúng, vượt qua tất cả những chiếc xe cô bám đuôi trong khi cập nhật theo kiểu nhát gừng với Mike chuyển mua sắm của cô cùng Wayne. Chuyện này, nội dung của nó và bản thân nó, chẳng có gì đáng băn khoăn - điều làm anh đứng tim là cô đang dùng cả hai bàn tay để nói chuyện. Cứ như thể hai người đang buôn chuyện trong quán cà phê chứ không phải lao vù vù qua dòng xe cộ chật ních vào giờ cao điểm. Mốc thời gian ước tính đến nơi trên thiết bị GPS của chiếc xe thu ngắn lại với tốc độ đáng báo động. Cái cách cô vừa lái xe vừa xoa đầu Dave, rồi thỉnh thoảng lại còn lấy khăn giấy chùi mồm cho nó làm Mike chỉ còn biết ngớ người ra.

Mike không mấy quen thuộc với những chiếc xe hơi. Anh lớn lên ở Brooklyn, và anh cùng mẹ không những chẳng cần đến một chiếc xe hơi, mà họ còn không có đủ tiền để mua xe. Đúng là anh đã thi lấy bằng lái khi còn học trường y, và thậm chí từng có lúc sở hữu một chiếc xe, song anh chưa bao giờ cảm thấy lái xe là một chuyện hoàn toàn tự nhiên với mình. Annabelle nom có vẻ như được sinh ra để lái xe và rõ ràng rất hứng thú với việc điều khiển một chiếc xe. Gió thổi qua các khe cửa sổ đùa bỡn với những lọn tóc của cô tuột ra khỏi búi tóc được giữ lại bằng một cái bít chì.

Anh tựa người vào lưng ghế, nhắm mắt lại, để giấc ngủ xâm chiếm. Anh thức giấc vài giờ sau trong tiếng lạo xạo của bánh xe lăn trên một con đường rải sỏi và vỏ ốc vỏ sò.

“Mike, chúng ta đến nơi rồi. Ít nhất em nghĩ thế. Là địa chỉ này, đúng không?”

Mike mở đôi mắt ngái ngủ ra, hít một hơi thật sâu thứ không khí mặn vị muối. Ngôi nhà ộp ván tuyết tùng đã ngả xám vì thời gian nhô lên phía trên

họ trong lúc tiếng ào ạt của đại dương và tiếng kêu chói tai của lũ mòng biển vọng vào qua cửa xe.

“Phải. Đúng nó rồi.”

Mắt Annabelle mở to. “Nick sở hữu chỗ này sao? Toàn bộ nơi này?”

“Phải. Cậu ấy muốn có một ngôi nhà đủ lớn cho cả gia đình ngủ lại. Mẹ cậu ấy, bà cậu ấy, Vinny, Mona, và lũ trẻ.”

“Anh ấy có thể cho họ và cả ba mươi người bạn thân nhất của họ ngủ lại.”

Mike nhún vai. Trông nó giống như một ngôi nhà bãi biển điển hình ở Westhampton - chỉ có điều lớn hơn. Anh mở cửa xe, vươn vai đứng dậy. Annabelle cũng ra theo, mở chốt khóa cửa xe và chui vào băng ghế sau và trông cổ Dave.

Đi vòng ra sau cốp, Mike khoác túi lên vai và xách túi của Annabelle ra. Cô nàng hiển nhiên không phải là người thích hành lý nhẹ nhàng. Dave cùng cô ra khỏi xe, gí mũi xuống đất ngửi hít mọi thứ trong tầm quan sát và tưới nước lên tất cả những phần sân trước nó có thể bao quát được nhằm đánh dấu lãnh địa mới của mình. Con chó không để phí chút thời gian nào trong việc khẳng định quyền sở hữu.

Annabelle quay ra phía đại dương. “Em ước gì mình được phép chạy. Em vẫn luôn thích chạy dọc bên bờ nước. Khi còn sống ở Philly, bọn em thường đi tới Ocean City nghỉ, và sáng nào em cũng ra bãi biển chạy.”

“Anh không hề biết em từng sống ở Philadelphia. Hồi nào vậy?”

“Mấy năm trước. Em vừa học trường mỹ thuật vừa làm phục vụ bàn bán thời gian.”

Vẫn còn quá nhiều điều anh chưa biết về cô. Anh biết đủ nhiều để thấy có chuyện gì đó đang ám ảnh cô. Điều đó sẽ vẫn là một bí ẩn cho tới khi cô quyết định cho anh hay về nó. Anh chỉ còn biết hy vọng cô sẽ làm thế. “Hãy dành cho nó thêm một tháng nữa, và một khi bác sĩ của em đã cho phép...”

“Phải, nhưng sau một tháng nữa, em đâu còn ở đây nữa. Lúc đó em sẽ ở Brooklyn.”

“Nick vẫn thường đưa gia đình đến đây một hai tuần vào tháng Bảy. Anh vẫn hay được mời. Có thể em và bố mẹ em cũng thế.”

“Em không nghĩ vậy.”

“Tại sao không?”

“Anh có thể hình dung ra cảnh anh, em và bố mẹ em cùng mắc kẹt giữa một doi cát đầy nắng lộng lẫy không? Ôi chao, đó là định nghĩa của em về địa ngục đấy. Nó sẽ giống như một kênh truyền hình phát liên tục hai mươi bốn giờ toàn chuyện cưới xin. Không ngừng, không nghỉ. Anh có thể tin em. Sẽ không có ngôi nhà nào đủ lớn đâu. Hơn nữa... lên kế hoạch trước dài hơn một tuần là không phù hợp với tôn giáo của em.”

“Đợi chút nào, em đã dành cả năm ngoái lên kế hoạch cho một đám cưới còn gì?”

“Em là kẻ mới nhập đạo mà.”

Mike bỏ mấy cái túi xuống và bước tới sau Annabelle. Hai bàn tay anh tìm đến hông cô, còn miệng anh kề sát tai cô. “Có muốn nghe kế hoạch ngắn hạn của anh không?”

Cô hít vào thật mạnh, và khi anh kéo cô áp sát vào người anh, cô để mặc anh với một tiếng ối nhẹ nhàng. Hai bàn tay anh tiến ra trước, mân mê trên bụng cô ngay dưới hai bầu vú.

“Có.”

Đôi môi anh nở thành nụ cười khi nghe tới âm thanh hỗn hển như nghẹn thở khi câu trả lời được nói ra. Vật đàn ông của anh căng lên áp sát vào cô. “Ồi có”.

Anh hôn lên mé cổ cô, xuống tận dải dây buộc mỏng mảnh màu trắng giống như một sợi mì spaghetti giữ lấy chiếc áo vải bông trắng cô đang mặc. Khi thật, anh biết mình cần đợi cho tới khi vào trong nhà. “Anh muốn làm tình với em liền một mạch bảy mươi hai giờ.”

“Em sẽ rất thích được chứng kiến anh thử. Nhưng trước hết, em nghĩ chúng mình cần ăn đã. Anh sẽ cần đến sức lực đấy.”

Lúc này đây, thứ duy nhất Mike cần là Annabelle, nhưng dù sao anh cũng không muốn cô nghĩ trong đầu anh chỉ có độc chuyện làm tình. Họ có thoải mái thời gian cho chuyện đó... Không cần phải hấp tấp, cho dù cơ thể anh có đang giục giã thế nào đi nữa.

Anh miễn cưỡng buông cô ra, cầm những túi hành lý vừa bị anh ném xuống đường theo đúng nghĩa đen lên. Anh mang chúng lên cầu thang tới cửa trước, và mở khóa.

Dave lao qua ngưỡng cửa, thiếu chút nữa hất Mike ngã. Sau đó đến lượt Annabelle, bám lấy đầu cuối sợi dây dắt chó như một vận động viên lướt ván bám theo ca nô.

Khi Mike bắt kịp cô, cô đã đi qua tiền sảnh vào phòng sinh hoạt chính, với cửa mở ra hiên sau nhà, bể bơi, rồi sau nữa là đại dương. Phía đông ngôi nhà hầu như chỉ toàn cửa sổ mở ra tầm nhìn đẹp mê hồn. Mặt trời lộng lẫy chiếu sáng trên mặt nước, những chiếc thuyền buồm mang các cánh buồm đủ màu sắc lộng lẫy dập dềnh ngoài xa, và những vạt cỏ nước bên ngoài các đụn cát đang rập rờn nhảy múa theo gió thổi.

“Ái chà.” Annabelle đi một vòng để ngắm nghía nốt phần còn lại của ngôi nhà. Một lò sưởi rộng. Những trường kỷ lớn, êm ái màu trắng có phủ vải. Sàn gỗ sẫm màu với những đường trang trí sơn màu đem đến cho ngôi nhà một cảm giác tiện nghi mà không quá phô trương cầu kỳ. Hình đầu một nàng tiên cá tạc bằng thủ công nằm phía trên bộ lò sưởi đá, trông như thể vừa được tháo ra từ mũi một chiếc tàu cổ vậy.

“Thật đáng kinh ngạc.” Nàng tiên cá lên tiếng gọi cô, vậy là cô bước lại bên lò sưởi, bước vào trong lòng lò, đưa tay sờ lên lớp ván gỗ lâu năm, lướt lên trên những chiếc vảy được chạm trổ trên đuôi bức tượng. “Trông cứ như thật vậy.”

“Anh dám chắc là vậy. Nick không mấy hứng thú với đồ sao chép.”

“Ồ.”

Bếp nằm ở phía bên kia của căn phòng là một thiết kế bê ra từ Architectural Digest [\[50\]](#). Bàn bếp bằng đá granit, tủ bếp bằng gỗ sẫm màu, và những dụng cụ nhà bếp bằng thép không gỉ cỡ công nghiệp.

Mike biến mất trong khi Annabelle tha thẩn vòng quanh, nhặt thứ này lên, ngắm nghía thứ kia. Khi anh quay lại, anh để một thùng đồ đông lạnh vào trong bếp. Annabelle mở thùng lạnh ra và xua anh khỏi bếp. Cô không phải là đầu bếp thực thụ, nhưng không đến nỗi nào trong việc cất thực phẩm vào đúng chỗ. “Em sẽ cất những thứ này đi. Còn gì trong xe không?”

“Không, anh không nghĩ vậy.”

Anh nhìn cô chăm chăm, cô cũng chăm chú nhìn lại. Anh đút tay vào túi quần và nhún nhảy trên hai gót chân. “Anh sẽ mang đồ của chúng ta vào phòng ngủ. Em có muốn lên xem qua không?”

“Em sẽ chuẩn bị bữa trưa cho anh và em. Em đói rồi. Em sẽ cùng anh thám hiểm sau. Okay?”

Annabelle đang bồn chồn, và cô không phải người duy nhất có cảm giác này. Tại sao Mike bồn chồn, cô không thể hình dung ra được. Cô bắt gặp anh nhìn cô đúng theo cách trước đây - cách nhìn làm cô cảm thấy như thể anh đọc được tâm trí cô. Chúa ơi, cô hy vọng là không. Nếu anh có thể, kế hoạch của cô dành cho kỳ nghỉ cuối tuần đầu tiên và cũng là cuối cùng bên nhau của họ nhiều khả năng sẽ bị hủy hoại. Cô vẫn chưa muốn nó bị chấm dứt. Cô sẽ kéo dài nó hết mức có thể.

Cô đủ yêu anh để dành cho anh điều đó. Cuối cùng cả hai rồi sẽ đau khổ, nhưng ít nhất khi anh nhìn lại quãng thời gian hai người bên nhau, anh sẽ có được vài ký ức hạnh phúc. Và cả cô cũng vậy.

Cô xếp hết đồ ăn trong thùng lạnh vào tủ lạnh, đổ hết đá đi, và để thùng lạnh ra ngoài hiên cho khô. Cô đã đi cả một chặng đường dài kể từ hôm cô choáng váng khi nghe Mike nói anh yêu cô. Cuộc trò chuyện cùng Becca lại hiện lên trong tâm trí, và cô ngỡ ngàng khi nhận thấy Becca đã biết từ lâu trước cô rằng mối quan hệ này không chỉ đơn thuần là tình dục. Nó đã

là nhiều hơn thế ngay từ khoảnh khắc đầu tiên. Cô đã không nhận ra điều đó tới tận lúc nó sắp kết thúc.

Annabelle đang chìm trong suy nghĩ khi Mike bước tới từ sau lưng và đưa hai cánh tay ôm lấy cô. “Này, có gì không ổn vậy?”

“Không gì cả. Em sẽ làm nóng món knish ^[51] lên, nhưng em không chắc mình biết cách sử dụng cái lò kia.”

Anh đã thay đồ khi lên lầu, đổi sang một chiếc áo phông cộc tay và một cái quần soóc rộng, và trên người anh tỏa ra mùi kem chống nắng. Cô lùi lại, quan sát trong lúc anh tiếp quản gian bếp, xếp những chiếc bánh knish lên vỉ nướng và đưa chúng vào lò. Anh lấy ra hai cái đĩa, rồi bắt đầu lấy đồ ăn từ những hộp đựng của cửa hàng bán đồ ăn mang về mà cô đã bày sẵn ra.

Mike đi quanh bếp cũng với điệu bộ khẩn trương như anh đi quanh một chiếc máy chụp X-quang. Chỉ trong vài phút, anh đã xếp gọn gàng đầy hai đĩa thức ăn, bày khăn ăn ra bàn, và lấy đồ ăn bằng bạc cầm trên tay.

“Em có thể lấy ra vài chai bia không? Anh có để lại trong tủ lạnh một ít lần cuối cùng anh ở đây.”

“Tất nhiên rồi.” Cô lấy bia ra và theo anh ra ngoài hiên. “Anh đã đóng cửa xuống cầu thang rồi, như thế Dave không sống ra được.”

Dave chiếm giữ một chiếc ghế tựa có trải đệm và ngủ gà gật với cái đầu to tướng nằm phục xuống giữa hai chân trước. Hai chân sau của con chó vung vẩy như đang chạy khi nó bật ra một tiếng sủa chói tai. Hãy trông cậy vào Rosalie trong chuyện sở hữu một con chó làm nhảm ngay cả lúc ngủ. Hẳn anh chàng đang mơ đuổi theo lũ mòng biển trên bãi cát.

Mike nhìn cô đăm đăm như thể anh không tin nổi vào vận may của mình, và cảm giác tội lỗi lại dâng lên trong cô nặng trĩu. Cô mỉm cười, thầm cầu nguyện mong nó đừng trông có vẻ yếu ớt như cô đang cảm thấy. Cô cần kiểm soát bản thân. “Em sẽ đi kiểm tra những cái bánh knish.”

Mike quan sát các cảm xúc thay nhau nhảy múa trên khuôn mặt Annabelle như một quả bóng bàn. Hẳn cô phải đang bồn chồn đến cực độ để tới mức chọn làm gì đó trong bếp. Bồn chồn có thể là dấu hiệu ai đó đang bước chân vào một lãnh địa chưa hề được khám phá. Vấn đề ở đây là lãnh địa nào.

Anh tảng lờ chuyện cô né tránh phòng ngủ. Có lẽ anh phải lấy làm mừng cô đã không theo anh lên đó, vì nguyên chuyện tập trung vào xếp hành lý ra khỏi túi cũng đã đủ khó khăn ngay cả khi anh ở đó một mình rồi. Anh chỉ có thể tưởng tượng ra những gì sẽ xảy đến nếu cô lên lầu cùng anh.

Anh chặn dòng suy nghĩ đó lại, cho dù không được đủ nhanh. Tưởng tượng không giúp anh xúc tiến được kế hoạch của mình. Một kế hoạch đã biến mất khỏi đầu anh ngay khi Annabelle đặt chân ra ngoài hiên. Mỗi lần thấy cô, bộ óc anh lại lâm vào trạng thái quá tải testosterone. Nó thổi bay đi mọi thứ, ngoài ham muốn yêu đương. Cô đã đeo kính mát và bỏ giày ra. Các móng chân cô sơn màu da cam chói chang, hết như một chiếc xe cấp cứu vừa xuất xưởng. Đáng ra trông chúng phải thật kinh khủng, nhưng không, và còn cả cái lắc nhỏ khiêu khích ở cổ chân nữa.

“Em nghĩ em đã tắt lò rồi, nhưng tốt hơn lát nữa anh nên kiểm tra lại cho ăn chắc.” Một bàn tay cô đang xỏ vào chiếc găng tay dùng lấy đồ trong lò to sụ như càng tôm hùm và cầm vỉ nướng, tìm kiếm một chỗ để đặt nó xuống.

Mike bần bịu với việc nhìn cô chăm chăm để nhận ra cô có thể sử dụng được một bàn tay - mà có thể là hai. Cô đặt cái vỉ nóng rẫy xuống một chiếc bàn gỗ và cố thử dùng tay không cầm một chiếc bánh knish lên nhưng rồi phải nhanh chóng thả xuống. Cử chỉ đó làm anh bừng tỉnh. Mike bước lại gần cô.

Anh tháo cái găng chống nóng khỏi tay cô và cầm vỉ nướng lên. “Anh sẽ cho những cái bánh này vào một cái đĩa. Như thế chúng ta có thể bày chúng lên bàn.” Chúa ơi, cô thật dễ thương làm sao. Khuôn mặt cô đỏ bừng, và không phải do mặt trời.

“Em xin lỗi. Em đã không nghĩ tới chuyện này.”

Mike hôn cô thật nhanh. “Không sao. Anh sẽ quay lại ngay.” Anh mang những cái bánh knish nóng bỏng trở lại bếp. Cô đã làm gì trong này vậy? Anh lấy một cái đĩa từ trong tủ bát đĩa ra, và dùng một cái dao bay xúc những chiếc bánh knish ra khỏi vỉ nướng. Anh không khỏi mỉm cười. Khi thật, cô thực sự không hề biết nấu ăn, nhưng điều lạ là anh lại nghĩ chuyện đó thật đáng yêu. Anh đang si tình tới mức nào đây nhỉ?

Khi ngẩng lên, anh thấy cô đang tựa người vào khung cửa, quan sát anh. “Okay, em đã làm cháy chúng. Em đã nói với anh là em rất vụng trong bếp mà.”

Anh cầm lấy bàn tay cô, và vừa bê chỗ bánh cháy với tay còn lại, vừa kéo cô ra ngoài hiên. Cô bối rối mân mê sợi dải rút nhỏ trên chiếc váy trắng của mình. Anh kéo cô tới ngồi trên lòng anh.

Đưa tay vòng qua cô, anh đẩy đĩa của cô tới cạnh bên đĩa của anh, rồi đưa cho cô một chai bia. “Tình cờ anh lại thích những chiếc bánh knish thật giòn.” Anh cụng chai bia của mình vào chai của cô. “Chúc sức khỏe!”

Annabelle nhún vai và uống một ngụm. “Anh thực sự trông đợi em ngồi trên lòng anh để ăn sao?”

“Sao lại không?”

“Vì em sẽ gây ra một bãi bừa bộn.”

“Anh sẵn sàng chấp nhận. Anh thích ở gần em.” Với một bàn tay ôm lấy eo Annabelle, Mike cố gắng dùng một tay cắt một trong những chiếc bánh knish cháy sém. Khi không thành công, anh nhúng cái bánh vào một ít kem chua, hy vọng làm vậy có thể át đi được vị khoai tây cháy khét, và mỉm cười sau khi cắn một miếng. Nhai thứ bánh này trong lúc lớp vỏ giòn tan trong miệng anh quả là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Annabelle bỏ miếng sandwich của cô xuống đĩa và nhón lấy phần còn lại của cái bánh knish từ anh. “Đừng làm thế. Nghe em nói này. Em rất yêu anh vì đã cố gắng, nhưng anh sẽ làm mình phát ốm đấy. Em nghĩ có lẽ chúng ta có thể cạo lớp cháy đi.”

Mike nuốt miếng bánh, sau đó dùng ít bia để xối trôi phần mùi vị không được ngon lành xuống. Anh sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu vẫn còn những mảnh vụn cháy đen của cái bánh knish khốn khổ giắt vào răng anh.

“Cũng không tệ đến mức ấy.” Anh dối như cuội và thềm im lặng cầu nguyện vị thánh bảo trợ cho sự hài hòa trong gia đình, cho dù tên của vị thánh này có là gì đi nữa. Anh sẽ phải lục lọi trong cuốn từ điển nhỏ về các vị thánh của mình để tìm ra. Anh có cảm giác mình sẽ cần tới rất nhiều sự giúp đỡ trong lĩnh vực cụ thể này, nếu vẻ mặt cô có thể coi là một manh mối. “Anh đã làm gì?”

“Chẳng gì cả.” Cô xoay người lại cho tới khi ngồi trên lòng anh, đối diện với anh và áp hai bàn tay lên mái tóc chàng bác sĩ. Điều tiếp theo anh biết

là cô hôn anh như thế cả cuộc đời cô phụ thuộc vào cái hôn đó, cuốn lưỡi anh vào trong miệng anh. Anh rên khẽ và kéo cô sát vào mình. Cô ngất quãng cái hôn, và khi anh mở mắt, khuôn mặt cô nom thật buồn.

“Em thực sự nhớ anh. Hơn nhiều so với những gì em đã nghĩ.”

“Ôi, Belle, anh xin lỗi. Anh cũng nhớ em. Em biết đấy, việc này thật không bình thường - cách anh đã làm việc thật không bình thường. Anh sẽ không để chúng ta xa nhau lâu thế nữa.”

“Em biết, nhưng không sao đâu. Về phần mình, em ổn cả. Em cảm thấy hạnh phúc hơn khi ở bên anh, nhưng em cũng không quá bận tâm nếu phải ở một mình.”

Mike tự hỏi cô đang cố thuyết phục anh hay thuyết phục chính cô. “Em vẫn còn đói chứ?”

Annabelle lắc đầu, và đôi mắt cô sáng lên. “Anh muốn đi bơi không?”

Không, anh muốn bế cô lên giường. Ngay bây giờ. Nhưng anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì để làm bừng lên tia sáng đó trong đôi mắt cô. “Tất nhiên rồi.”

Cô xuống khỏi lòng anh và hôn anh một cái thật nhanh. “Em sẽ đi mặc đồ bơi. Buồng của chúng mình ở đâu nhỉ?”

“Trên lầu, cánh cửa thứ hai bên trái.”

“Em sẽ trở lại ngay.”

CHƯƠNG 13

Mike hít một hơi thật sâu. Anh liếc mắt nhìn quanh bãi biển, lấy làm mừng là nó vắng tanh. Khi Annabelle quay trở lại, anh đã thầm cầu nguyện mong sao nước biển vẫn còn lạnh. Nếu có ai đó trên bãi biển, chắc anh phải dùng khăn tắm che cô lại. Cô mặc một bộ đồ tắm hai mảnh với mảnh trên buộc dây qua sau cổ tạo nên những hiệu ứng thật đáng kinh ngạc với khuôn ngực của cô - kỳ thực cô chẳng hề có vấn đề gì với phần này, song đường viền màu vàng đã tôn lên thật nổi bật vốn quý của cô. Còn mảnh dưới - những gì thực sự có của nó - ở vị trí thật thấp với một dải đai vàng. Song đó không phải là một cái đai dùng để giữ chặt thứ gì đó. Không, đó là thứ đai nhằm thu hút sự chú ý của bạn vào phần cơ thể quyến rũ nó ôm quanh và đang không ngừng chuyển động từ bên này qua bên kia. Cái mảnh tí xiu đáng nguyên rủa đó chẳng khác gì một cái bùa thôi miên vậy.

“Này, Mike. Anh sẵn sàng chưa?”

“Hả?”

Cô đưa cho anh một cái khăn tắm. “Em tìm thấy những thứ này ở một ngăn tủ trên lầu.”

Dave ngủ trên ghế, và Mike chắc họ có thể mặc kệ con chó với giấc ngủ của nó. Cô bước tới cầu thang, cho phép anh nhìn thấy một góc nhìn từ phía sau của cô chắc hẳn sẽ khắc ghi mãi mãi trong ký ức anh. Anh ngấm nhìn hông cô đung đưa khi cô mở cửa rồi khép nó lại sau lưng mình, trong lúc Mike đứng như hóa đá, miệng há hốc.

“Người nào xuống nước sau là một quả trứng thối!” Cô lao xuống cầu thang.

Mike bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng, kiểm tra lại để đảm bảo chắc Dave không lao ra cống và húc phải anh. Dave tỉnh giấc khi nghe thấy Annabelle la lên, nhưng thật may anh chàng chỉ lăn người sang bên và duỗi dài chân ra.

Annabelle tiếp tục chạy hết tốc độ. Sau khi chạy được vài yard, Mike hiểu ra tại sao. Cát dưới chân anh chẳng khác gì một cái chảo rán đang bắc trên lò than. Bàn chân anh lún ngập vào trong cát. Dáng cô chạy như một con linh dương thanh thoát lao đi trên bãi biển làm anh cảm thấy mình như một con bò đực ục ịch. Cô lao xuống nước, nhào người vào con sóng lớn đầu tiên. Anh thấy cô bơi vượt qua con sóng đúng lúc lao xuống nước.

Cô quay lại quan sát trong khi anh bơi tới chỗ cô. “Em thắng rồi.”

Anh đứng dậy, gạt nước khỏi mắt. “Cuộc đua không công bằng.” Anh chỉ vào bộ bikini của cô. “Em đi ra với bộ áo tắm này... và làm đầu óc anh đờ dại ra, đúng như em biết sẽ là vậy. Em xuất phát thậm chí trước cả khi anh kịp biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Anh không thể chịu nổi khi thua một cô gái, phải không nào? Thừa nhận đi. Em quá nhanh.”

“Phải, như gió vậy. Cái mắt cá thế nào?”

“Ồn cả. Bác sĩ Dolittle nói em đã bình phục, và không cần đến ủng cố định hay nạng nữa.”

“Là bác sĩ Doyle, và việc em không còn cần nạng nữa không có nghĩa là em nên chạy.”

“Nhưng cát nóng quá.”

“Cái đó thì anh biết.” Anh nhìn về phía chân trời và thấy một con sóng lớn hướng về phía họ. “Nhìn kìa.”

Cô quay lại và bơi ra xa hơn.

“Chúng ta sẽ phải lặn qua nó.” Mike nắm lấy bàn tay cô. “Sẵn sàng chứ?”

Cô gật đầu. Nước biển ào ào cuốn về phía con sóng cao ngất như một tòa nhà. “Nó tới rồi.”

Annabelle lặn xuống, và anh lao theo cô. Cát và những mảnh vỏ ốc vỏ sò cuộn tung lên từ đáy biển châm vào da anh. Anh thò đầu lên khỏi mặt nước, tìm kiếm cô. Cô không có ở đó. Anh quay lại, nhìn lên bờ biển vắng vẻ. Mike cố kìm nén cảm giác hốt hoảng và tìm kiếm trên mặt nước. “Annabelle!”

Cô trôi lên ngay bên cạnh anh, cười giòn giã.

“Em làm anh hãi quá!” Anh đưa tay ra kéo cô về phía mình mạnh tới mức làm cô nghẹt thở. Cô ôm lấy cổ anh chẳng khác gì một người sắp chết đuối, kẹp hai chân quanh hông anh, và hôn anh.

Anh muốn yêu cô ngay ở đó, dưới nước, nhưng họ đang ở một bãi biển công cộng - hiện tại đang vắng tanh thật, song hai người chắc chắn sẽ nằm trọn trong tầm nhìn của bất cứ ai đi ngang qua. Đúng là họ ở khá xa, và ai đó muốn nhìn thấy thứ gì cần phải dùng tới ống nhòm, song Mike vẫn còn giữ vài nguyên tắc về sự đúng mực. Song có vẻ là rất ít ỏi, vì anh lập tức bế cô lên khỏi mặt nước, băng qua bãi biển, lao vào trong nhà và thả cô xuống

chiếc ghế dài đầu tiên anh bắt gặp. Trước khi Annabelle kịp thở, Mike đã giật phăng mảnh trên bộ bikini của cô ra, đôi môi anh ập xuống ngực cô. Cô là mọi tưởng tượng bay bổng nhất của anh trở thành hiện thực.

Anh để hai bàn tay mình thỏa sức nắm trọn lấy cô. Cô có vị của nước biển, còn anh đã khao khát cô đến cực điểm. Anh cởi mảnh dưới của cô ra và ném nó qua vai mình. Anh dựng đứng lên dưới chiếc quần bơi trong lúc cô loay hoay với sợi dải rút để giải phóng anh. Mike hôn cô, cố gắng khắc phục sai sót cô vừa gây ra với sợi dải rút. Cô đẩy sâu hơn cái hôn của hai người, làm hết sức để khiến hun nóng anh lên tới mức anh sắp sửa phải bối rối. Đã hàng tuần trôi qua kể từ khi hai người ở bên nhau theo một cách nào khác ngoài trong những giấc mơ của anh, và anh đã ở cận kề giới hạn chịu đựng.

Cuối cùng Mike cũng cởi được dải rút ra và tuột cái quần bơi ướt sũng của mình xuống. Anh nhìn thẳng vào đôi mắt mở thật to với cái nhìn thật thẳng thắn, như thể chưa bao giờ thấy chúng.

“Chúa ơi, Belle. Anh yêu em.”

Một giọt nước mắt ứa ra từ khóe mắt cô trong khi cô kéo anh xuống với mình. “Em cũng yêu anh.”

Mike như đóng băng lại, hai cánh tay anh bị khóa cứng, tâm trí anh bàng hoàng. Anh không dám chắc vừa nghe thấy cô nói cô yêu anh, hay đó chỉ là do anh tưởng tượng ra. Anh đã tưởng tượng ra chuyện này quá nhiều lần.

“Có gì không ổn sao?”

“Không.”

“Vậy sao anh không hôn em?”

“Anh chỉ... em vừa nói gì? Ý anh là em có thể làm ơn nhắc lại câu đó không?”

“Nhắc lại cái gì?”

“Câu cuối cùng em nói.”

“Em cũng yêu anh.”

Cô dành cho anh một cái hôn mãnh liệt, đoạt đi của anh cả hơi thở, trái tim và linh hồn.

“Mike?”

Cô trông đợi anh nói gì sao? Điều khá nhất anh có thể làm là lẩm bẩm không thành tiếng. Trước khi anh kịp biết cô đang làm gì, cô là trườn lên trên anh. Từ trước anh vẫn nghĩ cô thật đẹp, nhưng trời ơi, anh chưa bao giờ nhìn thấy điều gì đẹp như cô lúc này. Mái tóc ướt sũng, hoang dại bết lên làn da rám nắng của cô, khuôn mặt cô ửng hồng, và đôi mắt cô tối sầm lại vì phấn khích dành cho anh. Anh ôm lấy hông cô, di chuyển cô theo nhịp điệu đang vang lên trong đầu anh, nhịp điệu cơ thể cả hai người đều đang đòi hỏi. Anh đã ở thật gần. Annabelle chọn đúng khoảnh khắc đó để trườn xuống, anh lướt đi một đường ngược lên trên cơ thể cô, trượt qua giữa hai bầu vú. Cô nhần nhần bụng anh và di chuyển dần xuống dưới.

Ôi Chúa ơi, anh sắp chết mất vì cơn quá tải cảm xúc này. Không nghi ngờ gì nữa. Tim anh đập như búa máy vào khung sườn đến mức làm chúng đau ê ẩm. Hai buồng phổi anh hít vào không khí nhưng thở ra toàn lửa. Cả cơ thể anh như một đầu tận dây thần kinh khổng lồ đang căng như dây đàn, và tất cả những nơi cô chạm vào đều cháy bùng lên những đốm lửa khao khát.

Annabelle vuốt ve anh.

“Em vẫn chưa thể hết ngạc nhiên làm cách nào nó lại có thể đồng thời vừa cứng vừa mềm như thế.”

Mike ngơ ngẩn. Đây là cảnh tượng khêu gợi nhất anh từng thấy. Annabelle quỳ gối trên người anh, đôi má đỏ bừng phấn khích, đôi môi sáng bóng và gần sát vật đàn ông của anh tới mức nguy hiểm, mái tóc ướt lạnh của cô chạm vào làn da đang cháy rục của anh, và miệng cô nhồm lên cao. Khi cô liếm môi, Mike rên lên. Anh không biết chắc có thể chịu đựng được chuyện này bao lâu, nhưng sẵn sàng chết để tìm ra.

Miệng cô mở ra. Mọi thứ thịt trong cơ thể giục giã anh hãy nắm lấy mái tóc cô và tiến thật sâu vào không gian nóng bỏng, ướt át trong miệng và cổ họng cô. Thay vì làm vậy, anh nằm yên, cố giữ lấy sự kiểm soát đang nhanh chóng tuột đi, và tập trung vào việc cố kìm để không bùng nổ. Chưa phải lúc này.

Anh không thể giữ vững thêm lâu hơn nữa. Anh cần làm điều gì đó ngay, nếu không anh sẽ bùng nổ ngay trong đó - một ý nghĩ thật căm dỗ, nhưng anh không muốn bắt đầu kỳ nghỉ cuối tuần của họ bằng cách hết vốn chỉ sau chưa đến hai phút.

“Annabelle, dừng lại.”

Khi cô không làm theo, anh cúi người xuống, giữ lấy cô ở dưới hai cánh tay, rồi kéo cô lên ngực anh - khuôn mặt cô chỉ cách mặt anh vài inch.

“Em biết em thực sự vụng về trong việc đó... thứ lỗi cho em. Em xin lỗi.”

“Belle, đó không phải là lý do...”

“Em muốn thử lại. Em đã nghĩ về chuyện đó...”

“Chính xác là em đã nghĩ về chuyện gì?”

“Làm anh hài lòng.”

“Thật sao?” Ôi, chết tiệt, cuộc đối thoại này chỉ càng làm tình thế của anh thêm xấu đi.

“Em đã nghĩ về nó suốt quãng đường tới đây. Em đã đợi hàng giờ, chỉ nghĩ nó sẽ như thế nào...”

Mike lật hai người đổi vị trí cho nhau. Dùng một bàn tay, anh tách cô ra và tiến tới đích. Cô còn nóng hơn bất cứ lúc nào anh từng cảm thấy trước đây, chặt hơn, ướt át hơn, và khi cô khép hai chân lại quanh hông anh và chuyển động, anh tiến vào còn sâu hơn bất cứ lần nào trước đây.

“Nghe anh nói này.”

Đôi mắt cô mở to, nhìn chăm chăm vào anh với một cái nhìn anh không thể lý giải được. Sợ hãi chăng? Anh hôn cô, giữ mình ở trong cô, nếm đôi môi cô, dần dà đưa anh gần tới đỉnh. “Em rất tuyệt trong chuyện đó. Quá tuyệt là đằng khác. Anh chỉ không muốn nó kết thúc quá sớm. Anh muốn cả em cũng có được khoái cảm.”

“Em nghĩ em đã đạt được nó rồi.”

“Khi nào?”

“Một lần ở trên xe, khi em đang nghĩ về chuyện đó, và một lần nữa trong lúc em thực hiện nó.”

Vậy là mọi nỗ lực kiểm soát anh cố áp đặt lên bản thân đồng loạt trôi tuột đi. Ý nghĩ cô hứng thú với việc khám phá anh theo cách đó cũng đã là một chuyện, nhưng việc chỉ mình nó cũng đủ làm cô lên đỉnh, rồi lại thêm lần nữa khi thực hiện nó, thì quả là nóng bỏng đến tột bậc.

“Anh xin lỗi, bé con.” Anh tiến vào cô thật mạnh mẽ và liên tục, và anh có thể thề đã vào sâu đến mức chạm tới tận cổ tử cung của cô. Cô bùng nổ gần như tức thì, kéo anh vào sâu hơn, làm anh choáng váng quay cuồng trong cảm xúc. Anh lên đỉnh thật dữ dội, thật lâu, với khoái cảm mãnh liệt đến mức gần như đau đớn. Mọi thứ ở cô đều đầy kích thích, và trời ơi, khi cô cử động, anh hoàn toàn buông xuôi chìm đắm trong cô. Anh biết anh yêu cô, nhưng không hề ngờ một người đàn ông có thể có cảm giác như thế này - một hỗn hợp điên rồ của ham muốn, tình yêu, sự cần thiết, phấn khích và sợ hãi. Anh nhìn vào mắt cô. Giống như nhìn vào một tấm gương, chỉ có điều đôi mắt cô ướt đẫm.

Anh phải viện hết sức lực của mình để không đổ ập xuống cô, nhưng những giọt nước mắt gây nên những hiệu ứng thật lạ lùng với đàn ông. Được tiếp thêm sức mạnh siêu nhân là một trải nghiệm hoàn toàn mới với anh, nhưng dường như đó là điều vừa diễn ra giúp anh chịu đựng được thể trọng của mình và có đủ sức để hôn cô. “Này, có gì không ổn vậy?”

Anh bắt đầu điếm qua một bản danh sách kiểm tra trong đầu. Cô lên đỉnh, và dường như là thực sự lên đỉnh, đồng thời cũng không có vẻ bị đau... Ôi, chết tiệt. Anh đã không dùng bao cao su. Chẳng lạ khi cảm giác lại tuyệt đến thế. Anh chưa bao giờ làm tình mà không dùng bao cao su, chưa từng một lần, nhưng vậy đấy, trước đây chưa bao giờ anh gặp một người phụ nữ có thể khiến anh quên mất cả tên của chính mình.

“Belle, anh rất xin lỗi, nhưng anh xin thề anh chưa bao giờ làm thế này trước đây, vì thế em hoàn toàn an toàn.”

Annabelle thút thít và gạt nước mắt. “Anh đang nói về chuyện gì thế?”

“Chúng mình đã làm tình mà không có biện pháp an toàn. Có phải vì thế em khóc không?”

“Không.”

“Vậy thì có chuyện gì thế?”

“Không gì cả.”

“Vậy sao em lại khóc?”

“Em cũng không biết nữa.” Cô nức lên. “Chúa ơi, thật phiền quá.”

“Vậy là em không giận anh?”

“Vì đã quên biện pháp an toàn ư? Không. Ý em là hiện em đang dùng thuốc tránh thai, và cả em và anh đều lành mạnh, khỏe khoắn. Chúng ta đều không đang cặp kè với ai khác, đúng không nào?”

“Anh thì không. Còn em?”

“Không!”

“Vậy tại sao lại có những giọt nước mắt kia?”

“Em không biết nữa. Dường như em có quá nhiều cảm xúc. Em bị tràn ngập, và chúng trào ra qua mắt em.”

“Nước mắt hạnh phúc sao?”

“Không. Sao em có thể hạnh phúc vì những nét mascara nhòe nhoẹt và một khuôn mặt đỏ nhem nhuốc chứ?” Cô bắt đầu bật cười.

“Chúa ơi, anh yêu em.” Mike không thể kìm được. Anh hôn cô, và cô đáp lại, rồi sau đó, trời ạ, mọi thứ lại nóng bừng lên.

Bàn tay anh tìm đến ngực cô. Núm vú cô đã cứng nhắc, và khi nó chạm vào lòng bàn tay anh, anh dám thề hẳn phải có một luồng điện chạy thẳng xuống phần đàn ông của anh. “Nào, chúng ta lên lầu thôi.” Ngay khi anh có thể đứng lên được. “Có một bồn tắm to tuyệt vời với tên chúng ta trên đó.”

Một chi tiết hơi quá thừa. Khi hai người hoàn tất được cuộc hành trình từ dưới chiếc ghế dài lên phòng ngủ, điều cuối cùng họ để tâm tới là sự sạch sẽ. Một phút trước họ đang cười đùa, một phút sau họ đã lại đang làm tình. Nhưng bây giờ tất cả khác hẳn - mãnh liệt hơn, thỏa mãn hơn, và kinh khủng hơn.

Annabelle chưa bao giờ trải qua từng ấy cảm xúc cùng một lúc. Chúng tràn ngập khắp tâm trí cô như những chiếc ô tô đụng không ngừng va vào nhau ngoài tầm kiểm soát. Cô cố kìm hãm chúng lại, nhưng việc đó khó khăn hơn cô ngờ tới. Mike luôn có cách vượt qua mọi vòng phòng ngự của cô.

Cô nằm bên anh, đầu gối lên ngực anh, lắng nghe trái tim anh đập. Cô không rõ anh còn thức hay đã ngủ, nhưng chàng bác sĩ tội nghiệp đúng là cần ngủ liền một tuần lễ. Chút thời gian chớp mắt được trên đường tới đây hiển nhiên đã có ích ít nhiều, nhưng vài lần ái ân mãnh liệt hẳn đã làm anh mệt lử. Cô nhẹ nhàng lướt bàn tay xuống theo bên sườn anh và nhích lại gần hơn, quàng chân lên người anh. Chân cô chạm vào một phần có kích

thước khoa trương đến mức đáng ngạc nhiên trong cấu trúc cơ thể của anh. Anh chàng này có lẽ sắp chết rũ ra vì mệt, nhưng nói đến chuyện yêu đương thì vẫn là một cây cột hiên ngang thứ thiệt.

Annabelle quay đi, không muốn khởi động bất cứ cái gì. “Em sẽ đi tắm một chút. Em sẽ quay lại ngay.” Cô rời khỏi giường và lục lọi trong va li cho tới khi thấy một chiếc quần soóc và áo phông thoải mái. Cô ngoái đầu nhìn lại sau. Mike nằm úp sấp trên giường, hai cánh tay ôm quanh một cái gối, ngắm nhìn cô mà chẳng buồn kéo chăn trùm lên người. Cô có thể ngắm nhìn anh cả ngày. Anh thật đẹp.

“Gì thế? Nom em nhìn anh buồn cười quá.”

“Anh đang tạo ra một bức tranh tuyệt đẹp ở đó.” Một hình ảnh cô sẽ lưu lại trong tâm trí mãi mãi. Cô cố ghi nhớ vẻ mặt có phần bối rối của anh. “Anh có một cơ thể thật đẹp. Trong ánh sáng này, trên những tấm chăn đó, ở tư thế đó...”

“Anh đâu có đang tạo dáng.”

“Em đang cố nói trông anh có vẻ như thuộc về những bức tranh.” Với cách ánh sáng mặt trời chiếu sáng căn phòng và nước da anh nổi bật trên nền tấm chăn và những bức tường sẫm màu khiến cô thêm một cuốn sổ ký họa, một tấm toan và những hộp màu.

“Cơ thể đẹp đẽ duy nhất trong căn phòng này là cơ thể em. Hơn nữa, những anh chàng đàn ông không thể gọi là đẹp.”

“Chuyện này thì anh nhầm rồi. Em thấy thân thể nam giới đẹp đến không tin nổi. Hãy nhìn bức tượng David của Michelangelo xem. Em xin thề đó là cơ thể đẹp nhất từng được tạc nên, dù là nam và nữ.”

“Ồ, vậy là em đang nói như một nghệ sĩ.”

“Em đoán vậy.” Annabelle bật cười. “Tốt hơn em nên đi tắm đây.”

“Em chắc không cần người đồng hành chứ? Anh có thể kỳ lưng cho em.”

“Ngay lúc này, em quan tâm đến kỹ năng nấu nướng của anh hơn. Em đói ngấu rồi. Tốt hơn anh nên làm bữa tối đi.”

Mike lật người lại. “Anh sẽ phụ trách chuyện đó.”

“Khi em tắm xong, em sẽ giúp anh một tay.”

“Em muốn giúp một tay trong bếp sao?”

“Không, nhưng em nghĩ em nên ngỏ lời đề nghị.”

“Em nghĩ thế nào về cách này? Anh làm bữa tối, còn em phụ trách món tráng miệng.”

“Anh muốn gì cho món tráng miệng?”

“Em.”

Cô cúi xuống hôn anh. Cô bị cảm dỗ dọn ra trước món tráng miệng. Thế rồi bụng cô réo lên, và cả hai cùng phá lên cười.

“Okay, anh có thể hiểu được một thông điệp gián tiếp. Tắm nhanh lên nhé. Anh muốn ăn tối thật nhanh.”

Cô bước đi, để anh lại kéo chăn lên che người.

Khi Annabelle tìm thấy Mike trong bếp, anh ngẩng lên khỏi món thực phẩm đang thái dở và mỉm cười. Anh đã mặc lên người một chiếc quần soóc - hay có thể đó là một chiếc quần bơi - và một chiếc áo phông vừa đủ khít để trưng ra khuôn ngực của anh. Với một anh chàng không có thời gian tập ở phòng tập, anh thực sự có một bộ ngực đẹp. Cô rời mắt khỏi ngực anh và bắt gặp một cái nhếch mép đầy tự mãn trên mặt chàng bác sĩ mà cô quyết định tặng lời.

“Em muốn ăn ngoài hiên không?” Anh hỏi. “Tất nhiên, anh đang làm món gì vậy?”

“Anh nghĩ anh đang làm món thịt gà và rau củ nướng.”

“Nghe có vẻ ngon đấy.”

“Đúng đấy. Mỗi khi ở đây, anh đều tận dụng lò nướng của Nick. Mình nó đã to bằng cả khu bếp anh có ở nhà rồi, và anh thật sự lấy làm mừng về chuyện không phải leo qua cửa sổ để tới được lò than nhỏ của mình qua lối thoát hiểm.”

Cô chẳng gặp chút khó khăn nào trong việc hình dung ra Mike làm đúng việc đó.

“À, chúng ta có thể mua một bếp nướng gas để dùng trong khu vườn sau nhà anh.”

“Tất nhiên rồi.” Annabelle cố truyền một chút hào hứng vào giọng nói của cô. Thật khó giả bộ phần khích về một thứ bạn biết sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Nghe giống như một lời dối trá vậy. Cô không chỉ là kẻ nói dối tệ hại nhất trên đời, mà cô còn không muốn nói dối Mike, hay bất cứ ai khác. Giấu anh sự thật đã đủ để cô cảm thấy tội lỗi rồi. Khi cuối cùng cô nói sự thật cho anh biết, có lẽ anh sẽ không mấy vui vẻ với quyết định của cô về

việc trải qua một kỳ nghỉ cuối tuần hoàn hảo bên nhau trước khi cho nổ một trái bom.

Cô đã không hề nghĩ tới điều đó. Hay sự thực rằng không chỉ mối quan hệ của hai người sẽ chấm dứt, mà có thể Mike sẽ ra khỏi nó trong tâm trạng căm ghét cô. Cô không nghĩ có thể chịu đựng nổi nếu anh ghét cô - không thể, khi cô đã yêu anh đến thế.

Annabelle ngồi xuống một chiếc ghế đẩu chân cao đối diện với anh, quan sát anh thái rau tươi còn nhanh hơn đầu bếp trong các chương trình nấu ăn. Anh lướt sống dao trên mặt thớt và dùng hai bàn tay chuyển chỗ rau đã được thái đều tằm tấp sang một cái bát đợi sẵn. Sau đó, anh trộn rau với dầu ô liu và gia vị, để cái bát lên khay đã bày đầy dụng cụ dùng chuẩn bị món nướng, để lên trên cùng một khay thịt gà ướp sẵn anh vừa lấy ra từ trong tủ lạnh. Anh vắt một chiếc khăn lau lên vai trước khi bê tất cả lên mang ra ngoài hiên.

“Có bia trong tủ lạnh và rượu vang trên bàn bếp. Em đi lấy đồ uống trong lúc anh cho đồ ăn lên vỉ nướng được chứ?”

“Tất nhiên rồi.”

Mike đứng sững lại, nhìn cô theo cách quen thuộc của anh, vốn luôn làm cô thấy bối rối. “Dường như “tất nhiên rồi” là cách diễn đạt ưa thích của em hôm nay. Nó có giống “tốt thôi” không vậy?”

“Thế là sao ạ?”

“Em biết mà, khi một người phụ nữ giận dữ và anh chàng đàn ông hỏi cô ấy có thấy ổn không, nàng sẽ nói là nàng tốt thôi... ngay trước khi ném một cái giày vào đầu anh ta.”

“Em đâu có đang giận dữ.”

Mike lại nhìn cô như thể đang muốn chụp X-quang. “Không, không giận dữ, nhưng có điều gì đó làm em bất an. Trông em hơi buồn.”

Cô không chắc có thể lảng tránh được. “Có lẽ chỉ là do hormon thôi.” Cũng đúng một phần. Cô hoàn toàn hoàn thiện về mặt hormon, nhưng triệu chứng duy nhất cô có thể quy trách nhiệm cho chúng là những cơn thèm sô-cô-la dữ dội. Còn bây giờ cô cần phải thêm vào danh sách cả những cơn ham muốn yêu đương nữa.

Cô không rõ Mike có tin cô không, song anh là một người đàn ông, và cho dù là bác sĩ hay không, một tay đàn ông luôn thôi không đặt câu hỏi nữa khi cô gái đã nhắc đến chu trình dao động của phụ nữ. Anh tiếp tục cuộc hành trình tới bếp nướng không còn được hào hứng như trước, và cô với lấy một cái ly treo dưới tủ bếp và rót cho mình một ly vang. Cô nhấp một hớp, sau đó xem qua nhãn chai, vì thứ rượu vang này quả là ngon. Nó được gọi thật hợp lý là Nụ Hôn Cuối Cùng. Cô uống một ngụm lớn nữa, cố không bật khóc.

Mike quan sát Annabelle qua dây cửa sổ. Đèn trong nhà đều đang bật sáng, cho phép anh quan sát thật rõ ràng mà cô không hề biết. Anh có cảm giác mình là một kẻ rình trộm khi thấy cảm xúc lướt qua trên khuôn mặt cô trong lúc cô ngược mắt nhìn lên không trung. Cô đang phải vật lộn với điều gì đó, và anh dám chắc không chỉ đơn thuần là chuyện về hormon. Anh không có gì chắc chắn để dựa vào, ngoại trừ linh cảm. Thật không may, linh cảm chưa bao giờ đánh lừa anh. Anh chỉ ước gì biết được nên làm gì với sự mách bảo của nó.

Annabelle vươn vai hết như cô đã làm trước khi hai người rời khỏi văn phòng của Vinny để đối diện với gia đình anh và gia đình cô hôm Ngày của Mẹ. Cô sợ phát khiếp phải ngồi qua một bữa tối trong gia đình sau khi họ

đã công khai mối quan hệ giữa hai người, và bòn chòn đến mức gần hóa điên về chuyện phải gặp mẹ anh. Chuyện đó thì anh có thể hiểu, nhưng sao cô lại sợ gặp cả anh?

Cô uống cạn ly rượu vang đầu tiên, rót đầy ly lần nữa, rồi thêm lần nữa. Dave chọt rên ư ử. Nó đã ngồi chầu hầu này giờ cạnh Mike, chờ đợi anh ném xuống thứ gì đó.

“Tao cho mày ăn rồi, đồ tham ăn to họng. Mày sẽ không có thêm gì đâu.”

Mike lật thịt gà và đi đến kết luận có thể anh đã phản ứng thái quá. Anh chưa ở bên Annabelle đủ lâu để biết cô thế nào khi cô sắp bước vào kỳ kinh nguyệt. Có thể đó là lý do cho những giọt nước mắt lúc trước. Anh chỉ đơn giản cần nỗ lực nhiều hơn để tạo nên một nụ cười trên khuôn mặt cô. Một bữa tối lãng mạn giữa hai người chỉ là màn khởi đầu. Dave ư ử và nằm phệt xuống dưới chân Mike. Okay, một bữa tối lãng mạn với ba thành viên tham dự. Sau đó, có lẽ là một chuyến dạo chơi trên bãi biển dưới ánh trăng.

Annabelle hất mở cửa trong khi mang ra hai cái ly và chai rượu vang. “Nào, anh có cần giúp không?”

Cô mới chính là người cần được giúp. Mike hồi hả bước tới, đỡ lấy những chiếc ly và chai vang cô đưa cho anh trước khi cô làm rơi tất cả. Anh đóng cửa lại, dành cho cô một cái hôn nhanh. “Em có giúp được gì trong việc nướng đồ ăn không?”

Cô nhấp thêm một ngụm vang nữa. “Không, nhưng để ăn chúng thì em rất cừ. Em có thể giúp được chuyện đó.”

“Tốt. Bữa tối sắp xong rồi.”

Annabelle và Mike trải qua phần còn lại của buổi tối nói chuyện huyền thoại chẳng về chủ đề cụ thể nào. Hai người tha thẩn trên bãi biển vắng tanh, với Dave chạy quanh, dính đầy cát lên người và trở nên ướt sũng.

Hắn đây là lần đầu Dave làm quen với bãi biển. Nó ngoác mồm ra sủa về phía những con sóng, rồi đuổi theo chúng cho tới khi một con sóng đổ ập xuống chính nó. Dưới ánh trăng, những phần duy nhất của con chó có thể nhìn rõ được là đôi mắt và ngôi sao màu trắng trước ngực. Nó đã khám phá ra con chó con nghịch ngợm trong nội tâm của mình, và những trò búng nhăng của nó đủ để cả hai người cười nghiêng ngả.

Mike quàng cánh tay quanh Annabelle, làm tốt nhất có thể để che chở cô khỏi cơn mưa nước biển và cát Dave hất về phía họ khi nó giữ lông. Nhưng đến khi họ bước đi trên con đường dẫn trở lại ngôi nhà, Dave đã làm cả hai người ướt sũng, dính đầy cát, và sặc mùi chó.

“Thôi nào, Dave. Bọn ta phải tắm qua đi nào.” Mike kéo Dave ra vòi sen bên ngoài nhà, ngay dưới hiên, tắm qua cho nó một lượt. Dave không mấy hứng thú với cỡ tắm này. Con chó khổng lồ không hề ngại làm cả người nó ướt sũng dưới biển, nhưng khi nước xuất phát từ một cái vòi hay gương sen thì lại là chuyện khác. Mike lấy làm mừng khu cửa che quanh vòi sen có lắp khóa, nếu không Dave đã có thể tẩu thoát. Nhưng vì có khóa, anh chàng chỉ còn biết hì hục đầu vào cửa, cố đánh bật khóa ra.

Sau khi Mike xoay Dave lại, anh phải đối diện với một rắc rối mới. “Dave, mày vui lòng chứ? Tao không muốn vùi đầu vào giữa hai chân của mày đâu.” Anh không hề nhận ra Annabelle đang ở ngay bên ngoài. Chắc hẳn cô đang rất thú vị và không buồn kìm lại tiếng cười trước tình thế khó xử của anh. Hai chiếc khăn tắm được vắt lên cánh cửa gỗ.

“Mike, em sẽ lên lầu tắm.”

“Ồ, cảm ơn em rất nhiều. Bỏ rơi anh đúng lúc anh cần.”

“Anh đang nói gì thế? Em đã mang khăn tắm đến cho cả hai rồi. Hãy cùng nhau lên lầu sau khi đã khô ráo. Em chỉ mất một phút thôi.”

Annabelle đã cần tới hơn một phút... hơn cả mười lăm phút, nhưng thế đấy, đó là một quãng thời gian được sử dụng hợp lý nếu tính đến kết quả cuối cùng. Cô bước ra khỏi phòng tắm mù mịt hơi nước, đi sang phòng ngủ thấp nển.

Mike đã đặt nệm kín mọi bề mặt phẳng ở cao hơn tầm đuôi của Dave, và để một khay quả trên giường, bên cạnh anh. Anh không chỉ chuẩn bị một bữa tráng miệng ngon tuyệt, mà bằng cách nào đó đã tìm cách làm Dave trở nên đủ khô ráo để giữ cho phòng ngủ không bị ám mùi chó ướt rượt. Khi cô bước vào vòng tay rộng mở của anh, cô thậm chí còn thấy ấn tượng hơn khi phát hiện ra anh cũng không còn bị ám thứ mùi đó. Nói cho đúng, mùi của anh lúc này thực sự ngon lành, và anh đã hoàn thành tất cả những kỳ tích đó còn nhanh hơn quãng thời gian cô cần để tắm, lau khô tóc, và trang điểm. Khi thật, cô thậm chí còn cảm thấy mình chưa được chu đáo bằng anh.

Từ vẻ mặt anh, chàng bác sĩ của cô hiển nhiên không hề phàn nàn gì. Nhưng nếu họ muốn ngủ được ít nhiều, đáng ra cô nên đợi tới tối mai để mặc bộ đồ ngủ mà Wayne đã bình luận là có thể khiến anh ta cũng phải cân nhắc lại xu hướng giới tính của mình.

Cô lui ra khỏi vòng tay Mike, mặc vào người chiếc váy cô ném dưới chân giường, và buộc thắt lưng lại ngang hông.

“Bé con, mặc cái váy đó vào cũng chẳng khác gì khóa cửa gara sau khi xe đã bị cuỗm mất cả.”

Annabelle thức giấc, biết ngay mùi món thịt của bữa trưa như thế nào. Cô đang mắc kẹt giữa Mike và Dave, cả hai đều đang ngủ say. Dave đem đến cho khái niệm “hơi thở buổi sáng” thêm một nghĩa mới. Đầu nó gối lên giữa ngực cô, và hơi thở đậm hơi khuyến phả lên cô theo từng tiếng ngáy. Mike cùng chia sẻ một chiếc gối với cô, gác một chân lên cô, không cho cô còn đường thoát. Tệ hơn thế, cô lại đang cần đi tiểu.

Cô ấy đầu Dave. Mắt nó mở bừng ra, sau đó lưỡi anh chàng thè ra quẹt thẳng vào miệng cô. Eo ôi! Anh chàng có vẻ rất hào hứng với trò này và thậm chí còn nhích lại gần hơn.

“Dave, xuống đi,” cô thì thầm.

Dave lại dành cho cô một cái hôn nữa. Hiển nhiên anh chàng chưa bao giờ học được ý nghĩa của khái niệm “buổi sáng hôm sau”. Mike ngáp dài, vươn vai, và dành cho cô cái hôn thứ ba của buổi sáng. Hiển nhiên Mike cũng đã quên khuấy khái niệm nọ. Cô chưa bao giờ nhận được nhiều cái hôn đến thế.

Mike lưu luyến với cái hôn của anh trong lúc đẩy Dave một cái. Anh chàng hăm hừ, lăn từ trên giường xuống sàn, đứng nhìn họ chăm chăm với cái đầu to tướng thoải mái tựa lên đệm giường. Mike lướt bàn tay trên cơ thể trần trụi của cô, và Dave cọ mũi của nó vào một chỗ rất riêng tư.

Annabelle nhảy bật dậy trên giường. “Dừng lại.” Cô chỉ về phía Dave. “Hãy giữ riêng cái mũi lạnh ngắt, ướt nhẹ ấy cho riêng mày.” Mike phá lên cười.

“Anh cười gì vậy? Anh cũng tệ chẳng kém gì nó.” Anh vẫn cười. “Cái gì? Anh đâu có làm gì em.”

“Chưa thôi.” Cô đập lên bàn tay đang yên vị trên đùi mình. “Anh quên mất. Em không có vẻ gì là kiểu người của buổi sáng.”

Cô hằm hừ, kéo phắt tấm ga khỏi giường, và lao vụt vào buồng tắm.

“Thôi nào, Dave. Chúng ta hãy cùng đi đun một chút thứ đậu thần kỳ kia [\[52\]](#) để xem có thể biến cô ấy trở lại là cô bạn gái dịu dàng trước kia của tao không.”

“Em nghe thấy rồi đấy.”

CHƯƠNG 14

Mike giả bộ đọc một tờ báo y khoa trong khi tò mò lé quan sát Annabelle sơn móng chân. Trước đây anh chưa từng được chứng kiến việc này. Hoặc là thế, hoặc anh chưa bao giờ để ý, một khả năng hoàn toàn có thể. Chưa từng có ai thu hút sự chú ý của anh trọn vẹn đến thế. Cô ngồi đặt chân lên bàn cà phê, những nhúm bông kẹp giữa mỗi hai ngón chân, còn mái tóc cô buộc túm đuôi ngựa trên đỉnh đầu, rủ xuống như một chùm tua rua hơi loăn xoăn. Cô mặc chiếc áo sơ mi cũ hiệu Columbia của anh đã cắt bỏ cổ, lúc này đang bám hồ lấy bờ vai trần của cô một cách thật bắt mắt, làm cô trông giống như một vai trong phim Flashdance thời những năm 80.

Trời trở lạnh và có mưa, đem lại cho anh một cái cơ để nhóm lửa và nằm ôm chặt lấy cô cho tới khi cô lấy lọ sơn móng sắc mùi khó ngửi ra và đẩy anh sang bên. Trừ khi thứ mùi đó bay hết hay món sơn khô hẳn, anh sẽ đành phải hài lòng với việc quan sát từ xa.

“Thôi đi có được không?”

Mike ngược mắt lên nhìn từ sau tờ báo. “Thôi gì cơ?”

“Không phải anh. Dave cơ.”

Cô đập nắp lọ sơn móng lại và dành cho Dave một cú huých cùi chỏ. “Nó cứ thở phì phì lên em mãi thôi. Anh chàng này cần được chải răng. Em từng xem qua trong một tạp chí có nói người nuôi cần chải răng cho chó. Kể cũng kỳ, nhưng có thể sẽ giúp hơi thở nặng mùi khuyến tệ hại của nó dễ chịu hơn.”

“Anh đoán vậy. Anh chưa bao giờ nuôi chó. Dù vậy anh sẵn sàng nuôi Dave - nó là con chó cho một ông chủ.”

“Không, nó là con chó cho một bà chủ. Anh chàng là của Rosalie.”

“Ý anh không phải vậy. Nó không phải là một cô nàng chó có bộ dạng ngớ ngẩn các bà các cô hay nhét vào túi xách mang theo, hay như một con chó giống Afghanistan, trông như thể chúng dành cả đời để chải chuốt làm đom. Dave là một con chó nghiêm chỉnh, có tính cách chứ không phải một món phụ kiện làm cảnh.”

“Em nghĩ nó giống hơn với loại chó “cứ-giây-vào-tôi-đi-và- con-chó-của-tôi-sẽ-đánh-chén-các-người”. Dave thích ngồi trong xe hơn.”

“Ý anh là một gã đàn ông sẽ không xấu hổ muốn chết khi anh ta dắt Dave đi dạo. Em sẽ nhớ nó khi Nick và Rosalie quay về cho mà xem. Em có định tìm một con chó cho chính mình không?”

“Có thể. Không hề muốn xúc phạm Dave, nhưng em luôn muốn một con chó có thể chạy cùng em. Không chỉ vì lý do an toàn, mà còn để có bạn đồng hành. Chắc chắn việc ra ngoài sẽ dễ dàng hơn nếu kiểu gì em cũng phải dắt chó ra ngoài. Hơn nữa, như thế chỉ đơn giản là trông rất thú vị. Có thể em sẽ nuôi một con giống chó đua.”

“Anh nghe nói chúng là những con thú nuôi rất tuyệt. Em có muốn thử chuyện đó khi chúng mình quay về không?”

“Chắc rồi.”

Annabelle đứng dậy, đi ra xa anh trên hai gót chân để không làm tổn hại tới bộ móng. Dave lẻo đẻo theo sau cô, rên rĩ như thể nó đang tỏ vẻ thương hại vì một lý do nào đó không rõ.

Mỗi lần Mike gợi ý tới làm việc gì cùng nhau trong tương lai, cô lại cắt ngang. Hoặc đang có gì đó không ổn, hoặc ý nghĩ họ phải rời xa nhau với cô cũng nặng nề không kém gì với anh. Đây là dịp cuối tuần tuyệt nhất trong đời anh. Hai người đã ăn ngon, cười đùa thỏa thích, yêu nhau đê mê, và ngủ thật nhiều.

Anh có thể trở nên quen với việc có cô ở bên. Quý thật, anh đang đùa gì vậy. Anh đã quá quen với việc có cô ở bên. Cho dù không phải họ luôn bên nhau qua từng khoảnh khắc, nhưng anh đã cân nhắc tới cô khi đưa ra quyết định. Anh lo lắng cho cô, nhớ cô khi hai người không ở bên nhau, và nghĩ về tương lai của anh với cô trong đó. Có thể cô lo rằng nếu nhận được công việc, anh sẽ rời bỏ cô.

Anh hy vọng nếu được trao cho một chỗ làm tại EHS, Annabelle sẽ muốn chuyển tới Pennsylvania cùng anh. Chuyển tới sống với anh chẳng? Trời ạ, anh vẫn chưa biết chắc mình cảm thấy thế nào về một cuộc sống chung. Chàng trai Thiên chúa giáo ngoan đạo trong anh nghĩ Annabelle xứng đáng được hưởng nhiều hơn thế - tốt hơn thế. Hơn nữa, dường như bố mẹ cô cũng không phải kiểu người ngoảnh mặt làm ngơ khi con gái họ sống trong tội lỗi.

Nghĩa là hoặc họ phải tìm lấy hai chỗ ở đủ gần nhau, hoặc làm đám cưới.

Anh đã lường trước sẽ cảm thấy kinh hoàng về ý nghĩ bị ràng buộc với ai đó suốt phần đời còn lại của mình, nhưng vì một lý do nào đó, anh lại chỉ có cảm giác đó là một điều đúng đắn.

Anh và Annabelle sẽ cần phải trao đổi một cách nghiêm túc, nhưng có lẽ tốt hơn anh nên đợi tới khi mức hormon và cảm xúc của cô đã trở lại bình thường, và có lẽ tới sau khi đã mua nhẫn đính hôn cho cô.

Ý nghĩ mua một chiếc nhẫn kim cương đã làm anh thoáng thấy sợ, song anh sẽ chấp nhận vì nó dẫn sâu hơn vào nợ nần so với hiện tại. Anh sẽ vượt qua được. Anh không có nhiều lựa chọn. Ý nghĩ ngủ cùng Annabelle hàng đêm, thức dậy cùng cô mỗi sáng, một ngày nào đó có những đứa con trông giống cô chỉ đơn giản là quá tuyệt để không thể bỏ qua. Cho dù chuyện đó có khiến anh phải trả giá lớn tới đâu đi nữa.

Annabelle thấy sợ. Cô cần phải nói cho anh biết. Cứ mỗi lần anh nhắc tới tương lai, cô lại có cảm giác anh đang ngoáy mạnh con dao vốn đã cắm ngập vào tim cô. Một phần trong cô muốn tin vào Becca. Mike không phải là Chip... nhưng cho dù cô có nhìn nhận theo góc độ nào đi nữa, một sự thật vẫn lù lù ra đó, Mike và Chip có chung một ông bố, và Christopher Larsen sẽ chẳng bao giờ thay đổi cách nhìn nhận về cô. Cô không chỉ từ chối trở thành vật cản giữa anh và gia đình anh - một gia đình cô biết anh luôn muốn có - mà cô còn không chấp nhận để ai xử tệ với mình nữa. Cho dù vì Mike cũng không.

Anh có thể nói không muốn dính dáng gì tới bố mình, nhưng một khi biết được sự thật, hiển nhiên anh sẽ thay đổi cách nghĩ.

Annabelle gọi điện cho Becca.

Bạn cô nhắc máy ngay sau tiếng chuông đầu tiên. “Cậu ổn chứ? Cậu đã nói cho anh ấy biết chưa?”

“Có và chưa.”

“Thế là thế nào?”

“Có, mình vẫn ổn, và chưa, mình chưa nói gì với anh ấy.”

“Ôi, người đẹp ơi, nghe cậu nói cứ như vừa mất người bạn thân nhất vậy.”

“Đúng thế, hay sắp là như thế.”

“Annabelle, cậu sẽ không bao giờ mất mình đâu.”

“Mình đang nói về Mike.”

Becca im lặng.

“Anh ấy cứ nói mãi về tương lai, về việc mua một cái lò nướng gas cho căn hộ, một con chó cho riêng bọn mình” - nước mắt chảy dài trên má cô, và cô cố kìm lại không nấc lên - “Mình không biết nói thế nào với anh ấy nữa, Bec. Nhớ anh ấy cảm ghét mình thì sao?”

“Ghét cậu là chuyện không thể làm nổi, nhưng cậu cần nói với anh ấy, và nói thật sớm. Có điều hãy nhớ cho anh ấy biết cậu yêu anh ấy trước khi quăng bom.”

“Mình có... à, mình đã nói một lần với anh ấy. Thế là đủ, phải không?”

“Không, các chàng trai thích được nghe câu đó thật nhiều lần.”

“Nhưng mình chỉ không thể đi vòng vòng nhắc nhở mọi người là mình yêu họ. Như thế khó quá.”

“Cậu vẫn nói thế với mình đấy thôi.”

“À, phải, nhưng cậu đâu phải là một anh chàng. Mình yêu cậu như chị em gái, không phải kiểu “hãy cùng chạy tới California trước khi người ta

thay đổi luật về hôn nhân đồng giới”. Chính điều đó làm cho chuyện nói ra câu em yêu anh thêm khó khăn.”

“Vậy là cậu đang nghĩ tới chuyện cưới Mike?”

“CÁI GÌ?”

“Cậu đã nói tới hôn nhân.”

“Ý mình không phải là đám cưới, hôn nhân...”

“Có đấy. Mình đã chứng kiến cậu trải qua hai lần đính hôn, và cậu có những chiếc nhẫn để chứng minh cho chúng. Cậu yêu anh ấy còn nhiều hơn hai người đàn ông trước đây gộp lại.”

“Mình chưa bao giờ yêu Johnny.”

“Không, nhưng cậu yêu Chip. Qua những gì tớ nghe từ cậu, cậu yêu Mike theo cách khác hẳn. Đó là một tình yêu chín chắn. Giống như một thứ rượu vang ngon được để vừa độ.”

Cửa phòng ngủ cọt kẹt. Annabelle mở vòi nước bồn rửa và vã nước lên mặt.

Mike đẩy mở cửa phòng tắm. “Annabelle, em không sao chứ?”

“Vâng, ổn thôi.” Cô giơ một ngón tay lên. “Becca, Mike vừa vào. Mình phải gác máy đây.”

“Nói với anh trai mình là mình gửi lời chào, được chứ?”

“Tất nhiên rồi. Cậu thực sự đang đẩy vận may của cậu đi quá xa đấy, Bec.”

“Phải, nhưng cậu vẫn yêu mình, chỉ là không giống cách cậu yêu anh mình thôi. Hãy nói cho anh ấy biết tất cả. Mọi thứ sẽ tự chúng được thu xếp. Rồi cậu xem.”

“Mình sẽ sớm gọi cho cậu. Tạm biệt.”

Annabelle kết thúc cuộc gọi. “Em cần gọi cho Becca.”

“Em lại vừa khóc rồi.”

Cô quàng tay quanh hông anh, gục đầu vào cổ anh. “Em yêu anh, Mike. Luôn luôn.”

“Bé con, anh cũng yêu em, nhưng em bắt đầu làm anh sợ rồi đấy. Em chắc mình không sao chứ?”

“Chừng nào anh còn ở bên em.”

Anh lùi lại, dùng ngón tay nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú thật sâu vào trong mắt cô. “Anh sẽ không đi đâu hết nếu không có em. Anh hứa.”

Giờ thì cô biết anh thực sự có ý đó. Cô chỉ ước sao lời hứa ấy kéo dài hơn dịp cuối tuần này.

Mike xếp chiếc vali cuối cùng vào thùng xe rồi trở vào trong nhà giục Annabelle ra. Cô một mực đòi giặt ga giường. Anh cố giải thích với cô Nick luôn thuê người của dịch vụ lau dọn tới trước khi anh ta hay bất cứ ai khác ghé qua ngôi nhà này và sau khi họ rời đi, nhưng cô không chịu nghe tới chuyện ai đó tới dọn dẹp sau khi họ ra về.

Trong khi đánh giá cao ý nghĩ này, cũng phải nhắc đến thực tế là anh vốn cũng đã lau dọn rồi. Lau dọn luôn là phản ứng tự động của anh. Anh vốn tự xưng mình là một kẻ ngăn nắp đến gàn dở, cho dù đã cố kìm nén xu hướng đó lại.

Với những nỗ lực dọn dẹp của mình, cô chỉ thành công trong việc tạo ra kết quả ngược lại. Anh đã mất nửa ngày lẻo đẹo theo sau cô để khắc phục những hậu quả cô bày ra.

Với anh, có thể thấy quá hiển nhiên là cô không muốn ra về, nhưng họ còn một chuyến đi dài ba tiếng đồng hồ để trở lại nhà, và ngoài công việc và những chuyến mua sắm cho lễ đính hôn ra, anh còn cần chuẩn bị cho một cuộc phỏng vấn.

Vinny có bạn trong giới buôn bán kim cương và nhiều khả năng có thể giúp Mike tìm ra một món hời. Phiền toái duy nhất là anh sẽ phải nói chuyện với Vinny. Mà còn nữa chứ, anh còn phải hỏi sự đồng ý của bố Annabelle, đúng không nào? Chẳng lẽ người ta vẫn còn làm vậy? Thêm lần nữa, thế nào Vin cũng biết. Rồi còn mẹ anh nữa. Anh cần nói với bà... hay có lẽ anh và Annabelle có thể cùng nhau nói với bà - nếu Annabelle đồng ý. Trời ạ, anh chưa hề nghĩ tới việc đó. Lúc này anh chẳng có gì nhiều để trao cho cô, nhưng sau khi anh đã trả xong các món vay thời sinh viên, họ sẽ sống thoải mái hơn. Có lẽ sẽ chẳng bao giờ anh giàu được, nhưng họ sẽ hạnh phúc và thoải mái.

“Mike, sao anh cứ nhìn đăm đăm lên trời thế?”

“Gì cơ?”

“Anh đang ở cách xa chỗ này đến cả triệu dặm.” Cô đưa tay ôm quanh người anh, thân hình cô áp chặt lấy anh trong khi anh tựa cằm lên đỉnh đầu

cô. “Không phải anh đang nghĩ về công việc đấy chứ? Em thấy trán anh cau lại.”

“Không, anh chỉ nghĩ đã tới lúc cần về rồi.”

Dave rúc cái đầu to tướng của nó chen vào giữa hai người. “Có lẽ chúng ta nên ở lại một đêm nữa và về sớm sáng mai.”

“Anh có tua thăm bệnh vào bảy giờ sáng mai.”

“Ôi.”

Anh hôn vào thái dương cô. Mùi của cô thật dễ chịu, anh đang bị cảm dỗ bế bổng cô lên và dành cho một chiếc trường kỷ khác thêm một phen thử thách nữa trước khi hai người quay về. “Anh xin lỗi, bé con. Tốt hơn mình nên lên đường. Chúng ta không khéo sẽ gặp tắc đường khi quay về nếu không nhanh lên. Anh hứa chúng mình sẽ quay lại đây sớm, và không kèm theo gia đình. Chỉ em và anh, được chứ?”

“Tất nhiên rồi.” Cô buông anh ra, bước về phía cửa trước. Anh thực sự bắt đầu thấy ghét ba từ đó.

Thực lòng mà nói, Annabelle không hề muốn quay về. Quãng thời gian hai người ở bên nhau là điều gần sự hoàn hảo nhất cô từng có được. Ngoại trừ những lúc cô dành cho việc lo lắng về phản ứng của Mike. Cô thấy yêu anh sâu sắc hơn, và mất anh sẽ làm cô tan nát.

Không phải là người có xu hướng bi kịch hóa cuộc sống, cô biết mình sẽ vượt qua được. Cô hình dung ra mình thổ lộ sự thật với anh theo cả triệu cách khác nhau, nhưng kịch bản nào cũng kết thúc trong thảm họa. Phản ứng của anh dao động từ phẫn nộ tới đau khổ, cả hai tình huống cô đều đã lường đến nhưng không biết phải giải quyết thế nào.

Khi cô bừng tỉnh giữa đêm khuya, lén ra ngoài hiên gọi điện cho Becca mà chẳng buồn để ý tới giờ giấc, Annabelle đã khẩn khoản đề nghị cô bạn tới Brooklyn gặp họ. Becca từ chối vì cô biết Annabelle quá rõ. Cô giải thích theo phong cách dứt khoát của mình rằng Annabelle nên biến việc báo tin thành một cuộc hội ngộ thay vì đoạn kết của một mối quan hệ. Becca vẫn còn mang ảo tưởng về chuyện Annabelle và Mike có thể thu xếp ổn thỏa được. Điều Becca không hiểu, và chính Annabelle cũng mới vừa hình dung ra, là cô sẽ không cho phép mình bị bố anh xử tệ, và cô quá yêu Mike để buộc anh phải lựa chọn giữa cô và gia đình anh, để rồi oán trách cô năm năm sau. Không, cô không thể để chuyện đó xảy ra.

Không gì chán hơn chuyện quay về nhà sau một kỳ nghỉ, nhất là khi người bạn đồng hành của ta lại lạng lẽ tới mức bất thường. Đã vài lần Mike thử khơi mào một cuộc trò chuyện. Lên kế hoạch cho chuyến đi tiếp theo của hai người tới Hampton dường như chỉ làm tình hình xấu đi, và bàn về tuần lễ đang chờ đợi phía trước cũng chịu chung số phận. Annabelle cắm chiếc iPod của cô lên giá và mở một điệu nhạc jazz sâu muộn trong lúc anh lườn lách qua dòng xe cộ đông nghịt vào kỳ nghỉ trên Xa lộ Hoàng hôn, nơi anh dám chắc có thể cạnh tranh với tuyến đường cao tốc Long Island về vị trí bãi đậu xe lớn nhất thế giới.

Khi anh dừng xe trước tòa nhà đá nâu có căn hộ của Annabelle, mức căng thẳng trong xe đã lên tới mức gần như không thể chịu nổi. Anh chui ra khỏi ghế lái xe, và chỉ vừa kịp vươn vai xong đã thấy Henry cùng Wayne đang đợi cạnh xe, chào đón Dave và Annabelle, rồi mang hành lý của cô vào. Anh vốn đã trông đợi một khoảnh khắc riêng tư để tìm hiểu xem cái gì đang làm cô bất an.

“Ngày mai lúc nào anh xong việc?”

Cô thực sự đang nói với anh sao? “Anh cũng không rõ nữa. Anh cần có vài việc cần thu xếp. Em nghĩ thế nào về một bữa tối muộn?”

Cô quay sang Wayne và Henry. “Hai người vui lòng đưa giúp Dave ra vườn được không? Tôi sẽ lên ngay.”

Mike nhìn họ đi khỏi trong lúc anh kéo Annabelle lại bên mình. “Chúng ta cần nói chuyện về điều đang làm em băn khoăn.”

Annabelle gật đầu. “Mai chúng ta sẽ nói chuyện.”

Mike cố gạt sang bên linh cảm không hay và cố hình dung xem anh nên chọn cách nào để ngỏ lời với Annabelle. Anh đưa cô vào trong căn hộ, rồi lờ tịt hai anh chàng hàng xóm tặng cô một cái hôn tạm biệt thật đáng nhớ.

Mike lái xe thẳng từ nhà Annabelle tới chỗ DiNicola, đậu xe trong con hẻm đằng sau nhà hàng, rồi đi vào qua cửa bếp. Vinny đưa mắt nhìn anh một cái, ra lệnh cho người phụ bếp chính, rồi chẳng nói chẳng rằng bước vào văn phòng của ông. Mike đi theo và ngồi xuống trước bàn làm việc trong lúc Vinny rót Jack Daniel's ^[53] cho cả hai người.

“Cậu nói cho tôi biết rắc rối lần này là gì luôn chứ? Hay định cứ nhìn tôi chăm chăm như thế đến lúc tôi đoán ra?”

“Cháu cần giúp đỡ.”

“Mẹ kiếp, cái đó thì tôi biết ngay từ lúc cậu bước chân vào bếp của tôi rồi.”

“Cháu định sẽ cầu hôn Annabelle.”

Đáng ra Mike cần đợi ông nuốt xong hớp rượu trước khi nói ra lời thú nhận. Vin vừa kịp nhấp một hớp Jack và lập tức phun cả xuống khắp mặt bàn.

Mike vội vợ lấy một xấp khăn ăn rồi đưa cho Vinny từng tờ một trong lúc ông vừa bật rửa vừa lau khô chỗ rượu ông đã làm bắn ra trong cơn sốc của mình.

“Có chuyện quái quỷ gì với mấy cô con gái nhà Ronaldi thế không biết? Mà sao lại phải hối hả thế? Cậu đưa cô nàng đi nghỉ cuối tuần để bay bổng lên mây, và rồi cậu quyết định không thể sống thiếu cô ta được ư? Cậu không làm cô bé có bầu rồi đấy chứ?”

“Không. Cháu yêu cô ấy. Và bác nói đúng, cháu không muốn sống thiếu cô ấy. Cháu sắp có cuộc phỏng vấn, và cháu muốn biết nếu cuối cùng cháu chuyển đi, cô ấy có đi cùng cháu không.”

“Đợi đã, cậu định chuyển đi đâu? Cậu đã nói gì với mẹ cậu về chuyện này chưa hả?”

“Ngoại ô Philadelphia. Và Vin, nếu cháu thực sự có được công việc đó, cháu sẽ nhận nó. Đó là một trong những cơ sở y tế tốt nhất khu bờ Đông. Nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra đi nữa, cháu cũng phải chuẩn khỏi cái phòng khám ác mộng nơi cháu đang làm việc. Nếu cháu không có được chỗ làm kia, cháu sẽ đi tìm một nơi khác. Cháu không thể ở lại chỗ hiện tại.”

“Okay. Cậu cần một công việc khác. Tôi hiểu. Nhưng liệu cậu có cần phải đính hôn thậm chí trước cả cuộc phỏng vấn không? Tại sao không đợi xem kết quả ra sao đã?”

“Cháu yêu cô ấy. Điều đó sẽ không thay đổi. Không bao giờ.”

“Được rồi, ít nhất cậu cũng không phải là một thằng ngốc như Nick trước đây, nhưng khi thật. Tôi lấy làm lo ngại về cách chọn thời điểm của cậu. Cậu và cô bé này đã cặp với nhau được bao lâu rồi, một tháng đúng không?”

“Bác và Monna đã cặp với nhau bao lâu trước khi bác biết bà ấy là dành cho bác?”

“Tôi và Monna không phải là chủ đề ở đây.”

“Không, chủ đề là cần bao lâu trước khi bác cầu hôn bà ấy. À, và bác có hỏi sự đồng ý của bố bà ấy khi cầu hôn không?”

“Ba tuần, và có, tôi có nói chuyện với bố bà ấy, nhưng đó là sau khi chúng tôi... à, cậu biết đấy. Thời đó mọi thứ còn khác. Mona là một cô gái dễ mến, và trừ khi cậu đeo một cái nhẫn lên tay bà ấy, sẽ không có... theo bất cứ cách nào. Tôi nói chuyện với bố bà ấy, và sau khi đã gặp qua ông Ronaldi, tôi khuyên cậu cũng nên làm thế. Nhất là khi Annabelle lại là con cưng của cả nhà. Trong trường hợp tôi không thể thuyết phục được cậu thay đổi ý định.”

“Cháu yêu cô ấy.”

“Phải, tôi nghe thấy rồi, nhưng cậu có nhất thiết phải cưới cô bé lúc này không? Có lẽ chúng ta nên gọi Nick. Tôi có số điện thoại của cậu ta đâu đây.” Ông bắt đầu lục tìm trong chồng giấy lăm tăm những vết rượu trên mặt bàn.

“Cháu không cần sự ửng thuận của Nick để lấy vợ. Và cháu cũng biết trước cậu ấy sẽ nói gì, vậy nên bác đừng bận tâm.”

“Nó cũng nghĩ tất cả chuyện này thật kỳ quái, phải không?”

“Chúng ta hãy chỉ nói rằng cậu ấy bày tỏ một vài quan ngại, nhưng cậu ấy không hề biết Annabelle và cả bác cũng không.”

Mike nhấp một hớp Jack và đưa mắt nhìn Vinny chăm chăm. Rất khó đánh bại Vinny trong trò này, nhưng đây là điều quan trọng, và mặc dù Mike nằm ở phía phải đón nhận một cái nhìn gườm gườm đúng chất Brooklyn, anh vẫn phải kiên quyết đứng vững. Vin là người đầu tiên phải đưa mắt tránh đi.

“Okay, cứ vậy đi, cậu sẽ cầu hôn cô bé. Vậy thì cậu cần gì ở tôi? Tôi biết cậu sẽ chẳng tới để nghe phải quấy đâu mà.”

“Cháu cần bác giúp liên hệ với một người bạn của bác trong giới buôn bán kim cương. Cháu cần mua cho cô ấy một cái nhẫn đẹp mà không bị phá sản vì chuyện này.”

Vinny lật qua một tập thẻ ghi chú lấp thành vòng bánh xe hiệu Rodolex kiểu cổ, rồi nhắc điện thoại lên, bấm số. “Ira, Vinny DiNicola đây. Anh vẫn khỏe chứ?”

Mike ngồi xuống, lắng nghe Vinny thu xếp một cuộc hẹn. Ira sẽ gặp Mike tại văn phòng của Vinny vào giờ ăn trưa hôm sau với một tập hàng mẫu.

Vinny và Ira nói chuyện với nhau một hồi, và khi Vinny đặt ống điện thoại xuống, Mike biết sắp có một bài lên lớp nữa.

“Bây giờ, Mikey, việc cậu đeo một cái nhẫn lên ngón tay cô bé không có nghĩa là cậu cần cưới cô ta ngay lập tức. Hai người cần lên kế hoạch cho một thời kỳ đính hôn dài lãng mạn - chừng một hay hai năm. Hãy tìm hiểu

để biết về nhau rõ hơn. Hãy đảm bảo chắc chắn đây không chỉ là một cơn hoang tưởng của cậu, nếu cậu hiểu ý tôi muốn nói gì.”

“Vinny, bác cần biết cháu yêu cô ấy.”

“Tôi biết bây giờ cậu đang nghĩ thế, sau tất cả những màn yêu đương thần tiên vừa trải qua. Nhưng một khi những màn yêu đương lắng dịu, tin tôi đi, anh bạn trẻ, rồi nó sẽ lắng xuống, cậu cần phải thực sự thích sống cùng cô bé. Nghe tôi nói gì chứ? Cậu cần yêu cô bé ngay cả khi cậu không hề cảm thấy thế. Tình yêu là một quyết định, không phải là một cảm giác, bởi vì, tin tôi đi, trong một phần lớn thời gian cậu sẽ không cảm thấy tình yêu đâu.”

“Cháu đang nghe bác đây.”

“Bây giờ nghe tiếp đây, cậu biết thế nào Mona cũng sẽ biết chuyện vào ngày mai, vì thế tốt hơn hết cậu nên cho mẹ cậu biết trước khi Mona làm điều đó. Cậu hẳn không muốn bà ấy biết tin cậu đính hôn từ Mona. Như thế sẽ làm tổn thương tình cảm của mẹ cậu, cậu biết chứ?”

“Okay. Cháu sẽ nói chuyện với mẹ.”

“Ira muốn thanh toán bằng tiền mặt. Tôi sẽ đảm bảo có đủ trong két ngày mai. Cậu có thể trả lại cho tôi sau khi cậu có được cái công việc tuyệt vời kia. Và nếu vụ này của cậu và Annabelle không đi tới đâu cả, hãy lấy lại cái nhẫn mắc dịch đó về. Cậu không cần phải làm giàu cho hộp nữ trang của bất cứ cô ả nào. Hiểu tôi nói gì chưa?”

“Chuyện này sẽ êm đẹp, Vin. Cháu...”

“Tôi biết, tôi biết. Cậu yêu cô bé đó.”

“Đúng thế.”

“Và không có cách nào để tôi có thể thuyết phục cậu chờ đợi một chút sao?”

“Không.”

“Okay, hy vọng cậu biết việc này sẽ làm tôi phải trả giá thế nào.”

“Cháu sẽ hoàn lại cho bác.”

“Không phải là chuyện tiền. Nick không khéo sẽ giết tôi.”

“Nick cần để tâm đến chuyện của bản thân cậu ấy.”

“Giờ đừng có nói xấu Nick. Nó lo lắng cho cậu. Tất cả chúng ta đều lo.”

Vin đứng dậy, giơ ly của ông lên. “Được rồi, chúc cậu tất cả may mắn trên đời. Cậu sẽ cần đến chúng đấy.”

Mike uống cạn ly của anh và đặt ly xuống bàn trước khi đứng dậy. “Cảm ơn bác. Cháu rất thích lời chúc đó.”

Vin ôm chặt lấy Mike và vỗ lên lưng anh. “Giờ hãy lê mông đến chỗ mẹ cậu trước khi quá muộn. Mai tôi sẽ gặp lại cậu.”

Mike đi theo Vinny qua nhà bếp. “Nino, hãy chuẩn bị một suất cannoli [54] mang về. Mikey sắp qua thăm mẹ cậu ấy.”

Nino chuẩn bị suất bánh và đưa cho Mike. “Hãy chào mẹ anh giúp tôi, được chứ?”

“Tất nhiên rồi, Nino. Vin, một lần nữa cảm ơn bác.”

Vinny mỉm cười với anh. “Giờ thì cuốn xéo khỏi đây. Tôi còn có việc phải làm.”

Vinny nói đúng. Anh cần thông báo với mẹ. Như thế không có nghĩa là anh hào hứng lắm với việc này.

Suốt đời anh, luôn chỉ có anh và mẹ. Bà mến Annabelle. Chắc chắn bà cũng khá có cảm tình với cô sau bữa trưa giữa hai người. Nhưng mẹ anh mới gặp Annabelle có hai lần.

Anh hy vọng bà sẽ không có cùng phản ứng như Vinny trước tin anh sắp nói ra. Hơn thế nữa, anh hy vọng mẹ không khóc.

Mike có thể xoay xử được với bất kỳ ca cấp cứu nào người ta giao cho anh, nhưng anh không thể làm được gì với những giọt nước mắt của mẹ. Hạnh phúc, đau khổ, chẳng có gì khác biệt. Những giọt nước mắt của bà chỉ đơn giản là khiến anh khổ sở không chịu nổi.

Mike dùng chìa khóa của anh mở cửa vào căn hộ của mẹ. “Mẹ, con về nhà rồi.” Anh để suất cannoli lên bàn ăn và đi vào bếp tìm đĩa.

“Michael, con làm gì ở đây vậy? Mẹ nghĩ con đang cùng Annabelle trải qua buổi tối cuối cùng trong kỳ nghỉ của hai đứa cơ.”

Bà hôn anh, rồi lau vết son môi trên má anh. Anh thậm chí không dám chắc bà có dùng son không, nhưng bà luôn lau má anh cho dù cần thiết hay không.

“Hai đứa đi nghỉ vui chứ? Mọi thứ có ổn không?”

“Vâng, tuyệt lắm. Con và cô ấy đã có một thời gian thật vui. Chính vì thế mà con ghé qua đây. Mẹ uống trà chứ? Vinny có gửi đến một ít cannoli.”

Mẹ anh rót nước vào ấm đun trong lúc anh lấy cốc ra. “Hai đứa có một quãng thời gian vui vẻ, nhưng thay vì ở lại cùng Annabelle, con lại qua chỗ Vinny rồi tới đây sao?”

“Mẹ, con định sẽ cầu hôn Annabelle.” Ôi trời ơi, anh đã biết trước mà. Bà lại rưng rưng nước mắt. “Mẹ làm ơn đừng khóc. Mẹ biết con không chịu nổi khi mẹ khóc mà.”

Mẹ anh quay lại với anh và loay hoay với cái ấm pha trà. “Mẹ không khóc. Mẹ nghĩ chuyện đó thật tuyệt vời. Đột ngột, nhưng không hề bất ngờ.”

Nếu mẹ anh đang khóc, ít nhất bà cũng đủ tế nhị để giả bộ như không phải vậy. Chuyện này vẫn làm anh áy náy, nhưng không nhiều bằng lúc bà khóc thẳng thừng.

“Vậy với mẹ không sao chứ ạ?”

“Michael, con yêu cô bé. Mẹ nghĩ chuyện đó thật tuyệt vời. Con luôn là người đưa ra quyết định nhanh chóng. Mẹ không hề thấy ngạc nhiên. Mẹ chúc con và Annabelle luôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn mẹ, nhưng con vẫn chưa ngỏ lời với cô ấy. Thậm chí con không rõ cô ấy có muốn kết hôn hay không nữa.”

“Cô bé yêu con. Con là một người đàn ông tuyệt vời. Tại sao cô ấy lại không muốn kết hôn với con chứ?”

“Con không biết nữa. Dịp cuối tuần vừa rồi đúng là không thể tin nổi, con và cô ấy đã có một quãng thời gian thần tiên, nhưng con nghĩ có chuyện gì đó làm cô ấy bất an. Con bắt gặp cô ấy nhìn con, và dường như cô ấy... con không biết nữa... có vẻ buồn, con đoán vậy.”

“Vậy hãy nói chuyện với cô ấy. Tìm hiểu xem có gì không ổn.”

“Bọn con sẽ cùng ăn tối vào tối mai. Con ghé qua chỗ Vinny để xem bác ấy có liên hệ được với người bạn nào trong giới buôn bán kim cương không.”

“Không cần làm thế. Mẹ có một cái nhẫn mẹ vẫn để dành cho con. Nó là của bà con. Một cái nhẫn rất đẹp. Mẹ cất nó trong két gửi đồ an toàn ở ngân hàng. Mẹ sẽ đi lấy cho con, đem nó đi đánh bóng lại vào giờ ăn trưa ngày mai.”

“Mẹ chưa từng nói với con mẹ có cái nhẫn của bà.”

“Nó vốn của bố con. Ông ấy tặng mẹ như vật đính ước... mẹ chưa từng nghĩ tới chuyện nhắc đến nó. Trước đây con chẳng bao giờ nghiêm chỉnh với cô nào. Mẹ cất nó đi từ nhiều năm trước. Mẹ đoán nó đã trôi ra khỏi đầu óc mẹ. Dẫu vậy, đó là một cái nhẫn đẹp. Annabelle sẽ thích nó.”

“Mẹ có chắc không? Mẹ biết đấy, mẹ có thể mang nó chế tác lại.”

“Mẹ không phải loại người ưa kim cương. Con biết thế mà. Nếu mẹ muốn chế tác lại, mẹ đã làm từ lâu rồi.”

Mike ôm lấy mẹ, rồi bà đẩy anh ra. “Con hãy gọi cho Vinny bảo ông ấy hủy bỏ cuộc hẹn. Và đừng quên cảm ơn ông ấy.”

“Con sẽ làm thế.”

Mike chưa từng biết mẹ anh có một cái nhẫn do bố anh tặng. Việc này khiến anh cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng sẽ giúp anh tiết kiệm được một khoản kha khá. Vậy thì anh là ai mà có quyền đặt câu hỏi chứ?

Anh cùng mẹ uống trà, ăn cannoli và hẹn gặp nhau vào chiều hôm sau.

CHƯƠNG 15

Mike gặp mẹ anh ngày hôm sau tại cửa hàng kim hoàn nơi bà đã gửi chiếc nhẫn tới làm sạch. Khi bà mở hộp ra, kích thước viên đá cần trên đó khiến anh ngỡ ngàng. Nếu không nói là to hơn, ít nhất nó cũng bằng cỡ viên đá Nick đã mua cho chị gái Annabelle, và Nick là người cực kỳ rùng rình tiền bạc. Mike không biết gì về những viên kim cương, song viên đá này thật long lanh. Anh không thể hình dung ra giá trị của nó. Cứ nghĩ tới suốt quãng thời gian mẹ anh đã phải vật lộn cực nhọc để lo từng bữa ăn và trang trải các hóa đơn, vậy mà bà vẫn không hề bán chiếc nhẫn đi. Thật đáng kinh ngạc.

“Mẹ đã nói với con nó hoàn hảo với Annabelle. Cô ấy hợp với nó. Mẹ luôn có cảm giác cái nhẫn mang mẹ chứ không phải mẹ đang đeo nó.”

“Mẹ từng đeo nó sao?”

“Phải, một thời gian, khi mẹ có bầu con. Mẹ đeo nó và cả một chiếc nhẫn cưới nữa.”

“Ồ.”

Anh lồng chiếc nhẫn lên đầu ngón tay và ngắm nhìn nó phản chiếu ánh sáng. Mẹ anh có lý. Annabelle sẽ thích nó. Một viên kim cương khác thường, to, kiêu hãnh nhưng vẫn thật tinh tế mong manh, giống như cô vậy.

“Thật đáng kinh ngạc. Cảm ơn mẹ.”

“Sao con lại cảm ơn mẹ? Nó là của con một cách danh chính ngôn thuận. Đó là tất cả những gì con được thừa kế từ gia đình.”

“Với một gia đình thì kế cũng không quá nhiều, nhưng đây là một cái nhẫn thật tuyệt vời.”

“Mẹ nghĩ con nên mang nó đi định giá vì mục đích bảo hiểm. Nhưng con có thể làm chuyện đó sau khi đã chỉnh cho vừa cỡ với Annabelle.”

“Đúng thế.” Mike gật đầu. Anh đang bối rối cực độ.

Anh nhìn đồng hồ. “Con phải đi đây. Con hẹn gặp ông Ronaldi lúc hai giờ.”

Bà hôn lên má anh, rồi lau vết son môi đi. “Con sẽ ổn thôi, Michael. Có điều hãy nhớ một chuyện.”

“Gì cơ ạ?”

“Cô ấy thật may mắn vì có con, cũng như con thật may mắn vì có cô ấy. Đây không phải là một mối quan hệ một chiều.”

Mike hy vọng là không. “Con yêu mẹ. Cảm ơn mẹ... và con sẽ gọi cho mẹ sau... mẹ biết đấy.”

“Mẹ sẽ rất ngạc nhiên nếu được nghe giọng nói của con trước ngày mai. Tối nay hãy trải qua một buổi tối thật tuyệt vào. Hãy biến nó thành một kỷ niệm không thể nào quên với cả hai đứa.”

“Okay.”

“Và Michael này, nhớ rằng đó là một thứ cô ấy sẽ kể cho các con và các cháu của con nghe đấy. Đừng ngỏ lời theo cách sẽ buộc cô ấy phải nói dối mỗi lần con gái con hỏi con đã cầu hôn ra sao. Hãy làm điều đó thật đặc biệt.”

“Vâng ạ... đặc biệt.” Khi thật, chuyện này còn rắc rối hơn những gì anh vẫn nghĩ.

Mike đậu chiếc xe của Nick trước cửa ngôi nhà của gia đình Ronaldi. Cửa trước bật mở trước khi anh kịp bước lên bậc thềm đầu tiên. Bà Ronaldi đã đợi sẵn, tươi cười, tay giữ mở cửa.

“Michael, thật vui cậu đã tới. Lại đây. Vào đi, vào đi.”

Anh đi theo bà vào trong nhà. “Cảm ơn bác, bác Ronaldi. Cháu muốn gặp bác trai. Bác trai có nhà không ạ?”

“Ông ấy đang thay đồ. Ngồi đi, ngồi đi. Cậu uống cà phê nhé? Hay espresso?”

“Không, cảm ơn bác, không cần đâu ạ.” Mike hoàn toàn không có bất cứ ý tưởng nào về những gì anh nên nói với mẹ Annabelle. Đầu óc anh hoàn toàn trống rỗng.

Bà ra hiệu mời anh ngồi xuống trường kỷ trong phòng khách. Khi anh ngồi xuống, không khí xì ra khỏi lớp vải nhựa bọc.

Bà Ronaldi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với trường kỷ. “Cậu đã có một kỳ nghỉ vui vẻ chứ?”

Anh chùi hai lòng bàn tay ướt mồ hôi lên quần. “Vâng... cháu đưa Annabelle tới Hampton trong kỳ nghỉ cuối tuần kéo dài. Cháu và cô ấy ở tại

nhà của Nick. Kỳ nghỉ thực sự rất thư giãn.”

“Tôi hy vọng nó để ý chăm sóc cậu. Cả hai đứa con gái của tôi đều là những đầu bếp tuyệt vời.”

“Thực ra, cháu cũng vẫn thường xuyên nấu ăn. Đó là sở thích của cháu. Thậm chí cháu không nghĩ từng cho Annabelle một cơ hội để... ừm... thể hiện.”

“Cậu nấu ăn sao?”

“Vâng, cháu học nấu ăn khi làm việc ở nhà hàng DiNicola. Cháu lúc nào cũng có hứng thú với nấu nướng. Annabelle có vẻ cũng không thấy phiền lắm với việc cháu giành lấy quyền kiểm soát trong bếp.”

“Ồ, tốt thôi. Tôi đoán là vậy nếu đó là sở thích của cậu, phải không? Vậy thì đó là một điều hay.”

“Vâng, tất cả đều tốt.”

Ông Ronaldi, thật may mắn làm sao, vừa kịp bước vào. “Maria, mang cho cậu ấy thứ gì để uống nào.”

Mike đứng dậy chào ông Ronaldi. Ông cũng có cùng những nét đẹp trai như Richie, anh trai Annabelle, sở hữu với nhiều thịt hơn một chút trên thân hình cao ráo của anh ta, kèm theo nhiều cơ bắp hơn nhiều. Mike dám chắc không muốn gặp ông trong một con hẻm tối tăm. “Bác gái đã mời cháu rồi, không cần đâu ạ.” Mike bắt tay ông. “Cảm ơn bác đã đồng ý gặp cháu, bác Ronaldi.”

“Tôi sẽ uống một chai bia. Cậu có muốn đổi ý không?” Mike hăng giọng. “Được ạ. Một chai bia sẽ rất tuyệt. Cảm ơn bác.”

Ông Ronaldi quay sang bà vợ. “Bà nghe thấy rồi đấy. Hãy mang đồ uống ra cho chúng tôi đi.”

Bà Ronaldi bối rối vội vã chạy đi. Mike không khỏi thấy áy náy cho bà. Anh không tin nổi cách ông Ronaldi nói năng với vợ, nhưng cố tảng lờ sự thôi thúc muốn nói với ông Ronaldi vài lời về phép ứng xử. Có lẽ hiện tại chưa phải thời điểm thích hợp, nhất là nếu tính tới điều Mike tới đây để đề nghị.

“Bác Ronaldi...”

“Paul. Cậu hãy gọi tôi là Paul.”

“Vâng, Paul. Hôm nay cháu đến đây vì... cháu yêu Annabelle, và cháu muốn cưới cô ấy. Cháu đến mong bác ừng thuận.”

Có thứ gì đó rơi vỡ trong bếp. Mike quay đầu về phía tiếng động. Có lẽ là hai chai bia.

“Không phải cậu làm nó có bầu đấy chứ?”

“Không, thưa bác. Cháu yêu cô ấy, và muốn kết hôn với cô ấy. Nếu cô ấy chấp nhận cháu.”

Bà Ronaldi chạy ra mang theo bia, đưa chai bia của Paul cho ông. “Tất nhiên nó sẽ chấp nhận cậu. Một bác sĩ dễ mến như cậu, đứng đắn và đẹp trai, sao nó lại không chấp nhận chứ? Cậu theo đạo Thiên chúa phải không?”

“Vâng, thưa bác, cháu theo đạo Thiên chúa.”

“Tốt, thế thì chẳng có gì rắc rối cả.”

“Cháu hy vọng đúng như bác nói.” Anh quay sang ông Ronaldi. “Bác cho phép cháu kết hôn với con gái bác chứ ạ?” Ông Ronaldi nhìn anh từ đầu đến chân. “Phải. Cậu có thể cưới nó. Nhưng tốt hơn hãy chăm sóc nó chu đáo.”

“Vâng, thưa bác. Cháu sẽ làm như thế.”

Ông Ronaldi nâng cốc của mình lên. “Salute, và chúc may mắn!”

Mike uống một hớp bia lạnh. Anh có thể thực sự tận hưởng nó. Thật may mắn. Anh đã hy vọng cầu hôn Annabelle sẽ đỡ căng thẳng thần kinh hơn xin phép sự đồng ý của bố cô. Nhưng có điều gì đó làm anh thấy nghi ngờ.

Mike cố hết khả năng nhằm tìm ra một cách lãng mạn để cầu hôn Annabelle. Thật không may, lãng mạn vốn chẳng phải điểm mạnh của anh. Thứ hay ho nhất anh có thể thực hiện được trong thời gian gấp gáp là một bữa tối lãng mạn.

Anh đi ra cửa hàng mua vài miếng filets mignons, nấm, và một chai vang Marsala ngon để dùng trong một reduction với nấm và rượu vang, cùng tất cả những thứ cần thiết khác. Có Chúa chứng giám, anh không thể trông đợi vào Annabelle để có bất cứ thứ gì sẵn trong bếp của cô. Anh mua nến, đồng thời thăm cầu nguyện Rosalie còn để giá cắm nến lại. Ngoài chợ không có hàng nào bán món này, mà anh cũng chẳng có cái nào ở nhà mình.

Mike hối hả tới căn hộ của Annabelle và mở cửa. Nếu anh muốn mọi thứ sẵn sàng trước khi cô đi làm về, anh cần thật nhanh tay.

Sau khi đưa Dave ra đi dạo nhanh một vòng, Mike bắt tay vào nấu ăn. Anh đặt lò nướng than nhỏ của mình ngoài vườn, nhóm than, nhốt Dave lại

trong căn hộ để đảm bảo anh chàng không lượn lờ người hít quanh lò than.

Sau khi than đã hồng, anh quay sang tìm giá nển. Anh lục qua tất cả các ngăn tủ trong bếp mà chẳng tìm thấy gì, sau đó quay sang nhà kho, lúc này chất đầy những cái hộp anh chưa từng thấy trước đây. Có một tủ chứa đồ nằm khuất sau những cái hộp xếp chất đống. Anh hy vọng trong đó có một bộ giá nển, vì anh thực sự không còn thì giờ chạy ra cửa hàng nữa. Một tấm toan lớn cỡ ba foot nhân năm foot được đặt tựa vào tủ, úp mặt sau ra ngoài. Anh đưa mắt tìm một chỗ tốt hơn để dựng nó, song căn phòng quá chật, chẳng còn chỗ nào khả dĩ cả. Thế đấy, có khi anh nên treo bức tranh khi gió này lên vì chẳng còn lấy một chỗ trống nào dưới sàn đáng để nói đến. Bên cạnh tấm toan là những gì còn lại của cái thùng hãn đã được dùng để vận chuyển nó tới đây, cùng một thùng dụng cụ với tên của Wayne được tô bằng khuôn tô ở bên sườn.

Anh mở thùng dụng cụ, lấy ra búa, một cái móc treo tranh và một cái đinh, và sau khi tìm thấy một cái vít nở bắt sẵn vào tường, anh đóng đinh vào đó. Bức tranh đã có sẵn một sợi dây kim loại và hiển nhiên trước đây đã từng được treo. Có lẽ đây là một tác phẩm Annabelle mang từ phòng trưng bày về. Có lẽ cô không muốn nó được treo trong kho chứa đồ, song cô chẳng có mặt ở đây cho việc tham khảo ý kiến. Nếu sau này cô muốn anh chuyển nó đi chỗ khác, anh sẽ làm sau. Nhưng ngay lúc này, tốt nhất nên đưa nó lên khỏi sàn trước khi bức tranh bị hư hại.

Mike nhắc nó lên khỏi đống thùng, cẩn thận xoay lại để không làm đụng phải món đồ nào của cô, và kinh ngạc khi thấy bức tranh vẽ một anh chàng khóa thân. Anh không khỏi nhận xét đó là một anh chàng khóa thân với một phần đàn ông rất khiêm tốn. Không có nghĩa anh hay ngấm nghĩa kích thước chỗ đó của các anh chàng, nhưng cái này đúng là nằm sờ sờ trước mắt anh.

Chàng bác sĩ bật rửa trong lúc cố móc sợi dây vào cái móc treo tranh chết tiệt. Cuối cùng cũng được. Mike kéo căng tấm toan hơn một chút và lùi lại để ngắm toàn cảnh bức tranh.

Mike không tin nổi vào mắt mình nữa. Đó là một bức tranh vẽ anh... Nhưng không. Chúa ơi, cho dù ai vẽ bức tranh này cũng cần kiểm tra lại đôi mắt anh. Cái mũi giống hệt mũi của anh trước khi anh làm gãy nó, khuôn miệng hoàn toàn sai bét, và khi thật, anh chắc chắn chẳng có cái phần kia bé tẹo như thế. Thậm chí màu mắt cũng sai. Đây không phải là anh. Anh cố tìm một manh mối về danh tính anh chàng trong tranh, song tất cả những gì anh thấy là chữ ký của Annabelle cùng năm bức tranh được vẽ.

Cô đã vẽ nó bốn năm trước khi họ gặp nhau. Đây không thể là anh. Thật nhẹ nhõm được biết cô không nghĩ phần nam giới của anh nhỏ đến thế. Nhưng khi thật, anh chàng này là ai? Và tại sao trông anh ta lại giống anh đến thế? Và cô đã làm gì với một anh chàng khóa thân trông cứ như là anh em sinh đôi của anh vậy?

Linh cảm không hay Mike vẫn có từ lúc anh và Annabelle rời Hampton mạnh đến mức nó đang đe dọa đè bẹp anh. Cửa trước mở ra rồi đóng lại. Annabelle lên tiếng chào Dave và gọi tên Mike, nhưng anh không thể rời mắt khỏi bức tranh.

Anh không ngoảnh mặt ra khung cửa đang mở; anh biết cô đã tìm thấy anh khi nghe thấy tiếng hít vào thật mạnh. Mọi hy vọng rằng đây chỉ là một trò đùa tan biến cùng tiếng thở ra chậm chạp của cô. Anh quay lại. Annabelle đứng đó, bám lấy khung cửa như thể cần chỗ dựa. Anh có thể thực sự cũng cần đến thứ đó, một chỗ dựa. Cú sốc và vẻ kinh hoàng trên khuôn mặt cô khiến anh có cảm giác kế hoạch của anh cho tối nay cũng như cho phần cuộc đời còn lại vừa bị đổ nhào. Chúa ơi, lúc trước anh đã thấy bồn chồn - còn giờ đây anh thấy nôn nao. Annabelle trông tái nhợt, nhưng tệ hơn thế, đầy tội lỗi. “Người được vẽ trong tranh là ai?”

Annabelle nắm chặt hơn lấy khung cửa; giọng nói của anh thật lạnh giá, cũng lạnh giá như cái nhìn trong đôi mắt xám của anh. Trong mọi cơn ác mộng cô từng mơ qua về phản ứng của anh trong khoảnh khắc anh tìm ra sự thật, đôi mắt anh không bao giờ như thế. Cô chưa bao giờ cảm thấy khoảng cách xa xăm đến vậy giữa hai người. Khi cô bước về phía anh, anh giơ tay lên ngăn cô lại.

“Hãy trả lời câu hỏi chết tiệt đó đi đã.”

“Làm ơn đừng nhìn em như thế.” Mạch máu trên trán cô tăng gấp đôi số nhịp đập. Cô cố chớp mắt để gạt đi những giọt nước mắt đang trào ra. Mike không hề chớp mắt. Thế đấy. Đây là dấu chấm hết. Ôi Chúa ơi, thật đau đớn. Cô chỉ còn đủ sức để cố đứng vững. Cô muốn cuộn mình thành một quả bóng để bảo vệ bản thân khỏi cái nhìn lạnh lẽo trong mắt anh. Thay vì thế, cô đưa một bàn tay run rẩy lên che miệng, có thể để che đi một tiếng nức nở hoặc để ngăn bản thân không buột miệng nói ra sự thật.

Cô gật đầu, hít một hơi thật sâu. “Em định hôm nay sẽ nói cho anh biết. Đáng ra em nên nói với anh ngay lập tức khi phát hiện ra, nhưng em không muốn làm hỏng kỳ nghỉ cuối tuần anh đã cố gắng cực nhọc đến thế để có được.” Cô đưa mắt tránh đi; cô không thể nhìn anh, và không thể chịu nổi sự căm ghét trong mắt anh. “Michael, em chưa bao giờ nói dối anh, chưa hề về bất cứ điều gì. Em muốn anh biết thế.”

Mike buông ra một âm thanh nghe như một tiếng gầm. “Phải. Okay. Chắc rồi. Em có thể làm ơn chỉ nói những gì em cần nói không?”

“Em yêu anh.” Cô lau nước mắt đang chảy dài trên mặt. Cô hầu như không thở nổi. Annabelle đưa hai cánh tay ôm quanh người và nói tiếp. “Becca tới thăm em. Em nghĩ cô ấy tới giúp em đỡ những món đồ em chất

đồng trong kho.” Cô đưa tay chỉ về phía những chiếc thùng để la liệt khắp nơi. “Em ra ngoài gặp mẹ anh để ăn trưa. Anh nhớ không?”

Mike vẫn im lặng, và Annabelle không còn lòng dạ đâu để nhìn anh. “Em phát hiện ra Christopher Larsen là bố anh. Trước đó em không hề biết. Em xin thề. Em chạy về nhà gặp Becca để nói cho cô ấy. Cô ấy đã biết. Người được vẽ trong tranh là Chip. Anh ấy ngồi làm mẫu cho em. Bức tranh được vẽ vài tháng trước khi bọn em biết được bệnh ung thư đã quay trở lại. Chip và Becca là anh em sinh đôi. Becca là em gái anh.”

“Em đã gọi anh là Chip vào buổi tối ở đám cưới.” Annabelle gật đầu. “Em cứ nghĩ đã nhìn thấy một bóng ma.”

“Và đó là lý do tại sao em đưa anh về nhà. Vì anh giống cậu ta?”

“Em không biết, thoát đầu có thể là thế. Nhưng Mike, đấy không phải là lý do tại sao em tiếp tục gặp gỡ anh.”

“Và em trông đợi anh sẽ tin vào chuyện đó? Nhất là khi em đã trung thực đến thế với anh về tất cả những gì còn lại.”

Cô gật đầu, cúi gằm mặt xuống. Cảm giác đau khổ còn dữ dội hơn những gì cô từng hình dung ra. “Đó là sự thật.” Ôi Chúa ơi, một phần trong cô muốn chạy tới anh, van nài anh hãy ở lại. Cô hình dung ra mình lao tới ôm chặt lấy anh trong lúc anh cố vùng ra. Không, cô sẽ không cầu xin một người đàn ông ở lại với mình nữa. Cô đã cầu xin Chip hàng ngày trong khi chứng kiến anh lịm dần đi, từ chối tranh đấu cho mối quan hệ của họ hay cho cuộc đời anh. “Em rất tiếc. Thực sự rất tiếc.”

Mike gật đầu. “Phải, cả anh cũng vậy.”

Dave đứng bên cạnh cô, mồm ngậm quần lót của Mike, đưa mắt nhìn từ Mike sang cô. Anh chàng ư ử và cọ đầu vào đùi cô, thiếu chút nữa làm cô ngã nhào.

“Anh đã nhóm một lò nướng than ngoài vườn. Có lẽ em sẽ muốn tắt đi trước khi dốt Dave đi dạo.”

“Okay.”

Anh đang nói với cô có một lò nướng ngoài vườn. Cứ như thể cô thực sự quan tâm tới lò nướng vậy. Anh đã chỉ đem đến thêm một thất bại nữa tới cho cuộc đời cô. Trái tim cô tan nát. Cô biết chuyện này rồi sẽ tới, nhưng không thể ngờ cảm giác nó gây ra lại thế này. Cô không rõ mình còn có thể đứng vững được thêm bao lâu nữa, và không chịu nổi phải chứng kiến anh bỏ đi.

Annabelle cố gồng mình lên để không lao tới anh khi anh đi ngang qua. Cô tựa lưng vào tường, rồi loạng choạng bước vào phòng ngủ của mình. Cửa trước đóng sầm lại khi cô gieo mình xuống giường. Cô vờ lấy một cái gối che lên mặt rồi òa khóc.

CHƯƠNG 16

Annabelle khóc sụt sùi với một cái gối úp lên mặt. Thứ cuối cùng cô cần lúc này là hai anh chàng hàng xóm cố tìm cách làm cô vui lên. Cô đau khổ tột độ, và xứng đáng bị như thế sau những gì cô đã làm với Mike.

Cô biết để anh ra đi là điều nên làm. Anh sẽ không bao giờ ra đi nếu cô giải thích cho anh những gì cô cảm thấy về Chip, những khác biệt trong mối quan hệ của họ. Hẳn anh sẽ tha thứ cho cô, và sau khi gặp bố mình, anh sẽ ở lại bên cô, động viên cô. Cô thậm chí còn dám chắc về những gì anh sẽ nói với bố anh. Nhưng trong tình huống đó người thua thiệt duy nhất sẽ là anh. Cô không biết chắc là khi nào, nhưng rồi đến một ngày nào đó anh sẽ nhìn lại và thấy đã phải trả giá ra sao cho việc ở bên cô, và cho dù anh có thừa nhận với chính mình hay không, anh sẽ bực bội với cô vì điều đó.

Không, đây là điều tốt nhất cho cả hai người. Sẽ chỉ giống như cô đang chết dần bên trong, và cuối cùng, cô sẽ học được cách sống cùng nỗi đau và không có Mike. Cuối cùng sẽ là thế, cô hy vọng.

Ngay lúc này, cô không chắc thử làm theo cách của Becca để đối diện với nỗi đau khổ vò xé có phải là lựa chọn đúng đắn hay không. Cảm nhận nỗi đau khi cô cần làm. Thêm một tiếng nước nở nữa vang lên, và cô không nhận ra được nó nữa. Cô đã khóc dữ đến mức hầu như không thở nổi. Cô thấy đau khắp người. Cơ thể cô rã rời theo những tiếng nước nở, cổ họng khô rát, hai mắt nóng bỏng, và cô đã kiệt sức, cả về thể chất và tinh thần. Dave lượn vòng quanh giường, rên ư ử trước khi nhảy lên nằm cạnh cô. Để Mike ra đi, nghĩ cho cùng, là điều tốt nhất cô có thể làm cho anh. Khi cô đưa ra quyết định, cô không hề ngờ lại có cảm giác này. Cô không thể ngờ

đã làm anh đau khổ đến thế, không biết làm thế nào để sống thiếu anh, làm thế nào để sống cùng cảm giác tội lỗi.

Mike bước ra ngoài, chỉ muốn đập phá thứ gì đó. Có gì bất ổn với anh tới mức anh không hấp dẫn nổi một phụ nữ cho riêng mình? Cuối cùng anh đã tìm thấy cô gái hằn anh sẽ yêu mãi mãi, và cô lại không hề yêu anh - cô yêu người em trai đã chết của anh. Cô cũng chỉ như những cô gái khác, thậm chí còn tệ hơn. Anh biết những cô khác từng qua lại với Nick. Với họ, chẳng hề có chút giả bộ nào. Annabelle đã làm anh mù quáng. Anh không hề biết cô từng quan hệ với bản sao của anh - và anh chàng kia gần như là một bản sao giống hệt - lý do khiến cô choáng váng khi tỉnh dậy bên cạnh Mike buổi sáng sau lễ cưới.

Và thử nghĩ xem, thiếu chút nữa anh đã biến mình thành một con lừa hoàn chỉnh khi diễn màn cầu hôn. Ít nhất cô cũng đã miễn cho anh cú mất mặt này.

Mike vừa được biết anh có một cô em gái và một cậu em trai đã chết, và chẳng điều gì lại làm anh ít bận tâm hơn chuyện này. Anh chỉ nhìn thấy một cuộc đời trống rỗng khi không còn Annabelle trong đó. Anh chỉ cảm thấy đau khổ và phẫn uất - anh hầu như không thở nổi, và quý bắt anh đi nếu anh biết mình phải làm cái chết tiệt gì vào lúc này.

Cô đã nói dối anh, đã lôi anh vào trò dối trá của cô, và dặt mũi anh như một thằng ngốc mắc dịch. Sao anh có thể đàn độn đến thế? Sao anh có thể vẫn yêu cô đến thế?

Anh chui vào chiếc xe của Nick, nổ máy lái xe đi, và bằng cách nào đó kết thúc trước cửa nhà hàng DiNicola. Mike bước vào qua cửa trước, đi qua ngay trước mặt Mona, tới ngòi xuống quầy bar, và bắt đầu uống. Đến cuối buổi tối hôm đó, Rita xuất hiện quàng tay quanh cổ anh. Anh đã uống gần hết một chai Jack và nhìn tất cả đều một hóa thành hai.

Mona và Vinny lôi anh vào xe của họ và đưa anh về nhà họ ngủ. Nhưng Mike không thể ngủ nổi. Anh không dám chắc nguyên do là vì anh đang nằm trên một cái giường trải ga trắng bé tí xíu trong một căn phòng màu hồng, hay vì căn phòng chất đầy những con thú nhồi bông trông như thể đang trừng trừng quan sát anh trong ánh sáng dưới đường hắt lên. Hoặc vì cứ mỗi lần anh nhắm mắt, anh lại thấy khuôn mặt Annabelle, nước mắt ướt đầm hai bên má. Anh cảm thấy như thể cô đã đâm thẳng vào tim anh; sau đó anh lại thấy bức tranh mắc dịch nọ. Anh không chỉ đã mất bạn gái, anh còn mất một người em trai anh chưa bao giờ biết từng tồn tại. Bây giờ anh có một cô em gái mà anh chẳng biết để làm gì và một ông bố anh chẳng bao giờ muốn. Chết tiệt.

Becca đang lo phát ốm lên. Có lẽ cô đã phạm phải một sai lầm. Có lẽ đáng ra cô nên tới Brooklyn. Nhờ Annabelle cần cô thì sao? Cô không nghĩ Mike sẽ xử sự như một thằng ngốc, nhưng làm thế quái nào cô biết chắc nổi? Tất cả những gì cô biết về anh trai mình là những chuyện Annabelle đã kể. Và Becca biết cũng rõ chẳng kém ai khác, Annabelle không phải là người có gu tinh tế nhất trên đời về đàn ông. Lúc đó đã quá mười một giờ, và Annabelle vẫn chưa gọi điện. Bạn cô đã hứa sẽ nói cho Mike biết sự thật hôm nay. Và hứa sẽ gọi Becca sau khi làm việc đó.

Becca đi thêm một vòng nữa quanh căn hộ. Cô leo lên ngòi trên chiếc đu cô treo từ trên trần mở cửa căn áp mái nơi cô ở. Khi đánh đu chẳng giúp đầu óc cô dịu đi được, cô thử đến giải pháp dự phòng cũ kỹ của mình. Cô ngòi bó gối trên bậu cửa sổ và dùng con Snoopy nhồi bông của cô làm gối. Phần lớn lông của con Snoopy đã mòn trụi. Anh chàng tội nghiệp. Cô cọ tay áo giữa ngón cái và ngón trỏ - một thói quen mỗi khi bồn chồn. Qua thời gian, cô đã tạo ra các lỗ hồng trên cổ tay tất cả các món đồ jean và áo sơ mi của cô, chính vì thế Annabelle luôn ghét cay ghét đắng khi Becca mượn quần áo của cô.

Không thể chịu nổi sự hành hạ của việc không biết được tình hình thêm một phút nào nữa, Becca vợ lấy điện thoại, bấm nút bấm số nhanh, và cầu mong Annabelle sẽ nhắc máy.

Khi tiếng tín hiệu ngừng lại, Becca nghe thấy một tiếng nấc dài, giống như khi ai đó đang khóc và không thở nổi. Ôi Chúa ơi. “Annabelle?”

Một tiếng nấc vang lên qua đường dây. “Ôi, Becca...” Becca đứng dậy và tiếp tục đi đi lại lại. “Cậu không sao chứ?” Bọn cô đang khóc quá dữ để có thể nói. “Được rồi, cậu cần bình tĩnh lại. Cậu sắp thở quá nhanh và chết ngất đi đấy.”

“Mình... mình không thể. Ôi Chúa ơi, Bec, anh ấy bỏ đi rồi.” Thật là đồ khốn kiếp. “Ôi, cô bạn yêu quý, mình xin lỗi.

Cậu sẽ ổn thôi. Có thể khi anh ấy bình tâm lại, hai người có thể nói chuyện.”

“Anh ấy... anh ấy nhìn thấy bức tranh của Chip. Anh ấy ghét mình, Bec. Ôi Chúa ơi. Anh ấy ghét mình, và tất cả là lỗi của mình. Mình đã làm tổn thương anh ấy.”

“Thôi đi. Cậu không biết.”

“Nhưng mình đã nghi ngờ. Đáng ra mình phải nói cho anh ấy biết ngay từ đầu. Anh ấy nói mình đã lừa dối anh ấy. Thậm chí anh ấy còn không tin mình yêu anh ấy.”

“Nghe này, anh ấy đang sốc. Nếu anh ấy chỉ được bằng nửa anh chàng cậu vẫn kể, anh ấy sẽ bình tâm lại và nói chuyện với cậu. Anh ấy yêu cậu, nhớ chứ?”

“Mình không biết nữa. Nhưng cũng chẳng quan trọng. Kết thúc rồi. Thế lại tốt hơn.”

“Tốt hơn cho ai?”

“Nghe cậu cứ như mẹ cậu vậy.”

“Mình đâu phải. Chỉ vì mình không muốn thăm sát tiếng Anh bằng cách dứt câu ở một giới từ không có nghĩa nghe mình giống mẹ mình. Giờ hãy trả lời câu hỏi đi. Vì với mình là một, mình chẳng thấy bằng cách nào một trong hai người lại có thể khá hơn khi chia tay nhau.”

“Mike sẽ ổn cả khi không có mình. Anh ấy sẽ có cậu, bố cậu, chưa kể tới mọi thứ anh ấy muốn. Một gia đình, một tương lai, cả hai thứ anh ấy không thể có được nếu ở lại với mình. Becca, chúng mình đã nói về chuyện này rồi. Mình không thể sống được như mình từng sống với Chip. Mình không chịu được sự khinh miệt không giấu giếm của bố cậu, và mình sẽ không để Mike phải lựa chọn giữa mình và cuộc sống anh ấy luôn mong muốn.”

“Không, cậu sẽ chọn cho anh ấy. Cậu quả là tử tế. Làm sao cậu biết được cái gì là tốt nhất cho anh ấy? Anh ấy là một người đàn ông trưởng thành rồi. Anh ấy có quyền được tự đưa ra quyết định cho bản thân và phạm sai lầm. Cậu là ai mà có quyền tước nó đi?”

“Anh ấy quyết định gì cũng không quan trọng. Mình sẽ không đổi ý. Mình đang làm điều tốt nhất cho mình.”

“Và đó là lý do cậu lâm vào cảnh như hiện tại, nằm bẹp trên giường với một con chó, khóc lóc như hóa dại vì cậu đang làm điều đúng đắn cho bản thân sao?”

“Làm thế nào cậu biết mình đang nằm trên giường với Dave và khóc?”

“Mình hiểu về cậu còn rõ hơn cậu hiểu chính bản thân cậu. Mình muốn nói với cậu là cậu đang phạm một sai lầm lớn đấy. Mình chỉ hy vọng cậu nhận ra điều đó trước khi không chỉ quá muộn cho cậu, mà cho cả Mike nữa.”

“Mình yêu anh ấy, Becca. Mình làm chuyện này còn là vì anh ấy nữa.”

“Mình biết cậu đang nghĩ vậy. Cậu có muốn biết mình nghĩ gì không?”

“Có quan trọng không? Cho dù mình có nói gì thì cũng không thể ngăn được cậu cho mình biết điều đó.”

“Phải. Mình nghĩ đây là một cách dễ dàng để bảo vệ chính cậu.”

“Mình e là không hiểu? Làm cách nào việc này có thể bảo vệ được chính mình? Trong khi mình đang chết dần chết mòn ở đây? Mình chưa bao giờ nghĩ nó lại có thể khiến mình đau khổ đến thế, và còn cách anh ấy nhìn mình nữa chứ, Bec. Mình sẽ không bao giờ quên được vẻ lạnh lẽo mình nhìn thấy trong mắt anh ấy. Bằng cách nào điều đó có thể bảo vệ bản thân mình?”

“Bởi vì cậu không cho anh ấy lựa chọn liệu có nên tìm hiểu đến ngọn ngành hay không. Cậu đang nghĩ ngợi như một đấng cao cả toàn năng vậy, làm điều đúng đắn thay cho anh ấy. Hừ, chỉ đơn giản là cậu không nghĩ anh ấy yêu cậu đủ nhiều để tranh đấu vì cậu. Cậu sợ anh ấy cũng là một kẻ yếu đuối như Chip. Chip đã thề anh ấy sẽ không điều trị bệnh ung thư nếu nó quay trở lại. Anh mình từng nói thà chết còn hơn phải trải qua địa ngục đó lần nữa. Điều đó chẳng có gì liên quan tới cậu cả. Cậu hiểu chưa? Chip yếu đuối. Anh ấy quá yếu đuối để có thể đối diện với bố mẹ mình nhằm bảo vệ cậu, và quá yếu đuối để tranh đấu cho chính cuộc sống của anh ấy. Cậu sợ

Mike cũng tương tự như thế, sẵn sàng hất cậu sang bên để làm vui lòng ông bố mới của anh ấy.”

“Cậu nhầm rồi. Mình không chấp nhận để bản thân bị bố cậu hay bất cứ ai khác xử tệ. Không vì Mike, không vì ai hết, không bao giờ nữa. Nếu mình đang bảo vệ bản thân, thì cứ coi là thế đi. Mình sẽ không bao giờ chen vào giữa người đàn ông mình yêu và gia đình của anh ta nữa.”

Becca lắc đầu. Annabelle thật ương ngạnh. Bạn cô không thể nói dối, vậy là cô nàng đang thực sự tin vào những lời vợ vẫn vừa thốt ra. À, được thôi. Cứ để cô nàng tin là thế. Có hai cách để giải quyết chuyện này, và Annabelle không thể biết Becca có thể dám làm gì. Cô nàng sẽ không thể ngờ điều sắp xảy đến với mình.

“Cậu có muốn mình tới ở cùng cậu không?”

“Để cậu có thể lên lớp mình ư? Không, cảm ơn.”

“Mình hứa sẽ không lên lớp.” Becca đan chéo các ngón tay lại sau lưng.

“Mình đang làm điều cậu bảo mình làm. Mình cảm nhận nỗi đau để có thể thấy khá hơn... một ngày nào đó. Mình không cần phải cảm thấy phiền muộn mãi. Mình đang tự xoay sở rất tốt, cảm ơn.”

“Mình yêu cậu.”

“Mình biết. Cậu có thể làm ơn giúp mình một việc không?”

“Bất cứ điều gì.”

“Gọi điện cho Mike để đảm bảo anh ấy vẫn ổn, được không?”

Giọng của cô vỡ ra, và cô lại nấc lên trong ống nghe trước khi hỉ mũi ầm ĩ. “Mình rất lo cho anh ấy. Mình không biết anh ấy đi đâu, hay làm gì. Mình chỉ cần biết anh ấy vẫn ổn thôi. Làm ơn được không?”

“Cậu muốn mình gọi cho anh trai mình sao? Chuyện đó sẽ hứa hẹn trên cả tuyệt vời đấy.”

“Mình chẳng biết nhờ ai nữa. Mình không nghĩ anh ấy sẽ liên lạc với mình, và mình sợ gọi điện cho mẹ anh ấy. Đã muộn rồi. Mình không muốn làm bà ấy giận.”

“Hay nhỉ, mình đoán là nói tóm lại mình sẽ phải giới thiệu bản thân thôi. Cậu có số điện thoại của ông anh mình không?”

Annabelle đọc cho cô số điện thoại nhà riêng, điện thoại di động và máy nhắn tin của chàng bác sĩ.

“Okay, mình sẽ gọi lại cho cậu.”

“Cảm ơn, Becca.”

“Phải rồi... được thôi. Đừng cảm ơn mình vội. Mình chưa làm gì hết.”

Cô gác máy và nhìn xuống mấy số điện thoại. Anh trai cô. Cô sắp sửa nói chuyện với anh trai mình. Nhưng cô biết nói cái chết tiệt gì với ông anh mới toanh này đây?

Mike nằm trên một chiếc giường nhỏ màu trắng với ga gối hồng, một chân chạm sàn nhà. Cả căn phòng quay mòng mòng như chong chóng, và anh không thể nhớ nổi đã bao giờ từng thấy mệt thế chưa. Sau đó, điện thoại di động của anh đổ chuông và mang đến thêm một ý nghĩa mới cho từ đau.

Anh bấm máy trả lời để ngắt tiếng chuông, và cơn đau như chớp lóe bùng lên lan khắp đầu anh. “Flynn đang nghe.”

“Anh biết không, tôi đã nghĩ anh khác biệt. Nhưng anh cũng giống hết những người còn lại.”

“Ai vậy?”

“Becca. Em gái anh, và là bạn thân nhất của bạn gái cũ của anh. Tôi cần nói chuyện với anh, Mike. Tôi chẳng mấy hân hoan khi có một ông anh cũng đồng thời là một tên khốn như vậy đâu.”

Anh ngồi dậy, cảm giác quay cuồng càng dữ dội hơn. Anh hít một hơi thật sâu và cố hết sức không làm cho ruột cuộn lên và giữ cho những gì ở trong dạ dày yên vị.

“Tôi là một tên khốn ư?” Chúa ơi, anh còn không thể nói cho rõ tiếng. Anh cần làm khá hơn thế. Anh nói chậm lại và phát âm cẩn thận hơn. “Tôi tới cầu hôn cô ấy, và thay vì tìm được một bộ giá cảm nển... tôi tìm thấy chân dung to bằng người thật của một gã khốn giống hết tôi.”

“Anh đã cầu hôn?”

“Chưa. Tôi vừa nói tôi tới để cầu hôn. Ờn Chúa, tôi vẫn chưa làm chuyện đó. Tôi không muốn cưới một người không yêu mình. Cô ấy yêu một gã đã chết nào đó trông giống hết tôi. Mẹ kiếp. Thứ lỗi cho tôi. Ý tôi muốn nói là chết tiệt.”

“Anh đã uống bao nhiêu rồi vậy?”

“Có vẻ là chưa đủ.”

“Anh không đang lái xe đấy chứ?”

“Tôi có thể ngớ ngẩn đến mức gục ngã vì cô ta, nhưng tôi không ngu. Chúa ơi, cô có thể dành cho tôi chút tin tưởng chứ?”

“Anh đang ở đâu?”

“Trên giường.”

“Tôi biết anh không phải đang trên giường của anh. Anh đang ở trên giường của ai vậy?”

“Chuyện đó thì dính gì đến cô?”

“Nghe này, quý ông. Tôi chẳng thèm quan tâm liệu anh có phải anh trai tôi hay không. Nếu tôi biết được anh đang cặp kè một ả gà mái nào đó chỉ để giải khuây, tôi sẽ tìm đến và đá cho anh một cú vào mông.”

“Cái gì? Nghe này, một người đàn bà nữa là thứ cuối cùng tôi cần đến lúc này. Annabelle đã gây ra đủ tổn thương cho một đời người rồi, xin cảm ơn. Bạn tôi đưa tôi về nhà họ. Tôi ngủ trên giường cô con gái nhỏ của họ, một mình, nếu cô nhất thiết phải biết. Mà cũng không hẳn là ngủ... tôi đang nói chuyện với cô đấy thôi.”

“Mike. Tôi biết chuyện này trông có vẻ ra sao, nhưng anh đang hiểu sai mọi thứ đấy, quý ông. Anh cần nói chuyện với Annabelle. Cô ấy yêu anh, chứ không phải Chip. Cho tới khi phát hiện ra anh đã cư xử với cô ấy như thế nào, tôi vẫn nghĩ anh tốt hơn nhiều cho cô ấy so với Chip trước đây.”

“Tôi cư xử với bạn cô thế nào ư? Cô ấy nói dối tôi. Cô có biết cô ấy nói với tôi không biết nói dối, và tôi đã tin. Đáng ra tôi phải biết trước. Tôi đã

từng chứng kiến chuyện đó không phải ít lần.”

“Phải, thứ duy nhất anh đã thấy là đáy của quá nhiều ly rượu bị nốc cạn. Hãy làm ơn giúp tôi một việc, được không? Hãy tỉnh táo lại, đến chỗ cô ấy, và nói chuyện với cô ấy.”

“Hôm nay là ngày nào nhỉ?”

“Tại sao?”

“Mẹ kiếp, hãy cho tôi biết hôm nay là cái ngày mắc dịch nào có được không?”

“Hôm nay là mười ba, bắt đầu từ mười phút trước.”

“Ôi, khi thật.”

“Sao? Có gì quan trọng vậy?”

“Hôm nay tôi có một cuộc phỏng vấn... lúc chín giờ.”

“À, vậy thì chúc anh may mắn với nó. Tôi khuyên anh nên dùng cà phê, aspirin [55], thật nhiều nước và Listerine [56]. Có thể anh nên làm mình buồn nôn và cố gắng tống một ít chất cặn ra khỏi người mình theo cách khó khăn vậy.”

“Phải, em gái. Cảm ơn vì lời khuyên.”

“Ngày mai tôi sẽ gọi cho anh, nếu anh quên không gọi cho tôi.”

“Khó có khả năng lắm.”

“Chúc may mắn với cuộc phỏng vấn. Và khi anh đã xong việc, tốt hơn hãy lê mông quay về với Annabelle và nói chuyện với cô ấy. Hãy cho cô ấy một cơ hội để giải thích.”

Phải, sau khi anh chết. Một trạng thái đồng nghĩa với mức cải thiện rõ rệt. Anh hẳn đã nói thế, nhưng không còn nghe thấy gì từ đầu dây bên kia.

Ngay sau khi gác máy với Mike, Becca gọi Annabelle và thăm tự hỏi tại sao Chúa lại ban cho cô hai ông anh trai có thể trở thành hai gã khốn thực sự khi họ để tâm muốn làm điều đó. Nói gì thì nói, táo cũng chẳng rụng xa cây được, phải không nào? Vì chính cô cũng hưởng phần di truyền của bố mình, điều đó có lẽ giải thích cho thực tế đã gần hai năm nay cô chẳng có ai để hẹn hò.

Thỉnh thoảng, cô lại nhắc nhở bản thân rằng thực ra không phải chẳng có ai ngỏ lời với cô. Chỉ đơn giản là cô chưa nhận được thông điệp nào từ một người cô có thể nghĩ tới chuyện cho phép làm quen với căn hộ của cô, chứ chưa nói gì tới thân thể cô.

Annabelle nhắc máy ngay.

“Anh ấy ổn cả. Say mèm, nhưng ổn.”

“Mike say mèm ư? Anh ấy chưa bao giờ uống đến độ say.”

“À, tối nay thì có đấy. Anh ấy đang đau khổ. Mình đoán một người bạn có con nhỏ đưa anh ấy về nhà, và Mike đang ngủ trong căn phòng trang hoàng toàn màu hồng của một cô bé con nào đó. Ồ, và anh ấy nhớ đến lúc chín giờ phải đi dự một cuộc phỏng vấn quan trọng. Đến sáng chàng bác sĩ của cậu sẽ là một kẻ ngủ nhờ cực kỳ bất hạnh. Việc này mình có thể đảm bảo.”

“Ôi Chúa ơi, mình đã quên mất việc đó. Anh ấy đã rất hào hứng về cuộc phỏng vấn. Mình chưa từng thấy anh ấy hạnh phúc đến thế. Nếu anh ấy không có được kết quả khả quan với cuộc phỏng vấn, sẽ có thêm một lý do nữa để anh ấy ghét mình.”

“Đâu có phải cậu cười lên ông anh mình và trút rượu xuống cổ họng anh ấy. Anh ấy tự mình làm tất cả. Ông anh mình là một chàng trai trưởng thành rồi. Anh ấy sẽ ổn thôi.”

“Nghe anh ấy thế nào?”

“Ngoài say khướt ấy à?”

“Phải.”

“Nghe như thế ông anh mình vừa đánh mất mối tình của cuộc đời. Nghe anh ấy thật thảm hại.”

“Được rồi, cảm ơn cậu vì đã gọi cho anh ấy giúp mình. Ít nhất mình cũng biết anh ấy an toàn.”

“Phải. Về mặt thể chất, ông anh mình hoàn toàn ổn. Về mặt tinh thần, mình không dám chắc. Nhưng mình không nghĩ anh ấy ở vào trạng thái tồi tệ hơn cậu lúc này. Cả hai người đều ương ngạnh và khốn khổ. Thực là xứng đôi lắm.”

“Becca, rồi cậu sẽ yêu anh ấy. Đừng để chuyện này ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai anh em. Làm ơn đi. Anh ấy là anh trai cậu.”

“Mình biết. Nhưng không giống như mình và anh ấy lớn lên cùng nhau. Mình và anh ấy là hai con người tình cờ có vài điểm tương đồng về ADN.”

“Và cùng nụ cười. Hai người có nhiều thứ chung hơn là một chút ADN. Cậu nghĩ vì sao mình lại yêu quý cả hai nhiều đến thế?”

“Nếu cậu yêu ông anh mình, cậu cần tranh đấu vì anh ấy. Anh ấy nghĩ cậu còn yêu Chip. Anh ấy nghĩ bất cứ tình cảm nào cậu có với Chip đều tự động được chuyển sang cho anh ấy vì hai người họ giống nhau. Anh ấy nói cậu cũng giống hết những người khác. Nói cho mình biết đi, có phải anh ấy đang định hình thành thói quen đi hẹn hò với tất cả bạn gái cũ của Chip không vậy?”

“Không. Mình không rõ ý anh ấy là gì, nhưng anh ấy đang say. Hẳn không phải anh ấy đang nghiêm chỉnh.”

“Hoặc là thế, hoặc là ông anh mình đang hoàn toàn nghiêm chỉnh, chỉ có điều cậu không hiểu mà thôi. Dù thế nào đi nữa, điều đó cũng không quan trọng. Nghe anh ấy nói như thế trước đây từng bị những lời nói dối của người khác làm tổn thương.”

“Mình không nói dối anh ấy.”

“Cậu giữ lại thông tin. Với anh ấy, hai chuyện này chẳng khác gì nhau. Xin lỗi nhé, cô bạn thân mến.”

“Nói cho cùng, cậu đang ở bên phía của ai đây?”

“Của mình. Mình muốn cô bạn thân nhất và ông anh mới toanh của mình hạnh phúc bên nhau. Giờ hãy cố ngủ đi một chút. Mình sẽ gọi cho cậu sáng mai.”

“Okay, cảm ơn vì đã gọi cho Mike.”

“Không có gì. Mà Annabelle này, ông anh mình đang đau khổ, đang tức giận, nhưng vẫn yêu cậu. Nhớ lấy điều đó.”

“Chúc ngủ ngon, Bec.”

“Chúc ngủ ngon.”

Becca gác máy và chợt nghĩ tới việc gọi lại cho Annabelle để báo cho bạn cô biết Mike đã định cầu hôn. Không, có lẽ hai người họ sẽ tự tìm hiểu ra. Nếu không, cô vẫn có thể dùng đến thông tin này sau. Không ai trong hai người có triển vọng sớm lật sang trang được mối tình của họ. Họ sẽ phải khổ sở chia cách nhau một quãng thời gian kha khá.

Becca chui lên cái giường to tướng, trống trải của cô và nghĩ thật tuyệt làm sao nếu có ai đó để ôm lấy, nhưng sau khi chứng kiến tấn bi kịch đang diễn ra giữa Mike và Annabelle, Becca không dừng được ý nghĩ món đồ chơi chạy pin của cô có lẽ không phải là sự lựa chọn thay thế tồi cho một anh bạn trai.

“Dậy đi, Mike.”

Mike nhìn thấy miệng Annabelle mấp máy, nhưng giọng nói vang lên lại là của Vinny, đủ to để khiến hồn vía anh bật tung ra ngoài thể xác. Hoặc chính xác hơn trong trường hợp của anh, là lời anh ra khỏi một giấc ngủ mê mệt do rượu gây nên. Anh mở mắt và thấy Vinny đang đứng nhìn xuống mình. “Gì vậy ạ?”

“Hả? Không phải hôm nay cậu có cuộc phỏng vấn quan trọng hay sao? Cậu biết đấy, tôi nghĩ tôi nên đánh thức cậu dậy phòng khi nó diễn ra sớm. Cậu sẽ phải mất vài giờ để nhắc được mông ra khỏi chỗ đó, và tiếp theo vẫn còn phải quay về nhà thay đồ nữa đấy.”

“Máy giờ rồi ạ?”

“Bốn giờ rưỡi.”

“Ôi, Chúa ơi, bác nói đúng. Cảm ơn bác. Cháu cần lên đường lúc sáu giờ để tới được đó lúc chín giờ trong giờ cao điểm.”

“Mặc quần vào, tôi sẽ đưa cậu tới chỗ xe của cậu.”

Mike ngồi dậy, và đầu anh có cảm giác như vừa lĩnh đủ một chấn thương khủng khiếp từ Jack Daniel's.

Anh đã nghĩ gì không biết khi đi uống say bí tỉ như thế vào buổi tối trước ngày diễn ra cuộc phỏng vấn quan trọng nhất anh từng có trong sự nghiệp? À phải, anh đã nghĩ cuộc đời mình coi như chấm dứt. Ký ức về những gì xảy ra lại làm đầu óc anh tối sầm, nỗi đau nó gây ra gần như khiến anh nghẹt thở.

“Bây giờ, khi cậu đã tương đối tỉnh táo, cậu có muốn kể cho tôi biết chuyện gì xảy ra không?”

“Không.”

“Theo tôi hiểu thì cuộc cầu hôn diễn ra không suôn sẻ?”

“Chẳng có cầu hôn nào cả. Chấm hết rồi.”

“Đợi đã nào, Mikey. Vừa mới một phút trước, cậu còn nhất quyết “Cháu yêu cô ấy, Vin. Cháu sẽ cưới cô ấy.” Và giờ cậu nói “Chấm hết rồi.” Và chẳng thèm cho tôi biết có chuyện mắc dịch gì xảy ra sao hả?”

“Tại sao? Để bác và Nick có thể nói “Tôi đã bảo cậu rồi” chứ gì? Cháu không nghĩ vậy. Cháu đã có đủ ê chề mất mặt để dùng cả đời rồi.”

Mike từ bỏ việc tìm kiếm đôi tất - người anh đang đau như dầm.

Anh tìm thấy đôi giày, xỏ vào, rồi quay sang Vinny. Ông làm như thể Mike vừa nện ông bất tỉnh.

“Tôi không có thói quen ném đá xuống giếng khi người khác sa cơ lỡ vận. Tôi rất tiếc khi chuyện của cậu không thuận lợi. Cậu biết rồi đấy, nếu cậu đổi ý và muốn nói về nó, tôi sẽ không phải là người buông ra câu “Tôi đã nói với cậu rồi”. Tôi sẽ nói với cậu một chai Jack sẽ không làm một gã đàn ông trôi ra khỏi tình yêu của anh ta được. Tự thân tôi biết chắc như thế. Và, nếu cậu yêu cô bé kia nhiều như cậu từng nói, cậu sẽ không để bất cứ thứ gì ngăn cản cậu giành lại cô ấy.”

“Đây không phải là một việc nhỏ nhặt. Đây là một chuyện quá nghiêm trọng, cháu không thấy cách nào để vượt qua nó cả.”

Đôi mắt anh cay xè, hoặc vì anh sắp khóc, hoặc vì chúng bị xung huyết nặng. Dù nguyên nhân là gì, anh cũng cần thay đổi chủ đề. “Cháu xin lỗi. Cháu không thể nói về nó lúc này. Cháu cần tới dự cuộc phỏng vấn đó và xem xem cháu có thể cuốn xéo khỏi New York được không. Cách xa cô ấy một trăm dặm ^[57] cũng chưa phải là đủ xa, nhưng vẫn còn hơn Coney Island.”

Vinny nắm lấy tay anh, kéo anh lại ôm lấy. Thế là đủ. Anh đã thua trận chiến chống lại nước mắt. Khi thật. Vinny buông anh ra và đủ tế nhị để vờ như không thấy anh đang khóc như một thằng ngốc.

Hai người im lặng đi xe đến nhà hàng. Vinny trả lại anh chùm chìa khóa chiếc xe của Nick và không hề nhắc đến Annabelle. Không phải việc thiếu lời nói giúp anh khỏi nghĩ tới cô; nhớ tới cách cô lái xe, tới mùi hương của cô, vị đôi môi cô, và cuối cùng là hình bóng cô khi cô làm tan nát trái tim anh. Chết tiệt, anh vẫn thấy lo lắng cho cô, rồi nhắc nhở mình rằng cô không yêu anh. Cô yêu một kẻ đã chết trông giống hệt anh. Thật không may, cả điều đó cũng chẳng làm anh ít yêu cô hơn. Thậm chí anh còn không biết anh có thể gọi cho ai để hỏi thăm tin tức về cô mà không để cô biết được. Chúa ơi, anh thật là một kẻ ngớ ngẩn chết tiệt. Một kẻ ngớ ngẩn vẫn còn yêu cô bạn gái của cậu em trai đã chết của mình.

Mike lái xe quay về căn hộ của mình và nhận ra anh chẳng mấy khi ở đó trong suốt tháng vừa rồi. Khi anh không qua đêm tại nhà Annabelle, anh ngủ lại bệnh viện, hoặc chẳng hề ngủ. Nơi ở của anh sặc mùi đồ đạc, một tình trạng chẳng giúp ích gì nhiều cho dạ dày của anh. Anh mở hết cửa sổ ra, vợ lấy một cái khăn tắm mới, rồi nhảy vào dưới vòi hoa sen mở nước lạnh - một cái lạnh không phải do lựa chọn. Anh thực sự cần thoát khỏi căn hộ cũ, khỏi xóm giềng cũ, và cuộc sống cũ của mình.

CHƯƠNG 17

Mike thực hiện chuyến đi dài hai giờ lái xe từ Island tới Bryn Mawr, Pennsylvania, vào lúc rạng sáng, chỉ với chiếc iPod của anh cùng hai cốc Starbucks làm bạn đồng hành. Món cà phê đã phát huy hiệu quả thần diệu của nó, và lọ Visine ^[58] anh mua trong cửa hàng tạp hóa lúc dừng xe đổ đầy bình xăng cũng đã làm tròn nhiệm vụ. Giờ đây tất cả những gì anh phải làm là kiểm chút đồ ăn cho dạ dày. May thay, anh tới nơi đủ sớm và bắt tay vào lùng tìm một bữa ăn dọc theo con phố chính. Anh chưa ăn gì kể từ... khi thật, từ trưa hôm trước, khi anh mua vội hai chiếc bánh mì kẹp xúc xích từ một người bán hàng vỉa hè và chưa có gì thêm bổ bụng kể từ lúc đó. Mọi thứ anh đưa vào người sau đó đều là đồ lỏng. Anh đậu xe, bước ra ngoài, vươn vai. Đầu anh đau nhức, cả người ê ẩm, nhưng hơn tất thảy, trái tim anh đang nhức nhối. Chúa ơi, anh chưa bao giờ nghĩ mình có thể đau khổ đến vậy.

Anh đã lái xe quá Eastern Heart Specialists ba khối nhà. Tòa nhà bốn lầu trông thật ấn tượng. Câu hỏi duy nhất trong đầu anh lúc này là mối quan hệ với người bố đẻ. Nếu Becca biết sự tồn tại của anh, sẽ chẳng mấy chốc nữa bố anh cũng biết, và điều cuối cùng Mike muốn trên đời là một màn ôm hôn vỗ vai với ông.

Sau khi mua một số báo Philadelphia Inquirer từ máy tự động bên ngoài quán ăn, Mike ngồi tại quầy, liếc qua các danh mục bất động sản địa phương trong lúc ăn. Anh không thể có nổi một căn nhà trong vài năm tới.

Giá cả tại Main Line ^[59] thật kinh hoàng. Nhưng không có vẻ gì là anh phải lo lắng tới chuyện lấy vợ và lập gia đình vào bất cứ thời điểm nào

trong vòng một thế kỷ tới. Anh có cảm giác phải mất ít nhất từng ấy thời gian trước khi anh có thể xóa được Annabelle khỏi tâm trí mình.

Sau bữa sáng, Mike tới cuộc phỏng vấn. Ngoài bãi đậu xe, anh chỉnh lại cà vạt nhờ gương chiếu hậu của chiếc xe, mặc áo vest và cầm lấy cặp. Trông anh không hề có vẻ như vừa trải qua cả đêm với trái tim sôi sục trong bão tố và sau đó là uống bí tỉ, anh chỉ cảm thấy mình đang ở trong trạng thái đó.

Anh bước vào văn phòng, tự giới thiệu với người tiếp tân. Cô gái há hốc miệng tròn mắt nhìn anh.

“Có việc gì không ổn sao?”

Cô gái hồi hả khép môi lại và lắc đầu. “Không. Không có gì đâu, bác sĩ...”

“Flynn. Mike Flynn. Tôi có một cuộc hẹn với bác sĩ Connor.”

“Đúng rồi. Mời ông vui lòng ngồi đợi. Tôi sẽ báo cho bà ấy biết ông đang ở đây.”

“Cảm ơn cô.” Mike ngồi xuống ghế, kiểm tra lại điện thoại di động để đảm bảo anh đã chuyển nó sang chế độ rung. Điều cuối cùng anh muốn là phải nhận một cuộc gọi giữa lúc đang phỏng vấn. Một phụ nữ bước đi với vẻ quyền uy bước ra khỏi thang máy. “Bác sĩ Flynn?”

Mike đứng dậy. “Vâng.”

“Xin chào ông.” Người phụ nữ bắt tay anh. “Tôi là Shirley Payne, trợ lý của bác sĩ Connor. Mời ông vui lòng đi theo tôi, tôi sẽ đưa ông lên.”

“Tất nhiên rồi.” Mike cầm lấy cặp, đi theo người phụ nữ vào thang máy đang đợi. Người phụ nữ lướt thẻ qua khe máy đọc, và thang máy đưa hai người lên lầu bốn.

Shirley dẫn anh vào nơi trông giống một phòng họp, mời anh cà phê, rồi để anh ngồi lại một mình đợi bác sĩ Connor.

Anh đã tiến hành tìm hiểu chu đáo. Bác sĩ Connor là một trong các thành viên hội đồng quản trị, ngoài năm mươi tuổi. Bà đã tạo dựng được danh tiếng của mình trong lĩnh vực lão khoa và được các bác sĩ chuyên khoa tim mạch khác bầu là chuyên gia tim mạch lão khoa hàng đầu ở vùng Bờ Đông.

Khi bác sĩ Connor bước vào, anh đứng lên bắt tay người phụ nữ bé nhỏ đến kinh ngạc. Có lẽ bà cao không quá năm foot [\[60\]](#), song phong thái của bà không hề có điểm tương đồng nào với vóc dáng bé nhỏ này.

“Bác sĩ Flynn, cảm ơn ông đã đồng ý tới đây dự phỏng vấn.”

“Tôi rất hân hạnh được có một lời mời như thế.”

Bà ra dấu mời anh ngồi, đặt một cặp tài liệu lên bàn họp, sau đó rót cà phê cho mình từ bình ủ ấm trên quầy bar.

“Chúng tôi mới sáp nhập với một cơ sở khác và có thêm một thành viên hội đồng quản trị mới. Ông ấy đem theo cả một danh sách bệnh nhân mới, khiến chúng tôi cần gấp một bác sĩ chuyên khoa phổi. Ông ấy đề xuất rất nhiệt tình rằng chúng tôi nên phỏng vấn ông. Chúng tôi đã được biết nhiều điều ấn tượng về ông.”

“Đó quả là một lời khen hào phóng.”

Bà quay sang nhìn anh và mỉm cười. “Tôi được biết nó hoàn toàn xứng đáng.”

Người ta cần đáp lại thế nào nhỉ? “Tôi cũng thích nghĩ vậy.”

“Tôi đã xem qua hồ sơ về anh. Tôi biết anh đã thực hiện khá nhiều nghiên cứu. Anh luôn đứng thứ nhất hoặc thứ hai trong lớp của mình suốt những năm học trường y.” Bà uống cà phê và xem qua các ghi chú trong hồ sơ của mình. “Trong đây có nói, ông nhận được học bổng nghiên cứu được thêm muốn nhất trong lĩnh vực của mình và nhận được những nhận xét hết sức ấn tượng từ tất cả những người từng hướng dẫn ông.” Bà đóng hồ sơ lại và đặt sang bên. “Chúng tôi không tìm hiểu tại vị trí làm việc hiện tại của ông, vì e rằng sẽ gây nên những mối nghi ngờ không hay, trong trường hợp ông không muốn chuyển chỗ làm.”

Anh thở phào nhẹ nhõm. “Cảm ơn bà. Tôi đánh giá rất cao việc đó. Tôi được kể có một ông Tuggle đã trao đổi với một trong các y tá làm việc cùng tôi để hỏi về tác phong nghề nghiệp của tôi. Khi người y tá hỏi việc tìm hiểu nhằm mục đích gì, cô ấy được trả lời đó là một cuộc điều tra về hành nghề chuyên khoa phổi.”

Bác sĩ Connor nhún vai. “Chúng tôi muốn đảm bảo ông là người dễ làm việc cùng. Chúng tôi là một nhóm có quan hệ khăng khít và có những yêu cầu rất cụ thể về những người chúng tôi mời về làm. Chúng tôi tìm kiếm những người có thể làm việc trong nhóm và muốn đảm bảo ông là người phù hợp. Các y tá làm việc cùng ông đều ca ngợi ông hết lời. Cho dù ông không có bệnh nhân ở khu vực này, tuổi trẻ và năng lực của ông đã bù lại điều đó.”

Bà đưa cho Mike một tập thông tin giới thiệu. “Đây là những gì chúng tôi có thể dành cho ông. Tôi sẽ dành vài phút để ông xem qua nó, sau đó một thành viên khác trong hội đồng quản trị sẽ đến trao đổi với ông. Hiện

tại có bốn thành viên quản trị, nhưng thật không may, do kỳ nghỉ, chỉ có hai người chúng tôi có mặt để gặp ông. Chúng tôi có quyền đưa ra đề nghị mời làm việc với ông ngay hôm nay nếu tất cả thuận lợi. Ông ấy sẽ có mặt để gặp ông sau vài phút.”

Bà đóng tập hồ sơ lại, để trên mặt bàn, và đứng dậy. Mike đứng lên bắt tay bà. “Cảm ơn bà. Rất vui được gặp bà.”

Bà dùng cả hai bàn tay nắm lấy tay anh. “Tôi hy vọng mọi việc sẽ thuận lợi. Tôi nghĩ tôi sẽ rất vui được làm việc cùng ông. Tôi sẽ gặp ông trước khi ông ra về.” Bà rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mike mở tập tài liệu đề nghị và lấy làm mừng vì anh đang ngồi. Có thể cuối cùng anh vẫn sẽ mua được nhà, cho dù chuyện đó có nghĩa lý gì nữa đây? Anh sẽ phải sống một mình trong một ngôi nhà rộng. Cơ sở này không đòi hỏi phải mua cổ phần, đưa ra một mức lương còn hơn cả hào phóng, các khoản chia lợi tức, quyền thành viên sau hai năm, và với những quyền lợi này, đây là một chỗ làm không thể từ chối một khi nó được đề nghị. Nhất là khi anh tính tới khoảng cách nó giúp anh có được khỏi Annabelle.

Cửa mở, và Mike đứng dậy. Anh bám lấy mép bàn để có thể đứng vững. Bác sĩ Christopher Larsen hiển nhiên chính là thành viên quản trị mới bác sĩ Connor vừa nhắc đến. Chúa ơi. Mike đã xem qua những bức ảnh của ông, nhưng hoàn toàn chưa được chuẩn bị cho thực tế.

“Qua vẻ mặt của con, bố đoán con biết ta là ai.”

“Phải. Tôi đã biết ông là ai từ trước khi tôi có ký ức. Đây chẳng phải là điều gì mới mẻ.”

“Bố thấy mình ở vào một vị thế rất bất lợi. Bố mới chỉ biết về con vài tuần trước.”

“Nếu ông không lừa dối mẹ tôi với cuộc đính hôn của ông, chắc hẳn ông đã biết sớm hơn nhiều.”

“Bố chưa bao giờ muốn cưới Bitsy. Gia đình bố đã ép buộc chuyện đính hôn, và bố chỉ buông xuôi.”

“Tất nhiên là thế rồi. Người ta vẫn đính hôn hàng ngày và không hề có ý đó.” Thế đấy, bố anh đã đính hôn với hai phụ nữ cùng một lúc, còn Mike thậm chí chẳng thành công nổi với một người.

“Nó chưa bao giờ là thực, ít nhất trong tâm trí bố. Nó luôn thật xa xôi, và rồi sau đó bố gặp mẹ con. Bố yêu bà ấy, và bố biết mình cần quyết định cho mình bạch.”

“Ông đâu có minh bạch với mẹ tôi. Bà ấy không hề biết cho tới khi đọc được thông báo đính hôn của ông trên Times.”

Larsen ngỡ ngàng khi nghe tới đó và hít một hơi thật sâu. “Không, bố đã nói với Bitsy rằng bố yêu Colleen và muốn chấm dứt đính hôn. Tất cả mọi người hai nhà đều nổi đóa lên. Gia đình bố cắt cung cấp tài chính, và hai ngày sau, Bitsy nói bố mẹ hai bên đã công bố chuyện đính hôn sau lưng bố. Bố không liên quan gì tới chuyện đó. Chỉ nhiều năm sau bố mới biết tất cả là ý tưởng của Bitsy. Bà ta nói đã thúc ép bố mẹ hai nhà đến làm thế. Đó là khi bố ly dị bà ta.”

Mike với lấy cặp. “Tôi không có gì thêm để nói với ông nữa.” Anh ném tập đề nghị xuống bàn họp và bước ra ngoài.

“Đợi một phút đã.” Larsen đứng trước khung cửa kép, chặn lối ra duy nhất. “Hãy để bố giải thích.” Christopher giơ hai tay lên. “Bố đã quay lại New York để nói với mẹ con rằng thông báo đó là một lầm lẫn, nhưng bà ấy đã bỏ đi rồi. Ông bà ngoại con đã nhổ vào mặt bố.”

“Ông đáng bị như thế.”

Christopher cúi gằm xuống. “Bố đáng. Lẽ ra bố không bao giờ được để bố mẹ ép mình vào một mối quan hệ bố không muốn. Bố không hoàn hảo. Bố còn trẻ, và họ nắm túi tiền. Buông xuôi sẽ dễ hơn để có cuộc sống thoải mái.”

“Bố mẹ Colleen cho bố hay bà ấy đã quay trở lại Ireland và đã cưới một người họ đánh giá cao. Họ đe dọa gọi cảnh sát nếu bố chường mặt ra lần nữa. Bố muốn tới đó tìm mẹ con, nhưng bà ấy đã có chồng. Bố đã đến quá muộn.”

“À, đó là một lời nói dối.”

Larsen trông có vẻ sững sờ, “Michael, ta không hề tự hào về mình. Hãy tin ta, ta đã trả giá cho sai lầm ấy qua mỗi ngày của đời mình. Ta không nói dối. Thật không may, ta đã làm điều được trông đợi và cuối cùng cưới Bitsy.”

“Mẹ tôi chưa bao giờ kết hôn. Đó là một lời dối trá. Ông để mẹ tôi mang thai một mình với trái tim tan vỡ. Mẹ tôi bị gia đình đuổi ra khỏi nhà, tất cả là nhờ ông. Bà quay lại Ireland sống cùng người duy nhất sẵn lòng đón nhận bà - một người cô. Chính ở đó tôi đã ra đời.”

Bố Mike kéo một cái ghế ra và ngồi xuống. “Bà ấy không kết hôn?”

Mike lắc đầu.

“Ôi, Chúa ơi. Họ nói bà ấy đã lấy chồng. Nếu bố biết vẫn còn cơ hội... bố yêu mẹ con. Bố yêu mẹ con, quý tha ma bắt họ đi. Bố yêu bà ấy.”

Nếu bố anh đang nói dối, ông quả là diễn viên giỏi nhất Mike từng biết. Khi thật, ông dường như sắp òa khóc. Mike không biết phải nghĩ gì nữa. Anh ngồi xuống, quan sát người đàn ông là bố anh đang cố trấn tĩnh lại. Ông nhìn Mike với đôi mắt đau khổ, cầu khẩn.

“Colleen, bà ấy vẫn khỏe chứ?”

“Phải, mẹ tôi... chúng tôi vẫn ổn cả.”

“Bố cần nói chuyện với bà ấy, cần giải thích. Bố... bố, Chúa ơi, bố sẽ không bao giờ cưới Bitsy nếu biết giữa bố và mẹ con vẫn còn một cơ hội.”

“Bitsy? Ông đang đùa tôi phải không? Chẳng lẽ có người tên là Bitsy thật sao?”

“Phải, có đấy. Giờ bố và bà ấy đã ly hôn.”

“Vậy là ông cưới Bitsy.”

“Phải, đúng thế, vài năm sau khi mẹ con bỏ đi. Bố cưới bà ấy và có con - hai đứa con sinh đôi. Mẹ con... bà ấy có kết hôn không?”

“Không. Chưa bao giờ. Làm sao ông tìm được tôi?”

“Thực ra là em gái con tìm ra con. Con giống Chip, em trai đã mất của con, đến mức đáng kinh ngạc. Em gái con nhìn thấy một bức ảnh con chụp trong một đám cưới.” Larsen đưa hai bàn tay lên vuốt mái tóc ngắn hoa râm của ông. “Becca mang ảnh của con tới hỏi bố liệu bố có biết con có thể có

mối quan hệ gì với chúng ta không. Con bé cho bố biết tên con. Bố biết ngay con là con trai của bố.” Đôi mắt ông trở nên vô hồn, xa xăm. “Bố vẫn không tin nổi mẹ con chưa bao giờ nói cho bố biết.” Larsen đứng dậy, đẩy ghế của ông ra. “Bố xin lỗi. Bố không nên dồn tất cả xuống đầu con đột ngột như thế. Bố rót nước cho con nhé?”

“Không, cảm ơn ông. Hôm qua tôi đã nói chuyện với Becca. Cô ấy gọi cho tôi sau khi... à phải, sau khi tôi biết về cô ấy và Chip. Tôi tìm thấy một bức chân dung của Chip tại nhà bạn gái mình. Ông có thể hình dung ra cú sốc của tôi.”

“Hai đứa quả thực giống nhau đến đáng kinh ngạc.”

“Annabelle chưa bao giờ nói cho tôi biết.”

“Annabelle Ronaldi? Cô gái đó thì có liên quan gì tới chuyện này?”

Mike chưa bao giờ thấy sự căm ghét hiện lên rõ đến thế trên khuôn mặt bất cứ ai. “Tôi hẹn hò khá nghiêm túc với cô ấy trong chừng một tháng vừa qua.”

“Chết tiệt, con bé đó lại câu dẫn cả con nữa. Nó đã mất vé ăn khi Chip qua đời. Bố đoán khi nó bắt gặp con, nó cũng giở trò ma mãnh đó ra.”

Mike đứng dậy. “Thôi ngay, tôi không quan tâm ông là ai. Tôi không cho phép ông hay bất cứ ai khác nói về Annabelle như thế.”

Larsen giơ tay lên xin thua cuộc. “Bố không biết cô ta có gì đặc biệt, nhưng cho dù thứ đó có là gì đi nữa, có vẻ nó rất cuốn hút với các chàng trai nhà Larsen.”

“Họ của tôi là Flynn.” Toàn bộ cơn giận anh đã cố làm dịu xuống tối hôm trước lại quay trở lại và đe dọa sẽ bùng nổ.

Larsen mỉm cười. “Quý quái thật, con thừa hưởng tính khí của mẹ con, phải không nào? Chắc hẳn con cảm thấy như vừa bị lừa dối. Bố đã biết tất cả về con từ hơn một tuần qua, ấy vậy mà bố vẫn cảm thấy thật khó khăn, nhưng sau đó bố nhìn lại con.” Ông lắc đầu, rồi nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Bố sẽ quay lại ngay. Làm ơn hãy cho bố một phút. Bố có một thứ muốn cho con xem.”

Mike gật đầu. Anh không còn rõ mình nổi mình đang nổi giận vì cái gì. Không có vẻ gì là Annabelle quan tâm đến anh. Cô chỉ nhìn thấy anh như người thay thế Chip. Anh quay lại ngồi xuống một chiếc ghế bọc da.

Larsen quay lại sau một lát, cầm theo một tập tài liệu. “Bố đã nhờ trợ lý tập hợp cái này cho bố.” Ông mở ra. “Đây là giấy chứng nhận ly hôn của bố. Con sẽ thấy ngày cưới của bố ghi trên đó.”

Mike nhìn Larsen rồi cầm lấy tờ giấy ông đưa cho anh. Vào lúc này, chẳng điều gì có thể làm anh bận tâm ít hơn ngày Larsen lấy vợ. Ngày tháng ghi ở đó sớm hơn ngày sinh nhật thứ hai của Mike gần một tháng. Ít nhất bố anh không nói dối về việc này.

“Bố biết con không nợ bố gì hết, nhưng bố nghĩ làm việc tại đây sẽ là một thay đổi tốt cho con. Bố ý thức được những khó khăn con gặp phải trong tình thế hiện tại của mình.”

Mike cầm lấy tập tài liệu đề nghị và xé làm đôi. Anh bình thản để nó xuống bàn và đẩy về phía Larsen, không nói một lời.

“Giờ hãy bình tĩnh lại. Bố chỉ hỏi một vài người bạn tại đó xem họ có nghe nói đến con không và nghĩ về con ra sao. Bố được biết có tin đồn về

chuyện con đang gây rắc rối vì một thành viên kém năng lực của phòng khám. Thật may cho con, không phải con là người duy nhất thấy được sự kém cỏi của ông ta.”

Mike gật đầu. Đó là sự thật.

“Hãy tới đây làm việc. Bố sẽ không nói gì về mối quan hệ giữa chúng ta nếu con không muốn.”

Mike bật cười không tin nổi. “Nghe có vẻ vô nghĩa, phải không nào? Khi tôi bước vào tòa nhà này, người tiếp tân đã sững sờ đến không nói nên lời. Tôi không biết Becca trông thế nào, nhưng dường như tôi giống ông chẳng kém gì Chip. Tôi sẽ lấy làm ngạc nhiên nếu tới lúc này tin về một đứa con trai ngoài giá thú của ông vẫn còn chưa tìm đến trang xã hội của tờ Philadelphia Inquirer. Ông có thể cược rằng ông sẽ trở thành tâm điểm của mọi cuộc trò chuyện tại câu lạc bộ đồng quê.”

Larsen nhăn mặt, lắc đầu. “Bố không bận tâm về chuyện tờ Inquirer viết gì, hay bất kỳ ai khác nói gì về chủ đề đó. Những người duy nhất bố quan tâm đến trên toàn thế giới này là con, mẹ con và Becca, em gái con. Về phần con, con có thể lấy cuộc đời mình ra đánh cược rằng chắc chắn con đã ra đời mang họ Larsen nếu bố biết về con. Những gì mẹ con và bố từng có hẳn đã tồn tại mãi mãi.”

“Phải, thế nhưng nó đã không xảy ra, và mẹ tôi cũng như tôi đã tự xoay xử không đến nỗi nào.”

“Bố rất vui. Bố tự hào vì cả hai người. Hẳn đã không dễ dàng. Tin bố đi, nếu bố có thể lật ngược thời gian. Nhưng bố không thể. Song điều bố đã làm là đảm bảo con được nhận quyền thừa kế của con.”

“Thứ lỗi cho tôi.”

“Con là con trai bố. Như thế, con và em gái con trở thành người thụ hưởng một nửa lãnh địa Larsen. Ngôi nhà sẽ tự động được chuyển từ người con trai cả qua người con trai cả thế hệ tiếp theo. Bố vẫn đang sống ở đó. Bố từng nghĩ sẽ dành nó cho Becca khi con bé lấy chồng. Nhưng vì bố đã tìm thấy con...”

Mike ngồi xuống. “Tôi không muốn tài sản hay tiền của ông.”

“Bố xin lỗi, nhưng chúng không phải là của bố. Chúng là của con. Bố chỉ là người trông nom lãnh địa. Nó đã được công ty tín phiếu quản lý từ nhiều năm nay. Nó chưa bao giờ là của bố. Bố sẽ cần một bản sao giấy khai sinh của con để cung cấp cho luật sư.”

“Thừa kế ư? Ông nghiêm túc đấy chứ?”

“Phải, hoàn toàn nghiêm túc. Con có một tài sản thừa kế khá lớn. Bố có thể cung cấp con số chính xác nếu con muốn.”

Mike nắm chặt lấy tay vịn ghế. “Không, một con số ước lượng là đủ.”

“Bố có thể nói vào khoảng mười bảy triệu đô la. Đó là chưa kể tới giá trị của lãnh địa.”

“Chắc ông đang đùa.”

“Không, con trai, bố không đùa.” Larsen ngồi xuống cạnh Mike. “Bố biết đây là một cú sốc, và sẽ cần có thời gian để làm quen.”

Mike bật cười. “Nhìn thấy ông bước qua cánh cửa đó đúng là một cú sốc. Nhưng cái này... vậy đấy, mười bảy triệu đô trong ngân hàng còn hơn một cú sốc rất nhiều.”

“Thế này nhé, sao con không cùng bố tới xem ngôi nhà. Bố có thể dẫn con thăm thú xung quanh, chúng ta có thể cùng ăn trưa, và con sẽ có thời gian quyết định mình muốn gì. Ở đây chúng ta thực sự rất cần một bác sĩ chuyên khoa phổi, nhưng chúng ta có thể dành cho con vài tuần để cân nhắc.”

Mike đứng dậy, nhìn người đàn ông là bố đẻ mình. Ông có cùng chiều cao như anh, hơi nặng nề hơn một chút, song Mike cho rằng nguyên nhân là do tuổi tác và chế độ ăn uống. Có thể ông thường ăn ba bữa mỗi ngày. Mái tóc ông đã ngả màu hoa râm, nhưng dường như vốn có cùng màu với mái tóc của Mike khi ông còn trẻ hơn. Trông ông khá phong độ với tuổi của mình. “Tôi có thể qua đó một lát. Tôi... tôi không biết làm gì với số tiền. Tôi không có cảm giác nó thuộc về mình. Tôi chắc Becca...”

“Becca chưa bao giờ quan tâm nhiều tới tiền bạc. Em trai con, phải rồi, nó luôn để tâm tới chuyện này, nhưng Becca thì chưa bao giờ. Con bé sống trong một căn hộ áp mái ở Nam Philly [\[61\]](#). Bố thấy lo lắng về nó, nhưng nó đã thôi không nghe lời mẹ nó từ nhiều năm trước rồi. Bố không nghĩ nó từng có lúc nào nghe lời bố. Con bé có tính cách có phần tự do.”

“Sau cuộc nói chuyện với cô ấy, việc này không hề làm tôi ngạc nhiên.”

“Thế nào, con thấy sao? Có muốn tới ăn trưa với bố không?”

“Chừng nào ông hiểu việc tôi chấp nhận tới ăn trưa cùng ông không hề có ý nghĩa nào nhiều hơn thế.”

“Okay. Bố chắc đó là một bước khởi đầu.” Larsen đứng dậy đưa tay ra.

Mike đứng lên khỏi ghế, bắt tay bố anh thật chặt. “Tôi đoán là vậy.”

“Rebecca Elizabeth Larsen, mẹ yêu cầu con gọi lại cho mẹ.” Becca đã tảng lờ năm lời nhắn trước đó của mẹ cô và nhiều khả năng sẽ lờ nốt cả lời nhắn này.

“Mẹ vừa nhận được một cuộc gọi từ Janice Hopkins. Bà ấy nói có tin đồn tại chỗ làm của bố con là đứa con tình yêu của ông ta mới được đề nghị một ghế tại EHS. Chuyện này rất nghiêm trọng. Gọi lại ngay cho mẹ.”

Ồ, vậy là Mẹ Yêu Quý Nhất đã nghe được tin. Ái chà chà, chẳng phải tin tốt luôn lan nhanh sao?

Becca bấm nút quay số nhanh. “A lô, chào mẹ, mẹ gọi... liên tục vậy sao?”

“Con không bận tâm tới chuyện đang để mất hơn mười bảy triệu đô la sao?”

“Không, thật sự, không.” Becca có thừa tiền để sống thoải mái trong phần đời còn lại dù không có phần tài sản thừa kế. Cô đã đầu tư một cách khôn ngoan. Bố mẹ đã buộc cô phải đi học đại học. Sau khi học hỏi từ sai lầm của những người nhẹ dạ đã đánh mất gia tài thừa kế vào tay những kẻ đầy tham vọng leo lên bậc thang xã hội quan tâm tới tín phiếu của họ hơn là bản thân họ hay vào tay những gã kế toán ma mãnh, cô đã theo học chuyên ngành tài chính, kèm thêm một bằng thứ yếu về mỹ thuật. Những người biết cô đều rõ cô biết cách sử dụng tốt cả hai bán cầu của bộ não. Còn về phần mẹ cô, bà chẳng có năng khiếu với nửa nào.

“Mẹ biết từ nguồn đáng tin cậy rằng luật sư của bố con đang lấy đi quá nửa phần thừa kế của con để chuyển nó cho gã con hoang vừa nảy nòi không biết từ đâu ra kia.”

“Thôi đi, mẹ. Mẹ đang nói về anh trai con đấy.”

“Anh trai con chết rồi.”

“Vâng, nhưng Mike thì còn sống và khỏe mạnh, và đang tiếp nhận vị trí chính đáng của anh ấy trong gia đình.”

“Con đã xem qua bằng chứng về huyết thống chưa?”

“Mẹ, không cần đến xét nghiệm ADN đâu. Bằng chứng, như người ta vẫn nói, đã rành rành trước mắt rồi. Anh ấy và Chip có thể giống như hai anh em song sinh nếu Chip giống bố hơn chút nữa.”

“VẬY là con sẽ để nó thoải mái bước vào và nâng đi những gì thuộc về con một cách hợp pháp sao?”

“Anh ấy đang nhận lấy những gì thuộc về anh ấy một cách hợp pháp, và về phần lãnh địa cũng như tài sản thừa kế, anh ấy còn hơn được hoan nghênh.”

“Con sẽ không phản đối việc chuyển giao này sao? Con sẽ để thằng con hoang từ Brooklyn tới bước vào và tước đi tất cả những gì mẹ đã lao tâm khổ tứ đến thế để gây dựng cho con sao?”

“Mẹ, thứ duy nhất mẹ từng lao tâm khổ tứ là được làm như ý mẹ và khiến bố khổ sở. Mẹ làm tanh bành lên, và thua cuộc. Thôi chuyện này đi, nếu không mẹ sẽ còn mất nhiều hơn chỉ cuộc hôn nhân và ngôi nhà của mình thôi đấy. Mẹ sẽ mất cả con nữa.”

“Làm sao con dám ăn nói với mẹ như thế? Mẹ chỉ muốn tốt nhất cho con.”

“Ái chà. Mẹ chưa hề quan tâm tới bất cứ ai ngoài bản thân mẹ. Nếu mẹ lo lắng cho tiền của con, thì nguyên do là vì mẹ đã có những kế hoạch cho chúng. Mẹ định sẽ làm gì, mẹ yêu quý? Bỏ túi thêm vài triệu nữa chẳng?”

Becca đưa ống nghe ra xa trước khi mẹ cô bắt đầu la lối. Cô chẳng cần phải nghe đoạn này. Cô đã nghe qua tất cả trước đây rồi. “Tạm biệt, mẹ. Con phải đi đây.” Cô gác máy. Theo cách cô nhìn nhận, nếu cô nói tạm biệt, không phải cô đã kết thúc cuộc nói chuyện với mẹ mình, cô chỉ chấm dứt cuộc đàm thoại trước khi mẹ cô sẵn sàng vào cuộc. Đó là rắc rối của bà, chứ không phải của Becca. Nhưng vậy đấy, mọi rắc rối giữa cô và bố mẹ cô đều là của họ, không phải của cô. Thật kỳ lạ khi hai người họ không thể hòa hợp được với nhau tốt hơn.

“Rebecca, bố đây. Làm ơn gọi lại. Quan trọng lắm.”

“Ôi Chúa ơi, không phải cả hai chứ.” Sao cô không thể ra đời trong một gia đình đơn thân chứ? Hôm nay Becca không có tâm trạng để thù tiếp dù là bố hay mẹ cô.

“Okay, nghe này. Nếu tình cờ con đang nghe qua các cuộc gọi, bố muốn báo để con biết anh trai Michael của con và bố đang trên đường tới nhà. Bố đã gọi trước bảo Madge chuẩn bị bữa trưa. Bố hy vọng con sẽ đến. Bố muốn con gặp Mike... trực tiếp.”

Ông biết cô vừa nói về ông trên điện thoại sao? Becca nhìn đồng hồ, đi tới đó sẽ mất bốn mươi lăm phút, và cô cần thay đồ. Người ta sẽ mặc gì để đi gặp ông anh trai bấy lâu thất lạc nhỉ?

Becca ném quần cưỡi ngựa ống bó, ủng, một cái áo phông và một chiếc mũ cứng vào túi. Đã lâu cô chưa về nhà; cô sẽ không bỏ qua cơ hội được cưỡi Big Red. Có thể sau khi bơi trong bể, cô sẽ cưỡi ngựa tới tận hồ nước xem mọi người đang làm gì.

Cô chọn trang phục cho mình một cách khôn ngoan - một bộ bikini, một cái quần soóc, một cái áo bó. Tất nhiên, cái áo không đủ dài để che hình xăm hay chiếc khuyên rốn. Bố cô thế nào cũng muốn lên cơn đau thắt ngực, nhưng chắc không phải trước mặt người thừa kế mới. Hừm. Có thể sẽ vui lắm đây.

Mike đi theo Larsen về phía tây trên con phố chính, chạy song song với đường tàu, và cũng từ đó xuất hiện cái tên Main Line [\[62\]](#). Họ rẽ vào một phố nhánh và lái xe qua những khu trại ngựa. Những ngôi nhà thuộc kiểu anh chỉ từng thấy ở Hampton nằm rải rác tô điểm cho phong cảnh. Những tòa dinh thự cổ kính xây bằng đá với những khu chuồng ngựa bằng đá cùng loại thậm chí còn lớn hơn cả khu nhà nơi căn hộ của anh tọa lạc.

Anh vừa đặt chân vào một thế giới khác. Mike rời khỏi Coney Island cùng căn nhà của mình, kèm theo mùi dưa bắp cải và xúc xích luôn thường trực, để tới nơi này, một vùng đất nơi người ta thực sự gọi tên là Biff hay Bitsy. Nơi đàn ông mặc quần hiệu Lilly Pulitzer và trả bộn tiền để nom giống như một đứa trẻ trong phim Giai điệu âm nhạc, chạy loăng quăng trong những bộ đồ may từ rèm cửa - và thậm chí cũng không phải để vui cười. Chỉ nguyên chuyện này cũng là một bằng chứng hùng hồn khẳng định tiền không phải luôn đi liền với trí thông minh hay sở thích tao nhã.

Larsen bật đèn xi nhan, rẽ qua lối vào mở ra giữa một bức tường đá, đi ngang qua một kiến trúc trông giống một căn nhà dành cho người gác cổng kiểu cổ. Mike thầm tự hỏi không biết căn nhà của Larsen nằm ở đâu. Ngay lúc này, tất cả những gì anh thấy là một khu chuồng ngựa lớn bằng đá, còn lớn hơn cả những chuồng ngựa anh đã thấy dọc đường. Anh bám theo sát chiếc BMW của Larsen qua cổng, đưa mắt nhìn quanh tìm một tấm biển tên đường. Chẳng có tấm biển nào cả.

Sau khi đi theo con đường chừng một dặm, họ đi ngang qua vài ngôi nhà, nhà kính, và một hồ nước. Phía trước họ dường như là một câu lạc bộ đồng quê. Đó là một tòa dinh thự lớn, được chăm chút thật đẹp. Mike lái xe vào con đường lượn vòng, đỗ lại sau xe của Larsen. Khi bố anh ra khỏi xe, Mike cũng làm theo ông. “Tôi nghĩ chúng ta đã tới nhà ông rồi.”

Larsen quay lại, đưa tay về phía tòa nhà. “Đây là ngôi nhà. Lãnh địa nằm trên ba trăm tám mươi bảy mẫu [63] đất. Tại đây có bảy ngôi nhà kiểu đồng quê, ba chuồng ngựa, ba nhà kính quy mô công nghiệp, một bể bơi, sân tennis, một hồ chứa nước, và một dòng suối nuôi cá hồi. Lát nữa, bố có thể đưa con đi tham quan một vòng nếu con thích.”

“Đây” - Mike chỉ vào tòa dinh thự bốn tầng - “là nhà ông?”

“Phải.”

“Tôi vẫn luôn biết ông sống ở đâu, và mẹ tôi nói ông xuất thân từ một gia đình giàu có, nhưng tôi chưa bao giờ hình dung ra thứ gì như thế này.”

“Mẹ con đã kể cho con nghe về bố?”

“Bà muốn tôi biết ông sống ở đâu phòng lúc nào đó tôi cần hay muốn liên lạc với ông.” Mike nhún vai và bỏ qua chủ đề đó.

“Được thôi.” Larsen hắng giọng. “Chúng ta vào nhà chứ?” Mike gật đầu và bước đi bên cạnh Larsen lên các bậc cấp tới cửa trước. Đó là một cánh cửa khổng lồ chạm trổ bằng tay với một tay nắm khổng lồ, và cánh cửa tự động mở ra trước khi Larsen kịp chạm tay vào tay nắm.

Một phụ nữ có độ tuổi khó xác định bước ra chào đón họ. Bà ta mỉm cười trong lúc hai người bước vào gian sảnh mát mẻ, và người phụ nữ tái

mặt sau khi đưa mắt nhìn Mike.

Larsen cầm lấy tay bà để giúp bà trấn tĩnh lại. “Elaine, đây là bác sĩ Michael Flynn, con trai tôi.”

“Mike, Elaine Rogers quản lý lãnh địa. Bà ấy phụ trách mọi người và mọi thứ ở đây, kể cả bố.”

Elaine nhanh chóng bình tâm lại. “Thật tuyệt được gặp cậu!”

“Tôi cũng rất hân hạnh được gặp bà.” Mike bắt tay người phụ nữ và cố làm quen với việc anh vừa được giới thiệu với tư cách con trai của Larsen. Anh không dám chắc mình có cảm giác thế nào về chuyện này, nhưng từ cái nhìn trên khuôn mặt người phụ nữ - giống hệt cái nhìn anh còn nhớ Annabelle đã thể hiện lần đầu tiên họ gặp nhau - anh đoán đó là điều không thể tránh khỏi.

Bà quản gia đưa mắt từ Mike sang Larsen. “Madge đã chuẩn bị bữa trưa cho hai người trong phòng ăn của gia đình.”

“Cảm ơn bà.” Larsen đặt tay lên vai Mike. “Bố đã gọi điện mời Rebecca tới dùng bữa cùng chúng ta. Bố nghĩ con sẽ thích gặp con bé. Em con chẳng bao giờ nhắc máy trả lời, thành thử bố không biết nó có nhận được lời nhắn hay không nữa.”

Mike bước vào trong gian sảnh rộng mênh mông. Sàn nhà và một cầu thang lớn chạy vòng cung đều lát cẩm thạch hồng. Vẫn tiếp tục cố làm quen với mọi thứ, anh đưa mắt xem đồng hồ. “Tôi sẽ phải về sau hai giờ nữa. Tối nay tôi có ca trực.” Anh thực sự mong muốn quay lại làm việc. Ít nhất khi làm việc anh sẽ bận bịu đến mức chẳng còn thời gian để nghĩ tới Larsen, Becca, hay Annabelle và Chip.

Một chiếc BMW Roadster mui trần màu đỏ tía vừa phanh kít lại trước nhà trước khi người ta kịp đóng cửa trước lại. Mike đưa mắt nhìn từ người lái xe, với mái tóc vàng óng rối tung vì gió thổi, khuôn miệng cười hết cỡ và đôi lông mày nhướng lên thách thức sang Larsen, người trông có vẻ như vừa đứng ngoài nắng quá lâu.

Ai là người căng thẳng đây?

Tới lúc này, những lời giới thiệu trở nên không cần thiết.

Mike nhận ra cô em gái từ bức ảnh chụp chung Becca và Annabelle mà cô vẫn để trên tủ.

Becca đưa tay nắm lấy kính chắn gió, đứng dậy, nhảy ra khỏi xe. Cô gái quả là biết cách diễn một màn xuất hiện ấn tượng. Chẳng lạ Annabelle lại yêu mến cô bạn mình đến thế. Mike cố mỉm cười trong khi nỗi đau lại nhói lên trong anh. Anh đã bắt gặp mình đưa tay về phía điện thoại cả trăm lần từ lúc bước ra khỏi cửa căn hộ của cô. Chia sẻ mọi thứ cùng Annabelle đã trở thành một thứ bản năng thứ hai, bên cạnh ngủ cùng cô, nghĩ về cô, lo lắng cho cô, và yêu cô. Anh muốn hỏi Becca xem cô gái có nghe ngóng được gì từ Annabelle không, nhưng hai người thậm chí còn chưa được giới thiệu với nhau.

“Mike,” Larsen nói. “Đây là Becca, con gái bố.”

Bạn nên làm gì khi gặp em gái mình lần đầu tiên? Bắt tay chẳng? “Xin chào.”

Becca đứng trước mặt anh, mặc một chiếc quần soóc rộng thùng thình trễ sâu xuống dưới hông, một cái áo bó sát, gấu áo còn cách xa cạp quần soóc đến cả bốn inch [\[64\]](#), và cuối cùng là đôi dép xỏ ngón. Cô gái rất cao,

mảnh mai, và xinh đẹp. Cô em gái nhìn anh chăm chú bằng đôi mắt xanh lục xen lẫn những tia sáng vàng, pha thêm một chút màu đồng, kèm thêm rất nhiều vẻ tò mò. Cô gái có đôi mắt thật đáng kinh ngạc, và ngay lúc này, chúng đang ngắm nghía đo đạc anh.

“Tôi không dám chắc nên nói chào mừng đến với gia đình hay khuyên anh nên ba chân bốn cẳng mà chuồn đi cho nhanh.”

“Rebecca, đủ rồi đấy.”

“Tôi có cảm giác cả hai lựa chọn được đưa ra đều rất chân thành.”

“Annabelle nói tôi sẽ thích anh. Vậy hôm nay anh cảm thấy thế nào?”

Anh không thể dừng được không tròn mắt ra nhìn chăm chăm. Anh đã nhìn thấy đôi mắt gần như giống hệt đôi mắt trong bức chân dung của Chip, nhưng Mike nhớ Chip có một mắt nửa màu lục nửa ngả nâu.

“Tôi sẽ sống sót qua được. Cô đã nói chuyện với Annabelle chưa?”

Khuôn mặt Larsen trở nên còn đỏ sẫm hơn. Mike tự hỏi liệu có phải ông gặp vấn đề về huyết áp hay không.

Bố anh nuốt khan thật lớn tiếng. “Bố nghĩ con không còn qua lại với...”

“Cẩn thận đấy, bố. Bố sẽ không muốn để Mike đây biết bố đã cư xử với cô gái anh ta yêu tệ đến thế nào đâu.”

“Tôi chỉ lo lắng về cô ấy. Tôi cần biết cô ấy vẫn ổn.”

“Vậy anh nghĩ cô ấy sẽ thế nào, Mike? Nhảy xuống cầu Brooklyn chắc? Nếu đó là tất cả những gì làm anh bận tâm, thì đừng nhọc công. Cô ấy đã

trải qua những thử thách còn khắc nghiệt hơn chuyện bị anh làm tan nát trái tim. Chuyện này chỉ giống như một cuộc dạo mát trong công viên nếu so với việc phải chứng kiến người đàn ông duy nhất còn lại cô ấy từng yêu chết.”

Larsen chen vào. “Cô ta thèm muốn tiền của Chip. Cũng giống như cô ta muốn tiền của Mike.”

Mike bật cười. “Tôi chẳng có đồng nào cả.”

“À, có đấy... hoặc sẽ có. Và đó chính xác là lý do khiến cô ta sớm bám chặt lấy con.”

“Thật ngớ ngẩn. Cô ấy chẳng bao giờ đả động lấy một lời về Chip - ít nhất là những khi không chịu ảnh hưởng của thuốc.”

“Vậy là cô ta có vấn đề với ma túy nữa sao? Cũng chẳng lạ.”

Mike bắt đầu thực sự cảm thấy không ưa Larsen. “Cô ấy bị đau mắt cá chân và phải dùng thuốc giảm đau. Ông làm sao vậy? Lỗi duy nhất của Annabelle là cô ấy yêu Chip chứ không phải tôi. Đây là một trường hợp điển hình của việc nhầm lẫn tình cảm. Có lẽ cô ấy thậm chí còn không hề biết khi làm thế.”

Becca bật cười. “Tôi biết anh là một bác sĩ chuyên khoa phổi. Tôi đoán bây giờ anh lại kiêm cả bác sĩ tâm lý nữa phải không? Anh trải qua một tuần luân chuyển tại khoa tâm lý trong lúc học trường y, và rồi bất thành linh biến thành bác sĩ Freud [65] đúng không? Anh chẳng thể biết gì về nhầm lẫn tình cảm nếu nó có đớp vào mông anh đi chẳng nữa.”

“Phải rồi, và làm thế quái nào cô biết được?”

“Rebecca, Chip, đủ rồi đấy. Cả hai đứa.”

Người bố đưa mắt nhìn từ Becca sang Mike. Becca tái mặt đi, cả Larsen và Elaine cũng vậy. Mika không thể tin nổi chuyện này lại tái diễn. “Tôi... tôi cần phải đi.”

“Mike. Bố xin lỗi. Chỉ là một chút lỡ lời thôi.”

“Không, tôi xin lỗi. Tôi không thể làm được chuyện này ngay bây giờ. Tôi vừa trải qua vài ngày khắc nghiệt, và kiểu gì tôi cũng phải quay lại làm việc. Tôi cần thêm thời gian.”

Becca nắm lấy tay anh. “Mike, đợi đã.”

“Không. Tôi cần phải đi.”

“Không phải khi anh đang bực bội.”

“Becca, tôi đã bực bội từ ngày hôm qua rồi. Tôi ổn cả. Tôi là bác sĩ, lạ Chúa. Tôi có thể thích ứng được.”

Becca nhìn bố cô cầu khẩn.

Larsen sụp xuống như một quả bóng xì hơi. “Bố xin lỗi, Mike. Nhưng nhìn thấy con và Rebecca cãi cọ... giống hệt như nó và Chip luôn như thế... vậy đấy. Bố xin lỗi.”

“Phải, tôi cũng thế.” Mike quay người lại để ra về.

Larsen đặt tay lên vai anh, và anh dừng lại. “Michael, lái xe cẩn thận.”

Anh gật đầu, mở cánh cửa nặng nề ra, và bước ra ngoài ánh nắng. Becca đi theo sát sau lưng anh.

“Vậy là anh lại bỏ chạy?”

Mike đã chịu quá đủ. Anh đang muốn phát điên, và cô đã chọn nhầm câu nói. “Tôi không cần cô hay bất cứ ai dạy tôi phải sống cuộc sống của tôi như thế nào. Tôi đã sống tốt không cần đến cô và bố cô suốt ba mươi hai năm. Bây giờ tôi vẫn sẽ có thể sống ổn không cần đến các người.”

Becca mỉm cười, bước tới bên anh, đưa hai cánh tay vòng quanh hông anh, ôm chặt lấy anh. “Em vẫn rất mừng đã tìm thấy anh. Hoặc rằng Annabelle đã tìm ra anh. Cho dù anh muốn thừa nhận hay không, anh là anh trai em, và em yêu anh. Bố cũng thế, có lẽ còn nhiều hơn những gì anh có thể hình dung. Nói cho cùng, anh là kết quả từ tình yêu của đời ông. Anh hoàn toàn có thể làm quen với gia đình mình. Hãy dành cho anh thêm thời gian. Em sẽ không đi đâu hết, và anh biết gì không? Cả Annabelle cũng thế. Một khi anh đã vượt qua được phần khó chịu của mình, vượt qua được cái tôi bị tổn thương, anh sẽ thấy cả cô ấy cũng yêu anh.”

Mắt Mike cay xè. Anh muốn rũ cô khỏi anh, nhưng không thể. Và anh cũng không thể tảng lờ những gì cô nói.

Anh lùi lại, và Becca buông anh ra. Larsen cùng Becca đứng nhìn theo anh từ trên bậc thềm. Anh gật đầu chào họ, chui vào trong xe, và lái quanh quãng đường vòng để đi ra theo đúng con đường anh đã vào. Anh lao nhanh về phía lối ra khỏi lãnh địa, về phía tự do. Anh lái tới lối rẽ, qua cạnh ngôi nhà của người gác cổng, qua lối vào mở ra giữa tường đá, rời khỏi khu lãnh địa, nhưng vẫn không hề cảm thấy ít bị ràng buộc hơn.

CHƯƠNG 18

“Ô vừa bị xe tải cán qua hay sao thế?”

Annabelle ngược mắt lên khỏi cuốn sổ ký họa cô đang vẽ lên và bắt gặp đôi mắt Ben nheo lại, còn đôi môi anh ta mím chặt. Anh ta thoải mái ngồi lên bàn làm việc của cô.

“Tôi nghĩ cô cùng bác sĩ Mike đi tới Hampton nghỉ cuối tuần kia mà?”

“Đúng thế.”

“Cô ốm à?”

“Không.”

“Tôi có thể có được một câu trả lời dài hơn hai từ chứ?”

“Mike và tôi đã chia tay. Anh hạnh phúc rồi chứ?”

“Không hề, nếu cô không cảm thấy thế. Tôi rất tiếc.”

Cô lại cảm thấy nước mắt sắp trào ra. “Tôi không thể nói về chuyện này.” Khi thật. Cô với lấy một cái khăn giấy và cố hết sức để thôi không làm mình bối rối nữa.

“Cô thực sự kết anh chàng đó, phải không nào?”

“Hừm, cái gì khiến anh nghĩ thế?”

“Cô đang vẽ anh ta. Tôi hình dung rằng chắc phải cần đến tình yêu để khiến cô phác thảo bất cứ thứ gì khác ngoài kế hoạch cho cuộc triển lãm.”

“Ôi Chúa ơi! Anh nói đúng. Tôi không hề nhận ra... tôi chỉ đang vẽ vãn vợ... thế rồi...”

“Cô định sẽ làm gì?”

“Về cái gì?”

“Về Mike.”

“Chẳng gì cả. Có gì để làm đây? Có những thứ không được tạo ra để tồn tại. Mike và tôi là một ví dụ điển hình.”

“Nghe cô nói có vẻ chắc thật đấy.”

“Thì đúng thế mà.”

“Không điều gì anh ta nói có thể khiến cô nghĩ lại sao?”

“Anh ta chẳng đời nào muốn tôi trở lại. Cho dù có đi nữa, tôi cũng không thấy bằng cách nào mọi việc có thể ổn thoả. Tôi không thể là thứ anh ta cần.”

“Có khi anh ta lại chỉ cần cô thôi.”

“Không. Chẳng thể có chuyện đó. Giờ anh ta đã có mọi thứ anh ta cần rồi. Tôi đã nói với Becca. Cô ấy nói với tôi rằng bố cô ấy đề nghị với Mike một chỗ làm tại bệnh viện tư danh tiếng đó - anh ấy có tiền, một gia đình, một sự nghiệp tuyệt vời - mọi thứ anh ta từng muốn.”

Ben cầm một cái chặn giấy lên tung qua tung lại giữa hai tay. “Anh ta chưa có mọi thứ anh ta muốn đâu. Từ những gì tôi thấy, anh ta muốn cô.”

“Giờ anh ấy không còn muốn tôi nữa. Bên cạnh đó, cho dù nếu có, tôi sẽ chặn giữa anh ấy và gia đình, và tôi sẽ không làm thế. Tôi không bao giờ muốn để mình lâm vào tình thế ấy nữa.”

“Cô chắc chứ?”

“Hoàn toàn.”

“Okay, thế thì được. Cưới tôi đi.”

Annabelle bật cười. Đến khi cô nhận ra Ben không hề cười, hai má cô đã giàn giụa nước mắt. “Anh đang đùa, phải vậy không? Ben, nói với tôi là anh đang đùa đi.”

Khuôn mặt cười cợt và đôi mắt hấp háy thường lệ của anh ta biến mất. Anh lắc đầu. Hai cánh tay đang khoanh lại trước ngực cũng như bộ dạng của anh chẳng hề có chút bồn chồn nào.

“Anh nghiêm túc thật sao?”

Ben không mỉm cười, không cau mày, anh chỉ trông thật nghiêm nghị.

Annabelle giơ tay lên. “Thôi nào, đừng nói với tôi là Mike đã đúng, rằng anh đã thăm thềm muốn tôi. Ý tôi là, tôi biết tôi không có được kết quả ấn tượng lắm với đàn ông, nhưng tôi nghĩ hẳn tôi sẽ nhận ra nếu có lúc nào đó anh nhìn tôi giống như...”

“Mike? Giống như thế tôi muốn dùng mắt lột trần cô ra chứ gì?”

“À, tôi sẽ không nói theo cách đó, nhưng đúng vậy.”

“Cô có chấp nhận lời cầu hôn của tôi không nếu tôi nói với cô là tôi thấy cô rất hấp dẫn?”

“Ái chà. Anh thấy tôi hấp dẫn ư? Từ bao giờ vậy?”

“Annabelle. Cô là một phụ nữ xinh đẹp. Cô cũng biết thế. Tôi chưa bao giờ nghĩ về cô theo cách đó. Ít nhất là không phải một cách nghiêm túc.”

“Vậy thì tại sao anh lại muốn cưới tôi?”

“Tôi không muốn. Tôi cần kết hôn. Tôi có một năm để ổn định cuộc sống và kết hôn, nếu không tôi sẽ mất thứ duy nhất trên đời tôi muốn mà chưa có được.”

“Hả?”

“Ông tôi sở hữu một trang trại, nơi tôi đã lớn lên. Ông muốn tôi chấm dứt chuỗi ngày độc thân, lập gia đình và có con, nếu không ông sẽ bán trang trại cho một công ty xây dựng khu nghỉ dưỡng trượt tuyết.”

“Sao anh không đơn giản tự mua lấy nó cho mình? Anh có tiền. Chẳng lẽ khó đến thế sao?”

“Ông tôi đã già. Sức khỏe đang kém dần. Ông nói muốn thấy tôi kết hôn khi ông còn sống. Nếu tôi không lấy vợ, tôi sẽ không có được trang trại. Đó là thứ duy nhất tôi còn lại từ bố mẹ tôi. Sẽ không phải là một cuộc hôn nhân thực sự, chỉ là hôn nhân danh nghĩa cho tới khi tôi có được trang trại. Một khi ông tôi đã ký chuyển quyền sở hữu, chúng ta có thể hủy hôn hay ly

dị, và tôi xin hứa chúng ta sẽ có một cuộc chia tay để lại cô trong tình trạng hết sức thoải mái.”

“Ben, tôi không cưới anh được.”

“Sao không? Chính cô vừa nói cô và Mike chấm dứt rồi. Mẹ cô sẽ hạnh phúc.”

“Phải, cho tới lúc ly dị, nhưng...”

“Xem này, cứ thử nghĩ đi. Cô không cần trả lời tôi ngay lập tức. Tôi không muốn quấy quả cô, nhưng tôi không biết ai khác tôi có thể tin tưởng để không gây hiểu nhầm. Tôi không muốn kết hôn. Và tôi biết cô cũng chẳng muốn lấy tôi. Như thế thật tuyệt - cô có thể chuyển tới chỗ tôi sống. Có vô khối phòng, cô có xưởng sáng tác ở đây, và cô chỉ cần lên xuống thang máy thôi. Tôi sẽ trang trải mọi thứ. Cứ nghĩ đi.”

“Tôi không thể.”

“Có, cô có thể. Cô có gì để mất nào?” Cô lắc đầu.

“Chẳng gì cả, vấn đề là chỗ đó đấy. Cô chẳng mất gì cả, và lại được nhiều thứ. Khi thật, cứ việc lấy phòng trưng bày nếu cô muốn. Tôi sẽ trao nó cho cô. Chỉ cần giúp tôi giữ lại trang trại. Làm ơn được không?”

Trông anh ta thật khổ sở, tuyệt vọng. Anh chàng có thể có bất cứ thứ gì anh ta muốn lại chẳng thể có được thứ dường như duy nhất anh ta cần. “Được, tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Nhưng tôi không hứa gì hết.”

Ben đập tay xuống bàn làm việc của cô và hôn lên má cô. “Cảm ơn. Tôi sẽ bảo luật sư của tôi thảo hợp đồng hôn nhân, và cô có thể xem qua trước.”

“Tôi vẫn chưa nói tôi sẽ làm việc đó mà.”

“Không, nhưng cô đã nói sẽ suy nghĩ về nó. Nhìn qua bản hợp đồng có thể sẽ thúc đẩy cô bước tới ban thờ Chúa. Hơn nữa, chẳng lẽ cô không muốn sở hữu phòng trưng bày của chính mình sao?”

“Nếu tôi làm chuyện này, tôi sẽ làm vì anh, chứ không phải vì phòng trưng bày.”

“Okay, nhưng dù thế nào đi nữa cô cứ xử sự với phòng trưng bày như thể nó là của cô vậy. Chúng ta có thể chính thức hóa chuyện đó.”

Cô nhún vai. “Tôi sẽ suy nghĩ. Giờ mời anh ra khỏi đây. Tôi có việc cần phải làm.”

“Cảm ơn.”

“Đừng cảm ơn tôi vội. Tôi vẫn chưa đồng ý gì hết. Tôi mới nói sẽ suy nghĩ.”

“Tốt thôi. Tôi sẽ bảo luật sư của tôi bắt tay vào việc ngay. Tôi sẽ có thứ gì đó đưa cho cô xem sau vài ngày nữa.”

“Không cần vội.”

“Tôi có mười một tháng để tìm ra một cô dâu. Tôi không còn lựa chọn nào ngoài vội vã.”

Mike lái xe về nhà, và đây là lần đầu tiên anh lái xe như một cái máy. Anh hòa làm một với chiếc xe, không suy nghĩ, không cảm nhận gì, và không hề có ý thức gì về thời gian tới khi lái xe qua cầu Verrazano. Anh không biết mình tới đó như thế nào. Lúc này, anh đang cố gắng nhớ ra cần

đi thế nào để quay lại Đại lộ Lancaster ở Paoli, và một khoảnh khắc sau anh đã nghe thấy những âm thanh quen thuộc của nhà mình.

Cho dù bố anh là ai, dù anh có bao nhiêu triệu trong ngân hàng, chuyện đó cũng không tạo ra khác biệt nào, Brooklyn vẫn là nhà. Anh lái xe về Coney Island vì phiên trực của anh phải sau bảy giờ mới bắt đầu. Anh cầu mong có được một tối bận rộn. Bất cứ chuyện gì cũng tốt hơn đối diện với tai họa vừa ập xuống cuộc đời anh trong hai mươi bốn giờ vừa qua. Chúa ơi, có phải vừa mới hôm qua thôi không, anh còn lên kế hoạch sống phần đời còn lại của mình cùng Annabelle? Hôm qua, khi anh còn mù quáng một cách thật may mắn, vẫn còn nhìn về tương lai? Giờ thì điều duy nhất anh trông đợi là ngày anh không còn nghĩ tới cô từng giờ từng phút nữa. Ngày anh không còn hình dung thấy khuôn mặt cô, thấy những dòng nước mắt chảy xuống má cô trong lúc cô giáng một đòn búa bổ xuống đời anh. Ngày anh không còn thấy đau khổ nữa.

Becca ngồi cạnh bố cô trong chiếc Benz. Cô muốn lái xe vì bố cô đang bực bội, nhưng ông không chấp nhận. Cô tự coi mình may mắn vì ông đã cho phép cô đi cùng. Tất nhiên, nếu ông không cho, hẳn cô sẽ bám theo ông.

Cô chưa bao giờ chấp nhận một câu trả lời không, và sẽ không bắt đầu thói quen đó vào lúc này. Không thể nào, khi mọi chuyện thực sự trở nên đáng quan tâm. Nếu Becca đoán đúng tâm trạng bố cô, ông đang sợ hãi. Lần đầu tiên trong đời, cô nhìn thấy bố mình như một con người với cảm xúc thực thụ.

Mẹ cô đã luôn tra tấn hành hạ những người từng thể hiện ra dù chỉ một chút cảm xúc. Bố cô chưa bao giờ thể hiện ra bất cứ cảm xúc nào - có lẽ để giữ thân. Becca dần cho rằng ông là người vô cảm, không bao giờ ngờ ông đã giữ kín chúng bấy lâu.

Hôm nay, có điều gì đó vừa bột phát, khiến ông không thể che giấu được tình cảm của bản thân nữa. Có thể cuối cùng bố cô đã nhận thấy tất cả những gì ông để mất. Cô không dám chắc, nhưng bất cứ nguyên do nào có thể làm ông bộc lộ cảm xúc cũng khiến cô muốn giúp ông lần đầu tiên kể từ khi cô còn là một cô bé con. Bố mẹ cô đã bỏ rơi cô và Chip khi hai anh em cô cần tới họ nhất. Có thể không phải bỏ rơi theo nghĩa không để ý gì đến hay không chu cấp tiền bạc, nhưng về mặt tình cảm, hai anh em họ đã bị hai bậc sinh thành bỏ mặc tự đương đầu với tất cả những gì cuộc đời ném vào mặt họ, và cuộc đời đã ném vào họ một quả cầu lửa đáng nguyên rủa.

“Bố, bố đang đi quá nhanh rồi đấy.”

Ông nhìn chăm chăm trước, khuôn mặt hằn rõ vẻ căng thẳng. “Con có địa chỉ không?”

“Có. Con đã nạp chương trình vào thiết bị GPS. Bố nhớ chứ?”

“Bố biết, nhưng có thể bà ấy sống trong một căn hộ. Bố cần số căn hộ.”

“Bố chỉ cần gọi điện thoại thôi. Xuất hiện không báo trước không phải là một ý tưởng hay đâu. Như thế sẽ là một cú sốc. Hơn nữa, làm sao bố biết bà ấy có nhà hay không?”

“Becca, kiểu gì đó cũng sẽ là một cú sốc. Nếu Mike chưa nói cho bà ấy biết, thì có thể bà ấy sẽ lắng nghe bố. Nếu nó đã nói rồi, cơ hội sẽ... bố không biết nữa. Bố vẫn chưa gặp lại bà ấy suốt ba mươi ba năm qua. Bố từng biết những gì bà ấy nghĩ. Bố từng biết bà ấy sắp nói gì trước khi bà ấy nói ra. Bây giờ, bố không biết gì nữa. Tất cả những gì bố biết là bố cần gặp bà ấy, và bố cần biết chắc Mike ổn cả. Nếu bà ấy không có nhà, bố sẽ đợi bên ngoài tới khi bà ấy về.”

“Có thể anh ấy đã tới bệnh viện. Theo những gì Annabelle nói, anh ấy hầu như sống chủ yếu ở đó.”

“Lại cô ta nữa sao?”

“Đúng vậy, thưa bố. Annabelle là người bạn thân nhất của con. Cô ấy chưa từng làm gì để đáng bị cư xử theo cách bố mẹ đã dành cho cô ấy. Tại sao bố không chịu hiểu nhỉ? Mẹ quá sợ bị mất địa vị Nữ hoàng trong Lâu đài của bà, và mẹ cố tống khứ Annabelle và bất cứ cô gái nào Chip hẹn hò đi. Mà thực ra chẳng có cô gái nào đầu óc bình thường lại muốn sống chung một nhà với mẹ, sẽ chẳng có lãnh địa nào khi đó là đủ rộng cả, nếu bố muốn hỏi ý kiến con.”

“Cô ta sống với anh con bằng tiền của thằng bé.”

“Nếu cô ấy muốn kiếm tiền, tại sao Annabelle không cưới Chip khi anh con ngỏ lời với cô ấy? Chip biết anh ấy sắp chết, chẳng còn gì để mất nữa, và nếu đồng ý cuối cùng cô ấy sẽ có được tiền. Anh con cầu hôn cô ấy. Bạn con từ chối không phải vì không yêu anh con, mà vì cô ấy không muốn chứng minh bố mẹ đúng. Cô ấy không muốn một xu nào từ ai trong hai người, hay từ lãnh địa.”

À, chuyện này khiến bố cô phải suy nghĩ. “Annabelle làm việc. Số tiền trong tài khoản chung của hai người họ mà bố mẹ đoạt lấy là tiền do cô ấy kiếm được và dành dụm để đi học. Chip keo kiệt khủng khiếp. Anh ấy thanh toán một nửa các hóa đơn. Cô ấy đảm nhiệm mọi thứ còn lại. Bố mẹ đã đẩy cô ấy vào thế không còn xu dính túi. Con đã phải cho tiền để cô ấy mua vé tàu về Brooklyn. Bố nghĩ vì sao mãi tới một năm sau con mới chấp nhận nói chuyện trở lại với bố? Con chỉ làm thế vì cần phải làm.”

Bố cô rời mắt khỏi con đường, quay sang nhìn cô chăm chú. Cô đã bắn trúng một cái đích cô không hề ngờ có tồn tại. Cô chưa từng nghĩ ông thậm

chí nhận ra cô đã biến mất khỏi cuộc đời ông suốt một năm. Ông với tay sang, nắm lấy bàn tay cô.

“Con biết mẹ rồi đấy. Những người như bà ấy tin rằng ai cũng đầy thù hận như chính họ. Bà ấy cho rằng Annabelle sẽ xử sự đúng như bà ấy khi cô bạn con ở vào cùng hoàn cảnh. Bố mẹ đã kết hôn được bao lâu trước khi bà ấy làm cuộc sống của chú Aaron, cô Carol và các con họ khốn khổ đến mức họ phải rời khỏi lãnh địa của gia đình?”

Chẳng cần phải trả lời, vì vẻ mặt bố cô đã nói lên tất cả. Hồ thẹn. Đau khổ. Bối rối.

Đã qua thời cô nói với ông những gì cô nghĩ rồi bỏ chạy. Cô đã trở thành người lớn, và cô không còn cần tới bố mẹ nữa. Cô đã không cần từ nhiều năm qua. “Tất cả những gì Annabelle từng làm cho Chip là yêu thương, chăm sóc anh ấy. Tin con đi, bố, Chip không phải là người dễ yêu nổi đâu. Anh con đã được nuôi dạy để tin rằng mặt trời và mặt trăng lượn vòng quanh mình. Anh ấy đã bị nuông chiều đến hư hỏng, và nhờ vào bố mẹ, anh ấy có một cái nhìn thật méo mó về tình yêu.” Becca kéo chiếc áo len quanh người, như thể điều hòa nhiệt độ hoặc bố cô vừa làm cô ớn lạnh. “Annabelle đã phải mất nhiều thời gian để nguôi ngoai sau Chip. Bây giờ cô ấy yêu Mike, và cho dù anh ấy có thừa nhận hay không, Mike yêu cô ấy. Anh con muốn cưới cô ấy. Nếu bố buộc anh ấy phải chọn giữa bố và Annabelle, tốt hơn bố nên tin anh ấy sẽ chọn bạn con.” Nếu lúc nào đó ông anh quý hóa của cô thôi không đóng vai con lừa ngu ngốc nữa. “Đây là lần thứ hai một ai đó trong gia đình chúng ta làm tan nát trái tim Annabelle. Đáng ra cô ấy nên nói cho Mike biết về Chip, nhưng ai có thể trách cô ấy khi bạn con không muốn phải chứng kiến lịch sử lặp lại.”

“Nếu bố mẹ sai lầm đến thế, tại sao Chip không nói gì cả? Sao cô ta cũng không nói gì?”

“Chip lo lắng tới việc mất quyền sở hữu tín phiếu hơn lo cho cô ấy. Annabelle mới mười tám tuổi. Cô ấy vẫn còn là một cô bé khi chấp nhận để bố mẹ cư xử với mình thậm tệ như thế. Còn bây giờ cô ấy đã là một phụ nữ trưởng thành, đã mạnh mẽ. Cô ấy thà chấp nhận để người đàn ông cô ấy yêu ra đi để giữ lấy phẩm giá và lòng tự trọng của bản thân. Bạn con sẽ không bao giờ chấp nhận để ai cư xử với mình như một công dân hạng hai. Chính vì thế cô ấy đã không tranh đấu giữ Mike lại. Cô ấy không muốn chen vào giữa anh con và cái được gọi là gia đình này.”

Becca khoanh tay trước ngực, duỗi chân ra, quay người sang đối diện với bố cô. “Mẹ luôn là một phụ nữ kỳ quái, và bố đã chấp nhận để mẹ cư xử với Annabelle như thế. Điều đó làm bố cũng có tội như bà.”

“Bố chưa bao giờ... bố đoán là bố không hình dung ra được.”

“Không, thưa bố. Hãy trung thực đi nào. Chấp nhận để mặc mẹ hủy diệt Annabelle sẽ dễ cho bố hơn nhiều so với trái ý vợ và khiến bản thân bố rơi vào giữa luồng đạn. Trong cuộc tranh cãi đó chẳng có gì liên quan tới bố cả. Bố mẹ sống hai cuộc sống tách biệt, và chừng nào mẹ để bố được yên, bố sẽ không bận tâm tới những người bị bà hành hạ... cho tới khi bố phát hiện ra mẹ đứng đằng sau toàn bộ câu chuyện công bố lễ đính hôn, và bố cùng mẹ Mike chính là những nạn nhân đầu tiên của bà. Lúc đó bố đã ly dị mẹ. Đó là điều duy nhất mẹ làm với người khác từng làm bố đủ quan tâm để trả miếng.”

“Con trở nên sắc sảo như thế từ khi nào vậy?”

Cô nhẹ nhõm bật cười. “Gene di truyền của nhà chúng ta chưa bao giờ thiếu trí thông minh, chỉ thiếu lòng nhân hậu thôi.”

“Với con thì không.”

“À. Chỉ là con sớm học được một bài học, và cả bấy nhiêu năm trị liệu mà bố mẹ nhất định cho là con cần tới nữa.”

Ông ném về phía cô một nụ cười tự mãn, làm ông trẻ hơn nhiều tuổi sáu mươi. Và giống Mike đến kinh ngạc.

“VẬY ĐẤY, sau vài năm chịu đựng quá trình trị liệu, con đã quyết định biến hình phạt thành một món quà. Con đã chinh lại đầu óc mình.”

Bố cô lại cười.

“Okay, hết mức có thể, phải nói là vậy.”

“Bố luôn ngưỡng mộ tinh thần của con, Becca. Con đã trưởng thành và mạnh mẽ ra trò. Bố thực sự thích điều đó ở con.”

“Trừ khi con dùng nó chống lại bố.”

“Ngay cả khi đó. Hôm qua, con đã cố ý trưng hình xăm và cái khuyên bấm rốn ra khi con biết bố không thể nói một lời nào về chúng. Kế hoạch là thế, phải không nào?”

Cô bật cười. “Tất nhiên. Trêu bố phát bản lên luôn là một thú vui ưa thích của con. Thật tuyệt khi có được một phản ứng từ bố.”

“Bố rất tiếc đã làm con cảm thấy cần đến kiểu gây sốc đó để thu hút sự quan tâm của bố.”

Có phải đó là điều cô đã làm không? Khi thật, nói cho cùng, có lẽ cô cũng chẳng sắc sảo cho lắm.

Đắm chìm trong suy nghĩ, cô ngẫm lại những lời bố đã nói, những gì cô muốn từ ông. Cô gần như đã bỏ cuộc không còn trông đợi gì từ bố mẹ mình nữa, nhưng hôm nay, lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, cô đã thấy le lói một tia hy vọng. Có lẽ nói cho cùng một mối quan hệ gần như bình thường với bố cô là hoàn toàn có thể.

“Khung cảnh xung quanh chắc chắn đã thay đổi. Khi bố còn sống ở đây, khu vực này trông cứ như vùng chiến sự.”

Cô ngạc nhiên nhận ra họ đã tới Brooklyn. “Tại sao hồi đó bố lại sống ở đây?”

“Đó là tất cả những gì bố có thể xoay sở vào lúc ấy. Bố chưa đủ tuổi để được thu nhập từ tín phiếu, và ông bà lại không hề muốn con trai mình theo nghề y. Đó là lý do ông bà bắt đầu tạo lập tín phiếu của ông nội. Ông bà đã dùng nó đe dọa bố, và bố đã bảo hai người muốn làm gì thì làm. Đôi lúc con làm bố nhớ lại bản thân mình, khi bố còn trẻ, đầy lý tưởng. Bố cũng từng muốn cứu cả thế giới.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Bố để mất Colleen. Thành thực mà nói, bố không nghĩ mình có thể tiếp tục. Sau hai năm, bố đầu hàng. Đó là buổi tối tồi tệ nhất đời bố. Sau một tối uống đến mụ mẫm đầu óc, bố tỉnh dậy cạnh mẹ con...”

“Bà ấy có thai, và bố làm điều đúng đắn phải làm.”

“Đó là lúc bố học được rằng đôi khi vẫn có kết quả tốt đẹp từ những quyết định tồi. Bố có con và Chip. Bố không thể hối tiếc chuyện này. Nhưng bố không dám chắc có phải mình đã làm đúng không khi cưới mẹ con. Bố không nghĩ bố từng dành cho con và Chip bất cứ sự quan tâm nào. Bố xin lỗi.”

Ông đậu xe trong một đường ngách. Lúc này đã gần sáu giờ tối, và ông ra khỏi xe, đứng nhìn xung quanh.

“Bố từng sống trong tòa nhà ở đằng kia.” Ông chỉ tay về phía một tòa nhà đá nâu bốn tầng.

“Đẹp quá.”

“Hồi đó thì không. Lúc ấy nó bị chia thành nhiều căn hộ nhỏ. Ống nước liên tục rò rỉ, không có nước nóng, hệ thống sưởi cũng có ít hơn không, nhưng bố không thể nhớ ra mình từng có khi nào hạnh phúc hơn lúc ấy. Bố nghĩ chỗ ở của Colleen ở trong tòa nhà kia.”

Becca theo sau bố cô đi vào một khu chung cư giản dị xây bằng gạch. Ông hít một hơi thật sâu khi đọc danh sách cư dân. Một phụ nữ cùng hai đứa trẻ đi giày trượt ra khỏi tòa nhà. Bố cô giữ cửa cho người phụ nữ rồi bước vào mà không xưng tên. “Vào đi.”

“Bố, con thực sự nghĩ chúng ta nên bấm chuông gọi lên căn hộ của bà ấy.”

“Để bà ấy có thể bảo bố cuốn xéo đi với quý qua hệ thống liên lạc ư? Bố không nghĩ thế. Xua đuổi ai đó đang đứng trước mặt ta sẽ khó hơn nhiều, và bố cần tận dụng bất cứ lợi thế nào có thể có. Bố sẽ lên gác. Con có thể đợi ngoài xe nếu muốn. Thực ra bố cũng thích thế hơn.”

“Không đời nào.”

“Bố biết con sẽ nói thế mà.”

CHƯƠNG 19

Christopher Larsen bước vào tòa nhà nơi Colleen đang sống, với Becca bám theo sát gót. Ông bấm nút gọi thang máy, và khi phải chờ quá lâu, hối hả leo cầu thang một mạch lên tận tầng ba. Ông tìm số căn hộ và gõ cửa. Khi không ai mở cửa, ông lại gõ. “Tôi đến ngay.”

Có tiếng ổ khóa kêu lạch cạch, quả đấm xoay đi. “Michael, có phải con quên chìa khóa không?” Cánh cửa bật mở, và sau đó là im lặng hoàn toàn.

Becca có cảm giác như đang theo dõi một vở kịch. Bố cô đứng thẳng người, cao ráo, hai bàn tay đút vào túi quần, một cử chỉ cô chưa từng thấy ông làm. Ông luôn rất khó tính với quần áo. Đứng đút tay vào túi làm căng thớ vải, và có thể là cử chỉ che giấu tâm trạng bối rối của người ta.

Colleen Flynn thật đẹp. Mái tóc vàng ánh đỏ, vóc người nhỏ nhắn, với đôi mắt xám lộng lẫy mở to vì kinh ngạc. Mike thừa hưởng được đôi mắt của mẹ anh.

“Colleen.”

Bà nắm chặt lấy cánh cửa như thể đó là phao cứu sinh, nuốt khan, rồi nở một nụ cười bối rối gượng gạo nhiều hơn chân thành. “Christopher.”

Hai người đứng nhìn nhau dăm dăm trong một thời gian dường như kéo dài hàng giờ lâu. Becca chỉ có thể đoán được nội dung cuộc tâm tình im lặng giữa họ. Và chắc chắn đang có một cuộc tâm tình như thế diễn ra. Becca khẽ ho, cắt đứt mối dây liên hệ. Cô đợi bố giới thiệu mình, nhưng

ông chẳng nói gì. Cô mỉm cười, chìa tay ra. “Chào cô, cháu là Rebecca Larsen.”

Colleen bắt tay Becca song không rời mắt khỏi Christopher. “Ôi, tôi xin lỗi, mời hai người vào. Tôi vừa ở trong bếp. Tôi đang có món nướng trong lò. Con trai tôi gọi tới nói muốn một món nào ngon miệng. Nó đang bực bội.”

Christopher bước một bước về phía bà. “Nó đã nói với bà rồi?”

Becca chưa bao giờ nghe thấy giọng nói của ông như vậy. Rất trầm, đầy lo lắng, và cả một điều gì nữa cô không thực sự thấy bận tâm đến.

“Không. Tôi không hỏi chuyện khi nó đang làm việc. Michael sẽ tự biết thời điểm để nói với tôi. Nói cho cùng, nó đã là một người đàn ông trưởng thành. Phải không?”

Bố Becca gật đầu. “Nó là một người đàn ông đang hoảng.”

“Và làm thế nào ông biết được?”

“Tôi vừa trải qua phần lớn ngày hôm nay với nó.”

“Ông làm vậy, bây giờ sao? Vậy thì tôi đoán bệnh viện tư Michael đến phòng vấn chính là chỗ của ông.”

“Colleen.”

Bà đưa tay lên. “Sao hai người không vào nhà để chúng ta không làm mùi đồ bẩn đang giặt phả ra lối đi?”

Becca bắt đầu thấy sôi lên. “Ở đây chẳng có đồ bẩn đang giặt nào hết.”

Collen đưa mắt từ Becca sang Christopher. “Tôi thấy con gái ông đã thừa hưởng tính khí của ông.”

Christopher gật đầu. “Con trai bà cũng thừa hưởng tính khí của bà.”

“Trúng đích.”

Người phụ nữ này có một giọng mang thổ âm Ireland thật êm dịu, đáng yêu. Trông bà có vẻ hơi tái, nhưng nếu Becca không thấy da mặt bà tái nhợt đi, hẳn cô không thể đoán ra Colleen vừa phải đón nhận cú sốc của cả một đời.

Colleen đóng cửa lại, mời hai vị khách vào căn hộ của bà. Nó thật dễ mến - bình dị. Không có gì chung với khung cảnh quái dị nơi Becca lớn lên, nơi bố cô vẫn đang sống. Căn nhà của Colleen thật dễ chịu, ấm cúng. Mùi thơm của món thịt nướng và bánh mì nhà làm lan khắp căn hộ nhỏ, và Becca cảm thấy thật thư giãn.

“Tôi sẽ pha một ấm trà, và ông có thể nói cho tôi biết tại sao con trai tôi lại bực bội.”

Bà mời hai vị khách ngồi xuống chiếc bàn ăn đủ lớn cho bốn người, khác xa chiếc bàn dành cho ba mươi thực khách trong phòng ăn lớn hay bàn ăn ngồi được mười bốn người tại dinh thự nhà Larsen. Becca ngồi xuống bên chiếc bàn được lau bóng loáng, hình dung ra Colleen làm những việc nội trợ hàng ngày như dọn nhà, lau đồ đạc.

Bố cô không ngồi xuống bên bàn mà đi theo Colleen vào bếp. Cô bắt đầu tự hỏi mình đang làm quái gì ở nơi này trong khi quan sát ông dừng lại ngay sau lưng Colleen, đặt hai bàn tay lên vai bà, rồi nói thật dịu dàng, tới

mức Becca không dám chắc cô nghe đúng những gì ông nói. Cô chưa từng nghe thấy giọng nói của ông mang âm hưởng sợ hãi.

“Hắn bà phải căm ghét tôi lắm.”

Colleen đưa hai cánh tay ôm quanh người bà, lắc đầu. “Làm thế nào tôi có thể ghét ông được, khi ông đem đến cho tôi người tôi yêu nhất trên đời này? Tôi chưa bao giờ căm ghét ông.”

“Tôi rất tiếc về chuyện hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Đó là cách bây giờ ông gọi chuyện đó sao?” Đôi mắt bà bắt đầu có lửa. “Ông đã đính hôn, Christopher. Ông lừa dối, và ông gọi đó là chuyện hiểu lầm sao?” Giọng nói khởi đầu như một giai điệu Ireland du dương đã bắt đầu đượm màu đông tố hơn.

Ông lắc đầu. “Gia đình tôi muốn tôi cưới Bitsy. Tôi chưa bao giờ muốn thế. Đáng ra tôi phải đứng lên tranh đấu cho bản thân và nói không sớm hơn. Tôi đã để họ muốn nghĩ gì tùy thích. Tôi chưa bao giờ lừa dối bà. Chưa một lần. Bà hiểu không?”

“Không, ông đã lừa dối tôi. Ông đã biến tình yêu tôi dành cho ông thành một thứ xấu xa.”

“Tôi không đính hôn. Thực sự không. Đó chỉ là một thứ bố mẹ hai gia đình tự thỏa thuận. Tôi quay về nhà vào tuần đó để đặt dấu chấm hết cho chuyện này. Tôi từ chối không để nó đi xa hơn nữa. Tôi chẳng có cảm xúc nào khác ngoài yêu bà gần như điên cuồng.”

“Nhưng tôi đã đọc được thông báo đính hôn trên trang xã hội. Mẹ tôi đã phát hiện ra nó.”

“Tôi rất xin lỗi. Bitsy và bố mẹ chúng tôi đã cho đăng nó sau khi tôi đòi chấm dứt chuyện đính hôn. Tôi không liên quan gì tới nó cả.”

Colleen lắc đầu. “Nhưng sao lại có ai đó làm một việc như thế chứ?”

Becca biết câu trả lời. “Vì mẹ tôi thấy vé ăn của mình đang có nguy cơ theo gió bay đi. Thật không may, những trò như thế lại là thường tình với mẹ tôi.”

“Tôi yêu bà. Trong tim mình, tôi đính hôn với bà, và chỉ mình bà thôi. Khi tôi đọc thấy thông báo đó, tôi đã quay lại và thấy bà đã ra đi. Tôi hốt hoảng. Bố mẹ bà nói bà quay lại Ireland và đã kết hôn. Rằng bà đã cưới một người họ tán thưởng. Mãi đến năm 1980 tôi mới cưới Bitsy, và chỉ làm thế vì...”

Becca chen vào. “Mẹ tôi chuốc rượu cho bố tôi say, lợi dụng ông, và có mang Chip và tôi. Bố tôi đã xử sự đúng đắn.”

“Có hai người con sao?”

Ông gật đầu. “Bitsy sinh đôi. Chúng tôi ly dị vài năm trước, sau khi con trai tôi mất.”

“Ôi, Christopher.”

Bằng cách nào đó, ông và Colleen đã ở trong vòng tay nhau. Becca không dám chắc việc này diễn ra lúc nào, nhưng hai người tìm đến với nhau thật tự nhiên, đến mức cô có cảm giác mình như một kẻ rình trộm cần dành cho họ chút không gian riêng tư. “Bố, con ra ngoài lấy vài thứ con để trong xe. Con sẽ quay lại ngay.” Chẳng ai nghe cô nói. Hai người họ đang chìm đắm vào nhau. Cô đoán mình sẽ chẳng có mấy cơ hội lấy được chìa

khóa xe, vậy là cô quyết định đi bộ một lát, và trong lúc bước đi, cô gọi điện cho Annabelle để xem bạn mình đang khổ sở ra sao.

Cô lấy điện thoại di động từ trong xách tay ra và bấm nút quay số nhanh gọi Annabelle.

“Cũng đến lúc cậu cần gọi rồi đấy. Mình đã để lại lời nhắn cho cậu suốt cả ngày hôm nay.”

“Người đẹp ơi, ngày của cậu khó lòng đầy biến động được bằng ngày của mình. Hãy đợi đến khi cậu nghe xong những gì xảy ra.”

“Muốn cược không? Ben vừa ngỏ lời với mình.”

“Ngỏ lời gì?”

“Cầu hôn.”

“Okay, cậu thắng. Cậu trả lời anh ta là không chứ, phải không nào?” Đầu dây bên kia im bật. “Annabelle, nói với mình là cậu từ chối đi.” Vẫn im lặng. Chết tiệt. “Có chuyện quái quỷ gì bất ổn với cậu vậy?”

“Mình vẫn chưa nói đồng ý... mình đã nói là sẽ suy nghĩ.”

“Cậu suy nghĩ về chuyện đó ư? Cậu có điên không thế?”

Cậu đang yêu ông anh mình, đồ dở hơi! Có chuyện gì với cậu và trò đính hôn với những người đàn ông kỳ thực cậu không hề muốn kết hôn vậy hả? Cậu không yêu Ben. Vậy thì quỷ tha ma bắt, sao cậu còn nghĩ ngợi đến chuyện kết hôn với một anh chàng cậu đâu có yêu - thêm một lần nữa? Một lần chẳng lẽ còn chưa đủ sao?”

“Sẽ chỉ là tạm thời thôi, và Ben cần mình. Chuyện dài lắm, nhưng anh ta còn chưa đến một năm nữa để kết hôn, và vậy đấy, anh ta muốn kết hôn cùng ai đó anh ta có thể tin tưởng sẽ không phải lòng mình và làm tình hình thêm phức tạp.”

“Người duy nhất đang lú lẫn lúc này là cậu đấy. Nếu cậu chấp nhận đề nghị của Ben, Mike sẽ hóa điên. Anh ấy đã mấp mé ngưỡng chịu đựng rồi. Bố mình đã chuyển giao cho anh ấy tín phiếu và chìa khóa dinh thự ngay trước khi gọi nhầm anh ấy là Chip.”

“Ôi Chúa ơi. Không phải thế chứ.”

“Ồ, có đấy, chính vì thế mình đang đứng cách chỗ ở của cậu chừng mười khối nhà. Mình đi cùng bố tới đây vì ông có vẻ quá căng thẳng. Ông tới không báo trước để nói chuyện với mẹ Mike, người ông chưa từng gặp lại suốt ba mươi ba năm qua.”

“Cậu đùa chắc.”

“Quý thật, không đâu. Để mình nói cho cậu hay, giữa hai người họ có một lực hấp dẫn mạnh khủng khiếp. Mình chưa từng thấy phản ứng hóa học nào dữ dội như thế kể từ lần mình đốt magnesium và vô ý làm cậu bạn cùng phòng thí nghiệm bị bắt lửa. Bố mình vẫn còn nguyên rung động. Ông xuất hiện trước ngưỡng cửa nhà bà ấy, và khi mình rời khỏi căn hộ, chẳng ai trong hai người nhận ra.”

“Tuyệt quá. Mình rất vui cho tất cả mọi người. Có thể mọi chuyện sẽ được thu xếp đâu vào đấy, và gia đình cậu sẽ giống một phiên bản giàu có hơn của Brady Bunch [66] hay gì đó tương tự.”

“Cậu đang đùa phải không?”

“Cậu và Mike cuối cùng có thể có gia đình cả hai người luôn muốn. Mình thành thật thấy vui cho hai người.”

“Vì thế mà nghe cậu thảm hại vậy sao?”

“Mình ổn cả... hay cuối cùng rồi sẽ ổn. Ít nhất mình đã đúng. Điều quan trọng là cậu và Mike thấy hạnh phúc.”

“Thật thế à? Mike là anh chàng hạnh phúc khốn khổ nhất mình từng thấy, và chuyện này chẳng có gì liên quan tới việc anh ấy uống nhiều rượu trước đó. Mà hoàn toàn liên quan tới cậu. Và nếu cuối cùng cậu đi đến chấp nhận đính hôn với Ben, mình xin thề cậu sẽ phải hối tiếc.”

“Cho dù có chuyện gì diễn ra giữa Ben và mình, cậu cần biết Mike và mình chẳng còn cách nào để trở lại với nhau nữa. Ý mình là cậu thử nghĩ xem. Bố cậu và mẹ Mike có thể tiếp tục trở lại ở nơi họ đang dở trước đây. Mình biết Colleen yêu ông ấy. Mọi chuyện có thể êm đẹp.”

Chỉ có điều không phải với Annabelle. Cho dù cô cố thể hiện mình đã mạnh mẽ hơn và có thể tự đưa ra quyết định cho bản thân, cô bé đầy sợ sệt vẫn co ro bên trong, lo ngại cô không đáng để tranh đấu. Nếu không phải Chip đã chết, Becca thề cô sẽ giết anh ta vì đã làm Annabelle tổn thương theo cách đó.

Hôm nay, các vị thần đều chống lại Mike. Anh chẳng có lấy một cuộc điện thoại gọi tới. Không có trăng tròn, không kỳ nghỉ cuối tuần, và cũng chẳng có dịch cúm nào để đem đến cho anh thứ anh cần - một đêm làm việc bận rộn không ngơi nghỉ. Ngược lại, anh chẳng còn cái cớ hợp lý nào để không phải tới chỗ mẹ ăn tối. Anh không có lý do nào để tránh phải kể lại với bà những gì xảy ra ngay trước khi anh định cầu hôn cô gái anh yêu. Anh không có lý do nào để khỏi phải kể với bà cô gái anh yêu lại yêu người

em trai anh chưa từng biết mình có, chứ đừng nói gì đến bị thất lạc. Thật không may, kể lại với mẹ anh những điều khó khăn ấy sẽ còn dễ dàng hơn nhiều cho bà biết anh đã gặp bố anh và cô em gái anh.

Điều duy nhất anh muốn làm là đánh bạn với một chai Jack Daniel's to và một chiếc ly, cho dù tối hôm trước việc này nghe chừng chẳng mấy tỏ ra hữu ích. Nếu không phải đang trong ca trực, có lẽ anh sẵn sàng thử nhận chìm nỗi phiền muộn của mình thêm lần nữa. Thật không may, phần Ireland trong anh cho phép anh dung nạp rượu một cách thoải mái, cho dù đây không phải là chuyện anh thường xuyên thử, và nói gì thì nói, anh vẫn đang trong ca trực.

Mike gài máy nhắn tin và điện thoại di động vào thắt lưng rồi đứng dậy để tới nhà mẹ. Bà đang đợi anh tới ăn tối, và hứa chuẩn bị món anh ưa thích - thịt nướng - cho dù anh chẳng mấy hào hứng với chuyện ăn. Đối diện với những gì anh phải trải qua ngày hôm nay trong lúc vẫn còn choáng váng sau cơn say quá là một thử thách thực sự cho sự vững vàng của anh, và sự tình sẽ có thể tồi đi trước khi tốt lên được.

Trên suốt quãng đường đi tới căn hộ của mẹ, tất cả những người anh nhìn thấy dường như đều là một phần của một đôi. Các bạn anh thậm chí đều đã cặp đôi, để lại anh là kẻ lẻ loi thừa ra ngoài. Câu chuyện của cả đời anh. Đúng lúc anh nghĩ đã chấm dứt được chuyện ấy, cuộc sống của anh lại rơi xuống vũng bùn. Tệ hơn thế, anh chẳng có manh mối nào mách bảo anh cách vượt qua nó, hay cho anh hay cần mất bao lâu để bình tâm lại. Anh chỉ biết sống như thế này thật không chịu nổi, và phía trước vẫn chưa lóe lên chút ánh sáng nào cuối đường hầm.

Mike vào nhà, để bao đựng máy nhắn tin lên bàn ngoài lối đi, và nghe thấy tiếng người. Có thể mẹ anh đang xem bản tin truyền hình. “Mẹ, con đã về.”

Các giọng nói ngừng bật, và các giác quan đang gà gật của anh lập tức bừng tỉnh đầy cảnh giác. Rẽ qua chỗ ngoặt, điều anh sợ nhất trở thành hiện thực. Mẹ anh và Larsen đang ngồi trên trường kỷ, còn Becca đang thu lu trên cái ghế ưa thích của anh.

“Bọn họ đang làm quái gì ở đây vậy?”

Vẻ mặt mẹ anh khiến anh bật lùi lại một bước. Bà đứng dậy, vượt váy phẳng phiu, rồi bước về phía anh. “Michael Christopher Flynn. Mẹ sẽ rất biết ơn nếu con không vắng bậy trong căn nhà này. Chẳng lẽ đó là cách để chào đón khách sao?”

Larsen đứng dậy, đi tới bên bà. “Không sao đâu, Colleen. Mike vừa có một quãng thời gian khó khăn, và anh sợ rằng anh đã không hề giúp làm tình hình dễ chịu hơn.”

“Đúng là ông chẳng làm cho điều gì dễ chịu hơn cả. Giờ hãy trả lời câu hỏi.”

“Bố lo lắng về con.” Larsen ra dấu về phía Becca, cô gái không hề động đậy. “Cả bố và em con. Chúng ta tới đây để đảm bảo chắc chắn hai người đều ổn cả. Bố thấy con vẫn ổn, và không có tâm trạng để nói chuyện với chúng ta, vậy nên chúng ta sẽ về ngay bây giờ, để hai người dùng bữa. Bố xin lỗi vì những gì bố đã nói lúc trước. Bố hy vọng con sẽ suy nghĩ về lời đề nghị... cả hai lời đề nghị.” Ông quay sang Colleen. “Becca và tôi sẽ đi thuê phòng nghỉ đêm nay. Bà có số điện thoại di động của tôi rồi, trong trường hợp bà cần bất cứ điều gì. Bà có thể gọi tôi bất cứ lúc nào.”

Có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra ở đây vậy?

Colleen gật đầu, tiễn Larsen ra cửa. Becca chẳng hề tỏ ra vội vã khi rời khỏi cái ghế của Mike và điệu đà cười với anh khi cô đi ngang qua. “Làm

khá lắm, anh trai. Đúng là cách hay để dọn quang một căn phòng.”

Ngoài cửa, Colleen đang nói chuyện với Larsen dịu dàng tới mức làm máu chảy giần giật qua hai tai Mike, tới mức anh không nghe thấy mẹ mình nói gì nữa. Cho dù những lời nói ấy là gì, nó đã làm một nụ cười bùng nổ trên khuôn mặt Larsen và khiến bàn tay ông đặt lên vai bà. Colleen cúi người ra trước, hôn lên má Larsen, rồi lau vết son đi. Cảm giác ghen tuông bùng lên trong Mike, làm anh còn kinh ngạc hơn cả sự xuất hiện của Larsen và Becca.

Colleen ôm hôn Becca trước khi bà quay sang Larsen và mỉm cười. Đó không phải là một nụ cười xã giao. Anh đã từng thấy nụ cười bà dành cho những người quen. Anh chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười này - một nụ cười anh luôn mong ước bà chưa bao giờ dành cho bất cứ ai. Larsen lại càng không. Chết tiệt.

Mike nhắm nghiền mắt lại, đợi cho tới khi nghe thấy âm thanh quen thuộc của ổ khóa sập lầy. Anh sắp sửa phải trải qua địa ngục, nhưng niềm an ủi duy nhất là anh không còn phải thuật lại cho mẹ anh biết chuyện gì đã xảy ra, à phải, ít nhất không phải mọi thứ đã xảy ra. Hiển nhiên là bà đã nghe qua về thảm họa xảy ra tại Pennsylvania.

Mẹ Mike đi ngang qua trước mặt anh vào bếp. Không biết làm gì khác, anh đi theo bà.

“Tốt nhất con nên dọn bàn trong lúc mẹ chuẩn bị nốt bữa tối.”

Anh gặt đầu, lấy ra hai chiếc đĩa, bộ đồ ăn bằng bạc, cùng ly thủy tinh từ trong tủ bát đĩa ra trước khi rút lui vào phòng ăn.

Được lắm, vậy anh là một kẻ hèn nhát. Anh chưa từng bước vào căn nhà của mẹ mà không nhận được một nụ hôn. Anh chưa từng thấy bà hôn một

người đàn ông khác. Anh chưa bao giờ thấy bà lau vết son môi trên má người nào khác. Và anh chưa từng bao giờ cảm thấy không chắc chắn về phản ứng của bà với bất cứ chuyện gì. Khi anh còn là một cậu bé và gặp rắc rối, anh biết chắc chắn sẽ phải trông đợi cái gì. Anh sẽ phải làm nhiều việc nhà hơn, không được xem tivi, và không có chuyện chơi bời trong một quãng thời gian nhất định. Nhưng anh không còn là một đứa trẻ, và trước đây anh chưa bao giờ thấy vẻ thất vọng đó trên khuôn mặt mẹ anh.

Bà mang món thịt nướng vào cùng rau và bánh mì, rót cho mình một ly rượu vang rồi đưa chai cho Mike trước khi bà ngồi xuống, trải khăn ăn lên lòng.

Anh vào bếp, rót đầy nước vào ly của mình. Anh đang ở ca trực, và lần đầu tiên, anh thầm ước một tin nhắn gọi cấp cứu. Anh thực sự không muốn phải đối diện thêm với bất cứ điều gì vào lúc này, kể cả mẹ anh.

“Có thể con sẽ vượt qua được ổn thỏa chuyện này.” Bà cắt bánh mì. “Con muốn một ít thịt gót không?”

Anh ngồi xuống, nhấp một ngụm nước. “Không ạ, cảm ơn mẹ.”

“Không, cảm ơn, con không muốn ăn, hay không, cảm ơn, con không muốn nói về chuyện đó?”

Cả hai, nhưng anh không thể trả lời như vậy. “Con không muốn thịt gót.”

“Vậy thì chắc con muốn nói cho mẹ biết chuyện gì đã diễn ra giữa con và Annabelle của con?”

“Cô ấy không phải là Annabelle của con, chẳng là gì của con hết... chưa bao giờ.”

“Ôi, các vị thánh che chở cho chúng ta, con đã tới gặp cô ấy và lòng tự tôn của con bị sút mẻ.”

“Mẹ, cô ấy yêu Chip, không phải con. Con tìm thấy một bức chân dung em trai con mà cô ấy đã vẽ bốn năm trước. Cậu ta trong giống hệt con... à phải, ngoại trừ đôi mắt, đôi môi, và vài ba thứ khác, nhưng về cơ bản, có thể coi con và cậu ta như hai anh em song sinh.”

“Phải, nhưng cô bé đã yêu con. Mẹ biết tình yêu trông thế nào. Mẹ cũng biết đau khổ trông ra sao. Mẹ thấy cả hai ở Annabelle. Mẹ cho cô bé biết bố con là ai. Mẹ nhìn thấy cú sốc. Cô bé không hề biết điều đó.”

“Okay, có thể cô ấy không biết chắc chắn, nhưng có nghi ngờ. Cô ấy chưa từng nói gì. Chắc cô ấy không đời nào hẹn hò với con nếu con trông không giống hệt Chip.”

“Thật vớ vẩn. Nếu hai con người được sinh ra để dành cho nhau, số phận sẽ đẩy họ tới bên nhau. Nếu con và cô ấy không gặp nhau tại đám cưới, thì rồi hai đứa sẽ gặp nhau vào một dịp khác.”

“Và hẳn cô ấy sẽ vẫn nghĩ con là một hồn ma.”

“Con đã cầu hôn cô bé chưa?”

“Chưa. Tạ ơn Chúa.”

“Mẹ chẳng thấy lý do nào để tạ ơn Chúa vì điều đó. Con đã dự định cầu hôn.”

“Quả có vậy. Nhưng khi con nhìn thấy bức họa...”

“Và nổi điên vì con không phải là người đàn ông đầu tiên trong đời cô ấy?”

“Không.”

“Ồ, mẹ biết thế là thế nào, cô ấy có thể từng có ai khác trong đời mình, nhưng những anh chàng đó cần phải là ai đó con không quen biết hay không hề có mối liên hệ gì với con ư? Khi đó thì được.”

“À... phải đấy. Ý con là cô ấy không yêu con. Cô ấy yêu cậu ta. Điều đó đã rõ ràng rành rành.”

“Bây giờ có thực là thế không? Cô bé có nói gì về cậu ta không?”

“Không. Cô ấy chỉ nói về cậu ta khi chịu ảnh hưởng của thuốc an thần. Cô ấy không bao giờ có ý nói ra. Cô ấy giữ kín về cậu ta với con.”

“Cô bé chưa bao giờ nói với con về cậu ta?”

“Có, có chứ, nhưng chưa bao giờ nói con và cậu ta nom giống hệt nhau.”

“Như vậy vấn đề là ở chỗ cô bé không cho con hay con giống hệt cậu bạn trai cũ của nó. Con có nói với cô bé rằng nó không phải là cô gái tóc đen đầu tiên con hẹn hò không?”

“Không, nhưng hai chuyện này khác nhau hoàn toàn.”

“Không, không hề. Nhưng không phải là điều gì không thể tha thứ. Cô bé không hề lừa gạt con. Cũng không nói dối con.

Tất cả những gì cô ấy đã làm là yêu hai người đàn ông tình cờ lại có quan hệ huyết thống. Nhưng chẳng có vẻ gì là cô bé chủ ý như thế.”

“Larsen nghĩ là có đấy.”

“Christopher không phải là chủ đề chúng ta bàn đến ở đây. Chúng ta ai cũng phạm sai lầm trong đời. Sai lầm của mẹ là đã không cho Christopher một cơ hội để giải thích. Thật không may, sai lầm ấy đã khiến bố con và mẹ phải trả giá bằng ba mươi ba năm bất hạnh. Hãy rút ra bài học từ sai lầm của mẹ, Michael. Đừng lặp lại nó.”

“Mẹ, chuyện này với Larsen...”

“Không phải để mang ra bàn cãi. Con cần thời gian để thực hiện những thay đổi trong cuộc đời con, và mẹ cũng thế. Nhưng có một thứ không liên quan gì tới Larsen, em trai con, em gái con, thậm chí cả mẹ, đó là tình yêu của con dành cho Annabelle. Đừng ngu ngốc và vứt đi mất một thứ quý báu. Có thể con sẽ mất cả đời tìm kiếm và không bao giờ tìm lại được nó nữa.”

Mẹ anh cầm lấy nĩa và dao ăn của mình, xếp chúng lên đĩa cạnh bữa tối bà vẫn chưa đụng đến. Bà đứng dậy, với lấy đĩa của Mike.

“Ờ kìa, con chưa xong. Thậm chí con còn chưa ăn.”

Bà lấy luôn cái đĩa đi trước mặt anh. “Không sao cả, dù sao con cũng không đói. Con có rất nhiều điều cần suy nghĩ và nhiều việc cần làm. Con không thể thực hiện được chúng ở đây. Giờ hãy về nhà đi, Michael.”

Anh đi theo mẹ ra cửa.

Bà đưa cho anh cái túi đeo vai. “Con cứ tiếp tục suy nghĩ về những gì mẹ nói và những lý do làm con tức giận đến thế với Annabelle, và thử xem xem liệu chúng còn đứng vững hay không khi con cân nhắc một cách hợp

lý. Chúc may mắn, con trai yêu quý.” Bà hôn lên má anh và lau vết son môi tưởng tượng trên đó đi. “Mẹ sẽ lại nói chuyện với con sau vài ngày nữa.”

Bà đẩy anh một cái, và Mike chợt nhận ra anh đang đứng ngoài hành lang với cánh cửa đóng chặt lại sau lưng.

Khi Annabelle về đến nhà, cô không mấy ngạc nhiên khi thấy Becca và Dave đang nựng nịu nhau trên trường kỷ. “Mình đoán cậu sẽ lưu lại đây?”

Becca tắt tiếng tivi và vươn vai. “Phải, bố định lôi mình tới một khách sạn cùng ông, nhưng mình bảo ông mình thích đến chỗ cậu hơn. Bên cạnh đó, mình cũng không ngạc nhiên nếu ông và Colleen cuối cùng lại quấn lấy nhau, và mình không muốn phải tận mắt chứng kiến.”

“Cậu đùa chắc. Colleen dường như không phải loại người đó.”

“Cậu chưa nhìn thấy cái nhìn trong đôi mắt bà ấy khi hai người nói lời tạm biệt đâu, cũng như thái độ của bố mình, đôi mắt của ông khi ông ở cạnh bà. Hai người bọn họ chưa bao giờ quên được nhau - chừng đó thì quá rõ rồi. Suốt quãng thời gian đó bố mình hết như một anh chàng bình thường, đơn giản là ông đã che giấu quá tốt. Thực sự, thực sự quá tốt.”

Annabelle khó lòng hình dung nổi Christopher Larsen như ai đó khác hơn một kẻ cao ngạo hợm hĩnh và hoàn toàn vô cảm. “Vậy cậu nghĩ bố cậu cư xử như ông từng làm vì ông quá khổ sở với cuộc hôn nhân bất hạnh và một trái tim tan nát sao? Chuyện gì thế này? Không lẽ ông ấy thích làm lan rộng nỗi đau khổ ra xung quanh chăng?”

Becca đẩy Dave khỏi lòng cô, đi theo Annabelle vào phòng của cô bạn, và nhảy lên chiếc giường chưa được dọn dẹp trong khi Annabelle thay quần áo. “Không, mình nghĩ ông hành động như một kẻ vô cảm để mẹ mình cho ông được yên. Nếu ông làm gì trái ý mẹ mình, bà sẽ làm cuộc sống của ông

khốn khổ hơn cả mức nó vốn có. Ông không bao giờ chống lại mẹ mình cho tới khi phát hiện ra ông và Colleen chính là những nạn nhân đầu tiên của mẹ. Sau đó ông làm mọi thứ lộn nhào. Mình đoán ông không thể nhịn hơn được nữa, chẳng phải chuyện đó có thể đem lại gì tốt đẹp hơn, song đã từng ở phía phải hứng chịu những cơn giận dữ của mẹ, mình gần như có thể hiểu được.”

Annabelle treo chiếc áo vest mỏng trong bộ đồ của cô vào tủ rồi quay lưng lại để Becca giúp cô cởi khóa kéo. Annabelle thà chết còn hơn thừa nhận cô cũng hiểu điều đó. Chip và mẹ Becca là những tạo vật khủng khiếp chẳng kém gì địa ngục. “Vậy Colleen đã nghe nói về... À, cậu biết đấy, bà ấy đã gặp Mike chưa?”

Becca đứng dậy giúp Annabelle cởi khóa kéo. “Ông anh mình xuất hiện để ăn tối và chẳng mấy hạnh phúc khi bắt gặp mình và bố ở đó. Trông anh ấy thật kinh khủng. Cậu và bố mình đúng là đã gây ra hậu quả thật kinh hoàng cho ông anh mình.”

Cô bước ra khỏi chiếc váy và ném nó lên cái máy tập chạy. “Mình chưa bao giờ có ý để anh ấy tìm ra theo cách đó. Mình đã định sẽ nói cho anh ấy biết.”

Becca nằm xuống giường, đẩy một cái gối xuống dưới người cô trong lúc cô lăn tròn lên trên đúng như Mike vẫn làm. Có lạ không nhỉ?

“Phải, và cậu sẽ làm ông anh mình choáng váng. Kiểu gì Mike cũng sẽ bị tổn thương.”

Annabelle giơ hai cánh tay ra. “Đâu phải anh cậu là người duy nhất thấy đau khổ. Cậu không thấy vẻ mặt anh ấy đâu. Anh ấy ghét mình.” Cô đi vòng quanh giường, lấy một cái quần soóc thể thao và một cái áo phông ra khỏi ngăn kéo rồi mặc vào người.

“Ông anh mình không thể ghét cậu. Anh ấy yêu cậu.”

Annabelle chui đầu qua cổ chiếc áo phông vừa kịp ngay trước lúc cô chịu thua trong cuộc chiến với những giọt nước mắt. Có chuyện gì với cô vậy? Kể từ khi gục đầu lên vai Wayne và khóc, cô đã thực sự biến thành một cái vai đựng nước bị rò. “Cậu không thấy vẻ mặt anh ấy đâu. Anh ấy nói mình cũng hết như những người khác.”

“Mình biết anh ấy nói thế. Nhưng chẳng lẽ cậu không thấy đó chỉ là một phản ứng bột phát thôi hay sao? Cậu cần phải vượt qua toàn bộ định kiến với bố mình. Bố có thể nhìn nhận cậu theo cách khác hẳn, mà cho dù có không như vậy đi nữa, thì mặc kệ ông. Mike yêu cậu. Với ông anh mình, cậu còn quan trọng hơn tín phiếu.”

Annabelle lục lọi trong các ngăn kéo của cô để tìm một đôi tất thể thao sạch. “Với cậu nói thật dễ, cậu chưa bao giờ phải sống như Mike và mẹ anh ấy từng trải qua. Họ đã phải vật lộn. Vậy đấy, Mike vẫn đang phải vật lộn để trang trải những khoản vay thời sinh viên của anh ấy. Đâu có Daddy Warbucks [67] nào trả học phí trung học và trường y cho anh ấy.” Cô ngồi xuống giường, quay lưng về phía Becca, xỏ chân vào đôi tất sạch cuối cùng cô có thể tìm thấy.

“Phải, được rồi, anh ấy sẽ không phải vật lộn nữa. Anh ấy có tất cả. Lãnh địa, tiền tín phiếu, mọi thứ ngoại trừ cậu. Anh ấy sẽ từ bỏ tất cả ngay lập tức nếu biết đó là chướng ngại duy nhất ngăn cách hai người.”

Annabelle quỳ gối xuống tìm đôi giày chạy đã không biết bao lâu nay cô chẳng ngó ngàng đến. “Chuyện này không liên quan gì đến tiền, và cậu biết thế.”

“Phải, với tiền sẽ dễ xử trí thôi, cũng như với bố mình. Khó khăn lớn nhất Mike phải đối diện là cậu và sự bất ổn của cậu.

Anh ấy biết cậu xứng đáng được hưởng điều gì. Mình cũng biết. Chỉ có cậu là người duy nhất không biết.”

Annabelle cúi xuống gầm giường, với lấy đôi giày chạy, bật ho vì hít phải bụi bay ra cùng đôi giày, rồi xỏ chân vào. Cô ngược lên nhìn Becca trong lúc buộc dây giày. “Cậu không biết cậu đang nói về cái gì đâu.” Cô đứng dậy, nắm lấy cổ chân để kéo giãn người. “Giờ hãy để mình yên. Mình sẽ đi chạy. Mình không thể chịu đựng màn hỗ trợ tình yêu của cậu hơn nữa.”

“Cậu có định đi chạy sớm thế này không?”

Tảng lờ Becca trong lúc làm nóng người ngoài ban công trước nhà, cô ước gì có chỗ nào để chạy đến, như thế cô sẽ không phải trải qua hết đêm nay nghe bài phân tích tâm lý của Becca. Như thế chỉ càng tồi tệ thêm. Thậm chí Becca còn chưa trả lời câu hỏi của Ben.

Sau một cử chạy dài, tảng lờ cảm giác đau mỗi lúc một rõ hơn ở mắt cá chân, cuối cùng Annabelle đành tập tễnh quay về nhà. Khi cô bước vào trong căn hộ, Becca không chỉ có một mình. Cả Rosalie cũng đang đợi. Annabelle không hề mong đợi phải đối phó với bà chị hoàn hảo của cô.

Becca nở nụ cười cậu-tiêu-rời của cô nàng, và Annabelle chỉ muốn thụi cho cô nàng một trận. Hiển nhiên, âm điệu đang ở xu hướng đi lên.

Rosalie bước thẳng tới chỗ Annabelle và ôm chầm lấy cô. “Chị hiểu tại sao em không nói gì với bố mẹ, nhưng em có thể nói với chị và Richie. Chị rất tiếc vì em đã không cảm thấy có thể tâm sự cùng chị. Ôi Chúa ơi, em đã phải trải qua những chuyện thật khủng khiếp.”

Annabelle nhìn qua vai Rosalie về phía nụ cười hài lòng của Becca. Ngay lúc này đây, cô chỉ muốn giết cô nàng. “Ro, em vẫn ổn mà.” Tiếng ho giả vờ của Becca chẳng giúp gì cho việc làm tăng độ tin cậy của lời cam đoan Annabelle vừa đưa ra, mà cũng chẳng giúp cô thoát được khỏi vòng tay đầy tình thân trù mẫn bất đắc dĩ kia.

“Becca đã cho chị xem bức chân dung của Chip. Chị không tin nổi sự giống nhau.” Rosalie lùi lại, cho Annabelle chút không gian để thở. Rosalie giữ lấy hai vai cô, nhìn cô với đôi mắt mở to. “Mike không hoàn toàn có kích thước như Chip, phải không?”

Người đời làm sao vậy hả trời? “Mike có của quý lớn hơn nhiều, nếu đó là điều chị muốn hỏi.”

Becca nhét ngón tay vào lỗ tai. “Tôi không muốn nghe chuyện này.” Và cô nàng bắt đầu tự hát cho mình nghe, đồng thời đẩy Annabelle gần hơn tới giới hạn chịu đựng. Rosalie trông chỉ có vẻ nhẹ nhõm.

“Có lẽ chị nên về nhà bên Nick. Em dám chắc lúc này em không phải là một nhân vật được anh ấy ưa thích, và em không muốn gây ra bất hòa trong hôn nhân của chị.”

Cuối cùng Rosalie cũng buông hẳn cô ra. “Vớ vẩn. Nick chỉ mới biết Mike đau khổ. Anh ấy chưa biết toàn bộ câu chuyện.”

“Còn chị biết rồi sao?”

Rosalie gật đầu. “Becca đã kể hết với chị.”

Cô không biết nên giết chết Becca hay cảm ơn cô nàng nữa, vì cô chẳng rõ mình còn có thể giải thích được tới đâu. Thậm chí cô còn không kiểm

soát nổi nước mắt của mình.

Becca quan sát Rosalie an ủi em gái và không khỏi cảm thấy chút ghen tị. Nhưng nói gì thì nói, việc này thực sự tốt cho Annabelle, và ngay sau khi Rosalie kể cho chồng chị nghe mọi chuyện, sự tình rồi sẽ xuôi chèo mát lái với Mike. Ít nhất cô cũng hy vọng là thế. Cô đã vắt óc ra trong suốt hai mươi bốn giờ vừa qua để cố tìm lấy một cách lôi hai con người ương ngạnh nhất trần đời trở lại với nhau. Phải đến khi cô nói chuyện với hai anh chàng lảng giềng và nhớ có nghe được Mike rất thân với Nick, anh rể Annabelle, thì kế hoạch mới hình thành. Tất cả những gì cần thiết là một cuộc gọi điện thoại cho Rosalie, và mọi thứ liền trở về đúng chỗ.

Cô nàng Annabelle tội nghiệp chẳng hề biết mình đang đối diện với cái gì. Rosalie thực sự là một bậc thầy.

“Em cần có chút thời gian để suy nghĩ xem mình muốn gì. Hãy gọi cho anh chàng ông chủ đó của em, nói với anh ta em sẽ tạm nghỉ một thời gian. Bảo anh ta rằng em đang cân nhắc.”

“Em không biết nữa, Ro. Sau đó rồi em cũng chỉ có thêm thời gian để nghĩ ngợi thôi. Nghĩ ngợi làm người ta đau khổ.”

Becca bước lại gần hơn. “Cậu cần vẽ trở lại. Vẽ luôn giúp cậu thấy dễ chịu hơn.”

Rosalie hân hoan. “Phải, đó là một ý rất hay. Sao em không quay lại ngôi nhà trên bãi biển? Hãy thử trải qua một tuần ở đó, vẽ, suy nghĩ, tận hưởng bãi biển. Điều cuối cùng em cần lúc này là mắc kẹt ở chỗ làm bên cạnh Ben, hay còn tệ hơn thế, phải chào đón một chuyến ghé thăm của mẹ.”

Annabelle rên lên. Đã quá rõ là cô sẵn sàng làm bất cứ điều gì để tránh mặt mẹ mình.

Trong vòng một giờ sau đó, Annabelle đã gói ghém xong hành lý, chui vào chiếc Volkswagen Beetle của Rosalie và lên đường tới Hamptons.

Thế đấy, Rosalie quả là cừ khôi. Chị gọi điện cho Nick, bảo anh tới đón chị và Dave, và để Becca lại một mình trong căn hộ của Annabelle kèm theo lời hứa sẽ giữ liên lạc. Sau khi tận mắt chứng kiến Rosalie ra tay, cô không còn chút nghi ngờ nào về khả năng của chị trong việc tìm ra cách nào đó lôi kéo Mike quay trở lại ngôi nhà trên bãi biển và tái hợp cùng Annabelle trong thời gian kỷ lục. Giờ thì tất cả những gì Becca cần bận tâm đến chỉ còn là bố cô.

CHƯƠNG 20

Ngôi nhà trên bãi biển là nơi cuối cùng Annabelle muốn đặt chân tới, nhưng cô không muốn phải giải thích điều đó với Becca và Rosalie. Thực ra, cô không hề cho hai người biết mình đi đâu. Cô chỉ mỉm cười, gật đầu rồi đi. Chỉ có một nơi Annabelle có thể tới mà Mike chưa bao giờ có mặt. Cô qua cầu Manhattan tới chỗ căn hộ của Ben, nằm ngay phía đầu phòng trưng bày. Ben không có mặt ở thành phố, và anh ta đã để ngỏ lời mời cô sử dụng căn phòng dành cho khách trong trường hợp cô muốn ngủ lại qua đêm thay vì đi tàu điện ngầm muộn về nhà. Vì cô không thể ở nhà bên cạnh Becca, lúc này đang đóng vai chuyên gia tâm lý nghiệp dư, và cô không thể lái xe tới ngôi nhà trên bãi biển, nơi những ký ức về Mike sẽ ám ảnh cô, căn hộ của Ben là cứu cánh cuối cùng của cô trong hy vọng thoát khỏi việc nghĩ về anh. Thật không may, cô chẳng dám chắc mình sẽ thành công. Anh đã bám rễ trong tâm trí cô.

Cô mở cửa vào căn hộ của Ben, quăng vali vào phòng dành cho khách, lấy một chai nước mát trong tủ lạnh ra, và ngắm qua bộ sưu tập những món đồ ăn sẵn đông lạnh. Ben luôn tự nấu lấy ăn, song anh đã trữ sẵn kha khá món Lean Cuisine ưa thích của anh phòng trường hợp cô không thể ra ngoài ăn sáng hay ăn tối và không còn gì thừa trong tủ lạnh của anh để có thể cho vào lò vi sóng. Không có thứ gì trông có vẻ hay ho trong mắt cô. Annabelle đóng cửa tủ lạnh lại, quyết định rằng việc trông cậy vào lò vi sóng chỉ đơn giản là quá rắc rối.

Quen ăn những món ăn đúng nghĩa do Mike nấu đã làm cô trở nên kén chọn. Dầu vậy, quay trở lại với những bữa ăn sẵn-sàng-sau-hai-phút xem chừng còn xa mới đáng phiên muộn bằng viễn cảnh phải sống không biết

đến yêu đương suốt quãng đời còn lại. Và sau những gì đã trải qua cùng Mike, cô không nghĩ một ngày nào đó còn có hứng thú hẹn hò trở lại.

Annabelle đang cực kỳ bất rứt và không tài nào chịu đựng nổi vẻ chần chừ đến hoàn hảo trong căn hộ của Ben. Đã làm gì, anh ta đều làm một cách hoàn hảo. Ăn mặc, trang trí, lau dọn, nấu nướng - anh ta làm cô muốn phát điên lên được. Cô không thể hình dung ra mình sống ở đây với anh ta, cho dù không hề chung đụng. Cô mở vali dỡ đồ ra và thấy Becca đã nhét vào trong đó cuốn sổ ký họa và hộp bút chì Mike mua tặng cô. Cô cầm theo cả hai thứ đi sang phòng làm việc của mình.

Vì cô không thể xua đi được những ký ức về Mike, cô quyết định ôm ấp chúng. Cô nằm cuộn tròn trên trường kỷ, mân mê cuộn gáy xoắn bằng kim loại ở gáy cuốn sổ, hít một hơi sâu, lật mở bìa sổ, rồi cầm lấy một cây bút chì, nhắm mắt lại và vẽ Mike nằm sấp bụng trên giường, hai tay tựa trên một chiếc gối trong lúc anh ngắm nhìn cô.

Một giờ sau, cô đã hoàn thành sáu bức ký họa Mike trên bãi biển, trong bếp thái rau, trên giường, dưới nước, nhưng cô vẫn chưa có được bức họa cô muốn.

Đứng dậy khỏi trường kỷ, Annabelle lấy ra một tấm toan đã chuẩn bị sẵn, để lên giá vẽ, và dùng than chì lướt nhanh một bức phác thảo trước khi đưa những nhát cọ đầu tiên dùng sơn dầu sau bao nhiêu năm. Cô nhìn xuống bộ đồ đang mặc và vội vàng chạy trở lại căn hộ của Ben để lục lọi những món đồ cũ. Anh ta luôn thải hồi những chiếc áo sơ mi mặc cùng áo vest ngay khi chúng xuất hiện vết xơ sợi nhỏ nhất do cọ phải râu của anh ta hay, cầu Chúa thứ lỗi, khi chúng không được trắng như mức anh ta coi là chấp nhận được. Annabelle xô tay vào các ống tay áo, xắn cổ tay áo lên, rồi quay lại phòng làm việc. Cô túm tóc lại thành búi, rồi cầm cán một cây cọ vẽ qua để giữ lại. Sau khi bật nhạc, cô bắt tay ngay vào vẽ.

Lần đầu tiên sau bao năm, cô cảm thấy thật bình yên. Không có nghĩa là cô không thấy đau khổ - ngược lại, cô đau khổ vô cùng - nhưng không bị đắm chìm vào đó. Cô cố gắng vượt qua nỗi đau thay vì trốn chạy nó hay cố lờ nó đi. Có thể nói cho cùng Becca và Rosalie đã đúng.

Annabelle vẽ đúng như cô từng vẽ trước ngày Chip qua đời - với sự tập trung tuyệt đối - và đây cảm xúc trước hình ảnh hiện ra trên mặt vải. Thoạt đầu, những cây cọ vẽ có vẻ thật xa lạ với hai bàn tay cô, và mùi màu dầu dường như nặng hơn những gì cô còn nhớ, nhưng sau vài giờ, cô có cảm giác dường như mình chưa bao giờ ngừng vẽ. Những nhát cọ của cô có cùng sự biểu cảm, những màu sắc cô pha trộn lại trở nên đầy sức sống như ngày nào, và đêm dần chuyển sang ngày mà cô không hề nhận ra.

Cuối cùng Mike cũng nhận được một cuộc gọi giữa đêm và trải qua phần còn lại của tối đó tại bệnh viện. Sáng hôm sau, anh trả lời một tin nhắn trực tuyến như đánh đố từ Nick đề nghị gặp anh tại quán cà phê ở bên kia đường đối diện với bệnh viện. Anh rửa ráy, vẫn mặc nguyên áo blu, rồi chạy sang đường. Anh nhận ra Nick và tới ngồi xuống đối diện với anh.

Nick đưa mắt nhìn anh qua rìa tách cà phê của anh ta. “Trông cậu tệ quá.”

Mike xoay xoay tách cà phê của anh. “Tôi cũng thấy rất tệ.” Đúng hệt như một chiếc đồng hồ, một nữ phục vụ hiện ra như thể từ không khí mang theo một bình cà phê.

“Tôi nghe nói sắp đến lúc chúc mừng.”

“Vì cái gì?”

“Tôi được biết giờ cậu đã trở thành một người rất giàu có sau khi thừa hưởng tiền của bố cậu.”

Mike nhún vai. “Với một người có thể coi là sở hữu mọi thứ, Larsen dường như có vẻ thật thảm hại.”

“Em gái cậu cũng nói vậy.”

“Anh đã nói chuyện với Becca?”

“Chưa, nhưng Lee thì có. Cô ấy nghe được vài chuyện sồn gai ốc về “gia đình” của cậu. Mẹ Becca khiến cho bà Ronaldi dường như trở thành bà mẹ tuyệt diệu nhất của năm hay đại loại như thế. Tôi nói hoàn toàn nghiêm chỉnh.” Nick vươn hai cánh tay dài ngoằng của anh ta ra. “Cậu sẽ xử sự thế nào với ông già đây? Tới làm việc với ông ấy, gia nhập một câu lạc bộ đồng quê hay làm gì? À, biết đâu cậu chẳng học chơi golf, gập gờ vài cộng đồng thượng lưu, và trở nên cũng thảm hại chẳng kém gì ông bố cậu.”

“Ít nhất khi đó tôi cũng cách xa Annabelle một trăm dặm.”

“Vậy là hai người chấm dứt rồi sao? Kết thúc? Đầu hàng?”

“Phải. Cô ấy không yêu tôi, anh biết đấy. Annabelle chỉ tìm một kẻ thay thế cho cậu em đã chết của tôi, và tôi có vẻ hợp vai. Chuyện này làm tôi băn khoăn không biết có phải Larsen cũng đang làm điều tương tự hay không. Thậm chí ông ấy còn gọi tôi là Chip.”

“Thật tiếc khi phải nghe như thế về cậu và Annabelle. Cậu thực sự yêu cô ấy, phải không?”

Mike gật đầu, và gần như không kiểm soát nổi mình nữa. “Phải, tới đó, làm thế. Lần Lee và tôi cãi cọ đúng là tháng tệ hại nhất đời tôi. Chính vì thế tôi gọi cho cậu. Tôi vừa biết được một điều tôi nghĩ cậu cần phải biết. Vợ

tôi không khéo sẽ giết chết tôi vì cho cậu biết, nhưng đôi khi cánh đàn ông chúng ta nên hỗ trợ nhau.”

Mike không cần thêm tin xấu nào nữa. “Giờ lại còn gì nữa đây?”

“Tôi qua cậu có chợp mắt được tí nào không?” Mike lắc đầu. “Không, sao vậy?”

“Tôi đang băn khoăn cậu sẽ phát điên phát khùng lên tới mức nào khi phát hiện ra chuyện này, có vậy thôi.”

“Nick, tôi chán lắm rồi. Chẳng có gì anh nói có thể thậm chí làm tôi ngạc nhiên, chứ đừng nói tới làm tôi mất bình tĩnh.”

“Cậu chắc chứ?”

Mike đảo mắt tránh đi. Anh sẵn sàng đánh đổi bất cứ giá nào để được yên thân một mình. Cho dù trên thực tế đúng là anh đang cô độc. Chẳng còn ai khác thêm bận tâm đến anh. Cả mẹ anh cũng tống anh ra khỏi cửa. “Tôi chắc.”

Nick móc ví ra khỏi túi quần, lấy ra một tờ hai mươi đô, và để nó lên bàn.

“Để làm gì vậy?”

“Thanh toán. Phòng khi tôi buộc phải tống cậu ra khỏi đây.” Mike nhấp một ngụm cà phê và nhìn Nick chăm chăm. Lúc này anh bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Sếp Annabelle đã cầu hôn cô ấy.”

Mike dẫn mạnh cái tách xuống bàn làm nó vỡ tan. Cà phê tràn ra nóng bỏng trên bàn tay anh, và anh đã lao vọt ra ngoài cửa quán cà phê trước khi thứ đồ uống này ngừng nhỏ giọt xuống. Thậm chí anh còn chẳng buồn nói lời nào. Nick vội vàng chạy theo anh. Mike lao qua vỉa hè, đưa những ngón tay ướt sũng cà phê lên miệng, và huýt sáo gọi một chiếc taxi. Anh mở cửa xe ra thậm chí trước khi nó kịp dừng hẳn.

Nick nhảy qua cốp sau theo đúng nghĩa đen để tới được bên đối diện và đóng sập cửa vào đúng lúc chiếc taxi lao vọt đi. “Cậu định làm gì?”

Mike buông bàn tay đang nắm chặt lấy tựa ghế trước và liếc xéo sang Nick. “Ý anh là ngoài giết Ben Walsh?”

“Phải, ngoài chuyện đó.”

“Tôi không rõ.”

Nick xoay xở tìm chỗ để hai chân thoải mái nhất có thể. “Có vẻ như không phải Annabelle đã nói đồng ý... vẫn chưa.”

Sau lời thông báo này, Mike bắt đầu nghĩ đến chuyện giết nốt cả kẻ đưa tin.

“Mike, hãy dành cho bản thân một phút, anh bạn. Hãy thử nghĩ xem. Annabelle sẽ nghĩ sao nếu cậu ùng ùng bước vào phòng triển lãm mỹ thuật kia và sinh sự với sếp của cô ấy? Chẳng lẽ với cậu đó là cách nói “anh yêu em” à?”

Okay, có thể Nick vừa ghi được một điểm. Nhưng Mike không muốn nói anh yêu em với Annabelle. Anh muốn cô yêu anh. Tình yêu của anh chưa bao giờ có gì để đặt dấu hỏi. Anh ngả người tựa vào lưng ghế. Thúc vào

lưng ghế trước chẳng giúp họ đi nhanh hơn mà chỉ làm anh chàng lái xe khó chịu.

“Sau cái cách cậu để mặc cô ấy lại, hãy diễn một màn hôn mê cho đấng cấp để cô ấy chấp nhận cậu trở lại. Nện tay sếp cô ấy như tử sẽ giúp cậu thấy thoải mái hơn, nhưng sẽ chẳng giúp được mấy cho mối quan hệ của hai vị đâu. Cái gì với cậu quan trọng hơn, giết gã kia hay ngăn không cho anh ta cưới mất cô nàng của cậu?”

Mike ngồi phịch xuống ghế, nhìn chăm chăm qua cửa sổ. “Có gì quan trọng ở đây? Cô ấy không yêu tôi.”

“À, phải rồi. Lee nói Annabelle sẵn sàng chấp nhận mất cậu để cậu có được thứ gia đình hết như trong truyện cổ tích với bố cậu, mẹ cậu, cô em gái cậu, và tín phiếu. Cô ấy không muốn chen vào giữa cậu và ông bố cậu mới tìm lại được.”

“Cái gì?” Chàng bác sĩ chuyển sự chú ý sang Nick. “Đó không phải là lý do chúng tôi chia tay. Tôi phát hiện ra cô ấy yêu cậu em trai tôi chứ không yêu tôi.”

“Thôi nào. Lee cho tôi hay Becca thậm chí còn nói cậu em chết mê chết mệt tín phiếu của cậu là một gã chẳng ra gì, và đã cư xử với Annabelle rất không phải. Chính xác ra, Becca nói nếu không phải cậu ta sắp chết thì cậu ta và Annabelle hẳn sẽ chẳng ở bên nhau lâu được. Cô bé lúc ấy còn trẻ người non dạ. Sau khi anh chàng kia đổ bệnh, cô ấy không thể nhẫn tâm tống khứ anh ta đi được, phải không nào?”

“Cô ấy có thể, nhưng sẽ không làm thế.” Mike đưa hai bàn tay lên xoa mặt. Không phải Annabelle. Cô đã trung thành tới hồi kết, thậm chí cả sau hồi kết, và rắc rối là ở đó.

“Cô bé ở lại, và đã trưởng thành lên nhiều. Cô ấy đã trải qua địa ngục và quay trở về. Tôi cần xin lỗi cậu về chuyện này.” Nick vỗ vai anh. “Cậu đã đúng về cô ấy. Cô bé của cậu thật đặc biệt. Lee biết được Annabelle đã chăm sóc em trai cậu cho đến khi cậu ta mất, và bất chấp việc bố mẹ anh chàng cư xử với cô ấy không thể thậm tệ hơn suốt quãng thời gian ấy. Cô ấy biết bố cậu sẽ chẳng bao giờ chấp nhận cô ấy ở bên cậu, thế nên cô ấy chấp nhận rút lui. Ai có thể trách cô ấy được đây?”

Mike ngồi thẳng người lên hơn một chút. “Tôi sẽ không bao giờ để ai xử tệ với cô ấy.”

“Tôi biết thế, và cậu cũng biết thế. Nhưng có vẻ như đó chính xác là điều ông em trai cậu đã làm. Becca kể với Lee rằng Annabelle về nhà trong tình trạng tổn thương tâm lý nặng nề. Và đó là lý do cô ấy buông xuôi để bà mẹ gán ghép với gã Johnny DePalma mắc dịch đó. Tôi đã nhầm về cô ấy. Cả cậu cũng thế.”

Khi chiếc taxin dừng lại trước cửa Phòng trưng bày Benjamin Walsh, Mike vẫn còn muốn giết Ben, nhưng sau đó anh muốn nói chuyện với Belle. Nếu Nick đúng... chết tiệt, nếu Nick đúng, Mike đã thực sự làm hỏng hết mọi thứ.

Anh chui ra khỏi taxi. Nick bảo anh chàng lái xe đợi họ rồi chui ra khỏi xe theo Mike.

“Nếu cậu biết chuyện gì là tốt cho cậu, cậu sẽ nói chuyện với cô ấy trước khi bén mảng tới gần Ben. Nếu không ổn, tôi sẽ tự tay giữ chặt gã Ben này lại trong lúc cậu tấn cho hẵn một trận, okay?”

Mike hít một hơi thật sâu rồi thở ra, tinh thần của anh hoàn toàn được kiểm soát. “Tôi ổn.”

“Chắc chứ? Tôi sẽ gặp rắc rối to nếu phải câu cặp mông của cậu ra khỏi nhà giam đấy.”

Mike gật đầu và nhận được một cái vỗ thật mạnh của Nick vào lưng.

“Ồ, thiếu chút nữa tôi quên mất.” Nick lấy vật gì đó từ trong túi ra. Anh đưa cho Mike cái hộp đựng nhẫn và chùm chìa khóa của chiếc Mustang. “Vinny bắt gặp Mia đeo cái nhẫn này. Cô ta tìm thấy nó sau khi cậu lên đường đi phỏng vấn. Bác ấy nghĩ có khi cậu sẽ cần nó sau khi đã chinh lại đầu óc cho tử tế. À, chiếc Mustang đang được để ở góc đằng kia nhé.”

“Cảm ơn, anh bạn.” Mike nhét chùm chìa khóa vào túi sau, lấy chiếc nhẫn ra khỏi hộp, và nhét nó vào túi quần trước trước khi ném lại cái hộp cho Nick. “Giữ giúp tôi cái hộp, được chứ?”

“Đương nhiên. Giờ tới gặp cô ấy đi. Tôi sẽ cố thuyết phục vợ tôi thử trò trốn học đi chơi.”

Mike không còn lựa chọn nào khác ngoài bước đi về phía chiếc xe và làm như thể anh sắp lái xe thẳng tới Hamptons để gặp Annabelle. Anh hình dung sau khi đã nện Ben ngủ tới tận tuần sau, anh sẽ có thoải mái thời gian lái xe tới ngôi nhà trên bãi biển và cầu xin cô tha thứ trước khi Ben xuất hiện.

Sau khi tin chắc chiếc taxi của Nick đã chạy khỏi, anh quay trở lại phòng trưng bày để chăm lo cho Ben.

Cắm cây cọ vẽ vào một lọ dầu thông, Annabelle vươn dài cái lưng mỏi nhừ của cô và bước ra xa tấm toan. Cô thực sự hạnh phúc với những gì nhìn thấy. Cô muốn chính xác thứ được thể hiện trong tranh. “Giá như có thể là vậy.”

Đường liên lạc nội bộ trên điện thoại của cô kêu bíp bíp, làm gián đoạn dòng suy nghĩ. “Ừm... Annabelle. Cô có thể làm ơn xuống đây được không?” Là trợ lý của cô, khi thật. Cô xem đồng hồ. Tuyệt làm sao, đáng ra cô phải có mặt dưới đó từ nửa giờ trước. Kerri hẳn sẽ không gọi cô nếu không có chuyện rắc rối.

Annabelle vươn người qua mặt bàn làm việc, gọi lại cho Kerri. “Tôi xuống ngay.” Cô chùi hai bàn tay lên chiếc áo bảo hộ đang mặc, không hình dung ra nổi nom mình lúc này thế nào. Cô đang mặc một cái quần tập yoga bằng vải trơn màu đen, một chiếc áo phông đen dưới cái áo bảo hộ dính đầy vết màu, và cô còn chưa đánh răng, nhưng cô chẳng còn thời gian để làm gì nữa. Cô ném vài viên Altoids ^[68] vào miệng và đưa nhanh lưỡi trên răng trong lúc xuống nhà bằng thang máy. Cửa mở, và cô hiểu ra rắc rối là gì.

Mike.

Anh đang đứng đợi ở giữa phòng trưng bày, và có vẻ đang rất bức bối về chuyện gì đó. Anh nhìn chăm chăm lên ngực cô, và khi cô cúi xuống nhìn để tìm hiểu nguyên do, cô trông thấy hai chữ cái đầu họ tên của Ben trên chiếc áo sơ mi cô dùng làm áo bảo hộ. Chết tiệt.

“Anh cần nói chuyện với em. Một mình em.”

Ôi Chúa ơi. Cô thực sự không ở vào tình trạng để có thể đối diện với anh. Đã nhiều ngày nay cô không ngủ, không tắm, thậm chí còn chẳng có lấy một cốc cà phê, và cho dù ghét cay ghét đắng chuyện đó, tất cả những gì cô muốn là lao vào vòng tay anh. Cô đã hoàn toàn kiệt sức. “Bây giờ quả thực không phải là thời điểm thích hợp.”

“Tiếc thật. Hoặc em mời anh lên phòng làm việc của em, hoặc anh sẽ làm tanh bành lên ở đây.”

“Anh sẽ không làm thế. Ngoài việc Kerri đang ở đây...”

“Và cô ấy nghĩ anh thực sự lãng mạn. Em sẽ mời anh lên chứ?”

“Không, và em sẽ không đi đâu hết.”

“Anh không đặt cược vào chuyện này đâu.”

Trước khi bộ óc nửa mơ nửa tỉnh thiếu caffeine trầm trọng của cô kịp nhận ra anh đang làm gì, Mike đã bế thốc cô vác lên vai anh. Cô kêu toáng lên và đâm thùm thụp vào sườn anh, nhưng dường như chẳng hề khiến anh nao núng.

“Em có thêm một cơ hội nữa để đổi ý đấy.”

“Bỏ em xuống!”

“Em có mời anh lên không?”

Cô thò tay vào trong cặp quần anh và giật lấy quần lót.

“Anh coi đó là không. Được thôi, do em chọn cả thôi.” Anh xăm xăm bước tới thang máy và bấm nút gọi.

Annabelle nhìn về phía cô trợ lý của mình, người dường như đang theo dõi Rock Hudson và Doris Day trong Pillow Talk [\[69\]](#). “Gọi cho anh trai tôi, báo cho anh ấy tôi đang bị bắt cóc!”

Kerri mỉm cười và vẫy tay - một kẻ tòng phạm. Tuyệt thật. Máu dồn cả lên đầu Annabelle làm nó bị nện thành thạch theo mỗi nhịp tim của cô, và vì cánh tay Mike đã ôm chặt quanh đầu cô, cô thậm chí chẳng thể đá anh. Anh bước vào thang máy, quay lại, và từ hình ảnh phản chiếu trên những bức tường gắn kính, cô thấy anh vẫy tay chào Kerri, kẻ phản bội. Cô cũng thấy những vết màu hình dấu tay chi chít trên khắp đằng sau chiếc áo bảo hộ cô đang mặc. Cô chỉ hy vọng ở phía trước cũng có đủ vết màu để làm hồng chiếc áo sơ mi của anh ta.

“Anh đang bắt cóc em.”

“Không. Anh đang giữ một lời hứa.”

“Lời hứa nào?”

“Anh đã hứa sẽ không đi bất cứ đâu mà không có em. Và ngay bây giờ anh đang tới phòng làm việc của em, thế nên em sẽ cùng tới đó với anh.”

“Em không thể tin nổi anh lại làm chuyện này.”

“Bé con, ở đây em đâu có cho anh được lựa chọn. Anh sẽ không từ bỏ em, và sẽ không bỏ cuộc vì chúng ta - không bao giờ.”

“Anh bỏ đi trước mặt em ba ngày trước. Và bây giờ anh không chịu từ bỏ em nữa ư? Em mới may làm sao. Giờ hãy bỏ em xuống và đi đi. Em không quan tâm.”

Cửa thang máy mở, và vẫn tảng lờ cô, anh bước thẳng về phía phòng làm việc của cô. Cô vùng vẫy mạnh hơn. Làm bất cứ việc gì để ngăn không cho anh vào đó. Cô vẫn chưa che bức tranh đi, và để anh thấy nó là điều cuối cùng cô muốn. Chúa ơi, cô thấy ngượng làm sao. “Đừng vào trong đó.”

“Tại sao?”

“Anh đã bao giờ nghe đến quyền riêng tư chưa?”

“Có phải anh ta ở trong đó không?”

“Ai cơ?”

“Ben. Em biết đấy, anh chàng đã cầu hôn em ấy?”

Chúa ơi, cô chỉ muốn bóp chết Becca. “Có phải đó là lý do của chuyện này không? Anh tới đây vì ghen với Ben?” Cô định nói với anh là cô đã chấp thuận lời cầu hôn của Ben, nhưng cô không thể nói dối, cho dù cuối cùng như thế sẽ ít đau khổ hơn cho cả hai người. Anh bước vào phòng làm việc của cô, và cô cứng người lại khi anh đứng sững với cô vẫn vắt vẻo trên vai như một con búp bê bằng giẻ.

“Là anh. Em đang vẽ anh sao?”

“Ái chà, thật dễ chịu khi được biết em vẫn chưa mất đi năng khiếu của mình. Giờ anh có thể làm ơn thả em xuống không?”

Anh đặt cô xuống sàn nhưng vẫn không chịu buông cô ra trong lúc chăm chú ngắm bức tranh. “Đẹp quá. Anh chưa bao giờ thấy thứ gì giống thế này.”

Cô đoán giờ đã quá muộn để phủ bức tranh lại. Cô vùng ra, lau tay vào một cái khăn, và uống một ngụm nước đã trở thành nước. Cổ họng cô khô khốc, và cô không biết phải làm gì tiếp theo. Trông anh vừa đáng sợ vừa thật tuyệt vời. Một cảm giác cô thích. À phải, ngoại trừ việc cô thấy mình hoàn toàn bị phơi bày. Mike nhìn chăm chăm vào bức tranh của cô giống

như anh vẫn thỉnh thoảng nhìn chăm chăm vào cô, như thể anh có thể thấy được nội tâm cô.

“Anh chưa bao giờ nhận thấy Becca và anh giống nhau đến thế. Thật lạ khi nhìn thấy anh và cô ấy bên nhau như thế.”

Annabelle gật đầu. Cô đã vẽ Mike và Becca đang khoác tay nhau và tựa đầu vào nhau. Cả hai đều đang cười như thể đứng trước ống kính máy ảnh và đang cùng chia sẻ một trò đùa.

Cô đã không bắt đầu bằng phần hậu cảnh, và trang phục vẫn còn khá sơ sài, nhưng cô đã vẽ tỉ mỉ hai khuôn mặt, và anh nói đúng, hai người họ quả là rất giống nhau. Hai người trông cũng thật hạnh phúc, một điều cô thực sự mong ước cho cả hai.

Annabelle biết anh đang ở ngay sau lưng cô. Dẫu vậy, khi anh đặt hai bàn tay lên vai cô, cô vẫn giật nảy mình.

“Anh nhớ em.”

Cô không thể chịu được cảm giác đụng chạm. Cô đang cận kề với nguy cơ hoặc khụy xuống hoặc đổ ập vào người anh. Cô bước ra xa, đối mặt với anh, và đưa hai cánh tay ôm quanh người. “Anh đưa em lên đây. Anh muốn gì?”

Mike bước lại gần hơn. “Anh tới đây để nói chuyện với em. Để xin lỗi.”

Cô cần tránh xa khỏi anh. Nhưng cô cần chấm dứt chuyện này, dù điều đó có giết chết cô đi nữa. “Vì đã cư xử thô bạo với em ư?”

“Không. Vì đã quá hấp tấp trong kết luận. Vì đã không nói chuyện với em, không lắng nghe em. Vì đã không tin vào em, không tin vào chúng ta.”

Cô nhún vai, đi vòng qua phía bên kia bàn làm việc của mình, cố tạo ra khoảng cách giữa hai người. “Chẳng có chúng ta nào cả.” Ngực cô đau thắt, đầu cô nhức nhối, và mạch máu đang nguyên rủa trên trán cô đang phập phồng giần giật - cô thấy đau khắp người. “Em xin lỗi đã không xử sự tốt hơn. Nhưng bây giờ cũng chẳng quan trọng nữa. Có nói bao nhiêu cũng không thể thay đổi được gì.” Cho dù cô mong ước điều đó biết bao.

Mike đi theo cô. “Sao em có thể nói vậy được?”

“Vì đó là sự thật.”

“Anh yêu em.”

Cô lắc đầu, cần môi để khỏi buột miệng nói rằng cô cũng yêu anh. Cô lấy hết can đảm nhìn vào mắt anh và thấy nỗi đau khổ của mình phản chiếu trong đó. Dẫu vậy, đây là việc cần phải làm. Như thế là tốt nhất cho anh. “Phải, nhưng em biết rõ hơn ai hết đôi khi tình yêu chỉ đơn giản là không đủ.”

“Vì thế em sẽ bỏ cuộc và kết hôn với sếp của em? Em đâu có yêu anh ta.”

“Ben không liên quan gì tới chuyện này cả.”

“Anh tới đây để cầu hôn em. Anh muốn có em trong đời anh, trong ngôi nhà của anh, trên giường anh. Anh muốn có một gia đình cùng em. Anh muốn sống phần đời còn lại để yêu em, và chỉ mình em.”

Annabelle lắc đầu. Chúa ơi, giá như mọi sự chỉ đơn giản như thế. Cô yêu anh. Cô muốn một cuộc sống bên anh và những đứa con. Đó là một giấc mơ hoàn hảo, nhưng cô biết thực tế. Cô có cảm giác như bị một vòng thép

siết quanh ngực, làm cô không thể hít thở hay suy nghĩ được nữa. Cô tin chắc sắp có thứ gì đó bùng nổ. “Em không thể.” Giọng cô lạc đi. Cái mạch máu xoắn kiếp trên trán cô phập phồng, và mắt cô cay xè vì những giọt nước mắt chưa trào ra được. Có chớp mắt bao nhiêu đi nữa, cô cũng chẳng thể ngăn nổi chúng.

“Có phải là vì Larsen không?”

Cô lách qua bên anh hướng tới cửa. “Không. Là vì em. Em không thể làm chuyện đó lần nữa.”

“Chuyện gì?”

“Em không phù hợp với gia đình anh...” Cô đang quay lưng lại anh. Cô gần như chẳng nhìn thấy gì qua lớp nước mắt ướt nhòa.

“Thật vớ vẩn. Em hoàn toàn phù hợp. Mẹ anh yêu quý em. Becca là bạn thân nhất của em...”

“Bố anh căm ghét em. Và em không quan tâm tới những gì anh nói. Sau này, rồi anh sẽ oán trách em vì chen vào giữa anh và bố anh.”

Mike đã di chuyển và lúc này đứng chắn trước cửa. Cô không còn đường nào để rời khỏi phòng trừ khi anh cho phép cô đi. Cách anh đứng đó, hai chân dang rộng, hai bàn tay siết chặt bên hông đã cho biết quá rõ chuyện đó sẽ khó lòng sớm xảy ra.

Anh đưa tay ra, kéo cô lại gần anh. “Em không chen vào giữa anh và bất cứ ai cả. Anh không phải là Chip. Quỷ tha ma bắt! Nếu Larsen có gì không bằng lòng với em, ông ta cứ việc biến đi. Anh đã sống ba mươi hai năm không có bố. Bây giờ không phải lúc anh cần đến một ông bố.”

“Em biết anh không phải là Chip. Anh chẳng có gì giống anh ấy cả. Nhưng vấn đề không phải ở đó. Vẫn còn lãnh địa, tín phiếu, công việc.” Cô tách mình khỏi anh và lau nước mắt trên mặt.

Anh bước lại gần, ôm lấy cô. “Không thứ gì đáng để mất em cả.”

“Em không muốn anh phải từ bỏ bất cứ điều gì vì em.” Trong khi cô tiếp tục lùi lại và chạm lưng vào tường, anh ép sát cô vào tường, giữ cô thật gần anh. Cô không còn lựa chọn nào khác ngoài đối mặt với anh. Anh nhìn cô theo cách khiến cảm giác bị phơi bày của cô tăng vọt lên cả chục lần.

“Em không tin anh.”

“Cái gì?”

“Em không tin anh. Em nghĩ anh sẽ vứt bỏ em ngay khi có dấu hiệu rắc rối đầu tiên xuất hiện.”

“Không. Vấn đề không phải là anh. Mà là em. Chỉ đơn giản là em không thể lặp lại chuyện này nữa. Em sẽ không chần chừ giữa anh và gia đình anh.”

“Em nghĩ lúc này em đang làm gì?” Anh kéo cô lại gần hơn, hôn cô trong lúc nhẹ nhàng kéo hai cánh tay cô ôm lấy anh. “Em không thấy sao? Em là gia đình duy nhất anh muốn hay cần. Em chính là gia đình anh tìm kiếm cả đời. Không phải Larsen, không phải Becca, thậm chí không phải mẹ anh. Chỉ em thôi.”

Mike cảm thấy thật dễ chịu, và cách anh nói làm chuyện đó nghe có vẻ gần như khả thi. Nhưng cũng chỉ là lời nói. Cô đã từng đi qua con đường này. Cô biết cảm giác thế nào khi tối hậu thư được đưa ra, và cô bị ném sang một bên.

Anh tựa đầu cô lên vai anh, bàn tay anh gạt tóc khỏi khuôn mặt cô trong khi cánh tay còn lại ôm quanh eo cô, giữ cô thật chặt sát vào anh. “Chúng ta hãy bay tới Vegas. Chúng ta sẽ cưới và quyết định sẽ làm gì tiếp theo tại đó.”

Anh thật ấm áp, và giọng nói của anh âm vang trong lồng ngực, hòa với nhịp đập của trái tim. “Không.” Cô cố vùng ra, nhưng anh giữ cô lại, nhẹ nhàng nhưng cương quyết.

“Không tới Vegas hay không cưới?” Nghe giọng anh không có vẻ gì bị tổn thương, nhưng lúc này anh đang ở quá gần, cô không thể thực sự nhìn thấy mặt anh.

“Cả hai.”

“Ý em là em sẽ không cho anh cơ hội làm một người đàn ông trung thực? Bố mẹ em sẽ không vui về chuyện này lắm đâu. Nói cho cùng, họ đã ưng thuận cho hai đứa mình rồi.”

“Cái gì?” Cô lùi ra đủ xa để có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Trông anh có vẻ rất đặc ý với bản thân.

“Anh đã ngỏ lời muốn cầu hôn em với họ. Anh là một người đàn ông trưởng thành có trách nhiệm chứ không phải trẻ con. Gia đình em quan trọng với em, vì thế nó cũng quan trọng với anh. Đó là điều đúng đắn cần làm.”

“Khi nào?”

“Hôm thứ Ba.”

“Em không thể tin nổi anh lại làm thế.” Chúa ơi, một phần trong cô muốn ôm chầm lấy anh. Hỏi cưới cô quả là lãng mạn và cổ điển, chưa nói tới phần khó khăn. Nhất là với bố mẹ cô. Và rồi lại có một phần khác trong cô muốn giết anh. Giờ đây cô không chỉ phải đối phó với Mike, cô sẽ còn phải giải thích cả với mẹ mình vì sao cô không cưới anh.

Mike buông cô ra, với lấy chiếc điện thoại di động để ở chế độ im lặng trên bàn làm việc của cô, lướt ngón tay trên màn hình để mở máy. “Có bốn mươi bảy lời nhắn. Anh dám cược phần lớn là từ mẹ em. Những lời nhắn khác có lẽ từ chị gái em, em gái anh, hoặc mẹ anh. Bà đã tống anh ra khỏi cửa, em biết đấy.”

“Không thể nào.” Annabelle giật lấy điện thoại của cô từ tay anh. Anh không cần phải biết vài cuộc gọi trong đó là của Ben.

“Chắc chắn bà đã làm thế. Dường như mẹ anh nghĩ bà đã phạm phải sai lầm lớn nhất trong đời khi rời khỏi Mỹ trước lúc nói chuyện với Larsen. Bà nhắc nhở anh không được lặp lại sai lầm tương tự. Sau đó bà nói anh không đối, cầm bữa tối của anh mang đi, và bảo anh rằng anh còn việc phải làm. Cụ thể là tìm cách nào đó để đưa em quay trở lại. Mẹ đã đúng, em biết đấy. Anh không muốn già đi một mình trong khổ sở như Larsen. Ông ấy đã phải trả giá. Bố anh để mất mẹ anh vì ông không để tâm đúng mức tới việc giành lại bà. Ông ấy cúp đuôi quay về nhà và để làm gì? Vì tiền và cái lãnh địa mắc dịch đó. Và ông ấy luôn khổ sở kể từ hồi đó. Anh đã phải mất một quãng thời gian để hiểu ra, nhưng giờ đây khi đã hiểu, anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Anh muốn có lại em. Anh cần em.” Anh đưa tay tới, gạt một lọn tóc ra sau tai cô. “Và em không làm cho chuyện này dễ hơn chút nào.”

Annabelle nhắm mắt lại và lắc đầu. “Chính anh mới là người không muốn mọi việc dễ dàng.” Cô đang rối bời, cô đang đau khổ, và cô đang bị dốt mũi. Như thể chết dần chết mòn trong nội tâm còn chưa đủ tồi tệ, giờ cô còn cảm thấy muốn phát điên.

“Em sợ gì nào? Hãy nói với anh. Đừng bỏ chạy như em làm khi trước.”

“Em không bỏ chạy. Em bị vứt bỏ. Anh muốn biết cái gì làm em sợ. Được thôi. Em sợ đánh mất mình lần nữa. Em sợ suy sụp lần nữa. Em từng yêu Chip, và chẳng điều gì em làm có thể khiến anh ấy yêu em. Và khi anh ấy bỏ em...”

“Cậu ấy không bỏ em. Cậu ấy chết.”

“Anh ấy bỏ em khi từ chối điều trị. Anh ấy chưa bao giờ chịu. Anh ấy buông xuôi em, buông xuôi cuộc sống chung của em và anh ấy vì nó không đáng để tranh đấu. Em không đáng để tranh đấu.” Kiệt sức, cô ngồi phịch xuống trường kỷ, chống khuỷu tay lên đầu gối, mặt úp vào hai lòng bàn tay.

Tấm đệm bên cạnh cô lún xuống, và cánh tay Mike ôm vòng quanh cô, kéo cô lại bên anh. Anh hôn lên thái dương cô, ghì chặt lấy cô giây lát. “Bé con, anh không hề giống Chip. Có thể cậu ấy không có đủ can đảm để thử. Cho dù em có yêu ai nhiều đến thế nào đi nữa, nếu họ không có thứ lòng can đảm ấy, em không thể cho họ nó được.”

Mike hít một hơi sâu. “Anh từng hứa với em anh sẽ không đi đâu mà không có em. Anh đã phá vỡ lời hứa ấy, và em không hình dung anh ân hận thế nào vì bỏ rơi em đâu. Nhưng bé con, giờ anh đã trở lại, và anh sẽ không phạm phải cùng một sai lầm hai lần.”

“Mike...” Cô quay mặt sang anh, đưa một chân vắt chéo lên chân bên kia.

“Không, để anh nói nốt đã. Anh không sợ phải tranh đấu cho em, cho chúng ta, nhưng anh không thể làm điều đó một mình. Anh đoán là em đúng. Đôi khi chỉ mình tình yêu là chưa đủ. Người ta cần sẵn sàng chấp

nhận mạo hiểm mọi thứ vì tình yêu đó. Chip không thể, nhưng anh thì có. Em thì sao? Hay em sẽ bỏ chạy khỏi điều em thực sự muốn?”

Kiệt sức, cô không còn nước mắt để khóc nữa. Cô đã hoàn toàn trống rỗng. “Bây giờ anh nói vậy, và em thực sự nghĩ anh tin vào điều đó, nhưng khi bố anh biết chuyện của chúng ta, ông ấy sẽ đe dọa tước đi tất cả.”

“Vẫn còn những công việc khác.”

Chúa ơi, cô yêu anh; mọi thứ thật rõ ràng, trắng hoặc đen. Anh vẫn không hiểu. “Ông ấy từng đe dọa không cho Chip một xu nào. Anh không biết ông ấy thế nào đâu.”

“Anh không mấy bận tâm đến tiền của ông ấy. Tiền thật tuyệt, nhưng anh sẽ không bán cả linh hồn mình đi vì nó. Và đó là điều anh phải làm để lựa chọn tiền thay vì em. Anh sẽ không buông xuôi như bố anh. Anh không giống Chip. Anh không cần tiền để làm cho mình hạnh phúc. Anh chỉ cần em.” Mike bế cô lên lòng, ôm lấy cô thật chặt.

Khuôn mặt cô áp sát vào cổ anh, mạch đập của anh áp lên má cô, và hai cánh tay cô ôm chặt lấy quanh người anh. “Em sợ. Mất Chip gần như đã giết chết em, và với anh ấy, em không hề có những cảm xúc như em dành cho anh. Nếu có chuyện gì xảy ra...”

Mike đặt cô nằm dựa lưng xuống, và anh chống người trên hay cánh tay cúi xuống cô, hôn cô thật dịu dàng trước khi đôi mắt anh bắt gặp đôi mắt cô. “Bé con, anh không thể hứa anh sẽ không bao giờ rời xa em, nhưng anh có thể hứa anh sẽ không bao giờ lựa chọn rời xa em. Chúng ta có thể có cuộc sống bên nhau. Chúng ta có thể xây dựng nó phù hợp với chúng ta, em và anh. Chẳng lẽ em để nỗi sợ hãi mất mát ngăn cản em có được điều đó? Nếu em làm thế, cả hai chúng ta đều thất bại. Anh không biết với em

thế nào, nhưng anh không thể hình dung ra cuộc sống của anh không có em trong đó.”

Annabelle chẳng gặp khó khăn nào trong việc hình dung ra cuộc đời cô không có Mike. Một cuộc sống đầy đau khổ và cô đơn. Nó sẽ là một chuỗi ngày dài vô tận giống như mấy ngày vừa qua - dường như không có kết thúc. Anh đang ở ngay gần, có thật, và anh đủ yêu cô để thử. Anh đủ yêu cô để khiến cô muốn thử. Có lẽ nói cho cùng người ta vẫn có thể đem đến cho người khác ít nhiều lòng can đảm. “Em không phải hình dung ra nó. Em đã trải qua ba ngày vừa rồi sống trong nó.”

“Chúa ơi, anh hy vọng chúng thật tệ hại.” Mike mỉm cười cúi xuống cô.

Cô đang vừa bật cười vừa khóc. “Thực sự rất, rất tệ hại.”

“Vậy em sẽ lấy anh và cho phép anh đưa em ra khỏi cảnh tệ hại đó chứ?”

Tim cô như nhảy vọt lên, nhưng cô không dám chắc nguyên nhân là do cô đang sợ chết khiếp hay vì Mike đang nắm sát trên người cô, thật gần, và nhìn cô với cái nhìn luôn làm miệng cô khô khốc và quần lót ướt đầm. Cô đoán là cả hai. Họ sắp cùng nhau nhảy xuống khỏi một vách đá, và tất cả những gì cô có thể làm là đặt niềm tin vào anh, nếu không phải vào chính mình.

CHƯƠNG 21

“Khi thật.” Mike đã hoàn toàn quên khuấy chiếc nhẫn Anh cần phải đứng dậy để lấy nó ra khỏi túi. Khi anh làm thế, Annabelle ngồi dậy. “Có chuyện gì thế?”

Mike quỳ xuống trước mặt cô. “Anh xin lỗi. Anh làm việc này không được tốt lắm. Anh đoán chính vì thế người ta hay để nhẫn vào trong những cái hộp hình thù buồn cười, như thế ta sẽ không phải mò tìm chúng trong các túi quần nữa.”

“Anh có một chiếc nhẫn cho em ư?”

“Tất nhiên. Nó là của bà anh. Nếu em không thích nó, chúng ta có thể tìm cho em một cái khác... sau này. Sau khi anh có được một công việc khác.” Mike đeo chiếc nhẫn vào ngón tay cô, ngạc nhiên khi thấy nó vừa như in.

Annabelle nhìn đắm đắm vào chiếc nhẫn. “Nó... nó đẹp quá. Em thích nó.”

Quả là nhẹ nhõm, vì nếu cô không thích, anh sẽ phải trải qua thêm một phen vất vả nữa để tìm cho cô một cái nhẫn khác. Nhất là khi hầu như chắc chắn anh sắp mất việc và hết tiền. Hai người có thể nghèo, nhưng họ hạnh phúc. “Liệu chuyện này có nghĩa là em đồng ý kết hôn cùng anh không?” Tim anh đập nhanh gấp đôi, và anh dám thề mình bắt đầu tưới mồ hôi. Cô vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn như thể đang tự hỏi có phải nó là thật hay không - cả viên kim cương lẫn lời cầu hôn. Thế đấy, anh chẳng thể trách cô, nếu không phải từng nói chuyện qua với người thợ kim hoàn, chắc

anh cũng bắn khoản liệu nó có phải là đồ giả không nữa. Còn lời cầu hôn, cho dù anh đã trình bày hồng bét hoàn toàn, nó xuất phát từ trái tim. Quãng thời gian chờ đợi kéo dài dường như vĩnh cửu.

Một nụ cười từ tốn hiện lên trên khuôn mặt cô, và cô ôm chầm lấy anh, thiếu chút nữa làm anh ngã lăn ra sàn. “Có.” Hai cánh tay cô ôm quanh cổ anh chặt tới mức thiếu chút nữa làm anh ngạt thở khi cô hôn anh. Chúa ơi, anh nhớ cô biết nhường nào, và anh muốn cô, nhưng không phải ở đây, không phải lúc này, và không đời nào khi cô đang mặc trên người chiếc áo sơ mi của một gã đàn ông khác.

Anh nhẹ nhàng tách mình ra, giữ một chút khoảng cách giữa hai người. “Tốt lắm. Giờ em lại đây, chúng ta cùng đi ăn mừng.”

Trông cô có vẻ bối rối. “Mike, bây giờ đang là giữa ngày.”

“Thế thì sao? Anh đang nghỉ việc, và anh tin chắc nếu em nói với Kerri chúng ta vừa đính hôn, cô ta sẽ không làm khó em khi em muốn ra ngoài đâu.”

“Okay, được thôi. Nhưng ít nhất cũng để em tắm qua và thay đồ đã.”

“Tất nhiên. Chúng ta có thể quay về nhà em...”

“Không cần. Tôi qua em ở lại đây. À phải, em đã thức cả đêm để vẽ, nhưng em đã định ghé qua căn hộ của Ben để nghỉ. Em có mang theo quần áo để thay.”

Mike vội vàng nuốt vào trong câu nhận xét đầu tiên xuất hiện trong đầu anh, rồi cả câu thứ hai và câu thứ ba. “Sao em lại qua đêm trong căn hộ của Ben?”

Annabelle phủ một tấm vải trùm lên bức tranh rồi chuyển giá vẽ rời khỏi giữa căn phòng. “Becca đã tới chỗ em, cô ấy cùng Rosalie lên lớp thúc giục em. Hai người họ muốn em tới chỗ ngôi nhà trên bãi biển, nhưng em không thể, thế nên em tới đây.”

“Để ở cùng Ben.”

“Không phải cùng Ben, chỉ là ở nhà anh ta thôi. Anh ta không có trong thành phố. Sao vậy, chuyện này có gì không ổn sao?”

“Có gì không ổn với việc em ở qua đêm trong căn hộ của anh chàng vừa mới cầu hôn em cơ chứ?”

“Mike, Ben và em chỉ là bạn thôi.”

“Phải, và chính vì thế anh ta muốn cưới em.”

“Anh ta muốn cưới em vì anh ta cần một cô vợ... một cách tạm thời. Đó là một câu chuyện dài. Anh ta chỉ cần cưới ai đó không thèm muốn tiền của anh ta hay trở nên lẫn lộn về... mối quan hệ giữa họ. Chẳng có gì tình cảm ở đây cả.”

“Không ư?” Quý tha ma bắt. “Vậy là anh ta chọn em? Sau tất cả những gì em phải trải qua?”

“À, đúng thế. Mà dường như lúc ấy em cũng đâu có gì hay ho hơn để làm. Anh đã bỏ em, nhớ không?”

“Không, là em bỏ anh.”

“Chúng ta sẽ cãi nhau hay ăn mừng đây?”

“Ăn mừng. Nhưng tại sao em không đi lấy đồ của em khỏi căn hộ của Ben đi, chúng ta có thể chuyển chúng trở lại đúng nơi đúng chỗ.”

Cô đưa mắt tránh đi. “Nếu chuyện đó làm anh cảm thấy thoải mái hơn, em sẽ đi lấy đồ của em, và chúng mình có thể tới chỗ em.”

“Như thế anh sẽ thấy thoải mái hơn nhiều.” Kỳ thực, việc có thể làm anh thấy thoải mái hơn là nhờ ít nhiều lẽ phải vào cái đầu đất của Ben, tốt nhất là bằng năm dặm. Ben đã lợi dụng Annabelle bằng cách đề nghị cô kết hôn với anh ta ngay sau khi Mike và cô vừa tan vỡ. Anh không thể tin cô thực sự mắc câu thứ lý lẽ cần phải kết hôn đó. Ben là một gã đàn ông, và anh ta đã từng để mắt, thậm chí dăm ba lần để cả tay lên Annabelle kể từ khi Mike gặp cô. Anh không hề bị mắc lừa trước màn kịch chúng-ta-chỉ-là-bạn của Ben.

Annabelle đứng dậy để đi lên căn hộ của Ben, còn Mike đợi trong phòng làm việc của cô. Khi nghe thấy tiếng bước chân, anh đứng dậy, chờ đợi nhìn thấy Annabelle.

“Annabelle, tôi đã mang bản dự thảo hợp đồng hôn nhân từ chỗ luật sư tới cho cô xem trước.”

Mike đưa mắt nhìn khuôn mặt đóm dáng đầy tự mãn của Ben rồi lao thẳng năm dặm vào nó. Ái chà, đau thật.

Ben lao đảo lù vào tường và lắc đầu. “Tôi đang tự hỏi phải cần bao lâu để anh tỉnh ra. Tôi đoán mình xứng đáng với quả thui, nhưng có nhất thiết cứ phải nhắm vào mặt không?” Anh ta lau máu trên môi.

“Ben? Có phải anh không?”

Ben nhét giấy tờ vào túi ngực chiếc áo vest. “Phải, tôi vừa trò chuyện cùng Mike ở đây.”

“Ồ, tôi cứ nghĩ mai anh mới quay về cơ.”

Annabelle bước vào, đi thẳng tới chỗ Mike. Anh đưa anh ôm quanh vai cô, giữ cô sát vào anh, hy vọng bàn tay anh sẽ không sừng phồng lên quá nhiều.

Ben chỉ vào chiếc nhẫn của cô và nở một nụ cười có phần hơi méo mó vì môi anh ta bắt đầu sưng. “Tôi thấy có vẻ sắp đến lúc chúc mừng.”

“Mike nói với anh rồi sao?”

“Phải, nói rồi. Tôi chúc hai người gặp nhiều may mắn!”

“Cảm ơn anh vì thấu hiểu, Ben.”

“Không có gì.”

Annabelle nhìn Ben rồi nghiêng đầu. “Anh không sao chứ? Trông anh không được khá lắm.”

“Tôi ổn cả. Tôi cho là cô sẽ vắng mặt trong phần còn lại của dịp cuối tuần.”

“Phải. Tôi đang hy vọng thế.” Annabelle khoác túi lên vai trước khi Mike cầm lấy khỏi tay cô. Cô mỉm cười với anh và chạy vòng ra sau bàn làm việc lấy xác tay. “Tôi sẽ gặp lại anh vào thứ Hai, được chứ?”

Ben gật đầu và quay người đi ra cửa. “Thế cũng được. Chúc cuối tuần vui vẻ.”

Annabelle cầm tay Mike và thì thầm, “Ben trông không được khá lắm. Anh đã nói gì với anh ấy vậy?”

Mike nhún vai. “Chẳng gì hết. Em biết đấy, chuyện thường tình giữa đàn ông với nhau ấy mà.” Anh cố không nhăn mặt khi cô bóp bàn tay anh. “Đi nào, ăn mừng thôi.”

Mike lái xe về chỗ căn hộ, không tài nào xua được nụ cười khỏi khuôn mặt. Thật không may, Annabelle lại chẳng gặp phải vấn đề đó. Cô có vẻ đang buồn ngủ. Anh ra khỏi xe, mở cửa cho cô. “Đi nào, cô nàng ngủ gật.” Cô mở mắt ra và ngáp một cái hết cỡ.

“Em mệt quá. Em xin lỗi. Em đã về cả tối hôm qua... và vậy đấy, em chẳng ngủ được mấy kể từ lúc...”

“Phải, anh cũng thế.” Mike giúp cô ra khỏi xe và mỉm cười. “Em thấy thế nào nếu chúng mình vào trong nhà, cuộn tròn lấy nhau và ngủ một giấc.”

Annabelle cố kìm một cái ngáp nữa. “Nhưng còn cuộc ăn mừng của chúng ta?”

“Chúng ta vẫn còn cả phần đời phía trước cho nó. Ngay bây giờ, em cần chợp mắt một lát.”

Họ vào trong căn hộ, cửa vừa kịp đóng, Annabelle đã hất văng đôi giày đang đi ra. “Thật lạ khi về nhà mà không có Dave ở đây.” Cô cởi áo ra trong lúc bước về phía phòng ngủ. Mike theo sau, cầm trên tay đôi giày của cô. Anh đỡ lấy cái áo khi cô thả rơi nó xuống. “Em thấy thiếu vắng nó.”

“Chúng ta sẽ kiếm một con chó, đúng như chúng ta đã bàn.” Cô ngoái đầu lại, dành cho anh một nụ cười ngái ngủ.

“Phải, như thế chắc là tuyệt lắm.” Đưa tay lần ra sau lưng, cô tháo móc áo ngực và ném xuống mặt bàn, trước khi cởi quần ra và chui lên giường. “Anh đâu rồi?”

Anh ném quần áo của cô vào trong máy giặt rồi đóng cửa máy lại.”Đợi anh một phút. Anh cần thực hiện một cuộc gọi điện thoại.”

Cô lẩm bẩm gì đó trong lúc luồn một chiếc gối xuống đầu. Mike rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại. Anh tháo cà vạt ra, lấy điện thoại di động đang đeo ở thắt lưng ra gọi cho Nick.

“Mike, tốt hơn cậu nên có một lý do thực sự hợp lý để gọi cho tôi.”

Khi thật, có vẻ như anh đang làm gián đoạn chuyện gì đó. Nhưng lúc này Mike chẳng bận tâm. Đã đến lúc cần gọi nhờ trợ giúp. “Nick, tôi cần anh làm một việc giúp tôi.”

Mike từ từ tỉnh lại. Chân Annabelle đang gác lên chân anh, đầu cô gối lên vai anh, và một bàn tay cô áp lên tim anh. Anh xoay cô nằm ngửa ra và mỉm cười khi thấy cô lẩm bẩm trong giấc ngủ. Chúa ơi, cô đẹp làm sao, và cô là của anh.

Nhẹ nhàng lướt ngón tay trên từng bên bầu vú, anh không khỏi sững sờ khi thấy ngay cả trong giấc ngủ cô vẫn đáp lại anh. Phản ứng của cô làm anh ngây ngất. Nhịp thở của cô gấp gáp hơn, núm vú cứng lại, và khi anh đưa miệng xuống vú cô và ngậm, tim cô đập thành thịch ngay dưới đôi môi anh.

Trong khi đôi môi anh âu yếm lần lượt từng bầu vú, bàn tay anh chậm rãi thực hiện chuyển du hành đầy cảm dỗ lướt qua lồng ngực cô, xuống bụng, tới vùng tam giác sẫm màu đánh dấu nơi thâm kín nhất của cô. Anh trêu đùa cô với một lần gãi nhẹ bằng các ngón tay, và đôi chân cô lập tức tách ra một cách vô thức. Anh ép bàn tay xuống, che lên phần mu của cô, và cô ưỡn người lên áp sát vào bàn tay anh, hông cô chuyển động, tìm kiếm. Cô ướt át, sẵn sàng, và vẫn còn đang ngủ.

“Annabelle?”

Cô thở dài, vặn vẹo hông, ép người lên bàn tay anh như thất vọng. Anh trườn lên người cô, phủ kín cô bằng cơ thể mình. Đôi chân cô tách rộng ra trong khi anh di chuyển xuống, miệng anh gia nhập vào cùng các ngón tay. Anh đoán cuối cùng cô sẽ tỉnh giấc. Những sợi cơ của cô căng lên, giữ chặt lấy tay anh, kéo chúng vào sâu hơn.

Đôi mắt Annabelle vụt mở, hơi thở của cô hỗn hển, hông vặn vẹo, và cô đang cận kề đỉnh cao của cực khoái. Cô bừng tỉnh dậy khỏi giấc mơ tuyệt vời nhất chỉ để nhận ra nó không phải là mơ. Mike đang ở trên cô, trong cô, đang làm tình với cô. Mọi đầu dây thần kinh trong cơ thể cô dường như bằng cách nào đó đều kết nối tới búi dây thần kinh lúc này anh đang giữ lấy giữa hai hàm răng của mình. Khi đôi mắt cô bắt gặp mắt anh, một cơn cực khoái bùng lên lan tỏa khắp trong cô. Mike giữ chặt lấy hông cô, và trong khoảnh khắc tiến vào trong cô, kéo căng cô ra, lấp đầy cô, và làm cơn cực khoái vốn đã dâng lên tới tột cùng bùng phát mãnh liệt hơn gấp bội. Với từng lần tiến vào, anh lại đưa cô lên cao hơn, và khi đôi môi anh lao xuống tìm đến môi cô trong một cái hôn nóng bỏng, ướt át như muốn đoạt đi cả tâm hồn cô, anh rên lên trong lúc cơ thể anh căng cứng, ép sát vào cô, ghì lấy cô thật chặt trong lúc anh bùng nổ bên trong cô, làm dâng trào thêm một cơn sóng hoan lạc nữa.

Mike nằm trên người cô, thân hình vững chãi của anh đè lên cô thật dễ chịu, ép cô xuống tấm đệm. Anh nhúc nhích định lăn người xuống, nhưng cô kẹp chặt hơn đôi chân quanh hông anh. “Chưa phải bây giờ.”

Mike chống hai tay xuống hai bên người cô để nhắc thể trọng của anh khỏi cô, rồi hôn cô thật dịu dàng, trù mẫn, đến mức làm cô ứa nước mắt. “Anh yêu em.”

Annabelle hít một hơi run rẩy, quàng hai cánh tay quanh cổ anh, và hôn anh, dồn hết cảm xúc đang chất chứa trong cô vào cái hôn đó.

Mike nhích ra xa, vuốt những lọn tóc che trên mắt cô, và mỉm cười. “Em đang khóc...”

Annabelle gật đầu, khẽ nức. “Em xin lỗi... tất cả thật mãnh liệt, thật tuyệt diệu.”

Anh hôn lên những giọt nước mắt của cô, càng khiến cho cô khóc dữ hơn, rồi ôm lấy cô. “Chúa ơi, có gì không ổn với em vậy?”

Mike rời khỏi cô, xoay cô một vòng để cô nằm lên người anh. “Không gì cả. Hôm nay là một ngày lớn lao. Chúng ta đã trải qua một cơn lốc cảm xúc. Em được phép khóc vì hạnh phúc.” Anh hôn lên trán cô, ôm cô sát vào anh.

Annabelle nép người lên anh, cảm thấy thoải mái hơn bất kỳ lúc nào trước đây cô có thể nhớ. Mike làm cô giật mình, khiến cô bừng tỉnh khỏi cơn mơ màng.

“Ôi, khi thật.”

“Cái gì?”

“Dậy thôi em.” Anh kéo cô khỏi giường. “Chúng mình cần tắm rửa và thay đồ. Chúng mình sắp muộn mất rồi.”

Annabelle để mặc anh kéo cô sang phòng tắm. “Muộn cho cái gì?”

Mike mở vòi hoa sen và hôn cô. “Đó là một bất ngờ.” Anh cầm tay cô và bước vào bồn.

Cô theo anh bước vào và khẽ rên lên khi nước nóng xối lên tóc cô. “Em ghét những bất ngờ.” Cô quàng cánh tay quanh cổ Mike trong lúc anh vuốt tóc khỏi trán cô, vén chúng ra sau gáy trong lúc dòng nước mơn man mái tóc cô. Anh xoay vòng họ để cô có thể gội đầu.

“Em không ghét những bất ngờ. Em chỉ ghét việc không biết chúng là gì. Ở đây có một sự khác biệt.” Anh hôn cô, gội đầu cho cô, gội da đầu cô rồi chuyển sang cổ, lưng cô.

Annabelle đẩy anh ra. Anh lùi lại, nhưng chỉ để lấy chỗ cho hai bàn tay mình. “Anh nghĩ chúng ta muộn rồi.”

Mike thở dài, căn lên vai cô trong lúc hai bàn tay anh mân mê hai bầu vú của cô. “Chúng ta có thể yêu nhau dưới vòi hoa sen và sẵn sàng xuất phát sau bốn mươi lăm phút nữa. Được không?”

“Không.”

Khi Mike nói họ sẽ ăn mừng, Annabelle không hề trông đợi anh dẫn cô tới một nhà hàng kiểu cổ, nhất là đó lại là nhà hàng ở Công viên. Hãy nói về lãng mạn đi. Anh dừng xe trước nhà hàng, và cô biết anh đã nỗ lực hết mức. Đây là nhà hàng kiểu cổ đẹp nhất toàn khu Brooklyn. Cô đã từng đi qua ngôi nhà cổ lát đá nâu cả nghìn lần và được nghe kể đây là một nơi

tuyệt vời. Hai người bước vào tiền sảnh, và cô đưa mắt nhìn quanh. Lời ca ngợi không hề nói quá. Nơi này quả là lộng lẫy.

Một phụ nữ bước vào gian tiền sảnh chào đón họ. “Bác sĩ Flynn phải không ạ? Bàn tiệc của ông đang chờ ông. Họ ở trong phòng tiệc.”

Có người đợi trong phòng tiệc ư? “Em không hề biết chúng mình sẽ gặp gỡ ai đó.”

Mike mỉm cười và đưa tay ôm quanh người cô. “Anh đã gọi vài cú điện thoại trước khi chúng mình đi ngủ.”

“Cho ai vậy?”

Người phụ nữ mở một cánh cửa gỗ lớn chạm trổ ra. Mike dẫn cô đi qua, và trong vòng vài giây sau, bố mẹ cô, cô Rose, mẹ Mike, Becca, Rosalie và Nick, Vinny và Mona, Richie, thậm chí cả bác sĩ Larsen, tất cả đều vây quanh hai người.

“Ngạc nhiên chưa?”

Ngạc nhiên ư? Giống một cú sốc nhiều hơn, và thậm chí chẳng phải theo cách dễ chịu. Quá nhiều cho giấc mơ của cô về cuộc ái ân trên chiếc giường kiểu cổ lớn bằng cả một sân bóng đá. Tất cả mọi người đều bắt tay, nắm nghía chiếc nhẫn của cô, rồi ôm hôn. Bác sĩ Larsen đứng sang một bên, và với cô thế cũng tốt. Cô cố hết sức để lờ đi việc ông có mặt ở đó. Cả chuyện này cũng thành công, cho tới khi Mike dắt cô tới trước mặt người đàn ông cuối cùng cô muốn gặp trên trái đất này.

“Belle, chắc em còn nhớ Christopher Larsen.”

Cô gật đầu nhưng không nhìn ông. Sao Mike lại làm việc này với cô?

“Annabelle, Mike. Chúc mừng !” Mike bắt tay bố anh. “Cảm ơn bố !”

Cô chờ đợi bị làm nhục trước mặt đám đông, và khi chuyện đó không xảy ra, cô có đủ can đảm để ngược mắt nhìn về phía bác sĩ Larsen. Trông ông khác hẳn những gì cô nhớ. Lạ lẫm, bối rối - như thể ông không chắc chắn về chính mình. Gần như một con người bình thường. Cô chưa bao giờ thấy ông không ở vào vị thế kiểm soát tình hình. Không phải cô từng trải qua nhiều thời gian bên sự có mặt của ông, nhưng cô đã chứng kiến ông ra tay đủ nhiều để biết lúc này ông không còn là chính mình trước đây.

Mẹ cô tới bên họ. “Annabelle, bố mẹ vừa làm quen với cô bạn Becca của con và bác sĩ Larsen. Ông ấy nói con đã giúp đỡ gia đình ông ấy rất nhiều.”

“Thật thế sao?”

Bác sĩ Larsen gật đầu. “Đúng thế. Tôi không tin mình từng có dịp nói cho cô biết tôi đánh giá cao... lòng tốt của cô đến mức nào. Cảm ơn cô.”

“Tôi rất mừng vì mình có ích.”

Cùng một cái gật đầu nữa, ông lùi lại, bước qua trước một cái bàn bày đầy bánh ngọt kiểu Italia, cà phê, rượu vang và champagne, tới bên cửa sổ ở phía đối diện của gian phòng. Quay lưng lại với những người khác, ông chăm chú nhìn ra ngoài. Annabelle quan sát ông một lúc trước khi đưa mắt quanh phòng tìm kiếm Becca.

Cô nhìn thấy Becca và Richie đang ghé sát đầu vào nhau. Rất sát. Richie đang đứng trong vùng không gian cá nhân của Becca, và Annabelle tự hỏi không biết sẽ mất bao lâu để Bec khiến ông anh cô từng hững. Cô cho Rich tối đa mười phút. Thay vì quan sát ông anh trai dính đòn, cô chen vào giữa hai người. Becca bỏ rơi Richie, bước ra xa và ôm chầm lấy Annabelle.

Richie ngó người. Annabelle ngờ rằng trước đây ông anh cô chưa bao giờ bị bỏ rơi kiểu này.

“Mình vô cùng hạnh phúc vì cậu. Thử nghĩ xem. Mình và cậu sẽ là chị em!”

“Có chuyện gì với bố cậu thế? Ông không sao chứ?” Ma ám là từ cô muốn nói, nhưng cô không muốn làm tổn thương tình cảm của Becca.

“Ông đang cố gắng. Không hề dễ dàng cho ông. Cảm ơn cậu vì đã cư xử thật tuyệt.”

“Bố cậu không nói gì với bố mẹ mình chứ?” Tất cả những gì họ cần nghe là cô đã sống trong tội lỗi với cậu con trai còn lại của ông bác sĩ. Khi đó cô sẽ chẳng khác gì bị xăm hai chữ “Gái hư” lên ngực.

“Về Chip ư? Không. Mình đã dọa ông. Mà thực ra cũng chẳng cần thế. Bố mình đang cố gây ấn tượng tốt với Colleen.” Becca nhìn về phía bố cô và mẹ Mike. “Có vẻ thuận buồm xuôi gió.”

Annabelle nhìn theo Becca. Bác sĩ Larsen đứng bên Colleen, đang khẽ nói chuyện, và mỉm cười. Trước đây Annabelle chưa bao giờ thấy ông cười. Khi đó, thật ngạc nhiên khi thấy Mike giống bác sĩ Larsen đến thế nào.

“Có thể ông ấy chỉ đang đợi đám đông thưa đi. Ít nhân chứng hơn nếu chuyện không thành.”

“Quả là một thái độ tích cực.”

Annabelle nhún vai. Vậy đấy, vậy là ông bác sĩ không tới đây để giương nanh xòe vuốt. Song điều đó chẳng hề có nghĩa là ông đã trở thành hiện

thân của Ông Rogers [70]. Phiên bản tử tế, dịu dàng hơn này của “bác sĩ quý dữ” chẳng hề làm cô thấy yên tâm. Nó chỉ làm thần kinh cô thêm căng thẳng. Dạ dày cô sôi sục như núi Vesuvius [71] vào một ngày xấu trời.

Mike mang tới cho cô một ly rượu vang, và khi cô vừa kịp cầm ly, một cánh tay to đùng ôm quanh hông cô, kéo cô lại hôn. “Chào mừng đến với gia đình.” Vinny hôn lên hai má cô trong lúc Mona hôn Mike. Sau đó hai người đổi chỗ cho nhau.

“Cảm ơn.”

Vinny dành cho Mike một cái ôm chúc mừng giữa hai người đàn ông, hôn lên hai má anh, lùi lại, và lấy khăn mùi soa ra lau đôi mắt rơm rớm. “Cầu Chúa ban phước lành. Mona và tôi, chúng tôi rất hạnh phúc, hai người đã thu xếp ổn thỏa được mọi thứ.” Ông đưa cánh tay ôm quanh người vợ và đưa mắt nhìn hết Annabelle lại sang Mike. “Mọi thứ đều ổn, phải không?”

Mike quay sang cô như thể anh cần được xác nhận. Cô gật đầu. “Vâng, mọi thứ đều ổn.”

Mike, Vinny và Mona cùng thở ra nhẹ nhõm khi cô trả lời. Cô chỉ ước gì mình có thể làm điều tương tự.

Annabelle nhấp một ngụm rượu vang và nhớ tới cái dạ dày đang sôi sục của mình, cùng sự thật là cô chưa ăn gì từ bữa trưa ngày hôm qua. Cô tìm một chỗ để đặt ly xuống và nghĩ tới chuyện ăn một hai chiếc bánh ngọt, không dám chắc làm vậy có ích hay sẽ gây ra hậu quả trái ngược. Quyết định lựa chọn một chiếc bánh giòn - không quá ngọt, tốt cho trẻ mọc răng hay để nhúng vào sữa - cô rót một tách cà phê, và vừa kịp cho một chiếc

bánh được nhúng qua cà phê lên miệng thì bố mẹ cô và cô Rose cùng kéo tới xúm quanh. Thật may, Mike vẫn đang nói chuyện cùng Mona và Vinny.

Mẹ cô khẽ rít lên bực bội và đưa cho cô một cái khăn ăn. “Con ăn uống cứ như động vật ấy.”

“Động vật đâu có nhúng bánh.”

Cô Rose dành cho Annabelle một cái nhìn thật buồn cười, kiểu nhìn làm cô nhớ tới Endora trong phim Bewitched [72] ngay trước khi bà ta phù phép Darrin. “Những con gấu trúc Mỹ luôn nhúng thức ăn của chúng vào nước trước khi ăn. Cháu có những quầng thâm dưới hai mắt giống hệt một con gấu trúc. Cháu cần chăm sóc bản thân tốt hơn. Hãy nghĩ tới sức khỏe của cháu.”

Mẹ cô làm dấu thánh. “Con bé sắp kết hôn với một bác sĩ.” Annabelle cố nuốt cái bánh. “Con ổn cả.”

Mẹ cô bước lại gần hơn. “Mẹ biết việc Rosalie kết hôn với Nick sẽ giúp con ổn định cuộc sống. Bố Mike nói anh ta có một chỗ làm rất tốt đang chờ ở Philadelphia, và khi mẹ hỏi các con sẽ sống ở đâu, ông ấy nói Mike có một lãnh địa. Ai biết được con lại cưới một anh chàng giàu có thế chứ?” Sau đó nom bà có vẻ bối rối. “Con đã đánh bạn với em gái cậu ta bao nhiêu năm. Vậy mà sao con chỉ gặp anh trai cô ấy tại đám cưới Rosalie?”

Annabelle thực sự không muốn bập vào chủ đề đó lúc này, vì từ những gì cô biết, mẹ cô thế nào cũng nói ra những lời lẽ khó nghe về bố mẹ Mike và cho bác sĩ Larsen thêm một lý do nữa để căm ghét cô. “Đó là một câu chuyện dài, mẹ à.”

“Hai đứa đã ấn định ngày cưới chưa?”

Cô Rose lại dành cho Annabelle cái nhìn lạ lùng lúc trước. “Các cháu tốt hơn nên tổ chức sớm.”

Mẹ cô lườm cô Rose. “Tất nhiên là sẽ sớm rồi. Hai đứa sẽ chuyển tới sống ở lãnh địa gần Philadelphia để Michael có thể bắt đầu công việc mới. Có lẽ chúng ta nên nói chuyện với cha xứ xem có thể thúc đẩy mọi thứ nhanh lên không. Nói gì thì nói, Annabelle được rửa tội ở đây, và ông ấy đã biết con bé từ nhỏ. Ấy là chưa kể con bé đã qua lớp chuẩn bị cho đám cưới cùng Johnny. Mike đã học chưa?”

“Chưa, con là người đầu tiên anh ấy đính hôn.”

“Ôi, tệ quá.”

Mike đưa tay vòng quanh người Annabelle, và cô thực sự ước gì anh có thể đi chỗ khác để gia đình cô không làm cô bối rối bên cạnh anh nữa. Anh hôn lên thái dương cô, kéo cô ra trước anh rồi hướng về phía mọi người trong phòng. “Tôi có một thông báo. Tôi đã quyết định không nhận công việc tại Philadelphia !”

“Cái gì?” Bác sĩ Larsen bước tới, và Becca nắm lấy cánh tay ông như thể muốn giữ ông lại. Ông bác sĩ có vẻ choáng váng, mà sao lại không chứ? Chưa có ai từng từ chối ông... à phải, ngoại trừ Becca. Ông nhìn Annabelle với cái nhìn sắc lẹm như mũi giáo. Mike hẳn đã trông thấy và nhanh chóng đổi vị trí cho cô.

Mike từng nói anh không muốn nhận công việc đó, song cô chưa bao giờ trông đợi anh thực sự nói ra như thế. Không phải trước mặt tất cả mọi người. Một phần trong cô tự hào về anh, và phần còn lại có cảm giác như cô vừa tự buộc mình vào bánh xe của người bịt mắt phi dao trong khi Mike

xoay bánh xe và bắt đầu lấy những con dao ra. Chẳng trách cô thấy buồn nôn. Cô cố gỡ tay mình khỏi Mike, nhưng anh không chịu buông.

“Tôi đã quyết định không nhận lời đề nghị làm việc. Annabelle và tôi có cuộc sống của chúng tôi ở đây. Chúng tôi có gia đình của chúng tôi ở đây. Bố, Becca, con rất mừng chúng ta đã tìm lại được nhau. Cả hai người đều quan trọng với chúng tôi, nhưng đây là nhà của chúng tôi. Tôi đã có gia đình của mình tại đây, tại Brooklyn, suốt bao nhiêu năm trước khi gặp lại hai người. Tôi không muốn rời khỏi họ.”

Mike nắm lấy tay cô chặt hơn, và anh đổi chân rồi đưa mắt nhìn sang cô. Cô gật đầu, không dám chắc mình có thể làm gì khác. Cô không thể nói gì. Mike đã làm cô sốc đến không nói nên lời, và cũng khiến cô cảm thấy thật tự hào. Về kiên quyết trong giọng nói của anh đem đến cho cô tất cả sự yên tâm cô chưa từng biết mình vẫn thiếu.

“Vinny và Mona đã đón nhận tôi và mẹ tôi khi tôi mới chỉ là một đứa bé con. Ông vừa như một anh trai, vừa như một người bác của tôi. Ông cho tôi việc làm, dạy tôi nấu ăn, làm tôi say lặn đầu tiên, và thậm chí còn dạy tôi một vài điều về phụ nữ. Ông là người tôi luôn tìm kiếm lời khuyên. Ông đã giúp tôi trở thành người đàn ông như hiện tại.”

Vinny lại lấy khăn mùi soa ra lau mắt lần nữa trong khi Mona đấm lưng ông. Mắt Annabelle cay sè. Anh không chỉ tranh đấu vì cô, mà vì tất cả những ai anh yêu quý.

Mike quay sang Nick và Rosalie. “Nick giống như một người anh trai của tôi, anh và cả đại gia đình DiNicola-Romeo - mẹ Nick và Nana, Vinny, Mona, các con họ - họ luôn đối xử với tôi và mẹ tôi như thể chúng tôi là các thành viên của gia đình. Chúng tôi trải qua tất cả các kỳ nghỉ cùng họ. Và bây giờ, khi có thêm cả gia đình Ronaldi, Annabelle và tôi lại có thêm một lý do nữa để ở lại.”

Anh quay mặt sang đối diện với cô, nắm lấy cả hai bàn tay cô. “Anh không muốn em lo lắng. Anh sẽ tìm một việc khác. Chúng mình sẽ ổn thôi.”

Annabelle chỉ biết gật đầu khi anh dang rộng vòng tay ôm lấy cô.

“Bố, con đã trải qua cả cuộc đời không cần tới sự giúp đỡ của bố, và mặc dù con rất trân trọng lời đề nghị, Belle và con muốn tự gây dựng cuộc sống cho mình. Nghĩa là không cần tới tín phiếu và lãnh địa.”

Khuôn mặt bác sĩ Larsen sáng ngời tự hào, xua tan đi nỗi thất vọng của ông.

Mẹ Annabelle há hốc miệng, đấm ngực thùm thụp, và hồi hả cầu nguyện Đức Mẹ Đồng trinh bằng tiếng Italia - sau khi đã ngừng nguyện rủa. Hiển nhiên bà không nhận ra phần lớn những người có mặt trong phòng đều hiểu rõ thứ tiếng ấy.

Cô Rose thì thầm gì đó với mẹ cô, bà làm dấu thánh và ngược mắt nhìn lên trời như thể đang tạ ơn Chúa vì điều gì đó. Annabelle không hình dung ra nổi là điều gì.

Becca, mắt ướt nhòe, ôm chầm lấy Mike, rồi sau đó là Annabelle. Cô bật cười. “Mình thật mừng là cậu đã cho anh ấy một cơ hội. Mình đã nói với cậu anh ấy sẽ hiểu ra mà. Ồ, mà cậu có biết gì về tất cả số tiền ông anh mình vừa nói không muốn không? Anh ấy sẽ tha hồ thất vọng khi biết được chúng là của anh ấy, một cách rõ ràng, vô điều kiện.”

“Hả? Nhưng bố cậu luôn đe dọa Chip sẽ tước quyền thừa kế tín phiếu của anh ấy mà?”

Becca nhún vai. “Ông có quyền kiểm soát hạn chế với chúng cho tới khi anh em mình tròn hai mươi lăm tuổi. Sau đó, mọi quyền kiểm soát được chuyển sang cho anh em mình. Mình và anh ấy có thể làm gì tùy thích. Mike có thể sẽ muốn bắt đầu hành nghề tư, hoặc mua một ngôi nhà. Mình không biết nữa. Mình đoán hai người có thể đem hiến tặng làm từ thiện hay làm gì đó nếu thực sự không muốn nhận tiền. Bố mình có một khoản lợi tức trọn đời từ lãnh địa, nghĩa là Mike không thể bán nó cho tới khi ông mất. Sau đó, mình đoán anh ấy có thể làm gì tùy thích.”

“Chẳng lẽ bố cậu không sở hữu ít nhất một phần lãnh địa sao?”

“Không. Chẳng gì hết. Bố mẹ ông nổi điên khi ông chọn trường y thay vì công việc kinh doanh của gia đình. Ông bà chuyển mọi thứ vào một quỹ tín phiếu của ông nội cho bọn mình. Bố mình luôn có một phần lợi tức để sống. Thậm chí lãnh địa cũng thuộc quyền sở hữu của quỹ tín phiếu, và giờ là của Mike.”

Annabelle quan sát bố chồng tương lai của cô và tự hỏi đâu là điều khác biệt ở ông. Ông đã già đi ít nhiều, và có thể việc mất Chip và tìm lại được Colleen đã thay đổi ông theo chiều hướng tốt, cô không thể nào biết rõ được. Thế rồi cô nhận ra sự khác biệt không nằm ở bác sĩ Larsen, mà ở cô. Cô không còn là cô bé đầy sợ sệt luôn co rúm lại trước ông nữa. Cô đã hoàn toàn trưởng thành, và không còn thấy con quái vật trước đây cô vẫn hình dung ra khi nghĩ về ông. Điều duy nhất đã thay đổi là cách cô nhìn nhận ông.

Vinny, cuối cùng cũng kiểm soát được cảm xúc, rót champagne ra ly trong lúc Mona mang đi mời mọi người.

Cánh tay Mike lại ôm chặt lấy quanh người Annabelle. “Trông em thật hạnh phúc.”

“Đúng thế. Em chưa bao giờ thấy hạnh phúc hơn. Em yêu anh!”

Vinny giơ ly của ông lên, làm gián đoạn cái hôn của đôi bạn trẻ. “Mừng hạnh phúc của Annabelle và Mike. Per cent’anni - suốt trăm năm. Salute [\[73\]](#).”

Mọi người cùng nâng ly. Cô Rose đưa cho Annabelle một ly và ghé sát vào tai cô. “Chỉ một hộp thôi,” bà thì thầm. “Rượu không tốt cho đứa trẻ.”

[\[1\]](#) Medecinae Doctor: Bác sĩ.

[\[2\]](#) Registered Nurse: Y tá có chứng chỉ đào tạo (ý Mike là anh không có thời gian gặp ai ngoài các đồng nghiệp).

[3] 1 cân Anh = 0,453 kg.

[4] Con chó giống St. Bernard bị mắc bệnh dại tàn sát nhà chủ nuôi trong tiểu thuyết cùng tên của Stephen King.

[5] Con ngựa đua giống A Rập, nhân vật chính trong xê ri truyện của Walter Farley. Ý của tác giả là Dave có vóc dáng to cao và vẻ ngoài dữ tợn.

[6] Đơn vị đo ở đây là inch, 1 inch = 2,54 cm.

[7] Cosmopolitan, một tạp chí dành cho phụ nữ.

[8] Diễn viên người Mỹ.

[9] Nhân vật trong chương trình truyền hình cho trẻ em nổi tiếng Sesame Street.

[10] 1 foot = 30 cm.

[11] 1 cân Anh = 0,453 kg.

[12] Võ sĩ quyền Anh hạng nặng người Mỹ.

[13] Nữ diễn viên người Mỹ.

[14] Tên một thương hiệu kem.

[15] Ca sĩ, nhạc sĩ người Anh.

[16] Một món đồ nguội khai vị Italia.

[17] Ở đây tác giả nhắc tới Mười điều giới luật Moses được Chúa truyền cho trong Kinh Cựu Ước, nhưng ở đây có ý hài hước.

[18] Nhân vật bà mẹ trong gia đình Brady của xê ri phim dài tập *Days of our lives*.

[19] Tên thật là Ted Kaczynski, thực hiện 16 vụ đánh bom thư từ năm 1978 đến năm 1995 tại Mỹ.

[20] Dennis the Menace, nhân vật trong một xê ri truyện tranh thiếu nhi nổi tiếng của Mỹ.

[21] Một nhãn hiệu đồ lót nữ nổi tiếng.

[22] Time: thời gian.

[23] Nguyên bản “right coast” tức bờ biển miền Đông của Mỹ, nhưng cũng có thể hiểu là “đúng phía bờ biển” (tác giả chơi chữ).

[24] Dòng sông dài 507 km chạy từ bắc xuống nam qua phần đông tiểu bang New York.

[25] Lễ hội Ánh sáng, một kỳ lễ kéo dài 8 ngày của người Do Thái, thường diễn ra vào khoảng tháng Mười một - Mười hai dương lịch.

[26] Thành phố ở tiểu bang Utah, Mỹ.

[27] Tên một bộ phim đoạt giải Oscar 2006.

[28] Tay súng thiện xạ, nhân vật chính trong bộ phim Quigley Down Under sản xuất năm 1990.

[29] Nhân vật trong truyện thiếu nhi nổi tiếng Phù thủy xứ Oz.

[30] Một xê ri sách cẩm nang hướng dẫn, chủ yếu dành cho sinh viên, phát hành tại Mỹ.

[31] Nhuộm màu bằng cách buộc từng phần vải lại để những chỗ đó không ăn màu, từ đó tạo nên những họa tiết màu.

[32] Tên một câu lạc bộ hài kịch nổi tiếng với các cơ sở ở Hollywood, Long Beach (California), Chicago (Illinois) và Las Vegas.

[33] Một món súp kiểu Italia nấu với mì ống.

[34] Tên một thương hiệu bánh mì trắng tại Mỹ.

[35] Người tổ chức các đoàn nữ y tá chăm sóc thương binh trong thế chiến thứ nhất tại Anh.

[36] Tuyến đường sắt cao tốc từ Washington D.C. tới Boston, chạy qua Baltimore, Philadelphia và New York.

[37] Bruce Springsteen, ca sĩ, nhạc sĩ người Mỹ.

[38] Madison Square Garden, một trung tâm tổ chức sự kiện lớn ở Manhattan, New York.

[39] Ẩa điếm (tiếng Italia).

[40] Tòa nhà chọc trời nổi tiếng ở New York xây năm 1931, từng là tòa nhà cao nhất New York trước khi có hai tháp đôi của Trung tâm Thương mại Thế giới.

[41] 1 cân Anh = 0,453 kg.

[42] Một nhóm mười cô gái trong loạt phim hoạt hình “Phineas and Ferb”.

[43] Một tiểu thuyết kinh dị của Stephen King.

[44] Đúng hơn là Glinda, nhân vật phù thủy tốt bụng và quyền năng nhất vùng đất Oz, xứ sở tưởng tượng trong một loạt sách của nhà văn Mỹ Lyman Frank Baum (1856 - 1919).

[45] Một loại thuốc giảm đau, hạ sốt, chống viêm.

[46] Một xê ri phim truyền hình dài kỳ lục đã liên tục phát sóng trên truyền hình Mỹ từ năm 1963 đến nay.

[47] Ghostbusters, bộ phim hài sản xuất năm 1984.

[48] Thác nước lớn nằm trên biên giới Mỹ - Canada, một thắng cảnh nổi tiếng ở Bắc Mỹ.

[49] Tên một hệ thống quán cà phê tại Mỹ.

[50] Một tạp chí nổi tiếng về kiến trúc và trang trí nội thất.

[51] Một món bánh nướng gồm bột nhào nhồi khoai tây, thịt, pho mát.

[52] Cà phê.

[53] Tên một loại rượu whisky.

[54] Một loại bánh ngọt kiểu Sicily.

[55] Một loại thuốc giảm đau, chống viêm, hạ sốt.

[56] Một loại nước súc miệng.

[57] 1 dặm = 1,609 km.

[58] Một loại thuốc nhỏ mắt.

[59] Khu thương lưu giàu có ở Philadelphia.

[60] 1 foot = 30,48 cm.

[61] Tức thành phố Philadelphia.

[62] Tuyến đường chính.

[63] 1 mẫu Anh (acre) = 4048,6 m²

[64] 1 inch = 2,54 cm.

[65] Sigmund Freud, nhà phân tâm học nổi tiếng người Áo.

[66] Một bộ phim truyền hình nhiều tập nổi tiếng của Mỹ về chủ đề gia đình, phát sóng lần đầu trên kênh ABC từ năm 1969 đến 1974.

[67] Oliver “Daddy” Warbucks, một nhân vật trong xê ri truyện tranh Little Orphan Annie.

[68] Một loại viên ngậm bạc hà.

[69] Một bộ phim của Mỹ, sản xuất năm 1959.

[70] Tên một chương trình truyền hình thiếu nhi do Fred Rogers dẫn, lên sóng từ năm 1968 tại Mỹ.

[71] Một núi lửa ở miền Nam Italia.

[72] Tên một xê-ri phim truyền hình Mỹ, Endora là nhân vật bà phù thủy già trong phim này, Annabelle muốn ám chỉ cô Rose.

[\[73\]](#) Chúc sức khỏe.

Table of Contents

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[1]

[2]

[3]

[4]

[5]

[6]

[7]

[8]

[9]

[10]

[11]

[12]

[13]

[14]

[15]

[16]

[17]

[18]

[19]

[20]

[21]

[22]

[23]

[24]

[25]

[26]

[27]

[28]

[29]